Pegasus Yayınları: 1023
Bestseller Roman: 451

KATİL OLMAYAN ADAM
MICHAEL HJORTH
HANS ROSENFELDT
Özgün Adı: Det Fördolda

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Gamze Bulut
İkinci Okuma: Ömer Çiftci
Sayfa Tasarım: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2015

ISBN: 978-605-343-479-5

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015
Copyright © Michael Hjorth, Hans Rosenfeldt, 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Norstedts Agency'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

MICHAEL HJORTH
HANS ROSENFELDT

KATİL OLMAYAN ADAM

İsveççeden Çeviren:
NEZİHİ ERSEN OLGAÇ

PEGASUS YAYINLARI

Adam katil falan değildi.

Para yüzünden ölen çocuğu yere bırakırken kendini buna inandırmıştı: *Ben katil değilim.*

Katiller suçlulardır, katiller kötü insanlardır. Karanlık onların ruhlarını yiyip bitirmiştir ve farklı nedenlerle karanlığı kucaklayıp benimseyerek ışığa sırtlarını dönmüşlerdir. Ama o kötü biri değildi.

Son zamanlarda bunun tam tersini göstermemiş miydi? Bütün duygularını, arzularını bir kenara koyup başkalarının iyiliği için neredeyse her şeyden vazgeçmemiş miydi? Kimsenin olmadığı bir yerde, sularla dolu çukurdaki ölü çocuğun yanında bulunması, doğru olanı yaptığının bir delili daha değil miydi? Doğru olanı yapmak zorundaydı; kaçmayı asla düşünemezdi.

Adam durdu ve bir soluk aldı. Küçük yaşına rağmen çocuk ağırdı. Zamanının çoğunu jimnastiğe ayırdığı vücudundan belliydi. Adam çocuğun bir süre önce beyaz olan, ama karanlıkta neredeyse siyah görünen pantolonlu bacağını sımsıkı kavradı. Çocuk çok kan kaybetmişti.

Beşinci emir, öldürmenin günah olduğunu bildiriyordu. *Öldürmeyeceksin.* Ama bunun istisnası vardı. İncil birçok durumda haklı öldürmeyi teşvik ediyordu, çünkü bunu hak edenler vardı. Yanlış bir şey doğru hale gelebilirdi; hiçbir şey mutlak değildi.

KATİL OLMAYAN ADAM

Eğer öldürmenin gerekçesi egoistçe değilse ve bir insan hayatının kaybı diğerlerininkini kurtaracaksa, onlara bir şans tanıyacak ve hayat verecekse, niyet iyiysede böyle bir eyleme kötü denebilir miydi?

Adam, içi kapkara suyla kaplı ufak su birikintisinin yanında durdu. Normal olarak bu, birkaç metre derinliğinde bir gölcüktü. Ama son zamanlarda yağan yağmurlar toprağı doyurmuş ve bataklıklı ufak bir göl oluşturmuştu.

Adam öne doğru eğildi ve çocuğun omuzlarını tuttu. Büyük bir cesaretle cansız, bükülmüş bedeni yukarı çekti. Bir an gözlerini onun gözlerine dikti. Son düşündüğü şey neydi acaba? Bir şey düşünecek zamanı olmuş muydu? Öleceğini anlamış mıydı? Anladıysa nedenini merak etmiş miydi? Kısa yaşamı içinde yaptıklarını ve yapamadıklarını düşünmeye vakti olmuş muydu acaba?

Bunun bir önemi yoktu.

Neden kendine gereğinden fazla eziyet ediyordu?

Başka bir şansı yoktu.

Bundan kaçamazdı.

Tekrar bunu yapamazdı.

Ama yine de tereddüt içindeydi. Ama hayır, bir şey anlayamazlardı.

Çocuğu gerisin geri itti ve cesedin suya düşmesiyle çarpma sesi duyuldu. Karanlık sessizlikteki bu sese hazır olmayan adam kenara sıçradı.

Çocuğun cesedi suya gömüldü ve kayboldu.

Katillikle bir ilgisi olmayan adam, orman yolunda park ettiği arabasına geri dönerek evin yolunu tuttu.

Västerås polis teşkilatından Klara Lidman'a şöyle bir ihbar geldi: "Oğlumun kayıp olduğunu bildirmek istiyorum."

Bunu söyleyen kadının sesi, doğru yere telefon ettiğinden emin olamayarak ya da inandırıcı olmadığını düşünerek özür diler gibiydi. Klara Lidman, konuşma kaydediliyor olsa da not defterini önüne koydu.

"Adınızı alabilir miyim?"

"Adım Lena Eriksson. Oğlumun adı ise Roger Eriksson."

"Oğlunuz kaç yaşında?"

"On altı. Dün akşamüzerinden beri ondan haber alamadım."

Klara, kaybolan gencin yaşını not aldı ve gerçekten bir kayıp vakası söz konusuysa gereken işlemlerin başlatılması için olayı derhal programına aldı.

"Dün saat kaçtan itibaren haber alamadınız oğlunuzdan?"

"Saat beş sıralarında gitti."

Demek yirmi iki saat önceydi. Kaybolmasının ardından geçen yirmi iki önemli saat.

"Peki nereye gittiğini biliyor musunuz?"

"Evet, Lisa'ya gitti."

"Lisa kim?"

"Kız arkadaşı; bugün ona telefon açtım ve dün gece saat onda oradan ayrıldığını söyledi."

Klara önündeki kâğıttan saat 17.00'ın üzerini çizerek yerine 22.00 yazdı.

"Oradan nereye gitmiş?"

"Lisa bilmiyormuş, eve gittiğini sanmış. Ama bütün gece eve gelmedi ve neredeyse bütün bir gün geçti."

Ama şu ana kadar telefon etmedin, diye düşündü Klara. Kadının pek telaşlı olmaması dikkatini çekti. Daha ziyade dingin ve bitkin gibiydi.

"Lisa'nın soyadı ne?"

"Hansson."

Klara bu adı da yazdı.

"Roger'in cep telefonu var mı? Aradınız mı onu?"

"Evet, ama yanıt alamadım."

"Nereye gitmiş olabileceği konusunda bir fikriniz yok mu? Geceyi arkadaşlarında ya da başka bir yerde geçirmiş olabilir mi?"

"Hayır, arayıp söylerdi."

Kadın bir an için konuşmaya ara verdi ve Klara onun sesinin kesildiğini sandı, ama karşı taraftan derin bir soluk duyunca kadının sigarasından uzun bir nefes çektiğini anladı.

"Anlayacağınız, oğlum kayıp."

Her gece rüya görüyordu ve bundan hoşnut değildi. Rüyası hep aynıydı, aynı korkuyu içeriyordu. Bu onu rahatsız ediyor, delirtiyordu. Rüyaların anlamları hakkında bir şeyler bilseydi, geçmişin bunaltıcı kalıntılarından kurtulabilseydi, Sebastian Bergman daha iyi bir durumda olurdu. Ancak ne kadar hazırlıklı da olsa, rüyaların gerçek anlamları hakkında ne kadar bilinçli de olsa onların esiri olmaktan kurtulamıyordu.

Saat 4.43 olmuştu.

Ortalık aydınlanmaya başlamıştı. Sebastian'ın ağzı kupkuruydu. Çığlık atmış mıydı? Herhalde öyle bir şey yapmamıştı ki yanındaki kadın uykudaydı. Sakin bir şekilde soluyordu ve Sebastian onun uzun saçlarının çıplak göğüslerinden birini nasıl gizlediğine baktı. Sebastian kolayca açılan parmaklarını bir şey düşünmeden esnetti. Rüya gördükten sonra sağ eli sımsıkı yumruk olmuş halde uyanmaya alışıktı. Yanında yatan canlı şeyin adını hatırlamaya çalışıyordu.

Gece bir ara adını söylemiş olmalıydı.

Kristina mıydı, yoksa Carolina mı?

Bunun aslında fazla bir önemi yoktu, çünkü onunla bir daha buluşmayı düşünmemişti, ancak aranıp duran hafızası, rüyasından aklında kalan son kırıntıları hatırlamasına yardımcı oluyordu.

Aynı rüya ve o aynı görüntüler beş yıldır hiçbir gece onun peşini bırakmamıştı. Bütün bilinçaltı tedirgin haldeydi; Sebastian duygularını bir raya oturtamamıştı.

Yataktan yavaşça kalktı ve esneme isteğini bastırarak birkaç saat önce sandalyenin üzerine bıraktığı giysilerini aldı. Elbiselerini giyerken geceyi geçirdiği odayı ilgisiz gözlerle süzdü. Bir yatak, duvara sabitlenmiş ve bir kapısı aynalı beyaz bir gardırop, üzerinde çalar saat ve *Sağlıklı Ol* dergisinin bulunduğu sade bir İkea komodini ile üzerinde giysilerinin bulunduğu sandalyenin yanındaki ufak tefek atılacak şeyler... Kurnaz bir emlakçının "bej" diye sunacağı ama aslında kirli olan, duvarlarına içerik yoksunu reprodüksiyon örneklerinin asılı olduğu bu odada seks yapmıştı. Ruhsuz ve biraz sıkıcı bir odaydı, ama her zaman olduğu gibi, görevini yerine getirmişti. Maalesef rahatlama fazla sürmemişti.

Sebastian gözlerini yumdu. Daima en acılı an bu olurdu; gerçeğe dönüş. Bu duygusal bir U dönüşüydü ve bu duyguyu iyi bilirdi. Yataktaki kadına ve özellikle de görünen göğüs uçlarına odaklanmıştı. Adı neydi?

Her zaman yaptığı gibi, içkilerle geldiğinde kendini tanıtmıştı ama o ne yanıt vermişti? Sebastian, içinde K harfi olan bir isim söylediğinden emindi.

Kadın dirseğine dayanarak kalktı. Sebastian sessizce kalkıp giyinirken kemerinin metal tokasını şakırdatmıştı.

"Gidiyor musun?" derken kadının sesi uyku sersemliğinden pürüzlü çıktı. Gözleri saat arıyordu.

"Evet."

"Birlikte kahvaltı yapacağımızı sanmıştım. Saat kaç?"

"Beşe geliyor."

Kadın dirseğine dayanarak kalktı. Neredeydi şimdi? Adam sessizce kalkıp giyinmiş, onu uyandırmadan gitmeyi düşünmüştü. Kahvaltı yapmayacaklar, sohbet ederek günün gazetesini okumayacaklar, pazar yürüyüşüne çıkmayacaklardı. Ne söylemiş olursa olsun, kadını daha iyi tanımaya çalışmayacak ve ona tekrar telefon etmeyecekti.

Kadın da bunu biliyordu. Bu nedenle sadece, "Hoşçakal," demekle yetindi.

Sebastian kadının adını tahmin etmeye bile kalkışmadı. Adının K ile başladığından bile artık emin değildi.

Caddede erken saatlerin sessizliği hâkimdi. Kenar mahalle uykudaydı ve mahalleyi uyandırmamak için bütün sesler bastırılmış gibiydi. Biraz ilerideki Nynes Caddesi'nin trafiği bile ağır bir sessizlik içindeydi. Sebastian, evine oldukça uzun bir mesafedeki Gubbengen taraflarında, Verpa yolunda bulunan kavşaktaki levhanın önünde durdu. Metro bu saatlerde çalışıyor muydu acaba? Geceleyin taksiye binmişler, kadın evde hiçbir şey olmadığını hatırlayınca 7-Eleven'dan ekmek ve kahvaltılık çörek almışlardı. Kahvaltıya kalmayı düşündüğünden mi böyle olmuştu? O ve... Kahretsin, o zaman duyduğu adı hatırlayamıyordu. Sebastian kimsenin olmadığı caddede yürümeye başladı.

Adını bilmediği kadını incitmişti.

On dört saat sonra Västerås'a gidip işine devam edecekti. Artık durum farklıydı ve o kadına geri dönemezdi.

Ne berbat bir sabah; Gubbengen'de yağmur yağmaya başlamıştı.

Her şey tam bir rezillik içindeydi. Komiser Tomas Haraldson'un ayakkabılarına su giriyor, telsizi çalışmıyordu. Orman arama ekibini de bulamıyordu.

Güneş tam gözüne geldiğinden tökezleyip bataklığa düşmemek için gözlerini kısarak bakıyordu. Küfür ederek saatine baktı. Aşağı yukarı iki saat sonra, Jenny'nin hastanedeki yemek molası başlayacaktı. Tomas'ın geri döndüğünü sanarak otomobille eve gelecekti. Ama Tomas evde olmayacak, ormanda bu rezil halde kalacaktı.

Haraldson'un sol ayağı suya batınca, çorapların ayakkabının içinde soğuk suyu nasıl emdiğini hissetti. Havada baharın gidip gelen sıcaklığının yanında, suyun içinde kışın dondurucu soğuğu hissediliyordu. Haraldson titreyerek ayağını çekti ve toprağa bastı.

Etrafına bakındı ve doğu yönünü tahmin ederek askerlerin ya da izcilerin o tarafta olabileceklerini düşündü. 360 derecelik bir dönüş yaparak kuzey yönünü kaybetmiş olabilirdi. Biraz ileride küçük bir tepe gördü ve bunun bu ıslak cehennemde kuru arazi demek olduğunu anladı, ama bu sefer sağ ayağı tekrar suya battı.

Bütün bunlar Hanser'in hatası yüzünden olmuştu.

Eğer Hanser girişken ve güçlü görünmeye çalışmasaydı, komiser böyle dizlerine kadar ıslanmayacaktı. Hanser'in böyle bir izlenim vermeye ihtiyacı vardı, çünkü kökeninde polislik yoktu. Hukuk kökenli, elleri pisliğe bulaşmadan ya da Haraldson gibi ayaklarını ıslatmadan şefliğe yükselen bir kadındı.

Eğer iş Haraldson'a kalsaydı her şey bambaşka olurdu. Çocuk cumadan beri kayıptı ve yönetmeliğe göre arandığı bölgenin alanı genişletilebilirdi. Üstelik olayın gerçekleştiği hafta sonu Listakärr bölgesindeki ormanda bir hareketlilik veya ışık gördüğünü söyleyen biri çıkarsa arama alanını genişletmek gerekirdi. Ancak Haraldson tecrübelerine dayanarak bunun anlamsız bir uygulama olduğunu biliyordu. Çocuk Stockholm'e gitmiş ve endişeli annesine gülüyor olabilirdi. Sadece on altı yaşındaydı ve o yaştakiler böyle şeyler yaparak anneleriyle alay ederlerdi.

Haraldson ıslandıkça Hanser'den daha da çok nefret ediyordu. Bu kadın onun için bir felaketti. Genç, çekici, başarılı, politik görüşü olan biriydi ve modern polis tipinin bir örneğiydi. Şimdiyse onun yoluna çıkmıştı.

Västerås polis merkezindeki ilk toplantıda, Haraldson kariyerinin frenlendiğini anlamıştı. Bu göreve o başvurmuş, ama iş Hanser'e verilmişti. Böylece orada en az beş yıl şef olarak kalacaktı. Haraldson'un da beş yılı demekti bu; zaten yükselişi elden giderek kariyeri yerinde sayıyordu ve düşüşe geçmesi an meselesiydi. Västerås'a birkaç kilometre mesafedeki bir ormanda berbat kokulu çamurun içinde olması adeta sembolik bir durumdu.

Sabah aldığı telefon mesajında büyük harflerle "ÖĞLEN KEYFİ" yazılıydı. Bu da Jenny'nin öğle yemeğinde onun evine geleceği ve seks yapacakları anlamına geliyordu. Akşam da bir iki kez daha sevişeceklerdi. Şimdiki yaşamları böyleydi. Jenny çocuk sahibi olmak için tedaviye gidiyordu ve hamile kalma şansını yükseltmek için doktorla bir şema üzerinde çalışıyordu. Bugün şansının yüksek olduğu günlerden biriydi; o yüzden mesaj göndermişti, ama Haraldson tereddütlüydü. Bir bakıma, son zamanlarda seks hayatlarının canlanması hoşuna gidiyordu. Jenny devamlı onu arzuluyordu. Ama diğer taraftan onun asıl istediğinin kendisi değil, spermleri olduğu duygusunu da içinden atamıyordu.

Çocuk sahibi olma isteği olmasa, öğle arasında hızlı bir sevişme için eve gitme düşüncesi aklına gelmeyecekti. Bütün bunların hayvani bir tarafının olduğunu düşünüyordu. Rahminde yumurtalar gezinmeye başladığında karısı adeta bir tavşana dönüşüyordu. Aslında zevk almak ve yakınlaşmak için değil, işini sağlama almak için yapıyordu bunu. Peki tutku ve arzu bunun neresindeydi? Şimdi öğle yemeğinde boş bir eve gidecekti. Belki de Jenny'ye telefon açarak mastürbasyon yaptığını ve spermlerin buz dolabında bir kavanozda olduğunu söyleyebilirdi. Ama Jenny bunun iyi bir fikir olmadığını düşünebilirdi.

Olay cumartesi günü ortaya çıkmıştı.

Saat 15.00 sıralarında alarm merkeziyle yapılan bir konuşma, Västerås polisine bağlandı. Bir anne, on altı yaşındaki oğlunun kaybolduğunu bildirdi. Çocuk on sekiz yaşının altında olduğundan, yönetmeliğe uyularak bu şikâyete öncelik tanındı.

Öncelik tanınan bu olay, maalesef pazara kadar ele alınmadı. Aynı gün bir ekip görevlendirildi ve sonuçta saat 16.00 sıralarında iki polis memuru çocuğun annesini ziyaret etti. Annenin ihbarı kaydedildi ve görev gündüz ekibine devredildi. Henüz hiçbir şey yapılmamıştı; elde sadece kaybolan kişi hakkında birbiriyle aynı iki ihbar vardı. Her iki ihbara da öncelik tanınması için not düşülmüştü.

Ancak pazartesi sabahı, yani Roger Eriksson'un kaybolmasından 58 saat sonra, gündüz ekibi ihbarın hiçbir önlem alınmadan beklediğini fark etti. Emniyet Genel Müdürlüğü yönetim kurulunun yeni üniformaya ilişkin sendikal toplantı yapılması önerisi nedeniyle maalesef bir kenarda kalan olay, ancak pazartesi öğleden sonra Haraldson'a devredildi. Haraldson ihbar tarihini görünce, pazar akşamı ekibin Lena Eriksson'u ziyaret etmiş olmasına şükretti. Pazar akşamından itibaren polis ciddi olarak harekete geçmişti, ama henüz bir sonuç elde edilememişti. Haraldson Lena Eriksson'la

görüşmeden önce bazı yeni bilgiler toplamak zorunda olduğunu düşündü. Bu nedenle çocuğun kız arkadaşı Lisa Hansson'a telefon etti, ama kız hâlâ okuldaydı.

Gerek Lena Eriksson'un, gerekse oğlu Roger'in kayıtlarını kontrol ettiğinde çocuk hakkında birkaç ufak hırsızlık şikâyeti olduğunu gördü. En son şikâyet bir yıl kadar öncesine aitti ve Roger'in kayboluşu ile bunun arasında bir bağlantı kurmak zordu. Anneye ait bir şey de yoktu.

Haraldson belediyeye telefon edip Roger'in Palmlövska Lisesi'ne gittiğini öğrendi.

"Pek iyi değil," giye düşündü Haraldson.

Palmlövska, yatılı bölümü de olan özel bir liseydi. Eğitimde aldığı sonuçlar bakımından ülkenin önde gelen okullarından biriydi. Daha çok, geniş çevreleri olan zengin ailelerin yetenekli ve çalışkan çocukları oraya gidiyordu. Soruşturmanın derhal başlatılmaması yüzünden bir günah keçisi aranacaktı ve üçüncü günde hâlâ bir sonuca varılmamış olması da iyi değildi. Haraldson diğer bütün işleri bir kenara koymaya karar verdi. Kariyeri zaten yerinde sayıyordu ve daha fazla risk almak budalalık olurdu.

Böylece Haraldson öğleden sonraki saatler boyunca sıkı çalıştı. Palmlövska okulunu ziyaret etti. Okul müdürü Ragnar Groth ve sınıf öğretmeni Beatrice Strand, Roger'in kaybolmasından duydukları endişeyi dile getirmelerine rağmen fazla yardımcı olamadılar. Bildikleri kadarıyla herhangi bir olay olmamıştı. Roger her zamanki gibi okula gelmiş, normal davranmış, cuma öğleden sonra önemli bir İsveççe sınavına katılmış ve arkadaşlarının söylediklerine göre sınavdan sonra çok keyifliymiş.

Haraldson, Roger'i cuma akşamı en son gören Lisa Hansson'a da ulaştı. Lisa başka bir sınıfta okuyordu ve Haraldson lisenin kafeteryasında onu buldu. Sıradan değil, tatlı bir kızdı. Düz sarı saç-

larındaki kâküller sade bir tokayla tutturulmuştu. Mavi gözlerinin çevresi makyajsızdı. Beyaz bluzu en üst düğmesinin bir altına kadar ilikliydi; üzerinde de bir yelek vardı. Haraldson onun karşısına oturunca aklına hemen kilise geldi. Gençken televizyonda gösterilen bir dizideki bir kızı hatırlattı ona. Ona kafeteryadan bir şey isteyip istemediğini sordu ve Lisa hayır anlamında başını salladı.

"Roger'in sana geldiği cuma gününü anlatır mısın?"

Lisa ona baktı ve omuzlarını silkti.

"Beş buçuk gibi geldi, benim odamda oturup televizyon izledik. Saat onda da eve gitti. Yani eve gideceğini söyledi."

Haraldson başını salladı ve on altı yaşında iki gencin Lisa'nın odasında dört buçuk saati nasıl geçirdiklerini düşündü. Televizyon izlemişler. Buna inanası gelmedi, ama kız buna inanacağını düşünmüş olabilirdi. Yoksa çocuk asosyal biri miydi? Haraldson'la Jenny en son ne zaman bir akşam –reklamlar sırasında sevişmeden– televizyon izlemişlerdi? Belki aylar önce.

"Başka bir şey olmadı mı? Aranızda kavga ya da anlaşmazlık gibi bir şeyler oldu mu?" Lisa başını salladı. Olmayan tırnağını ısırdı. Kızın tırnak dibinin enfeksiyon kapmış olduğunu gördü Haraldson.

"Daha önce hiç bu şekilde kaybolmuş muydu?"

Lisa tekrar başını salladı.

"Bildiğim kadarıyla hayır, ama biz çıkmaya başlayalı çok olmadı. Annesiyle konuşmadınız mı?"

Haraldson, olayın pek normal olmadığını anlamadan önce, bir an için Jenny'nin onu eleştirdiğini sandı. Bu Hanser'in hatasıydı. Haraldson'un tereddüte düşmesine neden olmuştu.

"Birkaç polis annesiyle görüştü, ama herkesle konuşmalı ve gerekli bütün bilgileri toplamalıyız."

Haraldson boğazını temizledikten sonra, "Roger'le annesinin ilşkisi nasıldı? Bir sorun yaşanıyor muydu?" diye sordu. Lisa yine

omuzlarını silkti. Haraldson, kızın bilgilerinin sınırlı olduğunu düşündü. Baş sallama ve omuz silkme dışında pek bir cevap veremiyordu.

"Kavga ederler miydi?"

"Bazen ederlerdi; annesi onun okulunu sevmezdi."

"Bu okulu mu?"

Lisa başıyla onayladı.

"Züppe bir okul olduğunu düşünürdü."

Kadının böyle düşünmekte haklı olduğunu kabul etti Haraldson.

"Roger'in babası bu şehirde mi yaşıyor?"

"Hayır. Nerede olduğunu bilmiyorum. Roger'in de bildiğini sanmıyorum. Ondan hiç söz etmezdi."

Haraldson bunu ilginç bularak not aldı. Çocuk belki de geçmişini araştırmak, bugüne kadar görünmeyen bir babayla yüzleşmek için tüymüş, annesinden de bunu gizlemiş olabilirdi. Ortada garip şeyler döndüğü belliydi.

"Sizce Roger'e ne oldu?"

Lisa'ya baktı ve ilk kez onda gözyaşları görmeyince, Haraldson'un düşünceleri kesintiye uğradı.

"Bilmiyorum. Tekrar ortaya çıkacağını düşünüyorum. Bir süre için Stockholm'e ya da başka bir yere gitmiş olabilir. Biraz macera arıyor olabilir."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Haraldson, kızın yüzündeki sorgulayıcı ifadeyi gördü. Boyasız dudaklarına ojesiz parmağını sokmuştu. Haraldson giderek bu kayboluşun aslında bir kaçış olduğunu hissediyordu.

"Bazen insan, bir an için iyi gibi görünen garip düşüncelere kapılabilir. Göreceksin, ortaya çıkacak." Haraldson, kendinden emin

ve güven verici bir şekilde gülümsedi, ama Lisa'nın bunu böyle algılamadığı belliydi.

"İnan bana," diye ekledi.

Gitmeden önce Lisa'dan Roger'in vakit geçirdiği arkadaşlarının bir listesini yapmasını rica etti. Lisa oturup uzun bir süre düşündü ve sonra isimleri bir kâğıda yazıp uzattı. Sadece iki isim vardı: Johan Strand ve Erik Heverin.

Roger yalnız bir çocukmuş, *Yalnız çocuklar kaçar*, diye düşündü Haraldson.

Aynı pazartesi öğleden sonra, Haraldson otomobilinin koltuğuna oturduğunda, o günle ilgili olarak kendini yine de tatmin olmuş hissetti. Johan Strand'la yaptığı görüşme yeni bir şey sağlamamıştı. Johan, Roger'i son kez cuma günü okul bitiminde görmüştü. Bildiği tek şey, o akşam Roger'in Lisa'ya gideceğiydi. Ondan sonra nereye gidebileceği konusunda bir fikri yoktu. Erik Heverin ise, okuldan altı aylık bir izin alarak Florida'ya gitmişti ve yedi haftadır oradaydı. Çocuğun annesi, ABD'de bir danışmanlık görevine atanmış ve ailesiyle birlikte oraya gitmişti. *Kimi insanların durumu bayağı iyi*, diye düşündü Haraldson ve kendisinin iş nedeniyle ne kadar egzotik yerlere gittiğini hatırlamaya çalıştı. Aklına ilk gelen Riga'daki seminer oldu; zamanının yarısını mide rahatsızlığından yatarak geçirmişti. En çok sıkıntıyla hatırladığı şey ise, meslektaşları hoşça vakit geçirirken onun plastik kovanın başında kalmasıydı.

Haraldson memnundu. Birçok izin peşinden gitmiş ve hepsinden önemlisi, anne ile oğul arasındaki olası bir çatışmanın, polisiye bir vakanın dışına taşabileceğine dair bir işaret bulmuştu. Anne, ihabarında "kaçtı" sözcüğünü kullanmamış mıydı? Evet, kullanmıştı. Oğlu "gitmiş" ya da "kaybolmuş" değildi, "kaçmıştı". Bunun anlamı, öfke içinde evi terk etmiş olması değil miydi? Kapıyı çarpıp giden bir çocuk ve üzgün bir anne. Haraldson bu fikre daha çok inanmaya başladı. Çocuk Stockholm'de keyfine bakıyor olmalıydı.

Ancak Haraldson emin olmak için Lisa'nın evinin olduğu yerden kısa bir dönüş yaparak birkaç kapı daha çalmayı düşündü. Çocuğu tanıyabilecek birkaç kişinin, soruşturmanın nasıl gittiğini merak ederek konuşmak isteyebileceğini düşünüyordu. Belki de Roger'i şehir merkezine giderken gören olmuştu. Sonra da anneyi nasıl bir anlaşmazlık yaşadıkları konusunda biraz zorlamaya karar verdi. Bunun iyi bir plan olduğuna karar vererek arabayı çalıştırdı ve aynı anda cep telefonu çaldı. Telefonun ekranında Hanser'in adını görünce hafif bir ürperti hissetti.

"Yine ne var, lanet olası?" diye mırıldanarak arabanın motorunu kapattı. Reddet tuşuna mı bassaydı? İyi fikir, ama ya çocuğun geri döndüğü haberini verecekse? Hanser bunu bildirerek Haraldson'un her zaman haklı çıktığını söyleyebilirdi.

Haraldson kabul et tuşuna bastıktan sonra konuşma sadece on sekiz saniye sürdü. Hanser'den altı sözcük duyuldu.

İlk üç sözcük, "Şu an neredesin?" olmuştu.

"Arabadayım," dedi Haraldson. "Az önce çocuğun okulundaki öğretmenle ve kız arkadaşıyla konuştum."

Haraldson öfkesine rağmen savunma halinde olduğunu hissetti. Uysallaşmıştı, alçak sesle konuşuyordu. Yapılması gereken her şeyi yapmıştı.

"Hemen buraya gel."

Haraldson tam nereye gideceğini söyleyecek ve derhal merkeze gitmesini gerektirecek kadar önemli ne olduğunu soracakken, Hanser konuşmayı bitirdi. "Lanet olası Hanser," diyerek motoru çalıştırdı, bir tur atıp merkeze doğru yola koyuldu.

Buz gibi bakışları, sarı ve neredeyse mükemmel dalgalı saçları, üzerine tam oturan ve pahalı olduğu belli olan giysisiyle Hanser onu karşıladı. Az önce, neler olduğunu merak eden ve telaş içinde

olan Lena Eriksson'dan telefon gelmişti. Şimdi aynı şeyi Hanser soruyordu. Neler oluyordu?

Haraldson öğleden sonra yaptıklarını hızla özetledi ve dört kez olayın aynı gün öğle yemeğinden sonra kendisine devredildiğini vurguladı. Hanser'in şikâyet edeceği bir şey varsa bunu hafta sonu sorumlularına yöneltmeliydi.

"Elbette yönelteceğim," dedi sakin bir sesle.

"Gerekli bir şeyin yapılmadığını hissettiysen neden beni bilgilendirmedin? Bunları bilmem gerekirdi."

Haraldson, işlerin istediği gibi yürümediğini hissetmişti. Dik durarak eleştiriye itiraz etti.

"Böyle şeyler oluyor. Ufak bir sorunda hemen sana koşamam ki... Daha önemli işlerle uğraşıyorsundur."

"Kaybolan bir çocuğu arayıp bulmaktan daha önemli ne olabilir ki?"

Sorgulayıcı bakışlarla Haraldson'a baktı, ama o sessiz kaldı. Hanser bunu beklemiyordu.

Bu konuşmalar geçen pazartesi olmuştu. Şimdi ise Listakärr'da ıslak çoraplarla duruyordu. Hanser bütün güçleri seferber etmişti; kapı kapı dolaşılarak sorular soruluyor ve soruşturmanın kapsamı her gün genişliyordu. Henüz hiçbir sonuç yoktu. Haraldson dün merkeze koşup il emniyet müdürüne sakin bir ses tonuyla, bu işin pek ucuza mal olmadığını söylemişti. Çok sayıda insan, büyük bir kentte keyif çatan bir oğlanı bulmak için uğraşıyordu. Haraldson emniyet müdürünün tepkisini tam olarak yorumlayamamıştı, ama Roger bu geziden dönünce emniyet müdürü Haraldson'un sözlerini hatırlayacaktı. O zaman Hanser'in ne kadar büyük paraları çarçur ettiğini anlayacaktı. Haraldson bunu düşününce gülümsedi. Yönetmelik başkaydı, polis sezgileri başka. Sezgiler dersle öğrenilmezdi.

Haraldson durdu; tepenin yarısına kadar gelmişti. Bir ayağı –bu kez tam olarak– yine battı. Ayağını çekti, ayakkabısı yoktu. Balçığın kırk üç numaralı siyah ayakkabıyı nasıl iştahla içine çektiğini ve aynı zamanda sol ayağındaki çorabın biraz daha soğuk suyu nasıl emdiğini gördü.

Bu kadarı artık fazlaydı.

Bu son damla bardağı taşırmıştı.

Dizlerinin üstüne çökerek bataklığın içinden ayakkabısını çekip çıkardı. Artık eve gidecekti. Diğerleri kendi arama bölgelerinde koşturup durabilirdi. Onun evde gebe bırakacağı bir karısı vardı.

Sebastian, Östermalm'deki dairesinin bulunduğu Grev Magnigatan'a taksiyle geldiğinde 380 kronu bayılmak zorunda kalmıştı. Uzun bir süredir bu pahalı ve gösterişli daireden kurtulmayı düşünüyordu. Bu daire başarılı bir yazarlık kariyeri, akademik bir eğitimi ve geniş sosyal ilişkileri olan bir konferans konuşmacısı için uygundu. O ise bu özelliklere hiç tam anlamıyla sahip olmamıştı. Yıllar boyunca birikmiş şeyleri temizleyip paketleme düşüncesi pek zor görünüyordu. Bu yüzden dairenin büyük bir kısmını kapatmayı tercih etmişti ve sadece mutfağı, misafir odasını ve küçük banyoyu kullanıyordu. Geri kalan kısımlara el sürmüyordu.

Sebastian onun hep düzeltilmeden duran yatağına bir göz atıp duş almak için banyoya yöneldi. Sıcak ve uzun bir duş aldı. Gece birbirlerine yakın olmayı çoktandır unutmuşlardı. Yola çıkmakta bu kadar acele etmesi yanlış mı olmuştu? Kadın ona birkaç saatini daha ayıramaz mıydı? Daha fazla sevişebilirlerdi. Sonra da kahvaltıda meyve suyu ve çörek. Ama sonrası ne olacaktı? Ayrılık kaçınılmazdı. Başka türlü sona eremezdi. Fazla zorlamamak en iyisiydi. Ama yine de onu kendine getiren, bir arada oldukları kısa süreyi özlemişti. Yeniden kendini ağır ve boş hissetti. Gece ne kadar uyumuştu? İki saat mi, iki buçuk saat mi? Aynada kendine baktı ve gözleri olduğundan çok daha yorgun görünüyordu. Saç şeklini hemen değiştirmesi gerektiğini düşündü, belki de iyice kısaltmalıydı saçlarını. Ama hayır, o da eski halini hatırlatırdı. Sakalını biraz traş etmeli, saçlarını kesmeli, hatta birkaç tutam bırakma-

lıydı. Kendine gülümsedi; bu en çekici gülümsemesiydi. Bu işin iyi gitmesine şaşırdığını düşündü. Kendini aşırı yorgun hissediyordu. Geri dönüş başlamış, içindeki boşluk geri gelmişti. Saate bakıp biraz daha yatmayı düşündü. Rüyanın geri geleceğini biliyordu, ama buna aldırmayacak kadar yorgundu. Yatağa girmeden önce içmeye başlamıştı. Akademik geçmişi ve karmaşık bir duygusal hayatı olan orta yaşlı beyaz erkekler için bu bir numaralı çözümdü.

Bir süreliğine gerçekten rüyalardan kurtuldu, ama bilinçaltı giderek alkolün engellerini aştı. Böylece Sebastian uyku öncesi içki miktarını artırdı ve hatta daha etkili olması için daha erken saatlerde içmeye başladı. Sonunda Sebastian savaşı kaybettiğini anladı ve içmeyi bıraktı.

Bundan kurtulmayı düşündü.

Alkolün etkisinden kurtulması zaman alacak gibi görünüyordu.

Bir işe yaramadı. Bir süre sonra, sürekli uyanmalar yüzünden, hiç yapmayacağına söz verdiği şeyi yaparak ilaç kullanmaya başladı. Her zaman sözünü yerine getirmeyi başaramıyordu ama Sebastian yine birçoklarından daha iyi durumdaydı. O zaman daha esnek davranmaya gereksinim duymuştu. Birkaç eski hastaya telefon ederek reçetesinin iptal edilmesini önlemiş oldu. Basit bir anlaşmayla ilaçları yarı yarıya paylaşıyorlardı.

Sağlık kurumundan tepki gelmesi doğaldı. Birçok sakinleştirici ilaç reçetesi yazılmasının nedenini öğrenmek istediler. Sebastian iyi planlanmış yalanlarla hepsini geçiştirdi. "Yeniden başlanan bir faaliyet" ve "hastaların başvuru aşamasındaki yoğun başlangıç dönemi" gibi gerekçeler uydurdu; ancak hasta sayısını da biraz artırarak yaptığı işin açığa çıkmasını engellemiş oldu.

İlk başlarda Propavan, Prozac ve Di-Gesic gibi ilaçlarla başladı, ama etkileri kısa süreli olunca Dolcontin'e ve morfin içeren diğer alternatiflere yöneldi.

Sosyal hizmetler kurumu pek sorun çıkaracak gii görünmüyordu. İkna edilebilirdi. Daha da kötüsü, yaptığı deneylerin sonuçlarıydı. Rüya kesinlikle sona ermişti, ama aynı zamanda iştahı ve cinsel gücü de gitmişti. Birçok konferansı veremez oldu. Bu yeni ve korkutucu bir gelişmeydi. En beteriyse devamlı uykulu haliydi. Artık düşüncelerini toparlayamaz hale gelmişti; kafasındakiler yarı yolda uçup gidiyordu. Günlük, basit bir telefon konuşmasını zor yapıyordu; bir tartışma ya da daha uzun bir açıklamaya kalkışacak durumda değildi. Tahlilleri ve sonuçlarını unutup gidiyordu.

Sebastian'ın bütün varlığı algılama üzerine kuruluydu. Keskin düşüncelerinin temelini oluşturan bir hayal gücüne sahip olduğundan bu korkunç bir durumdu. Acılardan uzak durmak için aynı zamanda hayattan da uzak kalan, uyuşturulan bir yaşamda kıvrak bir zekâ olamazdı. Burada bir sınır vardı ve bir tercih yapması gerekiyordu: düşünme gücünü koruyarak korku dolu bir yaşam mı sürecekti, yoksa eksik bir kavrayışla uyuşuk bir yaşam mı? Yaptığından dolayı kendi varlığından nefret ederek korkuyu tercih etti ve ilaç almayı bıraktı.

Bu kararından sonra ne alkole ne de haplara elini sürdü.

Ağrı kesici bile kullanmıyordu.

Fakat rüya görüyordu, hem de her gece.

Neden bunu düşündüğünü merak ederek banyodaki aynada kendine baktı. Neden şimdi? Rüya, yıllardır hayatının takipçisi olmuştu ve onu kabullenmiş, onunla yaşamayı öğrenmişti.

Öyleyse neden şimdi?

Havluyu asarken, *Västerås yüzünden,* diye düşündü ve banyoyu çıplak terk etti. Västerås'ın hatasıydı bu.

Västerås'ın ve annesinin. Ancak bugün hayatındaki bu bölümü kapatacaktı.

Açılmamak üzere kapatacaktı.

Bugün iyi bir gün olacaktı.

Listakärr'ın dışındaki ormanda geçen bugün, Joakim uzun zamandır geçirdiği en iyi gündü. Ayrıca nerede ve nasıl çalışacakları konusunda polisten doğrudan talimat alarak çalışacak üç kişiden biri olarak seçilmesi ona daha da iyi gelmişti. Sıradan bir izci topluluğu gibi çalışırken birdenbire gerçek serüvene atılmışlardı. Joakim önünde duran polise, özellikle de tabancasına yan gözle baktı ve böyle bir polis olmaya karar verdi. Hem üniforma giyecek hem de tabanca taşıyacaktı. İzcilikten iyice sıyrılmış olurdu ve buna ihtiyacı vardı. Dürüst olmak gerekirse izci hayatı pek ilginç bir hayat değildi. En azından artık değildi. On dört yaşını doldurmuştu ve izcilik altı yaşından beri onun boş zamanlarını dolduran bir ilgi alanıydı. Ama büyüsü artık bozulmuştu. Açık havada yaşam, hayatı dışarıda sürdürmek, hayvanlar ve doğa, kendi sınıfındaki diğer çocukların düşündüğü gibi eziklik değildi. Hayır, bu hayatı seviyordu. Bu yaşam zevkliydi, ama artık başka şeylerin zamanı gelmişti. Ciddi bir şeylere başlamalıydı.

Belki liderleri Tommy de bunu biliyordu.

Belki de onun için Listakärr'a geldiklerinde polis ve askerlere yanaşmış ve ne olduğunu sormuştu.

Belki de onun için polislere yardım etmek istediğini söylemişti.

Haraldson adlı polis düşündü ve biraz tereddüt ettikten sonra, ormanda dokuz çift gözün daha olmasından zarar gelmeyeceğine karar verdi. Ağır adımlarla ilerleyerek çevreyi arayan küçük gruplar oluşturabilirlerdi. Tommy'e onları üç gruba ayırmasını, birini lider yapmasını ve sonuçları kendisine bildirmesini söyledi. Joakim en kötü kurayı çekti; ekipteki en güzel iki kız olan Emma ve Alice ile grup olacaktı. Kendisi de grup lideri seçildi.

Joakim onu bekleyen kızların yanına gitti. Haraldson ve diğer polisler, Martin Beck filmlerinde olduğu gibi rahat bir sessizlik

ve kararlılık içindeydi. Joakim kendini çok önemli hissediyordu. Önündeki harika günün nasıl geçeceğini görür gibiydi. Kaybolan çocuğu ağır yaralı olarak bulacaktı. Çocuk sadece ölmek üzere olanların yapabileceği gibi yalvarırcasına Joakim'e bakacak, kendini konuşamayacak kadar zayıf hissedecekti, ama gözleriyle her şeyi anlatacaktı. Joakim onu alıp diğerlerinin yanma taşıyacak ve her şey iyice dramatikleşecekti. Diğerleri gözlerini ona dikecek, gülümseyecek, alkışlayacak, tezahürat edecek ve her şey mükemmel olacaktı.

Grubuna geri dönen Joakim grup üyelerinden Emma'yı soluna, Alice'i de sağına aldı. Zincir halinde olmaları ve dağılmamaları konusunda Haraldson kesin emir vermişti ve Joakim ciddi bir ifadeyle kızlara bir arada olmaları gerektiğini hatırlattı. Çok önemli bir iş yapacaklarını hissettikten sonra, gruplar Haraldson'un işaretiyle nihayet harekete geçtiler.

Üçer kişiden oluşan üç grup olmalarına rağmen, Joakim kısa bir sürede –özellikle ormanın içlerine doğru ilerledikçe ve bataklık her defasında onları belirlenen hattan uzaklaştırdıkça– bir zincir halinde kalmalarının zor olduğunu anladı. Bir grup tempoyu tutturmakta zorlandı, diğeri hiç yavaşlamadı ve sonuncusu tepenin arkasında kayboldu. Aynen Haraldson'un söylediği gibi olmuştu ve Joakim, komiserden daha fazla etkilendiğini hissetti. O sanki her şeyi biliyordu. Joakim kızlara doğru eğilerek onları Haraldson'un son sözcüklerini tekrarlamaya zorladı.

"Bir şey bulursanız, 'Buldum!' diye bağıracaksınız."

Emma bundan rahatsız olduğunu belirtecek şekilde başını salladı.

"Bunu bin kere tekrarladın."

Joakim, onun yanıtıyla tatmin olmamış gibi görünüyordu. Gözüne gelen güneş ışığına rağmen mesafeyi ve hizayı korumaya

çalışarak ilerledi. Ancak iş gittikçe zorlaşıyordu. Az önce onların biraz solunda olan Lasse'nin grubunu artık göremiyordu.

Yarım saat sonra Emma dinlenmek istedi. Joakim böyle bir şey yapamayacaklarını anlatmaya çalıştı. Geride kalıp diğerlerini kaybedebilirlerdi.

"Hangi diğerleri?"

Alice anlamlı bir şekilde gülümsedi. Joakim bir süredir diğerlerini göremediklerini anladı.

"Sanki arkamızdalardı."

Sustular ve daha dikkatle dinlediler. Birisi epey uzaktan sesleniyormuş gibi zayıf sesler duyuluyordu.

İçten içe Alice'in haklı olduğunu hissetmesine rağmen, "Hayır, devam ediyoruz," dedi Joakim. Ya çok hızlı ya da yanlış yöne gitmişlerdi.

"O zaman kendin devam edersin," dedi Emma ve ona kızgınca baktı. Joakim bir saniye içinde grubun kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu ve Emma'nın da ondan kurtulmaya çalıştığını hissetti. Emma son otuz dakika içinde ona birkaç kez süzgün gözlerle bakmıştı. Joakim iyice terlemişti. Bu sadece içine giydiklerinin sıcaklığından değildi. Emma'yı etkilemek için onları zorlamış, ama o bunu anlamamıştı. Şimdi ise hatalı olan kendisiymiş gibi görünüyordu.

"Karnın aç mı?"

Joakim'in düşüncelerini bölen, Alice'in sesi oldu. Sırt çantasından, lavaş ekmeğinden yapılmış birkaç dürüm çıkardı.

"Hayır," diye acıkıp acıkmadığını düşünmeden hızlı yanıt verdi. Joakim biraz ileri gidip bir plan yapıyormuş gibi bir tepenin üstüne çıktı. Emma memnuniyetle bir dürüm aldı ve Joakim'in önemli gibi sunmaya çalıştığı şeyle ilgilenmedi bile. Joakim taktik değiştirmesi gerektiğini anladı. Derin bir nefes alarak temiz orman havasını ciğerlerine doldurdu. Harika bir gün olacağı vaadine rağmen, hava

bulutlanmış ve güneş kaybolmuştu. Joakim kızların yanına döndü ve daha sakin konuşmaya karar verdi.

Mümkün olduğu kadar kibarca, "Eğer kaldıysa, bir dürüm de ben alabilirim," dedi.

"Elbette," diye yanıtladı Alice ve naylona sarılı bir dürümü ona uzattı. Alice ona doğru eğilmişti ve Joakim bunun daha iyi bir taktik olduğunu anladı.

"Nerede olduğumuzu merak ediyorum," diye devam etti Emma ve cebinden ufak bir harita çıkardı. Üçü birden haritanın etrafında toplanarak nerede olduklarını anlamaya çalıştılar. Oldukça zordu, çünkü bu alanda belirgin işaret levhaları yoktu; sadece tepeler, ormanlar, bataklık ve buna benzer şeyler vardı. Ama başladıkları noktayı ve istikametlerini aşağı yukarı biliyorlardı.

"Hep kuzeye doğru gittik, o yüzden şimdi şu noktada olmalıyız," dedi Emma. Joakim başını salladı. *Akıllı kız şu Emma*, diye düşündü.

"Devam mı edeceğiz, yoksa diğerlerini mi bekleyeceğiz?" diye merak etti Alice.

"Bence devam edelim," diye hızla yanıtladı Joakim. Sonra hemen ekledi: "Beklemek istemiyorsanız tabii."

Emma'nın pırıl pırıl mavi gözleri ile yumuşak yüzüne ve biraz keskin hatlı Alice'e baktı. *İkisi de çok güzel,* diye düşündü ve birdenbire diğerlerini beklemeyi önermelerini umdu. Gelmeleri çok zaman alacaktı.

"Belki de en iyisi devam etmek. Eğer şu noktadaysak toplanca-ğımız yerden fazla uzakta değiliz," dedi Emma ve haritayı gösterdi.

"Evet, haklısınız ama diğerleri arkamızda kaldı. Belki de en iyisi beklemektir," dedi Joakim.

"O kadar hızlıydın ki senin en önde olmak istediğini sanmıştım," diye ekledi Alice. Kızlar gülerken, Joakim bir an için kendi

duygularını ölçtü. Böylesine tatlı kızların gülmesi çok hoştu. Şakadan Alice'i itti.

"Nasıl da hemen üste çıkıyorsun."

Birbirlerinin peşine düştüler. Birbirlerini ıslatmak için su dolu çukurların arasında koşmaya başladılar. Sonunda Emma'nın ayağı tökezledi ve kendini su birikintisinin içinde buldu. Biraz sıkıcı geçen arama sürecinde böyle bir mola vermek çok hoş olmuştu ve Joakim'in buna ihtiyacı vardı. Emma'nın peşinden koşup kısa bir süre onun kolunu tuttu. Ancak o kendini çekerek birkaç hızlı adımla ondan uzaklaştı. Sol ayağı dışarı uzayan bir köke takılınca, Emma dengesini kaybetti. Bir an için tekrar ayaklarının üzerinde duracak gibi oldu, ama su birikintisinin etrafındaki kaygan çamur nedeniyle karın üstü düşünce Joakim gülmeye başladı. Ama Emma çığlık atınca Joakim derhal onun yanına gitti. Emma'nın çığlık sesi daha da yükseldi. *Garip*, diye düşündü Joakim. Sadece biraz su vardı, tehlikeli bir şey yoktu. O anda, Emma'nın önünde duran beyaz ve solgun bedeni gördü. Sanki yerin altında kurbanını bekliyordu. Masumiyet ve çocukça oyunlar bitmiş, yerini panik ve şaşkınlık almıştı. Emma kustu, Alice hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Joakim ayakta, bütün yaşamı boyunca peşini bırakmayacak olan görüntüye bakıyordu. Zaman sanki durmuştu.

Haraldson yatakta, yarı uykudaydı. Jenny yanındaydı, ayak tabanları şiltenin üzerindeydi ve kalçalarının altında bir yastık vardı.

"Yapalım da aradan çıksın. Ben gitmeden önce bir kez daha yapmaya vaktimiz olur böylece."

Aradan çıksın. Bundan daha itici bir söz olamazdı herhalde. Haraldson kararsızdı. Ama yapıp aradan çıkarmışlardı şimdi Haraldson yavaşça uykuya dalıyordu. Bir yerlerde bir ABBA şarkısı çalıyordu. Telefonun sesi yükseldi.

"Bu senin telefonun," diyerek Jenny onu kenara itti. Haraldson uyandı; şu anda yatakta, karısının yanında olmaması gerektiğinin bilincindeydi. Yerden pantolonunu çekti ve uğraşarak cep telefonunu çıkardı. Evet, arayan Hanser'di. Derin bir nefes alıp açtı.

Bu kez üç sözcük duyuldu:

"Şimdi hangi cehennemdesin?"

Hanser öfkeyle telefonu kapattı ve, "Ayağı burkulmuşmuş," diye söylendi. Canı cehenneme. Hanser'in hastaneye gitmesi ya da en azından şu alçağın yaptığını yerinde belgelemek için oraya bir ekip göndermesi gerekirdi. Ama yapamadı ve birden bir cinayet soruşturmasının başına getirildi. Listakärr çevresindeki ekibin başında bulunmaması ya da Haraldson'un yaşı küçük izcilerden arama ekibi oluşturması işleri kolaylaştırmadı. Çocuklardan birinin su birikintisine basmasıyla suyun içine yuvarlanması bir olmuştu ve dışarı

çıkarken yanı başında bir ceset belirmişti. Bu çocuklara psikolojik destek gerekiyordu. Bunu da Hanser ayarlamalıydı.

Hanser başını salladı. Bu kayıp çocuk olayında her şey yanlış gitmişti. Hatalara bir son vermek gerekiyordu. Şu andan itibaren profesyonelce çalışmak, doğru davranmak gerekiyordu. Hâlâ elinde tuttuğu telefona baktı ve aklına bir fikir geldi. Büyük bir adım atmak gerekiyordu. Birçok kişi belki bunun için erken olduğunu düşünecekti. Hanser'in liderliğini de sabote edebilirdi. Çok riskli bir girişim olacaktı bu.

Bir çocuk ölmüştü.

Cinayete kurban gitmişti.

En iyi elemanlarla çalışmanın zamanıydı.

Vanja, başını Torkel Höglund'un kapısından içeri uzatarak, "Sana bir telefon var," dedi. Torkel'in ofisi, tıpkı kendisi gibi sade ve düzenliydi. İçeride abartılı ve pahalı görünen hiçbir şey olmadığı gibi neredeyse şahsi hiçbir eşya da yoktu. Bir depodan temin edilen mobilyalarıyla, İsveç'in yüksek polis şeflerinden birinin odasından ziyade küçük bir şehirdeki dar bütçeli bir ortaokul müdürünün odası gibiydi. Meslektaşlarından bazıları, onun Emniyet Genel Müdürlüğü'nün Cinayet Masası sorumlusu olduğunu düşünerek bu durumun onun konumuna uymadığını düşünüyordu. Diğerleriyse bu durumu, başarılarının onu şımartmaması olarak yorumluyordu. İşin aslı daha basitti: Torkel'in hiç vakti yoktu. İşi çok zorluydu; sürekli hareket halindeydi ve boş zamanını, nadiren uğradığı ofisinin dayanıp döşenmesine harcamaya hevesli değildi.

"Telefon Västerås'tan," diye devam etti Vanja ve onun tam karşısına oturdu.

Torkel, Vanja'nın rahat oturduğunu gördü. Belli ki bu telefon görüşmesini yaparken yalnız olmayacaktı. Torkel başını sallayarak

ahizeyi aldı. İkinci boşanmasından beri, bu tür telefon konuşmalarının ani ve kötü ölümlerle ilgili olduğunu hissediyordu.

Kerstin Hanser adını hatırladı; Västerås suç masası şefiydi. Onu, birkaç yıl önce meslek içi eğitim kursunda tanımıştı. O zaman onun iyi bir insan ve yetenekli bir şef olduğunu düşünmüş ve getirildiği yeni görevi öğrenince sevinmişti. Ama şimdi Hanser'in sesi stresli ve gergindi.

"Yardıma ihtiyacım var ve Emniyet Genel Müdürlüğü'ne başvurmaya karar verdim; umarım siz gelirsiniz," dedi Torkel'e. "Sizce bu mümkün mü?" diye yalvarırcasına devam etti.

Torkel konuya hızla eğilmeyi düşündü ve ekibi Linköping'deki tatsız bir soruşturmadan yeni dönmüştü, ama Kerstin Hanser telefon ettiğine göre gerçekten yardıma ihtiyacı olmalıydı.

"Baştan hata ettik. Olayı idare edememe riskine karşılık gerçekten sizin yardımınıza ihtiyaç duyuyorum," diye devam etti Hanser; sanki onun tereddüdünü hissetmişti.

"Olay nedir?"

"Bir haftadır kayıp olan on altı yaşındaki bir erkek çocuğu vahşice öldürüldü."

"Elinizdeki bütün materyalleri bana elektronik postayla gönderin, bir bakayım," diye yanıtladı Torkel. Diğer telefona gidip ahizeyi alan Vanja'ya baktı.

Vanja, "Billy, Torkel'in odasına gel. İşimiz var," diye konuştu siyah ahizeye. Sonunda Torkel'in ne diyeceğini biliyor gibiydi. Hep öyle olurdu zaten. Torkel bundan hem gurur duyar hem de rahatsız olurdu. Vanja Lithner ekip içinde onun en yakın müttefikiydi. Otuzunu daha yeni dolduran Vanja, genç yaşma rağmen onunla çalıştığı iki yıl içinde iyi bir polis olarak yetişmişti. Torkel'i tedirgin edecek derecede yetenekli bir polis haline gelmişti. Böyle bir polisi ancak

yaşıtı olsaydı kabul edebilirdi. Kerstin Hanser'le telefon konuşması sona erince ona gülümsedi.

"Burada hâlâ şef benim," diye başladı.

"Biliyorum. Düşüncelerimizi öğrenmeniz için ekibi bir araya getiriyorum. Sonunda her zaman olduğu gibi karar sizin," dedi Vanja pırıltılı bakışlarla.

"Elbette, elbette. Sen bir karar verdikten sonra sanki benim bir seçeneğim kalıyormuş gibi konuşuyorsun," deyip yerinden kalktı. "Haydi toparlanalım, Västerås'a gidiyoruz."

Billy Rosén, minibüsü E18 yolundan Västerås'a doğru her zamanki gibi hızla sürmeye başladı. Torkel, artık epeydir bir şey söylemiyordu. Onun yerine, öldürülen Roger Eriksson'la ilgili materyallere konsantre oldu. Tutanak oldukça kısa ve zayıftı. Soruşturmaya bakan Tomas Haraldson fazla bir ilerleme kaydetmemiş gibi görünüyordu. İşe baştan başlamak gerekebilirdi. Torkel, bunun akşam gazetelerinin üzerine atlamayı sevdiği türden bir olay olduğunu biliyordu. Olay yerinde, ölüm nedeninin kalbe ve ciğerlere indirilen sayısız bıçak darbesinden kaynaklandığını belirtmek iyi olmamıştı. Torkel'i en çok rahatsız eden bu beyan değil, tutanakta cesedin bulunduğu yerde doktorun sarf ettiği son cümleydi.

"İlk incelemelere göre, ölen kişinin kalbinin büyük bir kısmı bulunmamaktadır."

Torkel pencereden yanından geçtikleri ağaçları seyrediyordu. Birisi kalbi çıkarıp almış. Torkel, çocuğun rock müzik dinlemediğini ya da iflah olmaz bir *World of Warcraft* oyuncusu filan olmadığını umdu. Yoksa basında çılgın spekülasyonlar yapılacaktı.

Her zamankinden daha çılgın, diye düzeltti düşüncesini.

Vanja başını haritadan kaldırdı. Büyük bir olasılıkla o da aynı cümleyi okumuştu.

"Umarım Ursula da gelmiştir," diyerek Torkel'in düşüncelerini okumuş oldu. Torkel başını sallamakla yetindi. Billy arkaya hızlı bir bakış attı.

"Elimizde bir adres var mı?"

Torkel adresi verdi ve Billy GPS'ten hemen yönü buldu. Torkel'e göre Billy araba sürdüğünde başka bir şeyle ilgilenmezdi, ama varış noktasını belirlerken en azından hızını azalttı.

"Yarım saat kaldı." Billy tekrar gaza bastı ve her zamaki alışkanlığını gösterdi. "Yirmi dakikada da varabiliriz. Bu daha çok trafiğe bağlı."

"Yarım saat iyidir, ses hızını aşmak hoş olmuyor."

Billy, otomobil sürme konusunda Torkel'in ne düşündüğünü çok iyi biliyordu, ama aynadan yine de gülümsedi. Yol güzel, araba iyi, şoför de çok iyi, neden bundan sonuna kadar yararlanmayalım?

Billy hızı daha da artırdı.

Torkel telefonunu çıkarıp Ursula'yı aradı.

Tren Stockholm'den 16.07'de ayrıldı. Sebastian birinci mevkide yolculuk ediyordu. Tren şehirden çıkarken sırtını koltuğa dayayıp gözlerini yumdu.

Daha önceleri trende hiç ayık duramazdı. Ama şimdi vücudunun bir saatlik uykuya ne kadar ihtiyacı olduğunu hissetse de o sükuneti bulamadı.

Uyumak yerine cenaze hizmetlerinden gelen mektubu açıp okudu. İçinde ne yazılı olduğunu biliyordu zaten. Annesinin eski meslektaşlarından biri ona telefon açıp annesinin vefat ettiğini söylemişti. Sessiz ve asil bir ölüm olmuş. Annesi kısa ve öz bir hayat yaşamıştı. Sebastian bunda olumlu bir şey göremiyordu. Çünkü onun için yaşam, ilk anından sonuna kadar bir mücadeleydi. Sessizlik ve asaletin yeri yoktu yaşamda. Ona kalsa bir ayağı çukurda yaşayanlar, ölüler ve sıkıcı kimselerdi. Artık bundan o kadar emin değildi. Sessiz ve asil bir yaşam sürseydi kendi hayatı nasıl olurdu acaba?

Herhalde daha iyi olurdu.

En azından daha ızdırapsız.

Sebastian'nın terapisti Stefan Hammarström, onu buna inandırmıştı. Son görüşmelerinden birinde Sebastian annesinin ölümünü anlatınca bunu konuşmuşlardı.

Sebastian sessiz ve asil olmak konusundaki düşüncelerini açıkladığında Stefan ona, "Başkaları gibi olmak nasıl tehlikeli olabiliyor?" diye sormuştu.

"Hayati tehlike taşıyor," diye yanıtladı Sebastian. "Açıkçası, doğrudan öldürücü bir şey."

Neredeyse bir saat boyunca, insanın tehlike karşısındaki genetik eğilimlerini tartıştılar. Bu, Sebastian'ın hoşlandığı bir konuydu.

Tehlike olgusunun hem kendi hayatına hem de seri katiller hakkında yaptığı araştırmaya bir katkıda bulunduğunu düşünüyordu. Terapistine, bir seri katili harekete geçiren iki şeyin fantezi ve korku olduğunu söylemişti. Fantezi sürekli var olan ve boşta çalışan bir motordu.

Birçok insanın sürekli kendi egosunu besleyen, kemiren ya da onun önünü kesen cinsel, karanlık, vahşi fantezileri vardı. İnsan, bunlar aracılığıyla kendini güçlü hissederdi. Çok az insan fantezilerini dilediği gibi yaşardı. Bunu gerçekleştiren kişi anahtarı bulmuş sayılırdı.

Tehlikeyse, keşfedilme korkusuydu.

İfade edilemeyeni yapmaya cüret etmek tehlikeliydi.

Vücuttaki adrenalin ve uyuşturucu maddenin aniden boşalmasıydı. Bu, bir turbo motorda olduğu gibi, yakıtın infilak ederek motoru gücünün üzerine çıkarmasıydı. Bu yüzden arayış peşinde olanlar yeni arayışlara yönelir, seri katiller de tekrar cinayet işlerdi. Hızlandırılan motorun gücü artık anlaşılmış olurdu; motorun tekrar boşta çalışması zordu. Yaşamak için gereken şey artık bulunmuştu: Tehlike.

"Gerçekten tehlikeyi mi kastediyorsun? Heyecan duygusu olmasın bu?"

"Dil dersinde miyiz şimdi?"

"Hayır, konferanslar veren sensin." Stefan yanındaki masadaki sürahiden bir bardak su aldı ve Sebastian'a uzattı.

"Bu işten para kazanmıyor musun?"

"Sırf senin dinlemen için ben para ödemeye hazırım."

Stefan gülümseyerek başını salladı. "Hayır, bana neden para ödediğini biliyorsun. Senin yardıma ihtiyacın var ve bu ufak tefek konudan sapmalar, aslında konuşmamız gerekenlere daha az zaman kalmasına neden oluyor."

Sebastian cevap vermedi. Yüzünde en ufak bir hareket olmadı. Stefan'ı seviyordu; hiç boş konuşmuyordu çünkü.

"Öyleyse annene dönebiliriz. Cenaze ne zaman?"

"Kaldırıldı."

"Sen orada mıydın?"

"Hayır."

"Neden gitmedin?"

"Çünkü onu seven insanların yaptığı bir seremoni olacağını düşündüm."

Stefan sesini çıkarmadan birkaç saniye ona baktı.

"Gördüğün gibi, konuşacağımız çok şey var."

İleri geri sallanan vagondan dışarı bakıldığında güzel bir manzara görülüyordu. Tren, yeni yeşillenen çayırların ve ormanların arasından Stockholm'ün kuzey batısına doğru ilerliyordu. Mälaren Gölü'nün ışıltısının pırıl pırıl görüntüsünü ağaçlar perdeliyordu. Hangi yolcu olsa bu manzara yaşama sevinci duyardı. Sebastian için bunun tam tersi geçerliydi. Etrafındaki güzelliklerin farkında değildi. Bakışlarını tavana çevirdi. Bütün hayatı ailesinden kaçmakla geçmişti. Gençliğinden beri mücadele ettiği babası ve annesi, sakin ve asil insanlardı, ama hiçbir zaman ondan yana olmamışlardı. O böyle hissetmişti.

Sebastian'ın bir an gözleri yaşardı. Son yıllarda böyle oluyordu. *Garip*, diye düşündü, *benim yaşlarımda bir insan gözyaşları kadar basit bir şeyi keşfedecekmiş meğer.*

Duygusal ve akıldışı bir deneyim.

Her şeyin üstesinden gelecek durumda değildi. Yapabileceği tek şey, kadınlara karşı olan duygularını yok saymaktı. Bir sözünü daha tutamamıştı Sebastian. Lily ile karşılaştığı andan itibaren onun peşine takılmış ve ona sadık kalacağına söz vermişti. Ancak geceleri peşini bırakmayan bu yıpratıcı rüya ile anlamsız ve boş geçen günler arasında başka bir çıkış yolu bulamadı. Yeni kadınlar bulup onlarla kısa süre beraber olarak yaşamını doldurdu; düşünceleri çaresizlik duygusundan geçici olarak uzaklaştı. Bir erkek olarak hep kadın kovalamakla uğraştı. Her şeye rağmen bu özelliğini sürdürmesi onu hem mutlu etti hem de korkuttu. Bütün yapabilecekleri bunlarla sınırlıydı. Zamanını genç, yaşlı demeden öğrencilerle, meslektaşlarıyla, evli ya da bekâr kadınlarla dolduran yalnız bir adam haline geldi. Hiç kimseyi dışlamayan bir kuralı uyguladı: Kadınlar onun olacaktı. Değersiz olmadığını ve yaşadığını ona göstereceklerdi. Kendisi bu halinin ne kadar yıkıcı olduğunu biliyordu, ama bunu bir kere benimsemişti ve bir gün bir çıkış yolu bulmak zorunda kalacağını hiç düşünmemişti.

Vagonda etrafına bir göz attı. Trenin yarısı doluydu. Biraz ilerideki esmer bir kadına gözü takıldı. Kırklı yaşlarında, mavimsi gri renkte pahalı bir bluzu ve altın küpeleri vardı. *Fena değil*, diye düşündü Sebastian. Kitap okuyordu. Çok iyi. Sebastian'ın deneyimlerine göre kırklı yaşlarında kitap okuyan kadınlar, zorluk derecesi olarak üçüncü sırada geliyorlardı. Bu biraz ne okuduklarına da bağlıydı gerçi.

Yerinden kalkıp kadınla arasındaki birkaç adımlık mesafeyi aştı.

"Restoran vagonuna gidiyordum, bir şey ister misiniz?"

Kadın sorgulayan gözlerle başını kitaptan kaldırdı. Sebastian kadının cevap verip vermeyeceğinden emin değildi. Gözleri onun bakışlarıyla karşılaşınca yanıt alacağını anladı.

"Hayır, teşekkür ederim," gösterişli bir şekilde kitabına döndü.

"Emin misiniz? Bir fincan kahve filan istemez misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim," derken bu kez yukarı bile bakmadı.

Sebastian, "Çay ya da sütlü çikolata?" deyince kadın kitabı bırakıp rahatsız olduğunu belirten bir ifadeyle ona baktı. Sebastian, kendine özgü gülümsemesiyle devam etti: "Artık şarap da içiliyor, ama belki erken diye düşünürsünüz?" Kadın hiçbir yanıt vermedi.

"Neden böyle bir teklifte bulunduğumu belki merak ediyorsunuzdur. Bunu yapmak zorundaydım. Bu kitaptan sizi kurtarmayı bir görev saydım. Aynı kitabı ben de okudum. Bana teşekkür edeceksiniz. Kadın başını kaldırıp baktı ve tekrar göz göze geldiler. Sebastian gülümseyince kadın da gülümseyerek karşılık verdi.

"Bir fincan şekersiz kahve iyi olur."

"Memnuniyetle." Sebastian vagonda ilerlerken gülümsemesi daha da büyüyordu. Västerås'a yapılan bu seyahat belki de güzel geçecekti.

Västerås polis merkezinde kargaşa hâkimdi. Kerstin Hanser stres içinde saatine baktı. Yola çıkmalıydı, ama nereden başlayacağını bilemiyordu. Morga gidip Lena Eriksson'la görüşmektense, yapılacak doksan dokuz işin listesini çıkarabilirdi. Ama bir şey yapılması gerekiyordu. Buldukları gencin Roger Eriksson olduğundan yüzde yüz emin olmalarına rağmen anne çocuğu görmek istiyordu. Hanser bunu tavsiye etmedi, ama Lena Eriksson ısrarlıydı. Kadın oğlunu görmek istiyordu. Görüşmenin daha önce, gündüz vakti yapılmamasının nedeni annenin görüşmeyi iki kez ertelemiş olmasıydı. Hanser bunun nedenini bilmiyordu ve buna hiç aldırmadı. Böyle bir şeyin olmaması daha iyiydi. İşin bu tarafını hiç sevmiyordu ve doğrusu bu alanlarda pek başarılı da değildi. Böyle durumlardan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışırdı, ama kadın olduğu için insanların ondan beklentisi daha fazla oluyordu. Doğru kelimeleri daha kolay bulacağı sanılıyordu. Cinsiyetinden ötürü, ölenin yas tutan yakınları onun karşısında kendilerini daha iyi hissedeceklerdi. Hanser bunları çok boş buluyordu. Ne diyeceğini hiç bilemezdi. Böyle bir merasimde yapacağı şey ağlayan birinin omuzuna elini

koymak, ona telefon numarasını vermek, bu kadar acıya neden olan kişinin yakalanması için polisin her şeyi yapacağına dair defalarca söz vermekti. Evet, bunları yapabilirdi, ama aslında gereken sadece orada durmaktı. Onu da kim olsa yapardı.

Hanser kocasıyla birlikte morgda kendi oğulları Niklas'ı teşhis ettiğinde, hangi polisin orada olduğunu bile hatırlamıyordu. Orada sadece ayakta duran bir adam vardı.

Aslında olay yerine başka birini gönderebilirdi. Biraz daha farklı bir soruşturma yöntemi izleyebilirdi. Her yer basın mensuplarıyla doluydu; risk alacak durumda değildi. Kalbin yerinde olmadığını zaten biliyorlardı. Çocuğun kaybolmasından neredeyse üç gün sonra polisin aramaya başladığını öğrenmeleri an meselesiydi. Arama da travma geçiren küçük izciler ve Haraldson'un fena "burkulan ayağı" ile yapılmıştı. Şu andan itibaren soruşturmada eleştirilecek daha fazla şeyin olmaması gerekiyordu. Hanser buna dikkat edecekti. Bu feci olayı çözmek için en iyi ve en hızlı ekiple birlikte çalışacaktı. Planı buydu.

Telefon çaldı.

Danışmadan arıyorlardı.

Cinayet Masası komisyonu gelmişti. Hanser duvardaki saate bir göz attı ve erken geldiklerini düşündü. Her şey aynı anda oluyordu. Onlara en azından bir hoş geldin demek zorunda olduğunu hissetti. Lena Eriksson birkaç dakika bekleyecekti ve yapacak bir şey yoktu. Hanser bluzunu düzeltti, doğrularak girişe doğru giden merdivenlerden indi. Danışma ile merkezin iç bölümlerini ayıran kilitli kapıda durdu. Küçük delikteki camdan, elleri arkasında gezinen Torkel Höglund'u gördü. Pencerenin kenarında caddeye karşı duran kanepede bir adam ile bir kadın oturuyordu. İkisi de Hanser'den daha gençti. Düğmeye basarak kapıyı açarken Torkel'in meslektaşları olduklarını düşündü. Kapının açılma sesini duyan Torkel arkasına dönünce karşısındaki Hanser'e gülümsedi.

Hanser birden sarılma ile profesyonel bir el sıkışma arasında kararsız kaldı. Birlikte birkaç kursa gitmiş, birkaç kez öğle yemeği yemiş ve koridorlarda oturmuşlardı. Hanser'in karar vermesine gerek kalmadı, çünkü Torkel onu dostça kucakladı. Sonra da kanepeden kalkan diğer iki meslektaşını tanıttı. Kerstin Hanser onları, "Hoş geldiniz," diyerek karşıladı.

"Maalesef acelem var, adli tıbba gitmem gerekiyor."

"Çocukla ilgili olarak mı?"

"Evet."

Hanser danışmadaki memura döndü.

"Haraldson'dan haber var mı?"

"Yolda olması gerekir. Sizinle konuştuktan hemen sonra onu aradım."

Hanser başını salladı ve bir kez daha hızla saatine baktı. Geç kalmaması gerekiyordu. Vanja ve Billy'ye hızlı bir bakış attıktan sonra Torkel'e döndü.

"Şu ana kadar soruşturmayı Haraldson yönetti."

"Bize gelen materyallerde onun adını gördüm."

Hanser bundan memnun oldu, çünkü Torkel'in sesinde sakinleştirici bir ton var gibiydi. Yüzü de bir şey gizlemiyordu.

Haraldson bu kez nerede kalmıştı? Hanser tam cep telefonunu çıkarıyordu ki kapının kilidi yine açıldı ve Haraldson topallayarak danışmadan çıkıp geldi. İnsanı kızdıracak bir zamanlamayla gelmişti, ama sonunda gelmişti ve yeni gelenleri selamladı.

Torkel, Haraldson'un sağ ayağına doğru başıyla işaret ederek, "Ayağına ne oldu?" diye sordu.

"Ekip olarak kayıp çocuğu araken ayağım burkuldu. O yüzden çocuk bulunduğunda orada değildim." Son sözleri Hanser'e bakarak söyledi.

Hanser'in kendisine inanmadığını biliyordu. Önümüzdeki günlerde bu topallama olayı aklına gelip de hastaneyi ararsa ne olacaktı? Eğer böyle bir şey yaparsa, Haraldson'un orada olup olmadığını söylerler miydi? Bu bir şekilde hasta haklarının ihlali anlamına gelmez miydi? İşveren, kendi altında çalışanların kayıt defterlerini görme hakkına sahip değildi. Yoksa böyle bir hakları var mıydı? Bu işin yolu yordamı hakkında sendikayla görüşmeliydi. Haraldson kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki bir an için şefinin söylediklerini dinlemeyi bıraktı. Ancak şimdi onun ciddiyetle kendisine baktığını fark etti.

"Torkel ve ekibi soruşturmayı üstleniyorlar."

Haraldson tam bir şaşkınlık içindeydi. Bunu gerçekten beklemiyordu.

"Ben soruşturmanın başında olmaya devam edeceğim, ancak şu andan itibaren işin yürütme kısmı Emniyet Müdürlüğü Cinayet Masası'na devredilmiş bulunuyor."

"Benimle birlikte mi?" diye sordu Haraldson.

Hanser içini çekti ve Västerås'ı bir suç dalgasının sarmaması için dua etti. Ancak böyle bir şansları olmayacaktı. Vanja, Billy'ye keyifli bir bakış attı. Torkel konuşmayı kıpırdamadan dinledi. Mahalli polis gücünü aşağılamak ya da küçümsemek, birlikte çalışmanın en kötü yoluydu. Torkel asla kendi alanının dışına müdahale etmezdi. Herkesten azami destek almanın yolları vardı.

"Hayır, soruşturmadan tamamen onlar sorumlu olacaklar. Sen bu işten alınıyorsun."

"Ancak çok sıkı bir işbirliği içinde çalışmaya dikkat edeceğiz," diyerek araya girdi Torkel. "Senin bu konudaki önemli bilgilerin, başarılı olmamızda belirleyici olacaktır."

Vanja hayranlıkla Torkel'e baktı. O zaten Haraldson'u kendi kafasındaki Umutsuz Vakalar dosyasına yerleştirmişti bile. Böyleleri genellikle soruşturmadan mümkün olduğu kadar uzak tutulurdu.

"Yani birlikte mi çalışacağız?"

"Bize yakın çalışacaksın?"

"Ne kadar yakın?"

"Bakacağız. Önce bugüne kadar olanlar hakkında bizi bilgilendir ve oradan başlayalım."

Torkel elini Haraldson'un omuzuna koyarak onu dikkatlice kapıya doğru yönlendirdi.

"Sonra görüşürüz," dedi Hanser'e. Billy çantalarını almak üzere kanepelere doğru ilerledi ama Vanja yerinde kaldı. Eski soruşturma amirinin sorunsuz bir şekilde Torkel'le birlikte ilk adımları attığını görebiliyordu.

Lena Eriksson küçük bekleme odasında oturuyordu; ağzına bir pastil daha aldı. Pastilleri kutusuyla dün iş yerinden yürütmüştü. Kasanın yanındaki dolapta duruyorlardı. Aslında sevdiği pastiller bunlar değildi, ama en yakınında oldukları için dükkân kapatılırken bakmadan cebine atıvermişti.

Evet, dün.

Oğlunun hayatta olduğundan emindi. Roger'in kendi isteğiyle çekip gittiğini söyleyen polise körü körüne inanmıştı. Oğlu belki Stockholm'e, belki de başka bir yere gitmişti. O polise göre her şey bunun bir gençlik macerası olduğunu gösteriyordu.

Başka bir gün değil, daha dündü. Umudun yeşerdiği başka bir dünyaydı o gün.

Bugün ise oğlu artık hiç dönmemek üzere gitmişti.

Öldürülmüş ve ormanda bir bataklığın içinde bulunmuştu.

Üstelik kalbi de yerinde yoktu.

Lena, ölüm haberini aldıktan sonra bütün gün evden çıkmadı. Polisle günün erken saatlerinde görüşecekti; telefon ederek görüşmeyi iki kez erteledi. Ayağa kalkamamıştı. Bir ara artık yerinden kalkmaya gücünün yetmeyeceğinden korktu. Bu yüzden kalkmadan koltuğunda oturdu. Oturma odasında oğluyla birlikte en son ne zaman vakit geçirdiklerini hatırlamaya çalıştı.

Orada film izlemiş, yemek yemiş, konuşmuş, yaşamışlardı.

Son kez ne zaman orada birlikte olduklarını hatırlayamadı. O lanet okula başlamadan önce olduğunu düşündü. Oradaki şımarık oğlanlarla birkaç hafta vakit geçirdikten sonra değişmişti Roger. Son yıl annesiyle neredeyse ayrı hayatları vardı.

Akşam gazeteleri sürekli Eriksson'u arıyordu; henüz kimseyle konuşmak istemiyordu. Sonunda sabit telefon aboneliğini iptal etti ve cep telefonunu kapattı. O zaman eve gelip posta deliğinden seslenmeye ve holdeki halının üzerine mesajlar bırakmaya başladılar. O asla kapıyı açmadı ve koltuğundan hiç kalkmadı.

Kendini çok kötü hissediyordu. Makineden aldığı kahve asansördeyken boğazında kaldı. Dünden beri bir şey yemiş miydi? Hayır. Ama alkol almıştı. Böyle bir adeti yoktu; en azından ölçülü içerdi. Ama onu gören biri buna inanmazdı. Evde rengini açtığı saçlarının dipleri koyulaşmıştı. Kilosu fazlaydı. Tombul ellerindeki ojelerin uçları pul pul dökülmeye başlamıştı. Parmaklarında yüzükler vardı. Bol pantolonlara ve büyük tişörtlere meraklıydı. Lena ile tanışanlar, onun hakkında bir fikir sahibi oluyordu. Bir bakıma önyargılarının birçoğu doğrulanıyordu. Lena kronik bir parasızlık yaşıyordu. Sekizinci sınıfta okuldan ayrılmıştı. On yedi yaşında hamile kalmıştı.

Yalnız yaşıyordu.

Düşük maaşlı bir işte çalışıyordu.

Uyuşturucu kullanma alışkanlığı var mıydı? Hayır, bu hiçbir zaman olmamıştı.

Ama bugün içki içmişti. Zihninin derinliklerinden gelerek ölüm haberini veren ve giderek güçlenen sesi susturmak için içmişti. Ama o ses kaybolmuyordu.

Lena'nın başı ağrımaya başladı. Biraz temiz hava alma ve bir sigara içme ihtiyacı hissetti. Sandalyeden kalkıp el çantasını aldı ve çıkış kapısına yöneldi. Topuklu ayakkabı sesleri taş zeminde kasvetle yankılandı. Tam çıkışa geldiğinde, kırk beş yaşlarında iyi giyimli bir kadının döner kapıdan geçmek için acele ettiğini gördü. Kadın kararlı adımlarla ona doğru gitti.

"Lena Eriksson'sunuz değil mi? Ben Västerås polisinden Kerstin Hanser. Geç kaldığım için üzgünüm."

Asansör sessizdi. Bodrum katma geldiklerinde Hanser, Lena'nın asansörden çıkması için kapıyı açtı. Gözlüklü ve pardösülü bir adamı görene kadar koridorda ilerlemeye devam ettiler. Adam onları, yerde floresan lambasının aydınlattığı bir sedyenin olduğu küçük bir odaya yöneltti. Beyaz çarşafın altında bir vücudun hatları açıkça seçiliyordu. Hanser ve Lena sedyenin yanına gittiler ve pardösülü adam sakince diğer tarafa geçti. Bakışı Hanser'le karşılaştı ve Hanser başını salladı. Pardösülü adam çarşafı dikkatle kıvırınca Roger Eriksson'un yüzü ve boynu ortaya çıktı. Lena sedyeye doğru bakarken sakin görünüyordu. Hanser saygı göstererek bir adım geriledi. Yanındaki kadından hızlı soluma ya da boğuk çığlık sesleri gelmiyordu. İç çekme ya da refleks olarak elini ağzına götürme gibi tepkiler göstermiyordu.

Daha bekleme odasındayken bu durum Hanser'in dikkatini çekmişti. Lena'nın yüzü ağlamaktan kızarmış ya da şişmiş değildi. Perişan bir hali yoktu. Daha ziyade sakin görünüyordu. Ama Hanser asansörde boğaz pastili ile bastırılmış alkol kokusunu almıştı ve zihin karışıklığının bundan kaynaklandığını tahmin etti.

Lena hareket etmeden durmuş, oğluna bakıyordu. Ne beklemişti acaba? Aslında hiçbir şey. Onun nasıl görüneceğini düşünmeye bile

cesaret edememişti. Ancak orada dururken bunları aklına getirebilirdi. Suyun içinde geçen süre onu nasıl değiştirmişti? Biraz şişmişti. Alerjik bir tepki göstermiş gibiydi. Koyu saçları, açık teni, belirgin siyah kaşları, dudağının üstünden çıkan tüyler ve kapalı gözler. Cansız bir beden.

"Uyur gibi görüneceğini sanmıştım."

Hanser'in sesi çıkmadı. Lena, söylediğinin yanlış olmadığının onaylanmasını beklercesine başını ona çevirdi.

"Uyur gibi görünmüyor."

"Hayır."

"Onu, özellikle küçükken uyurken çok izlerdim. Hareketsiz yatardı. Gözleri kapalıydı. Ama..."

Lena cümlesini tamamlamadı, onun yerine elini uzatıp Roger'e dokundu. Vücudu soğuktu, ölmüştü. Elini yanağında tuttu.

Hanser konuştu: "Ben de oğlumu on dört yaşındayken kaybetmiştim."

Lena elini oğlunun yanağından ayırmadı, yalnız başını biraz Hanser'e doğru çevirdi.

"Öyle mi?"

"Evet..."

Tekrar sessizlik oldu. Neden böyle söylemişti? Hanser, daha önceki benzer anlarda kimseye bu konudan bahsetmemişti. Ama sedyenin yanında duran kadında farklı bir şeyler vardı. Hanser, onun kendini matem havasına sokmak istemediği gibi bir hisse kapıldı. Belki de bunu yapamıyordu ya da istemiyordu bile. Bir çeşit teselliydi söylediği. Hanser'in, Lena'nın derdini anladığını gösteren bir el uzatma gibiydi.

"Yoksa o da mı cinayete kurban gitti?"

"Hayır."

Hanser birden kendini budala gibi hissetti. Yaptığı yorum, iki acının kıyaslanması gibi gelmişti kulağa.

"Ben de oğlumu kaybettim. O kadar."

Lena başka şey düşünecek durumda değildi. Tekrar başını tek oğluna çevirdi.

Yıllardır gurur duyarak tek sahip olduğu varlık oydu.

Hepsi bu kadar.

Bu senin hatan mı? Başının içinden tekrar o ses gelmeye başladı. Lena elini geri çekip bir adım geri çekildi. Baş ağrısı dayanılacak gibi değildi.

"Gitsem iyi olur."

Hanser başıyla onayladı ve iki kadın kapıya doğru giderlerken pardösülü adam çarşafı tekrar örttü. Lena çantasından bir sigara paketi çıkardı.

"Telefonla arayabileceğiniz kimse var mı? Belki yalnız kalmak istemezsiniz."

"Ama öyleyim, yalnızım şimdi."

Lena odadan ayrıldı.

Hanser öylece kalıverdi.

Böyle olacağını biliyordu sanki.

Västerås polis merkezindeki konferans odası merkezin en modern yeriydi. Açık renk kavak mobilyalar geleli sadece birkaç hafta olmuştu. Oval masanın etrafında sekiz sandalye vardı. Üç duvar, dinlendirici ve ince bordürlü yeşil duvar kâğıdıyla kaplıydı. Dördüncü duvarda ise film perdesi vardı ve perdenin önüne bir tepegöz yerleştirilmişti. Kapıya en yakın köşeye tavandaki projektörün teknik bağlantıları monte edilmişti. Oval konferans masasının tam ortasına, tüm odaya hâkim olan kontrol paneli yerleştirilmişti. Torkel, odayı kaplayan gri

halıya bastığı andan itibaren buranın ekibin üssü olacağına karar vermişti.

Cilalı masanın üzerindeki bütün kâğıtları önüne topladı ve maden suyunun kalanını içti. Şu ana kadarki soruşturma çalışması, hemen hemen beklediği gibi olmuştu.

Soruşturmayı kronolojik olarak gözden geçirirlerken Vanja başını kâğıtlardan kaldırarak şöyle bir soru sordu: "Pazar günü ne yaptınız?"

"Polis soruşturması ciddi anlamda başladı, ama bir sonuç alınamadı."

Bu çok hızlı, ezberlenmiş bir yanıttı. Çabuk uydurulan bir yalandı. Torkel bunu hemen fark etti. Vanja da öyle. Torkel'e göre o adeta bir yalan makinesiydi. Torkel, Vanja'nın Haraldson'a bir bakış attığını ve yeniden kâğıtlarına döndüğünü gördü. Haraldson derin bir nefes aldı. Aslında aynı saflardaydılar, ancak başlangıçta yapılan kimi hataları diğer meslektaşların öğrenmesi için bir neden yoktu. Artık ileriye bakacaklardı. Bu yüzden Vanja tekrar kalemini sallamaya başlayınca Haraldson hemen tedirgin oldu. Billy, Vanja'nın yalan olduğunu keşfettiği kimi ifadelerin farkında olmasına rağmen gülümsedi. Vanja bunları açığa vurmayı düşünmedi, böyle bir şeyi asla yapmazdı. Billy rahat sandalyeye sırtını dayayıp kollarını kavuşturdu. Eğlence şimdi başlıyordu.

"Başladık dediniz, ne yaptınız mesela?"

Vanja'nın sesi giderek sertleşiyordu:

"Ne anne ve ne de başkasının sorgulandığına dair bir kayıt görebiliyorum. Kapı kapı dolaşmalardan elde edilen bir sonuç da yok burada. Cumadan sonrasına ait bir zaman çizelgesi de görülmüyor." Doğrudan Haraldson'a bakarak sordu: "Tam olarak ne yaptınız?"

Haraldson biraz huzursuz olmuştu. Şimdi kalkıp diğer insanların hatalarını mı savunacaktı? Boğazını temizleyerek cevapladı: "Bu hafta sonu ben çalışmıyordum. Pazartesi günü başladım."

"Peki pazar günü ne oldu?"

Haraldson ona destek olmaları için salondaki diğer iki kişiye baktı, ama bir sonuç yoktu. Her ikisi de onun konuşmasını ister gibiydi. Haraldson yeniden boğazını temizledi.

"Bildiğim kadarıyla iki polis memuru anneyi ziyaret etti."

"Ne yaptılar yani?"

"Çocuğun ortadan kaybolmasıyla ilgili bilgi topladılar."

"Ne gibi bilgiler? Nerede bu bilgiler şimdi?"

Vanja bakışlarını ondan ayırmadı. Haraldson, onlara ne olup bittiğini anlatmadan odadan dışarı bir adım bile atamayacağını anladı. Bu yüzden işin doğrusunu anlattı. Ardından odada garip bir sessizlik oldu. Sonra sözü Billy aldı.

"Demek ki pazar günü yapılan şey, aynı kaybolma olayına ait şikâyeti tekrar yazmak olmuş."

"Temel olarak öyle."

"Çocuk cuma günü saat 22.00 sıralarında kaybolmuş; siz aramaya ne zaman başladınız?"

"Pazartesi günü öğleden sonra, şikâyet bana iletildiğinde başladık. Pek aramak da denemez. Kız arkadaşıyla, okuluyla, tanıklarla görüştük."

Odada tekrar sessizlik oluştu. Tecrübeye göre konuşulacak olursa, eğer bir yerlerde zorla tutulmadıysa çocuk büyük ihtimalle o sıralarda çoktan ölmüştü. Demek üç gün, vay canına! Torkel öne doğru eğildi ve ciddi bir merakla Haraldson'a baktı.

"Pazar günü ne olduğunu sorduğumuzda bunu neden söylemedin?"

"Hatayı kabullenmek hiçbir zaman zevkli bir şey değildir."

"Ama bu senin hatan değildi. Sen soruşturmayı pazartesi üstlendin. Senin tek hatan, olanı bize anlatmaman. Biz bir ekibiz, birbirimize karşı açık olmak zorundayız.

Haraldson başıyla onayladı. Birdenbire kendini, okul bahçesindeki yaramazlığından dolayı müdürün odasına çağrılan yedi yaşındaki bir çocuk gibi hissetti.

Toplantının geri kalan kısmında, öğle arasında Jenny'yle sevişmesi ve acil servis uydurması hariç her şeyi anlatmıştı ve saat akşamın dokuzunu geçtiğinde her şeyi gözden geçirmişlerdi.

Torkel, Haraldson'a çok teşekkür etti Billy sandalyesinde gerinerek esniyordu ve Vanja, gecenin diğer sürprizi yaklaşırken materyallerini toplamaya başladı.

"Bir şey daha var," diyerek durakladı Haraldson. "Çocuğun ceketine ve saatine bakmadık."

Torkel, Vanja ve Billy doğruldular. Bu çok ilginçti. Haraldson, Vanja'nın hızla çantasındaki dosyayı aradığını gördü.

"Tutanağa bunu geçirmedim; kimin okuyacağı ve böyle bir bilginin nereye gideceği bilinmez."

Vanja bunu kendi adına onayladı. *İyi fikir, bu tür ayrıntılar basına sızmamalı*, diye düşündü. *Bir sorgu durumunda bu önemli bir şeydir. Belki başta farklı göründü ama Haraldson o kadar da boş değilmiş.*

"Yani çocuk gaspa mı uğramış?" diye sordu Billy merakla.

"Sanmıyorum, içinde 300 kron olan cüzdanı ellenmemiş. Cep telefonu da cebindeydi."

Gruptaki herkes, birisinin –büyük bir olasılıkla katilin– kurbandan bir şey almasını önemli buluyordu. Bunun bir anlamı olmalıydı, öyle ya da böyle. Ortadan kaybolan bir kalp söz konusuydu.

"Ceketi Diesel marka," diye devam etti Haraldson. "Rengi yeşil. Masamın üzerinde o modelin resimleri var. Saati ise..." Haraldson notlarına baktıktan sonra, "Tonino Lamborghini Pilot markalı bir saat. Aynı şekilde saatin de resimleri var."

Daha sonra Torkel o penceresiz odada yalnız kaldı ve her nedense otele gitmedi. Beyaz tahtadaki zaman çizelgesini mi yazmaya başlayacaktı? Haritayı mı inceleyecekti? Resimlere mi bakacaktı? Yoksa Haraldson'un görevlerini mi inceleyecekti? Bunların hepsini Billy, ertesi sabah kimse merkeze gelmeden daha hızlı ve iyi yapabilirdi.

Dışarı çıkıp yemeğini yiyebilirdi. Restoranda tek başına oturup yemek yiyecek kadar aç hissetmiyordu kendini. Vanja'ya birlikte çıkmalarını önerebilirdi ama o, akşamı otel odasında olayla ilgili materyalleri incelemekle geçirecekti. Torkel bunu biliyordu. Vanja çok gayretli ve özenli bir insandı. Birlikte akşam yemeği yeme teklifinde bulunsaydı herhalde geri çevrilmezdi, ama Vanja'nın istediği şeyin bu olmadığını da biliyordu.

Ya Billy? Torkel, Billy'nin birçok özelliğe sahip olduğunu, bilgisayar ve teknik konulardaki bilgisiyle ekibin çok değerli bir elemanı olduğunu düşünüyordu, ama sadece ikisi hiç yemek yemişler miydi? Bunu hatırlayamadı. Billy'yle pek rahat ve akıcı sohbet edilmezdi. O, geceleri otel hayatını seviyordu. Saat 22.00 ile 02.00 arasındaki televizyon programlarını hiç kaçırmaz ve sonra bunlardan konuşurdu. Televizyon, film, müzik, bilgisayarlar, yeni telefonlar hakkmdaki bilgileri internetteki yabancı dergilerden okurdu. Torkel, Billy'yi bir dinozor olarak görüyordu.

Torkel bir iç çekti ve önce biraz yürüyüş yapıp sonra odasında, televizyonun karşısında sandviç yiyip bira içmekte karar kıldı. Ertesi gün Ursula'nın geleceğini düşünerek teselli buldu. Böylece akşam yemeğinde yalnız olmayacaktı.

Sebastian taksi parasını ödeyip arabadan indiğinde hava karanlıktı. Şoför de indi, bagajı açarak Sebastian'ın valizini çıkardı ve ona iyi akşamlar diledi. Ailesinin evinde iyi bir akşam mı geçirecekti? *Kim bilir, belki bir gün olur,* diye düşündü Sebastian. Anne ve babasının vefat etmiş olması, böyle bir şansı artırmış olabilirdi.

Sebastian caddeden geçti ve taksi komşunun evinin yanındaki çıkış yerinden dönerek çekip gitti. Boyanması gereken beyaz tahta çitlerin yanındaydı ve posta kutusunun ağzına kadar dolu olduğunu fark etti. Vefat edenlerin postalarının toplandığı bir hizmet yok muydu? Anlaşılan yoktu.

Sebastian, Västerås'a birkaç saat erken gelerek cenaze hizmetlerinden evin ahahtarını almıştı. Kendisi cenazeyle bir ilgisi olmadığını belirtince annesinin en eski arkadaşlarından Berit Holmberg bu işi halletmişti. Sebastian daha önce o kişinin adını bile duymamıştı. Cenaze hizmetleri, katılımın yüksek olduğu ve güzel bir ortamı gösteren törene ait bir albüme bakmasını önerdiğinde Sebastian bunu reddetmişti.

Ardından bir restorana gidip yemek yemiş, uzun bir süre orada kalıp kitap okumuş ve kahve içmişti. Trende kitap okuyan kadının kartvizitine dokunmuş, ama beklemeye karar vermişti. Yarın ya da bir sonraki gün arayacaktı. İstekliydi ama telaşlı değildi; bu her zaman en iyi yöntemdi. Yürüyüş yapmış, sinemaya gitmeyi düşünmüş, filmler ilgisini çekmediği için vazgeçmişti. Sonunda asıl yapması gereken işi erteleyemeyerek taksi çağırmıştı.

Şimdi caddede duruyor ve on dokuz yaşını doldurduğu günün ertesinde terk ettiği evi seyrediyordu. Taşlarla kaplı girişin iki tarafında bakımlı bir çiçeklik vardı. Çiçeklerin çoğu, sık aralıklarla ekilmiş dikenli bitkilerdi. Yakında çiçek açacaklardı. Annesi bahçeyi çok severdi. Evin arka tarafında hem meyve ağaçları hem de sebze bahçesi vardı. Taş giriş, iki katlı villanın başladığı yerde sona eriyordu. Buraya taşındıklarında Sebastian on yaşındaydı ve ev yeni yapılmıştı. Caddenin zayıf ışıklarına rağmen Sebastian evin bakıma ihtiyacı olduğunu gördü. Binanın sıvaları çatlamış, pencerelerin boyaları dökülmeye başlamıştı. Çatının iki tarafının renkleri koyulaşmıştı; bu yüzden oralara kiremit döşenmesi gerekiyordu. Sebastian isteksizliğini yenerek dış kapıya doğru ilk adımı attı.

Kilidi açıp hole girdi. İçerisi kasvetli ve boğucuydu. Sebastian valizini bıraktı, evin içine geçilen girişin altında durdu. Tam önünde yemek masası takımı duruyordu ve ileride salon genişliyordu. Sebastian, bir duvarın kaldırıldığını ve bu katın tek bir salon haline getirildiğini fark etti. İçeri doğru yürüdü. Birkaç parça hariç, mobilyaların hiçbirini daha önce görmemişti. Sebastian'ın dedesine ait bir büfe vardı ve duvardaki tablolardan bazıları ona tanıdık geliyordu. Ama tabloların arkasındaki duvar kâğıtları yerdeki tahta parkeler gibi onun gözüne tamamen yeni geliyordu. Buradan ayrılalı kaç yıl olmuştu? Sebastian bu evi "kendi evi" olarak düşünemiyordu. On dokuz yaşında çekip gitmiş, ama daha sonra ziyarete gelmişti. Yirmi beş yaşını doldurduktan bir hafta sonra ziyarete geldiğini hatırladı. O son ziyareti miydi? Neredeyse otuz yıl geçmişti. Kendini tanımakta zorlandı.

Oturma odasının dar tarafında kapalı bir kapı vardı. Sebastian evden ayrılmadan önce, burası seyrek kullanılan misafir odasıydı. Ailesinin çevresi oldukça genişti, ama neredeyse tamamı aynı şehirde oturuyordu. Sebastian odanın kapısını açtı. Bir duvar tamamen kitaplıklarla kaplıydı ve daha önce yatak olan yerde şimdi bir çalışma

masası vardı. Üzerinde bir daktilo ve hesap makinesi duruyordu. Sebastian kapıyı tekrar örttü. Bütün ev aynı berbat eşyalarla doluydu herhalde. Bütün bunları ne yapacaktı?

Mutfağa gitti. Mutfak dolapları ve mutfak masasının yeni olmasına rağmen aynı eski muşamba yerde duruyordu. Sebastian buzdolabının kapağını açtı. Dolap bozulmuş yiyeceklerle doluydu. Kapağın iç kısmından süt paketini alıp tarihine baktı. 8 Mart, yani Dünya Kadınlar Günü. İçindekinin ne halde olduğunu bilmesine rağmen burnunu süt paketinin yırtılmış deliğine yaklaştırdı. Yüzünü buruşturarak paketi geri koydu ve içinde önceden peynir olduğunu tahmin ettiği, ama şimdi bir küf inceleme projesi için zengin bir malzeme olan poşetin yanındaki bira kutusunu aldı.

Bir eliyle bira kutusunun kapağını açarken tekrar oturma odasına doğru gitti. Duvardaki düğmeye basıp tavan lambalarını yaktı. Lambalar, yukarı dönük olarak tavandaki bir şeride yerleştirilmişti ve bütün odayı eşit derecede aydınlatarak rahatlatıcı bir etki yaratıyordu. Bu da modern görünen, zevkli bir ayrıntıydı. Sebastian istemeyerek de olsa bundan etkilendiğini düşündü.

Koltuklardan birine oturup ayakkabılarını çıkarmadan ayaklarını alçak bir sehpaya uzattı. Birasını yudumlarken başını geriye yasladı. Kendini derin sessizliğe bıraktı; trafik sesi bile gelmiyordu. Ev bir çıkmaz sokaktaki sondan ikinci evdi ve en yakın ana cadde birkaç yüz metre ilerideydi. Sebastian'ın gözleri piyanoya takıldı. Biradan biraz daha içti ve kutuyu masaya koyduktan sonra parlak siyah müzik aletine yaklaştı.

Farkında olmadan beyaz tuşlardan birine bastı. Boğuk bir la sesi, sessizliği bozdu.

Sebastian altı yaşında piyano çalmaya başlamıştı. Dokuz yaşında da bırakmıştı. Derslerden birinde Sebastian artık tuşlara basmayı reddedince, özel öğretmeni babasını kenara çekerek hevesi olmayan bir öğrenci için haftada bir gelmekle, hem oğlunun zamanını

hem de kendi parasını boşa harcadığını söylemişti. Onun müziğe yatkın olmadığından emin olarak konuşmuştu. Sebastian'ın müziğe yatkın olmadığı hiç de doğru değildi. Babasına isyan etmek için çalmayı bırakmış da değildi. Bu daha sonraki yıllarda olmuştu. Sadece derslerin anlatılamayacak kadar sıkıcı olduğunu düşünmüştü. Hiç ilgilenmediği bir şeye bağlanmak istememişti. O zaman öyleydi.

Ama daha sonra değişmişti.

Şimdi öyle değildi. Bir zamanlar onu ilgilendiren ve coşturan şeylere ayırabileceği zaman ve enerjinin bir sınırı yoktu, ama bunun tersi söz konusu olduğunda...

Yabancı kaldığı bir şeye dayanamamıştı Sebastian Bergman.

Yavaşça öne doğru eğildi ve piyanonun kapağında gördüğü fotoğraflara gözünü dikti. Ortada anne ve babasının düğün fotoğrafı, onun iki tarafında da Sebastian'ın anneannesi ile dedesinin fotoğrafı vardı. Diğer iki çerçevedeyse, Sebastian'ın lise mezuniyetinde ve sekiz dokuz yaşlarındayken futbol sahasında, kalenin önünde, ayağı topun üzerinde çekilen üniformalı iki fotoğrafı duruyordu. Ciddi ve gurur dolu gözlerle bakıyordu. Bunun yanında anne ve babasının Avrupa'da bir yerlere yaptıkları bir seyahatte, arka planda bir turist otobüsünün olduğu bir fotoğrafları vardı. Annesi altmış beş yaşlarında görünüyordu. Demek ki fotoğraf yirmi yıl önce çekilmişti. Ne kadar bilinçli bir tercihle olsa da onlardan ayrıldıktan sonra haklarında ne kadar az şey bildiğine şaşırdı Sebastian. Annesinin ölüm nedenini bile bilmiyordu.

Ardından Sebastian'ın bakışları en arkadaki fotoğrafa takıldı. Yine kendisine ait olan bu üçüncü fotoğrafı eline aldı. Garaj çıkışında, ilk motosikletinin üzerinde oturuyordu. Sebastian'ın annesi bu fotoğrafı çok severdi. Bunun gençlik yıllarından kalan, gerçekten mutlu olduğu bir anı yakalayan az sayıda fotoğraftan biri, hatta tek fotoğraf olduğunu düşünüyordu Sebastian. Ancak onun ilgisini çeken Punch Dakota'sının üzerindeki fotoğrafı değil, çerçevenin alt

kısmına tutturulmuş bir gazete kupürüydü. Kupürdeki fotoğrafta, hastane giysisi içinde ve kollarında uyuyan küçük bir bebeği tutan Lily vardı. Fotoğrafın altında "Kızımız" yazılıydı ve 11 Ağustos 2000 tarihi vardı. Sebastian gazete kupürünü çerçeveden alıp dikkatle baktı.

Bu fotoğrafı çektiği tarihi hatırladı. Sabine uyuyor ve Lily ona gülümsüyordu.

Elindeki gazete kupürüyle öylece kalakaldı.

"Nereden buldun bunu?" dedi kendi kendine. Böyle bir şeye hiç hazırlıklı değildi. Bu evde ona bunları hatırlatacak bir şey olmamalıydı. Ama şimdi elinde, ikisinin olduğu bir fotoğraf tutuyordu. Buraya değil, başka bir dünyaya ait bir şeydi bu. Birbirleriyle ne ilgileri olabilirdi? Sağ yumruğunu farkında olmadan defalarca sıktı. Lanet olası kadın! Annesi, ölmüş olmasına rağmen ona geri gelmişti. Sebastian nefes almakta zorlandığını hissetti. Lanet olasıca! Bütün evin canı cehenneme. Buradaki bütün pisliklerle nasıl uğraşacaktı?

Sebastian gazete kupürünü dikkatle katlayıp cebine soktu ve hızlı adımlarla mutfağa geçti. Temizlik malzemelerinin olduğu dolabı açınca telefon rehberinin her zamanki yerinde olduğunu gördü. Rehberi alıp küçük koltuğa oturdu. Sarı sayfalarda A harfinden başlayarak emlakçıları aramaya girişti. Doğal olarak hiçbirinden yanıt alamadı. İlk üç firma açık oldukları saatleri bildirdi, ama dördüncüsünden, "Sinyal sesinden sonra mesaj bırakırsanız, sizi ararız," diye bir telesekreter cevabı aldı.

Sebastian sinyal sesini bekledi.

"Adım Sebastian Bergman. İçindeki her şeyle beraber evimi satmak istiyorum. Bu işlerin nasıl olduğunu bilmiyorum, ama bir an önce bu beladan kurtulmak istiyorum. Para önemli değil, yüzde kaç alırsanız alın, yeter ki bu işi hızla sonuçlandırın. İlgileniyorsanız, beni arayın."

Sebastian cep numarasını bırakıp telefonu kapattı ve koltuğa yaslandı. Birden kendini çok yorgun hissetti. Gözlerini yumdu. Sessizlikte kendi kalp atışlarını duyabiliyordu ya da en azından böyle hissediyordu.

Ortalık çok sessizdi.

Yapayalnızdı.

Eli, trendeki kadından aldığı kartvizitin bulunduğu gömlek cebine gitti. Saat kaçtı acaba? Geç olmuştu. Eğer şimdi telefon ederse, konuşmaya sevişme teklifiyle başlayabilirdi. Bunun ise kadının işine gelmeyeceğini biliyordu. O zaman elindekini kaybedecekti. Kadın da fazla ilgisini çekmemişti aslında. Derin bir nefes aldı ve uzun süre içinde tuttu. Bir daha aynı şeyi tekrarladı. Her seferinde üstüne yorgunluğun nasıl çöktüğünü anladı. Kimseyi aramayacaktı. Hiç bir şey yapmamaya karar verdi.

Uyumak istiyordu.

Uyuyacaktı.

Rüyalar onu uyandırana kadar uyuyacaktı.

Torkel, otelin yemek salonuna gidip kahvaltı yaptı. Billy çoktan merkeze gidip çalışma odalarını düzene sokmuş, ama Vanja'yı henüz görmemişti. Dışarıda, Västeråslılar bulutlu yaz gününde işe koşturuyorlardı. Torkel hem genel hem de mahalli sabah gazetelerine göz attı. Hepsinde cinayetten bahsediliyordu. Ülke çapındaki gazetelerde fazla bir şey yoktu; daha çok eski haberlerin ayrıntıları verilmişti. Cinayet Masası ekibinin Västerås'a gelmesi dışında yeni olarak verdikleri tek haber, polise yakın kaynaklara göre cinayet kurbanının kalbinin yerinde olmadığı ve bunun törensel bir cinayet olabileceğiydi. Torkel bir iç çekti. Eğer sabah gazeteleri ritüel spekülasyonuna başladılarsa, akşam gazeteleri ne yazacaktı acaba? Satanizm mi? Yamyamlık mı? Acaba bir Alman "uzman" bularak okuyucularına akli dengesi bozuk bir kişinin, bir başkasının kalbini yiyerek onun gücünden yararlanmak gibi sapkın düşüncelere sahip olmasının imkânsız olmadığını mı anlatacaklardı? Böylece İnka yerlilerini ya da yeryüzünden silinmiş başka bir kavmi insan kurban etmenin kaynağı olarak mı göstereceklerdi? Böyle saçma teorilerin yanına, bir de şu internet sorusuna verilecek alternatif yanıtlar eklenebilirdi pekâlâ:

Başka bir insanı yemeyi düşünebilir misiniz?

☐ Evet, biz de diğerleri gibi bir hayvan türüyüz.

☐ Evet, ancak yaşamımı sürdürmek için yapabilirim.

☐ Hayır, bunu yapacağıma ölürüm daha iyi.

Torkel başını salladı ve kendine geldi. Billy'nin ona taktığı "aksi amca" adına layık düşünüyordu sanki. Torkel, bir yandan koltuklarında giderek daha derine gömülen, bir elinde viski bardağı ile kulakları müzik çalardaki Puccini'de olan ve yaşadıkları süreyi kinayeli yakınmalarla geçiren diğer yaşlı polisler gibi olmayı gerçekten istemiyordu. Torkel telefonundan mesaj sinyali duyunca, kendine geldi. Mesaj Ursula'dandı. Västerås'a gelmiş ve doğrudan cesetin bulunduğu yere gitmişti. Orada mı buluşacaklardı? Torkel kahvesini bitirdi ve kalktı.

Ursula Anderson küçük gölün kenarında ayakta duruyordu. Yakası göğsünün hemen üzerinde, etekleri askılı geniş yeşil pantolonun içine sokulmuş halde ve el örgüsü yün kazağıyla, ülkenin en uyanık polislerinden biri değil de daha çok bir balıkçı gibi görünüyordu.

"Västerås'a hoş geldin."

Ursula arkasına dönünce, Torkel'in Haraldson'a baş işareti yaptığını ve bataklığın büyük bir kısmını çevreleyen polis kordonunun altına doğru eğildiğini gördü.

"Pantolonun pek şık."

Ursula gülümsedi.

"Teşekkürler."

Torkel başıyla gölü işaret ederek, "Herhangi bir inceleme yaptın mı?" diye sordu.

"Derinliği ölçtüm ve test yapmak için bir miktar su aldım. Diğerleri nerede?"

"Billy merkezde bize yer ayarlıyor, Vanja da çocuğun kız arkadaşıyla görüşmeye gitti. Onu hayattayken gören son kişi oymuş." Torkel ilerleyip gölün tam kenarında durdu.

"Sen neler yaptın?"

"Ayak izlerinden bir şey çıkmaz. Buralardan bir sürü insan geçmiş. Cesedi bulan gençler, polisler, ambulans personeli ve yürüyüş yapan insanlar..."

Ursula çömelerek yere oturdu ve çamurların içinde biçimsiz bir çukuru gösterdi. Torkel de onun yanına çöktü.

"Ayrıca izler ayrıca çok derinde. Her yer çamurlu ve bataklık."

Ursula eliyle belli belirsiz bir hareket yaparak, "Bir hafta önce buralar daha da sulakmış, bataklığın büyük bir kısmı suyun altındaymış," dedi.

Ayağa kalkıp omuz hizasından Haraldson'un olduğu tarafa doğru baktı ve Torkel'e daha da yaklaşarak, "Orada duran kim?" dedi. Torkel, Ursula'nın kimi kastettiğini çok iyi bilmesine rağmen yine de dönüp baktı.

"Haraldson; biz gelinceye kadar soruşturmayı yürütüyordu."

"Biliyorum, buraya gelirken en az üç kere söyledi. Nasıl biri?"

"Verdiği ilk izlenime göre çalışkan biri. Fena sayılmaz."

Ursula, Haraldson'a döndü. "Biraz buraya gelebilir misin?"

Haraldson, kordonun altından geçip Ursula ve Torkel'e doğru sendeleyerek yürüdü.

"Bataklığın dibini taradınız mı?" diye merakla sordu.

Haraldson başını sallayarak, "İki kez, ama bir sonuç alamadık."

Ursula cinayet silahının burada bulunmasını beklemiyordu zaten. Başını Haraldson'dan tarafa çevirerek bakışlarıyla çevreyi taradı. Her şey birbirini tutuyordu.

Torkel, Ursula'nın önündeki orman bataklığında daha önemli şeyler gördüğünü deneyimlerine dayanarak bildiği için, "Anlat bakalım şimdi," dedi.

"Burada ölmemiş. İlk otopsi raporuna göre derin bıçak darbeleri almış, bu yüzden de ciltte bıçak sapının izi kalmış. Bu da öldürülen kişinin sert ve sabit bir yere konulduğunu gösteriyor. Suyun içinde

bıçaklanan bir vücut dibe batar," dedi ve devam etti: "Geçen hafta sonu buranın daha ıslak ve çamurlu olduğunu düşünürsek bıçağı –en azından yumuşak bölgelerde– sapma kadar batırmak neredeyse imkânsızdır."

Torkel hayranlıkla ona baktı. Yıllarca birlikte çalışmış olmalarına rağmen onun bilgisinden ve düşüncelerini sonuca ulaştırma yeteneğinden hâlâ etkileniyordu. Torkel'in Emniyet Müdürlüğü'nün Cinayet Masası şefliğine tayininden birkaç gün sonra Ursula'nın onu arayıp bulması çok talihli bir olaydı. On yedi yıl önce bir sabah, Torkel'in odasının önünde randevu almadan beklemiş ve beş dakikalık bir süre istemişti. Torkel de onu içeri almıştı.

Ursula Devlet Kriminoloji Enstitüsü'nde çalışmış, kariyerine polis olarak başlamıştı. Ancak kısa bir sürede olay yeri inceleme ve daha sonra da teknik kanıtlar ve adli tıp alanlarında uzmanlaşmıştı. İşte bu yüzden Linköping'deki DKE'deydi. Orayı benimsemediği için değil, olay peşinde koşmak istediği için böyle bir tayin isteğini, o beş dakika içinde anlatmıştı. Beyaz bir önlükle laboratuvarda DNA testleri ve silahla deney atışı yapmak bir şey, olay yerinde delilleri incelemek ve suçlunun etrafındaki çemberi daraltıp onu yakalamak başka bir şeydi. Bunun vereceği rahatlama ve motivasyonu, doğru sonuç veren bir DNA testi asla veremezdi. Torkel bunu anlayabilecek miydi? Ama anlamıştı ve Ursula saatine baktığında, bunları 4 dakika 48 saniyede anlattığını görmüşü. Son on iki saniyeyi telefon numarasını bırakmaya ve odadan ayrılmaya ayırmıştı.

Torkel, Ursula'yı araştırmış ve herkes onun hakkında iyi konuşmuştu, ama sonunda DKE'nin şefi, eğer Ursula'yla ilgilenirse sanki ondan intikam alacakmış gibi onu tehdit etmişti. Torkel ilgilenmekten daha fazlasını yapmış, hızla karar vererek aynı gün öğleden sonra Ursula'yı işe almıştı.

"Yani burası sadece bir çöplük olarak kullanılmış."

"Öyle görünüyor. Katil burayı bu amaçla seçtiyse gölün yerini biliyor ve çevreyi tanıyordu. Öyleyse arabayı buraya çok yakın bir yere park etmiş olmalı. Mesela şu yukarısı olabilir."

Ursula, otuz metre kadar ileride, iki metre düşüş yüksekliği olan sarp eğimli bir yamacı gösterdi. Sözsüz bir emir almışlar gibi oraya doğru yürümeye başladılar, Haraldson topallayarak arkalarından geliyordu.

"Mikael'den ne haber?"

Ursula, Torkel'e memnun bir ifadeyle baktı.

"İyidir, neden sordun?"

"Birkaç gün önce eve dönebildin, epeydir seni görmedi, onun için sordum."

"İş hayatı bu. Hem anlıyor hem de alışkın."

"Çok iyi."

"Ayrıca Malmö'de bir fuara gidecekmiş."

Yokuşa gelince, Ursula geri dönüp göle baktı. Cinayeti işleyen buralara gelmiş olmalıydı. Üçü birden yamaçta incelemeye koyuldular. Birkaç dakika sonra Ursula yukarıda durup geriye doğru bir adım attı. Kıyaslama yapabilmek için iki yana baktı. Kendinden emin gibiydi. Bitki örtüsü dikleşmişti, ama bir şeyin sürüklendiğine dair hiç iz yok muydu? Çömeldi ve ufak bir çalıda birkaç dalın kırık olduğunu gördü, sarıya çalan renkteki suç mahallinde bir renk değişikliği fark etti ve bu da kandan ötürü olabilirdi. Ursula çantasından ufak bir fermuarlı poşet çıkararak dalı itinayla içine koydu.

"Sanıyorum, aşağıya nereden geldiğini buldum. Siz de bu yoldan gider misiniz?"

Torkel, ta tepeye kadar devam edeceklerini, Haraldson'a eliyle işaret ederek bildirdi.

"Bu yol nereye gidiyor?"

"Şehre kadar gidiyor, biz bu yoldan geldik zaten."

"Diğer taraf nereye gidiyor?"

"Biraz kıvrıldıktan sonra şehirlerarası yola çıkar."

Torkel yokuştan aşağı baktı; Ursula her bir yaprağı evirip çevirerek sağa sola emekliyordu. Eğer ceset oradan aşağı çekildiyse, tam üst tarafa yanaşan bir otomobil bagajından ya da arka kapısı olan bir araçtan atılmış olmalıydı. Katilin aşağı giden en yakın yolu tutması gerekirdi. Çakıllı yol çok sertti, tekerlek izi kalmazdı. Torkel kendi park halindeki otomobillerine baktı.

Torkel, Ursula'nın incelediği küçük alanın tam üst tarafında duruyordu. *Bagaj kapağını burada açtıysa...* Torkel arabanın kendi bulunduğu yerde park edildiğini farz etti. O zaman birkaç metre ileride tekerlek izi olması gerekirdi. Torkel dikkatle yol kenarından yürümeye başladı. Şansına yoldan daha yumuşak olan bir zemine geldi, ama burası aşağısı kadar da çamurlu değildi. Dikkatle yaş bitkileri ve otları yana eğerek zemini incelemeye koyuldu ve anında yaptığı işin karşılığını aldı.

Yerde derin tekerlek izi vardı.

Torkel gülümsedi.

Bu iyi bir başlangıçtı.

"Pişman olmadınız, değil mi?"

Bunu soran kadın, masaya bir bardak sıcak çay koyup sandalyesini başını sallayan Vanja'nın tam karşısına çekti.

"Hayır." Kadın sandalyeye oturdu ve bardağını hafifçe sallamaya başladı. Mutfak masasında kahvaltı hazırdı. Süt ve tahıl karışımlı mısır gevreğinin yanı sıra ekmek sepetinin içinde kıvrımlı çörekler, yumuşak lifli ekmek ve iki çeşit kıtır ekmek vardı. Tereyağı, peynir, jambon, dilimlenmiş salatalık ve ciğer ezmesi hepsini tamamlıyordu. Sofranın kurulu olduğu masa, bir mobilya kataloğundan alınan mutfaktaki diğer eşyalarla kontrast oluşturuyordu. Hepsi yeni

değildi, ama temiz ve bakımlıydı. Tezgâh, üzerinde hiç bulaşık ve yiyecek artığı olmadığı gibi, tertemiz ve boştu. Fırının üzerindeki siyah ocak, bütün dolap kapakları gibi lekesiz ve pırıl pırıldı. Eğer Vanja yerinden kalkıp daha üstte duran baharat rafına bakacak olsaydı, orada bile en ufak bir yağ lekesi göremezdi. Vanja, evin diğer taraflarında da dağınıktan eser olmadığını gördü. Bununla beraber çok ufak bir şey dikkatini çekmişti. Vanja çay içen kadının arkasındaki duvarda asılı bir süs eşyasından gözünü ayıramıyordu. Boncuklardan oluşan, 40 x 80 cm boyutlarında, çerçevelenmiş bir levhaydı bu. Kollarını kavuşturan ve beyaz entarisi aşağı sarkan İsa'yı gösteriyordu. Başının üzerinde kırmızı boncuklarla, "Ben Yol Göstericiyim, Hakikatim ve Hayatım" yazılıydı. Vanja'nın karşısında oturan kadın, onun bakışlarını izledi.

"Bunu Lisa on bir yaşındayken, su çiçeği hastalığı sırasında biraz yardım alarak yaptı."

"Çok hoş," dedi Vanja. Biraz ürkütücü olduğunu söylemedi.

Kapıyı açtığında kendini Ann-Charlotte olarak tanıtan ve şimdi Vanja'nın karşısında oturan kadın bu iltifata bir baş hareketiyle karşılık verdi ve sıcak çayından bir yudum aldıktan sonra bardağı masaya koydu.

"Evet, Lisa çok yeteneklidir ve bu levhada 5000'den fazla boncuk var. Bence muazzam bir şey."

Ann-Charlotte uzanarak bir kıtır ekmek dilimi aldı ve üzerine tereyağı sürmeye başladı. Vanja, levhanın üzerinde kaç tane boncuk olduğunu nasıl bilebildiğini merak etmeden duramadı. Saymışlar mıydı yani? Ann-Charlotte tereyağı bıçağını geri koyarken Vanja az kalsın bunu soracaktı. Birden kadının alnındaki, tedirginlikten kaynaklanan kırışıklığı gördü.

"Roger'in başına gelen olay dehşet verici. Bütün bir hafta onun bulunması için dua ettik."

Ne işe yaradı ki sanki bu incelik, diye sessizce mırıldanırken Vanja belirgin bir hareketle saate baktı. Ann-Charlotte'un bundan bir şeyler anlamasını umdu.

"Lisa her an gelebilir. Eğer sizin geleceğinizi bilseydik..."

Ann-Charlotte elleriyle çaresizlik ifadesinde bulundu.

"Önemi yok. Onunla konuşma fırsatı yakaladığım için memnunum."

"Elbette öyle, keşke yardımcı olabilseydik. Annesi ne durumda? Adı Lena'ydı, değil mi? Herhalde perişan haldedir."

"Ben onunla görüşmedim. Roger tek çocuk muydu?" diye sordu Vanja.

Ann-Charlotte başıyla onayladı ve daha da endişeli bir ifadeye büründü.

"Yaşamları pek kolay değildi. Anladığım kadarıyla bir ara ekonomik sıkıntı çektiler ve üstüne bir de Roger'in eski okulundaki gürültü patırtılar eklendi. Ama sona işler yoluna girdi. Burası böyledir."

"Ne gibi gürültü patırtılar oldu okulunda?" diye merakla sordu Vanja.

"Dışlanıyordu," diye bir ses geldi kapı aralığından.

Hem Vanja hem de Ann-Charlotte başlarını çevirdiler. Lisa kapıda duruyordu. Düz saçları ıslaktı, ama omuzlarına doğru düzgün taranmıştı. Kâkülüne sade bir toka takılmıştı. Üzerindeki beyaz gömleğin düğmeleri boğazına kadar iliklenmişti ve onun üstünde de tek renkli örgü bir hırka vardı. Boynundaki altın haç, gömleğinin bir yakasının üzerine gelmişti. Altında, tam dizlerinin biraz üzerine kadar uzanan bir eteklik ve kalın külotlu çoraplar vardı. Vanja kızı görünce aklında birden küçüklüğünde, yetmişli yıllarda televizyonda tekrarı gösterilen dizilerden birindeki –sadece ciddi görünüşü ile değil, somurtkanlığıyla da ünlü– bir kız canlandı. Vanja

sandalyeden kalktı ve mutfağa girerek masanın dar kenarından bir sandalye çeken kıza elini uzattı.

"Merhaba Lisa. Benim adım Vanja Lithner, polisim."

Dizlerini hafifçe kırıp eğilerek Vanja'nın elini hafifçe sıkarken, "Ben zaten bir polisle konuşmuştum," diye yanıtladı Lisa. Arkasından sandalyeye oturdu ve Ann-Charlotte mutfak dolabından bir çay bardağı çıkardı.

Yeniden yerine otururken, "Biliyorum," diye devam etti Vanja. "Ancak ben başka bir bölümde çalışıyorum; aynı şeyleri duyacak olsam da benimle de konuşmanı isterim."

Lisa omuzlarını silkti ve masanın üzerindeki mısır gevreği paketine uzandı. Paketi iyice salladıktan sonra büyük bir miktarı önündeki derin kâseye boşalttı.

Vanja, "Roger'in ilk gittiği okulda dışlandığını söylüyorsan, bunu kimlerin yaptığını biliyorsun demektir," dedi. Lisa tekrar omuzlarını silkti.

"Herkes yapıyordu bence. Hiç arkadaşı yoktu ve bunun hakkında fazla konuşmak istemezdi. Orayı terk edip bizim okula gelmesine sevindim."

Lisa süt paketine uzandı ve mısır gevreklerinin üzerini örtene kadar kâseyi doldurdu. Ann-Charlotte da kızının önüne bir bardak çay koydu.

"Roger çok hoş biriydi. Sakin, duygusal ve yaşına göre olgundu. Anlaşılır şey değil, yani birinin ona..." Ann-Charlotte cümlenin sonunu getiremedi. Daha önce oturduğu yere tekrar oturdu. Vanja not defterini çıkarıp bir tarafına "okul – dışlama" diye yazdı. Arkasından, tam o sırada ağzına bir kaşık sütlü mısır gevreğini doldurmakta olan Lisa'ya döndü.

"Eğer tekrar onun kaybolduğu cuma gününe dönecek olursak, birlikte ne yaptığınızı, ne kadar sıradan ve önemsiz görünürse

görünsün, Roger buradayken özel bir şey olup olmadığını, bütün hatırladıklarını anlatabilir misin?"

Lisa bir süre düşünüp ağzındakileri çiğnedikten sonra Vanja'yı sabit bakışlarla yanıtladı.

"Ben bunları zaten diğer polise anlatmıştım."

"Evet ama dediğim gibi, benim de duymam gerekiyor. Buraya ne zaman geldi?"

"Saat beşi geçiyordu. Belki beş buçuk olabilir." Lisa bir göz temasıyla annesinden yardım istedi.

"Beş buçuğa yaklaşıyordu," dedi Ann-Charlotte.

"Erik'le ben saat altıda bir yerde olacaktık, Roger geldiğinde tam çıkmak üzereydik." Vanja başını sallayarak not aldı.

"O buradayken ne yaptınız?"

"Benim odamdaydık. Biraz pazartesinin derslerini çalıştık, çay yaptık ve *Dans Edelim* yarışmasını izledik. On olmadan az önce buradan gitti."

"Nereye gideceğini söyledi mi?"

Lisa tekrar omuz silkti.

"Eve gideceğim dedi. Yarışmada kimin elendiğini bilmek istiyordu. Yarışma, haberlerden ve reklamdan sonra devam edecekti."

"Peki kim elendi?"

Vanja, mısır gevreğiyle dolu kaşığın Lisa'nın ağzına gittiğini ve orada kaldığını gördü. Kız zor fark edilen bir tereddüt içindeydi. Vanja, sorgu havasını dağıtmak için havadan sudan konuştu, ama sorunun Lisa'yı şaşırttığından emindi. Lisa yemeye devam etti.

"Yatak içinde..."

"Ağzında lokma ile konuşma," diye Ann-Charlotte müdahale etti. Lisa'nın sesi çıkmadı. Bakışları Vanja'ya sabitlenmiş bir halde

lokmasını çiğnedi. Vanja, Lisa'nın ağzındakileri çiğnemesini ve yutmasını bekledi.

"Bilmiyorum. Haberlerden sonra ben yarışmayı izlemedim."

"Ne dansı yaptılar, hatırlıyor musun?"

Vanja kızın bakışlarının karardığından emindi. Bir sebepten sorular onu rahatsız etmişti.

"Adlarının ne olduğunu bilmiyorum, çok dikkatli izlemiyorduk. Konuşuyor ve okuyorduk, aynı zamanda müzik dinliyorduk. Bazen de kanal değiştiriyorduk."

"Bir televizyon kanalının içeriğinin, Roger'e kötülük edenlerin bulunması konusunda neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum," diyerek Ann-Charlotte araya girdi. Kızgın bir tavırla çay bardağını önüne koydu.

Vanja gülümseyerek ona döndü ve, "Önemli değil elbette, laf olsun diye soruyorum," dedi.

Gülümsemesini koruyarak tekrar Lisa'ya döndü, ama Lisa gülümsemeye karşılık vermedi. Dik kafalı bir ifadeyle bakışları Vanja'nın bakışlarıyla karşılaştı.

"Roger o akşam kendisini rahatsız eden bir şeylerden söz etti mi?"

"Hayır."

"Kimse telefon etti mi? Bahsetmek istemediği ya da huzursuz edici bir mesaj falan geldi mi?"

"Hayır."

"Farklı bir davranışı ya da dikkatinin dağılması gibi şeyler var mıydı?"

"Hayır."

"Buradan saat onda ayrılırken başka birine uğrayacağını falan söylemedi mi? Saat on sıralarıydı değil mi?"

Lisa, Vanja'yı inceledi. Kimi kandırmak istiyordu bu kadın? Roger'in saat onda gittiğini zaten söylememiş miydi? Vanja onu deniyordu. Farklı bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmek istiyordu. Ama bir şey elde edemezdi, çünkü Lisa her şeyi aynen tekrarlamıştı.

"Evet, saat onda gitti, eve gidip kimlerin elendiğine bakacağını söyledi." Lisa ekmek sepetine doğru uzandı ve bir dilim yumuşak ekmek aldı. Ann-Charlotte tekrar araya girdi.

"Bunu daha önce söylemişti zaten. Aynı soruları neden tekrar yanıtlamak zorunda, anlamıyorum. Ona inanmıyor musunuz?" Ann-Charlotte'un ses tonundan bir aşağılanmışlık hissediliyordu. Sanki ufak kızının gerçek dışı bilgilerle tehlikeli bir durum yaratabileceği düşüncesi annesi için korkunçtu. Vanja, Lisa'ya baktı; bu annesi için korkunç olabilirdi, ama o Lisa'nın bir şeyleri gizlediğinden emindi. O akşam, Lisa'nın annesine bile anlatmayı düşünmediği bir şeyler olmuştu.

Lisa bir dilim peynir kesip yavaş hareketlerle ekmeğin üzerine koydu. Arada sırada da Vanja'ya göz atıyordu. Dikkatli olmak zorundaydı. Bu kadın, okul kafeteryasında onunla konuşan polisten çok daha uyanıktı. Yapılması gereken, çalışılmış hikâyeyi anlatmak, saatleri aynen tekrarlamaktı. O akşama ilişkin ayrıntılar hatırlanmayacak, özel bir şeyin olmadığı söylenecekti.

Roger geldi.

Ders çalıştık.

Çay içtik.

Televizyon izledik.

Roger gitti.

Ayrıca Lisa, sıradan, biraz da sıkıcı bir cuma akşamının bütün ayrıntılarını da hatırlamıyor olabilirdi. Üstelik erkek arkadaşı öldürülmüştü ve şoka girmişti. Eğer ağlayarak kendini daha iyi hissedecek olsaydı, şimdi birkaç gözyaşı da dökerdi.

"Elbette ona inanıyorum," dedi Vanja sakin bir sesle.

"Ancak Lisa o akşam Roger'i gören son kişi olduğu için bütün ayrıntılardan emin olmalıyız."

Vanja sandalyesini geri itti ve, "Ben artık gideyim. Sizler de okulunuza ve işinize gidersiniz," dedi.

"Ben çalışmıyorum, sadece haftada birkaç gün gönüllü olarak kilisedeyim."

Demek ki ev kadınıydı ve bu da en azından temizlik dahil olmak üzere kusursuz bir evi açıklıyordu.

Vanja bir kartvizit çıkarıp Lisa'ya uzattı. Lisa başını kaldırıp ona bakmak zorunda kalıncaya kadar kartviziti parmaklarının arasında tuttu.

"Cuma akşamına ilişkin anlatmadığın bir şeyi hatırlarsan telefon et." Vanja bakışlarını Ann-Charlotte'a çevirdi ve "Ben çıkarım. Siz kahvaltınıza devam edin," dedi.

Vanja mutfaktan çıktı ve evden ayrılıp arabayı merkeze sürdü. Yolda, ölen çocuğu düşündü. Hem hüzünlendi hem de morali bozuldu.

Şu ana kadar görüştüğü kişiler arasından hiç kimse, Roger'in ölümüyle perişan olmuş ya da yasa boğulmuş değildi.

Fredrik, içeri girip polise ifade vermenin ve dışarı çıkmanın en fazla on dakika süreceğini sanıyordu. Doğal olarak Roger'in kaybolduğunu öğrenmişti. Okulda herkes bunu konuşuyordu. Runeberg'de, geçen hafta olduğu kadar Roger hakkında konuşulmamıştı. Dün bulunduğundan beri gördüğü ilgiyi daha önce hiçbir zaman görmemişti. Derhal psikolojik kriz masası oluşturulmuştu. Roger'in kısa öğrencilik süresince ona en ufak bir ilgi göstermeyenler bile ağlayarak derslerden çıkıp gruplar halinde oturuyor, birbirlerinin ellerini tutuyor ve alçak seslerle tatlı anılar anlatıyorlardı.

Fredrik, Roger'i tanımıyordu ve onun için yas tutmadı. Koridorlarda karşılaşıyorlardı ve birbirlerinin yüzlerini tanımaktan öte bir ilişkileri yoktu. Geçen yılın güzünde, Roger Runeberg'den ayrıldıktan sonra Fredrik'in aklına bile gelmemişti. Ama şimdi yerel televizyon ve dünyadaki son insan oymuş gibi, Roger'le konuşmaya tenezzül etmeyen bazı ikinci sınıf öğrencileri, okulun dışındaki çakıl sahanın kalelerinden birinin önüne mum yakmış ve çiçekler koymuşlardı. Bu belki de hoş bir şeydi. Belki de empati ve insani duyguların bir işaretiydi. Belki de Fredrik olaya şüpheci yaklaşarak bunu sahte bir davranış ve bir dikkat çekme çabası olarak yorumlamıştı. Belki de bu insanlar tanımlanamayan bir boşluğu doldurmak istiyorlardır sadece.

Yakınlığı yaşamak.

Bir şeyler hissetmek.

Toplum Bilgisi dersinde, Anna Lindh'in Stockholm'deki öldürülüşüne ait resimleri gördüğünü hatırladı. Dağ gibi çiçek yığınları vardı. Fredrik, daha o zaman o kadar çiçeğin nereden geldiğini merak ettiğini hatırladı. Tanımadığımız, hatta yüzünü bile görmediğimiz insanlar için yas tutma ihtiyacından mıydı acaba? Demek ki böyle bir şey vardı. Böyle kolektif yas tutamayan Fredrik'in kendisinde belki bir eksiklik vardı.

Ama gazeteleri okumuştu. Her şeye rağmen, yaşıtı olan bir tanıdığının kalbi sökülüp alınmıştı. Polis, cuma akşamı kaybolduktan sonra Roger'i gören kişilerle iletişime geçmek istiyordu. Roger kayıpken polise gitmenin bir faydası olmayacağını düşünmüştü Fredrik, çünkü onu kaybolmadan önce görmüştü. Ama şimdi cumadan sonrasına ve hatta öncesine ait bütün gözlemlerin önemli olduğu bildirilmişti ona. Fredrik bisikletle okula gitmeden önce polis merkezine gitti; işlemin çabuk biteceğini sanıyordu.

Masanın arkasındaki kadın polis memuruna durumu anlattı ve aynı polis ahizeyi kaldırıp telefon açmaya vakit bulamadan elinde kahve kupası olan sivil elbiseli bir polis topallayarak yanına geldi ve ona kendisini takip etmesini söyledi.

Fredrik duvardaki saate bakalı yirmi beş dakika geçmişti. Topallayan polise bazı şeyleri iki kere, mekânları üç kere anlatmış, üçüncüsünde harita üzerinde işaretlemişti. Polis tatmin olmuş görünüyordu; not defterini kapattı ve Fredrik'e baktı.

"Geldiğin için sana teşekkür ederim. Birazcık bekleyebilir misin?" Fredrik başıyla onayladı ve topallayan polis ileriye doğru gitti.

Fredrik oturup birbirlerinden portatif ara duvarlarla ayrılmış ve sağda solda çocukların çizdiği resimler, aile fotoğrafları ve restoran menülerinin yanında mesleki yazıların olduğu açık ofislerdeki çalışma masalarında oturan on kadar polise baktı. Klavye sesleri, konuşmalar, telefon ve fotokopi aletlerinden gelen seslerin karışımı hâkimdi ortama. Ders çalışırken hep iPod kulaklıklarını takan Fredrik,

bu ortamda nasıl çalışıldığını merak etti. İnsan birinin karşısında, onun yaptığı telefon konuşmasını dinlemeden nasıl otururdu ki?

Topallayan polis daha kapıya varmadan bir kadın ona doğru gelmeye başladı. Uzun elbiseli, sarışın bir kadındı. Fredrik, kadın yaklaşırken polisin yorgunluktan yıkılacağını sandı.

İleride oturan ve kendilerine bakan genci başıyla işaret ederek, "O kim?" diye sordu Hanser. Haraldson, kimi kastettiğini bilmesine rağmen Hanser'in bakışlarını izledi.

"Fredrik Hammar. Roger Eriksson hakkında bazı bilgiler verdi," derken, not defterini yukarı kaldırarak her şeyin orada olduğunu belirtti. Hanser sakinliğini korumak için elinden geleni yaptı.

"Eğer Roger Eriksson'la ilgiliyse neden Riksmord konuşmuyor onunla?"

"Geldiğinde ben yanından geçiyordum, önce ben bir sorgulayayım diye düşündüm. Aslında, vereceği bilgiler işe yarar mı diye merak ettim. Soruşturmayı hiçbir şekilde ilerletmeyecek şeylerle Torkel zamanını boşa harcamasın diye."

Hanser derin bir nefes aldı. Aslında Haraldson'un budalaca bir inatla bu soruşturmada kalmasına sevinmeliydi. Kendisini sunmasını, işe tamamen bağlanmasını övmeliydi. Acaba soruşturmanın aktif kısmına dahil olmadığını kavrayamamış olabilir miydi? Hanser bu ikinci ihtimalin daha doğru olduğunu düşündü.

"Bu soruşturmada neyin yararlı olup olmayacağını değerlendirmek artık senin görevin değil." Haraldson, onu düzeltmek için Hanser'in cümlesinin bitmesini bekleyerek başını salladı. Ama onun sözünü kesmeden başlayamayacağını da anladı.

"Evet, sorumluluğu onların aldığını biliyorum, ama aynı zamanda çok açık olarak bana yakın çalışmak istediklerini de söylediler."

Hanser, Haraldson'un diplomatik gösterisi karşısında küplere binmişti. Şimdi artık katı amir rolüne soyunmuştu. İlişkilerinde bir şeyi değiştireceği yoktu bunun, ama yine de...

"Thomas, soruşturmayı Emniyet'in Cinayet Masası üstlendi. Bunun anlamı, senin artık hiçbir biçimde soruşturmada görevli olmadığındır. Onlar bunun tersini söyleyene kadar bu böyle."

Böylece şimdi bu bir kere daha söylenmişti.

Haraldson soğuk gözlerle Hanser'e baktı. Onun niyetini anlamıştı. Mesleki deneyimsizliği ve yöneticilik zaafları nedeniyle, derhal Emniyet Genel Müdürlüğü komisyonuna çağrıda bulunmuş ve doğal olarak kendi yönetimi altındaki kadrodan kimsenin onlarla birlikte çalışmasını istememişti. Her şeyi onlar çözmeliydi. Amirlerine bunun bir karar olduğunu kanıtlamalıydı. Kısacası Västerås polisi yetersiz kalmıştı.

"Bu konuyu Torkel'le konuşuruz. Benim onların yanında çalışacağımı vurgulamıştı. Ayrıca buraya gelen çocuğun anlattığı ilginç bilgileri onlarla paylaşmaya gidiyordum. Ben olayın çözüme kavuşturulması peşindeyim, ama burada durup yönetim düzenini tartışacaksak öyle yapalım o zaman. Ne dersin?"

Oyunu sert oynamayı düşündüğü anlaşılıyordu. Kendisini sadece olayla ilgilenen iyi polis olarak sunup Hanser'i kural hastası konumuna düşürmek istiyordu. Hanser birden Haraldson'u daha önce düşündüğünden daha tehlikeli bir rakip olarak gördü.

Hanser kenara doğru bir adım attı. Dudaklarında zafer gülümsemesi beliren Haraldson topallayarak ilerledi. Cinayet Masası bürosunun önünden geçerken, samimi bir ses tonuyla, "Billy, bir dakikan var mı?" dedi.

Vanja not defterini açtı. Fredrik'i bütün söylediklerini tekrarlamak zorunda bıraktığı için ondan özür diledi ve bu durumdan çok rahatsız

oldu. Tanıkları ve bu konuyla ilgili olanları önce kendisi dinlemek istiyordu. İkinci kez dinlenmelerinde, gereken bilgileri daha önce verdiklerini düşünerek baştan savma cevap verme riskleri vardı. Böylece veriler denetlendikten sonra işe yaramayacakları düşünülebilirdi. Bu soruşturmada konuştuğu ikinci kişinin de dikkatinin dağıldığını fark etti, çünkü o da daha önce her şeyi Haraldson'a anlattığını söylemişti. İkisinde de böyle olmuştu. Üçüncüde böyle olmayacağına dair kendi kendine söz verdi. Vanja kalemi kâğıdın üzerine koyduktan sonra sordu:

"Roger Eriksson'u hiç gördün mü?"

"Evet, cuma günü."

"Kesinlikle o olduğundan emin misin?"

"Evet, ortaokulda beraberdik. Vikinga Okulu'na gidiyorduk. Geçen dönemin başlarında okul değiştirip Runeberg'e başladı."

"Aynı sınıfta mıydınız?"

"Hayır, ben bir yaş daha büyüktüm."

"Roger'i tam olarak nerede gördün?"

"Yüksekokulun yanındaki park yerinde; Gustavsborg Caddesi'nde."

"Kontrol edeceğiz."

Vanja çoğul konuşunca, Billy kendisinin kastedildiğini anladı ve derhal not aldı. Haritaya bakılacaktı.

"Hangi yöne gitti?" diye sordu Vanja.

"Şehre doğru gitti, yönünü bilemeyeceğim."

"Ona da bakacağız."

Billy tekrar not aldı.

"Cuma günü ne zaman gördün onu?"

"Saat dokuzdan biraz sonra."

Konuşma sırasında Vanja ilk defa durakladı. Fredrik'e hafif bir kuşkuyla baktı. Yanlış anladığı bir şey mi olmuştu? Yeniden notlarına baktı.

"Akşam saat dokuzda, yani 21.00'da mı demek istiyorsun?"

"Akşam dokuzu biraz geçiyordu."

"Ve bu cuma akşamı oldu, öyle mi?"

"Evet."

"Bundan emin misin? Aynı şekilde saatten de?"

"Evet. Sekiz buçukta antrenmanı bitirdim ve şehre gidiyordum. Sinemaya gidecektik ve saate baktığımı biliyorum, yirmi beş dakikam kalmıştı. Film dokuz buçukta başlayacaktı."

Vanja sustu. Billy nedenini biliyordu. Az önce toplantı odasındaki beyaz tahtada Roger'in kayboluşuyla ilgili zaman çizelgesi çıkarmıştı. Roger kız arkadaşından saat 22.00'de ayrılmıştı. Yine kız arkadaşına göre, bütün akşam onunla beraberdi. O zaman bir saat önce Gustavsborg yolunda ne arıyordu? Vanja da aynı şeyi düşündü. Tahmin ettiği gibi, Lisa yalan söylemişti. Vanja'nın karşısında oturan genç çok güvenilir görünüyordu. Genç yaşına rağmen olgun bir hali vardı. Davranışlarında dikkat çekmek, gösteriş yapmak, şu veya bu şekilde palavra sıkmak için buraya geldiğini gösteren bir belirti yoktu.

"Peki, Roger'i gördüğünü söylüyorsun, ama neden özel olarak dikkatini çekti?"

"Tek başına olması dikkatimi çekmişti. Etrafında ufak bir motosikletin sanki bir pislik yapacakmış gibi dolanması da garip geldi."

Vanja ve Billy öne doğru eğildiler. Zaman çizelgesi önemliydi, ama şu ana kadarki bilgiler, cinayete kurban giden kişinin kaybolduğu akşama kadarki gidiş gelişleriyle ilgiliydi. Şimdi birden başka bir durum ortaya çıkmıştı. Bir pislik yapabilecek biri. Bu iyi bir

açılımın başlangıcıydı. Ama Vanja bu bilgileri alan ilk değil, ikinci kişi olmama konusunda bir daha yemin etti.

"Ufak motosiklet mi dedin?" diye sorarak Billy lafı Vanja'dan aldı. Vanja, sözü Billy'nin almasına sadece müsaade etmekle kalmadı, bu hoşuna da gitti.

"Evet."

"Nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor musun? Rengini falan?"

"Kırmızıydı, ama..."

"Markasını gördün mü?" diye araya girdi Billy. Parçaları birleştirmeye hevesli görünüyordu.

"Ne tip bir motosikletti? Plakası var mıydı? Bir şey hatırlıyor musun?"

"Hem evet hem hayır," diyerek Vanja'ya döndü Fredrik. "Motosikletin kime ait olduğunu biliyorum. Süren kişiyi de. Leo Lundin adında biri."

Vanja ve Billy birbirlerinin yüzüne baktılar. Vanja heyecanla yerinden kalktı.

"Bekleyin, amirimi getirmek zorundayım."

Katil olmayan adam, bunu yapmaması gerektiği halde kendisiyle gurur duyuyordu. Duygusal röportaj, yas tutan okul, kıvranan polislerin sürekli basın toplantıları, olayın başka bir versiyonunu anlatıyordu. Trajik, karanlık ve hüzünlü bir versiyon. Ama onun elinden bir şey gelmiyordu. Ne kadar istese de kendini doğrulama duygusundan bir türlü kurtulamıyordu. Bu konuda tek başınaydı. Hiçbir zaman kimse onu anlamayacaktı.

Ne kadar yakın olurlarsa olsunlar, ne söylerlerse söylesinler, bu böyleydi.

Hissettiği gurur özendirici ve rahatlatıcı, hatta neredeyse coşturucu bir duyguydu. Tam bir erkek gibi, sert davranmıştı. Korunması gerekeni korumuştu. Eğilip bükülmemiş, vazgeçmemişti. Kanların ve iç organların tatlı kokusu ruhuna sinmişti ve bütün bedeniyle iğrençliklere karşı mücadele etmişti. Ancak devam etmiş ve elindeki bıçak titrememişti. Cesedi götürürken bacakları onu yarı yolda bırakmamıştı. Birçok kişinin beceremeyeceği ya da yanma bile yaklaşamayacağı bir sahnede o performansının zirvesindeydi. İşte bundan gururlanıyordu.

Dün yerinde duramıyor ve dönüp duruyordu. Şehri baştan başa geçen ve saatler süren bir yürüyüşe çıktı. Yolları aşıp giden bir gezgindi o. Binanın içindeki kadınlar ve erkekler hiçbir şey sezemiyor ve aradıklarının ne kadar yakında olduğunu bilmiyorlardı. Bakışları tam karşıya dikerek yoluna devam etti. Her şeye rağmen büyük pencerelerden içeri bakmaya cesaret edemedi. Garaj girişinden

gelen bir polis aracı fren yaptı. Aracın içindeki polisleri tanıyormuş gibi başını salladı. Tanıyordu da; onlar rakipleriydi. Kim olduğunu bilmeden aradıkları kişi kendisiydi. Bilginin ve gerçeğin kendi elinin altında olması, görülmemiş derecede heyecanlı ve rahatlatıcı bir durumdu. Harıl harıl aradıkları gerçek, onun elindeydi. Durdu ve polis aracının ondan önce geçmesine izin verdi; hasımlarına böyle bir jestte bulunabilirdi.

Bu gücü nereden aldığını da biliyordu. Tanrı'dan gelmiyordu bu güç. Tanrı sadece yol gösterici ve teselli ediciydi. Gücü babasından almıştı. Onu cesaretlendiren, sertleştiren babasıydı. Gerekenlerin ne olduğunu anlamasını sağlayan babası olmuştu. Bunların hiçbiri kolay elde edilmemişti. Yetişkin bir insan olarak şimdiki sırrı, bir bakıma çocukken içine gömmüştü. Kimse bunu anlayamazdı.

Ne kadar yakın olurlarsa olsunlar, ne söylerlerse söylesinler, bu böyleydi..

Kendini mutsuz ve zayıf hissettiği bir gün, sırrını çiçek kokan sarışın okul hemşiresine anlatmış, panik ve kaosa sebep olmuştu. Okul idaresi ve sosyal hizmetler duruma müdahale etmişti. Konuşmalar, telefonlar ve ev ziyaretleri yapılmıştı. Okul psikologları ve sosyal hizmetler idarecileri devreye girmişti. Annesi ağlamıştı ve o genç çocuk birdenbire neleri kaybedeceğini anlamıştı. Her şeyi kaybedecekti. Zayıf olduğu için böyle davranmış, ağzını tutacak gücü kendinde bulamamıştı. Babasının onu sevdiğini biliyordu. Babası, sevgisini disiplin ve kurallarla gösteren biriydi. Mesajını sözle değil, yumrukla, kırbaçla ve kayışla bildiriyordu. Oğlunu itaatla ayakta tutuyordu ve gerçek buydu. Öyle olunca da güçlü olmak gerekiyordu.

Sorunu, sözünü geri alarak çözmüştü. Söylediklerini inkâr edip yanlış anlaşıldığını söylemişti. Tekrar kurallara uyuyordu. Babasını, ailesini kaybetmek istemiyordu. Dayağa dayanabilirdi, ama onu kaybetmeye değil. Başka bir yere taşınmışlardı. Babası onun inkârlarından ve yalanlarından hoşlanıyordu. O da birbirlerine daha

fazla yakınlaştıklarını hissediyordu. Dayak azalmamış, neredeyse artmıştı, ama çocuk için bunu kabullenmek kolaylaşmıştı. Sesini çıkarmıyordu. Daha güçlü biri olmuştu. Babasının ona nasıl bir ödül verdiğini kimse anlamıyordu; kendisi bile. Ama kaosun dışına çıkabildiği ve tepki gösterebildiği için şimdi bunu anlamıştı. Katil olmayan adam kendi kendine gülümsedi. Kendisini bugüne dek hissetmediği kadar yakın hissediyordu babasına.

Sebastian, üst kattaki tek kişilik küçük sert yataklardan birine yattı ve saat dörtten biraz önce uyandı. Rüyayı tekrar çağırdığında, sağ elinde bir kramp başlıyordu.

O yılların sabahlarını özleyebilirdi. Yeniden bu rüyaya kapılabilirdi, ama sonunda gerçeğe dönmek çok daha zor oluyordu. Sevgiden sonra ızdırap başlıyordu.

Kesinlikle ve her zaman kaybediyordu.

Uyuşturucu bağımlılığı gibiydi. Sonuçları belliydi, kullandıktan hemen sonra kendini kötü hissedeceğini ve bir yararını görmeyeceğini biliyordu.

Nefes almak zorlaşacak, yaşamak zorlaşacaktı.

Ama zaman zaman da gereksinim duyuyordu. Hafızası, daha güçlü ve daha gerçek olan duyguları artık ona sunamıyordu. Rüyalardaki duygularla kıyaslandığında hafızası her şeye rağmen sadece bir hafızaydı, soluk ve cansızdı. Ne gerçek ne de kesindi. Bilinci alıp yerine bilinçsizliği yerleştirmişti. Bazı yanlarını iyileştirmiş ve güçlendirmiş, diğer yanlarını zayıflatmış ve boşaltmıştı. Hafızalar öznel, onun rüyasıysa nesneldi: Acımasız ve duygusuz.

Dayanılmaz derecede ızdıraplı, ama canlıydı.

O sabah ailesinin evinde, yatakta kaldı ve yeniden rüyaların onu kucaklamasına izin verdi. Öyle istemişti. Buna ihtiyacı vardı.

Kolay bir şeydi, zaten onun içinde görünmeyen bir varlık duruyordu. Sadece biraz yenilenmiş güce ihtiyacı vardı.

Bunu yaptığında onu hissedebilir, ama hatırlayamazdı. Gerçekten tanıdı; onun küçük elini kendi elinde hissetti, sesini duydu. Başka sesler de duydu, ama en çok onunki geliyordu. Nasıl koktuğunu bile hissetti. Çocuk sabunu ve güneş kremini hatırladı. Yarı uykulu haldeyken o yanındaydı. Bu gerçekti ve tekrarlanıyordu. Büyük başparmağıyla, farkında olmadan onun işaret parmağındaki ucuz yüzüğe dokunuyordu. Bu kelebek biçimindeki ucuz yüzüğü, bunaltıcı bir çarşıdaki bir sürü işe yaramaz şeyin arasından seçmişti. Ama o, yüzüğü görünce hemen sevmişti ve parmağından çıkarmayı hiç düşünmemişti.

O gün çok tembellik etmiş, geç saatte çıkmışlardı. Niyetleri otelde kalmak ve bütün günü havuzun başında geçirmekti. Lily dışarıda koşuyordu. Dışarı çıktıklarında Sabine, hiç havuzun yanında kalıp uzanmayı özlemiyordu. Koşma arzusu duyuyordu, bu yüzden biraz sahile inmelerini istedi. Sabine sahile bayılıyordu. Dalgalarda oynamayı seviyordu. O ufacık vücudunu havayla su arasında çevirdiğinde sevinçten çığlıklar atıyordu. Yolda diğer çocukların yanlarından geçtiler. İki gün önce Noel'di ve çocuklar yeni oyuncaklarını deniyorlardı. O, Sabine'yi omuzlarında taşıyordu. Kızın biri açık mavi ve güzel bir şişme yunusla oynuyordu ve Sabine arkasından uzanıp, "Baba ben de bundan istiyorum," dedi.

Bu, onun sarf ettiği son cümle olacaktı. Sahil, büyük bir kum tepesinden sonra devam ediyordu. Küçük kız açık mavi yunuslardan başka şeyler düşünsün diye, süratle kum tepesinin üzerine çıktı. Sıcak kumlara bata çıka yürümek Sabine'nin hoşuna gitti. Yumuşak elleri onun sakallı yanaklarında dolaşıyor, ayağı tökezleyince gülüşü duyuluyordu.

Noel tatilinde bir yerlere gitme düşüncesi Lily'ye aitti. O da buna karşı çıkmadı. Sebastian dini tatillerde bir şeyler organize etmeyi

beceremezdi. Lily'nin ailesiyle de arası pek iyi değildi ve böyle bir seyahat önerisi gelince hemen kabul etti. Aslında deniz ve güneşten hoşlandığından değil, Lily daima hayatı onun için kolaylaştırdığından bunu kabul etmişti. Ayrıca Sabine güneşi ve suyu seviyordu ve Sabine neden hoşlanırsa o da onu yapıyordu. Başkaları için bir şeyler yapmak, Sebastian için yeni bir duyguydu. Bu duyguya Sabine sayesinde sahip olmuştu. Plajda durup Hint Okyanusu'na bakarken, bunun iyi bir duygu olduğunu düşündü. Sabine'yi yere bırakınca, kız ufacık bacaklarıyla suya doğru koşmaya başladı. Daha önceki günlere göre deniz daha sığdı ve sahil çizgisi, olduğundan daha öteye kaymıştı. Sebastian gelgit olayı yüzünden suyun bu kadar çekildiğini düşündü. Sabine'yle beraber denizin başladığı yere kadar koştular. Hava biraz bulutluydu, ama havanın ve suyun sıcaklığı mükemmeldi. Hiçbir endişeye kapılmaksızın, onu karnına kadar suyun içine batırmadan önce son defa öptü. Küçük kız önce çığlık, sonra kahkaha attı; onun için su hem korkutucu hem de harika bir şeydi. Sebastian bir saniye içinde, oynadıkları oyuna ilişkin psikolojik bir terim düşündü. Güven egzersizleri dedi buna. Baba çocuğu bırakmaz ve çocuk daha fazla cesaretlenir. Bu sade sözcüğün içeriğini daha önce hiç düşünmemişti: Güven. Sabine korkuyla karışık sevinç çığlıkları atarken, Sebastian başta gümbürtüyü duymamıştı. Tamamen Sabine ile kendi arasındaki güven ilişkisiyle meşguldü.

O gün yeni bir sözcük daha öğrendi.

O kadar okuyan bir insan olmasına rağmen, daha önce duymadığı bir sözcüktü bu.

Tsunami.

Rüyayı davet ettiği sabahlar, onu tekrar kaybettiği sabahlar oluyordu. Duyduğu acı onu o kadar yaralamıştı ki bir daha yataktan kalkabileceğine inanmıyordu.

Ama kısa bir süre içinde kalktı.

Ve sanki hayatı devam ediyordu.

Leonard! Clara Lundin, genç çifti merdivenlerde görünce bunun oğluyla ilgili bir şey olduğunu anladı. Kendilerini takdim etmeden ve kimliklerini göstermeden de onların zaten Yehova Şahitleri ya da seyyar satıcılar olmadıklarını biliyordu. Sonunda bugünün de geleceğini biliyordu. Tedirginlikten, birden karnına bir sancı girdi. Clara diyaframındaki bu sancıyı uzun zamandır hissettiği için artık aldırış etmiyordu. Akşamları telefon çaldığında ve hafta sonlarında yoldan gelen siren seslerini duyduğunda, Leonard eve arkadaşlarıyla gelince ve uyandığında, bilgisayarında okuldan gelen bir e-posta gördüğünde de aynı sıkışmayı hissediyordu.

Vanja, "Leo evde mi?" diye sorarken polis kimliğini çıkardı.

Clara, "Leonard," diye onu düzelttikten sonra, "Evet, evde. Ne istiyorsunuz?" dedi.

Ziyaretlerinin gerekçesini söylemeden önce, "Hasta mı?" diye bir soru attı ortaya Vanja.

"Hayır sanmıyorum... Neden öyle dediniz?"

"Okula gitmediği için öyle düşündüm."

Clara bunun aklına bile gelmediğini düşündü. Hastanedeki çalışma saatleri düzensizdi ve oğlunun okula gidiş zamanı pek aklına gelmezdi. İstediği gibi gider gelirdi. Çoğu kez canı nasıl isterse öyle yapardı.

Her konuda böyleydi.

Clara kontrolü kaybetmişti. Bunu kabul etmek gerekirdi. Bir yıldan daha kısa bir süre içinde işler bu hale gelmişti. Ödünç aldığı kitaplarda ve okuduğu gazete köşelerinde, erkek çocukların bu yaşlarda ailelerinden özgürleşmeye başladıkları ve el yordamıyla yetişkinler dünyasını araştırdıkları yazılıydı. İpleri biraz gevşetmek, ama yine de elden kaçırmamak ve en önemlisi kendilerini güvende hissetmelerini sağlamak gerekirdi. Ama Leonard hiçbir arayışa girmeden, birden aileden kopmuştu. Karanlık bir delikte gibiydi. Artık onu kimse dizginleyemezdi.

"Bugün biraz geç başlıyor, ne soracaktınız?"

Billy, "Onunla görüşebilir miyiz, lütfen?" diye sorarken hole de girmiş oldular.

L biçimindeki tek katlı evin içinde ilerledikçe, Billy'nin bildiği bir hiphop şarkısının bas sesleri yükseliyordu.

DMX. *X Gon' Give it to Ya*. 2002. Eskilerden.

"Ben annesiyim ve ne yaptığını bilmek istiyorum."

Annenin, oğlu hakkındaki şüpheleri bilmek gibi bir derdi yoktu. Vanja bunu fark etmişti. Anne sadece oğlunun suçlu olduğu varsayımından yola çıkıyordu.

"Onunla Roger Eriksson hakkında biraz konuşacaktık."

Şu ölen çocuk mu? Polis neden ölen çocuk hakkında Leonard'la konuşsundu ki? Şimdi karnına tam bir kramp girmişti. Clara ses çıkarmadan kenara çekildi ve Vanja ve Billy'yi içeri aldıktan sonra oturma odasından geçerek soldaki kapalı kapıya doğru ilerledi. Annenin kapıyı çalmadan açma hakkı yoktu.

"Leonard, polisler geldi, seninle konuşmak istiyorlar."

Billy ve Vanja, küçük ve derli toplu holde beklediler. Sağ duvardaki askılarda, ikisinin Leonard'a ait olduğu anlaşılan üç ceket asılıydı. Dördüncü askıdaysa, sadece bir el çantası vardı. Askıların altında, üzerinde dört ayakkabının olduğu bir ayakkabılık vardı. İkisi Ree-

bok ve Eckō marka spor ayakkabılardı. Karşı tarafta, üstünde ayna asılı bir komodin duruyordu. Komodinin üstündeki ufak örtünün üzerinde, içinde kurutulmuş çiçekler olan bir kâseden başka bir şey yoktu. Komodinden sonra duvar sona eriyor ve salona geçiliyordu.

Clara kapalı kapıyı bir daha çaldı.

"Leonard, seninle Richard hakkında konuşmak istiyorlar. Dışarı çık, şimdi."

Kapıyı bir daha çaldı ve holde Vanja ve Billy bakışarak ses çıkarmamaya karar verdiler. Paspasta ayakkabılarını sildikten sonra salona geçtiler. Mutfağın sarı tabanındaki kahverengi, kareli bir halının üzerinde sade bir yemek masası ve sandalyeler duruyordu. Onun dibinde de sırtı yemek masasına çevrili bir kanepe vardı. Diğer kanepeyse tam karşısındaydı ve ikisinin ortasında açık renkli ahşaptan alçak bir koltuk sehpası vardı. Bir fikri olmamasına rağmen bunun kavak ağacından olduğunu düşündü Vanja. Duvara asılı televizyonun altında DVD oynatıcı olmasına rağmen ortada film falan yoktu. Herhangi bir raf da görünmüyordu. Salon düzenli ve tertemizdi. Kanepelerde epeydir kimse oturmamıştı sanki. Kıvrılmış bir üst örtüsü ve süs yastıkları yerli yerindeydi, iki uzaktan kumanda yan yana konmuştu. Diğer kanepenin arkasındaki duvar boydan boya kitaplarla dolu raflarla kaplıydı. Raflarda hepsi düzenli yerleştirilmiş kitaplardan boş kalan yerlerde tozları iyice alınmış süs eşyaları vardı. Vanja ve Billy, huzursuzlanan Clara'nın yanma geldiler.

"Leonard, aç artık kapıyı!"

Ama hiçbir tepki yoktu ve müzik aynı yüksek sesle devam ediyordu. *Belki daha da yüksek sesle*, diye düşündü Vanja. Daha yakma geldikleri için de onlara öyle geliyor olabilirdi. Bu sefer Billy kararlı bir şekilde kapıyı çaldı.

"Leo, seninle biraz konuşabilir miyiz?" En ufak bir tepki yoktu. Billy tekrar kapıya vurdu.

"Garip, kilitli gibi görünüyor."

Vanja ve Billy, Clara'ya baktılar ve Billy kapı kolunu aşağı doğru bastırdı.

Doğruydu. Kapı kilitliydi.

Vanja oturma odasından dışarıya hızlıca göz atınca birden uzun, kızıl saçlı bir gencin çoraplarıyla çimlerin üzerine yumuşak bir şekilde indiğini ve koşarak uzaklaşmakta olduğunu gördü. Her şey aniden olmuştu. Vanja, taraçanın kapalı kapısına koşarak birden bağırdı.

"Leo, dur orada!"

Çocuk durmak bir yana, süratini daha artırdı. Vanja öfkeyle, şaşkın haldeki Billy'ye döndü.

"Ön taraftan git," diye bağırırken taraçanın kapısını açmaya uğraşıyor ve kaçmakta olan Leo ileride hayal meyal görünüyordu artık. Kapıyı açmasıyla, çiçekliğin üzerinden atlaması bir oldu. Hızla koşmaya başladı seslenmeye devam etti.

Sebastian saat sekizde yataktan kalktı, duş aldı ve birkaç yüz metre ilerideki Statoil benzin istasyonunun marketine gidip kahvaltılık ve sütlü kahve aldı. Sonra sigara, kahve ve doksan beş oktanlık benzin alan sabah yolcularını seyretmeye koyuldu. Geçici evine geri döndüğünde, posta deliğinden atılan ve içeriyi dolduran gazeteleri, mektupları, ödemeleri ve reklamları topladı. Günlük gazetenin dışında hepsini, temizlik dolabında bulduğu, itinayla katlanmış poşetlerden birine doldurdu. Statoil yemeklerinin bir alışkanlık haline gelmemesi için, emlakçının kısa bir süre içinde aramasını umdu. Canı sıkkın bir halde evin arka tarafındaki, güneşin ısıtmaya başladığı, yeni yapılan tahta zemine oturdu. Sebastian küçükken burası taş parkeyle kaplıydı. O zamanlar yaygın olan bu parkelerin kabart-

malarından dışarı çıkan ufak taşları hatırladı. Şimdi ise herkesin tahta zemini olmuştu.

Gazeteyi eline alıp kültür-sanat sayfasını okumaya başlayacağı sırada, kararlı bir kadın sesinin, "Leo, dur!" diye bağırdığını duydu. Birkaç saniye sonra da kızıl saçlı bir genç, komşunun bitki duvarı üzerinden atlayarak arsaları birbirinden ayıran dar yaya ve bisiklet yolundan koşup bir metrelik çitin üzerinden Sebastian'ın bulunduğu bahçeye atladı. Hemen arkasından otuz yaşlarında, hızlı koşan bir kadın belirdi. Bitki duvarından geçtiği sırada, peşini bırakmadığı çocukla arasındaki mesafe fazla değildi. Sebastian çocuğun bir sonraki bahçenin çitine yetişemeyeceğini düşünerek ses çıkarmadan takibi izledi. Doğru düşünmüştü, çünkü kadın tam bir atağa kalkarak doğru yöne yaptığı sıçrayışla oğlanı düşürmeyi başardı. Sürat nedeniyle ikisi de birkaç kere yuvarlandı. Sebastian kadının ayağındakilerin yumuşak zemine uygun olduğunu düşündü. Kadın yerdeki oğlanın kolunu sımsıkı yakalayıp sırtına doğru büktü. Polisin yakalama tarzıydı bu. Sebastian yerinden kalkarak çimlerin üzerinde birkaç adım ilerledi. Bunu olaya karışmak için değil, olanları daha iyi görebilmek için yaptı. Kadın durumu kontrol altına almış görünüyordu. Öyle olmasaydı bile diğer yönden aynı yaşlardaki bir adam ona yardım etmek için koşarak geliyordu zaten. Onun da polis olduğu belliydi, çünkü hızla bir kelepçeyi çıkarıp arkadan oğlanın ellerine takmaya başlamıştı.

"Bırakın beni, ben bir şey yapmadım!" Kadının sıkı tutmasına rağmen çocuk çimlerin üzerinde dönmeye çalıştı.

"Neden kaçıyordun o zaman?" diye sordu kadın ve meslektaşıyla birlikte onu yerden kaldırarak ayaklarının üzerine bastırdı. Evin ön tarafına doğru yürümeye başladılar ve Sebastian orada bir polis aracının beklediğini düşündü. Bu kısa yürüyüş sırasında, kadın polis bahçede yalnız olmadıklarını fark etti. Uzaktan Sebastian'ı gördü ve cebinden hızla kimliğini çıkararak yukarı kaldırdı. Bu

mesafeden Sebastian'ın kartı okuma şansı yoktu, pekâlâ başka bir kart da olabilirdi kadının gösterdiği.

"Ben Vanja Lithner, emniyetten. Her şey kontrol altında, içeri girebilirsiniz."

"Ben zaten içeride değildim, dışarıda olmamda bir mahzur var mı?"

Kadının onunla bir işi kalmamıştı. Kimliğini cebine koydu ve çocuğun kolunu yeniden kavradı. Çocuğun halinden, yaşamın rotasını yukarı değil, pek erkenden aşağı doğru çizdiği anlaşılıyordu. Bekleyen polis arabasına doğru götürülmesi ne ilk ne de son olacak gibi görünüyordu. Dışarıdaki yaya yolundan bir kadın daha geliyordu. Durdu, Sebastian'ın bahçesinde olanları gördükten sonra, ellerini ağzına götürüp çığlık attı. Sabastian çığlık atan kadını seyretti. Çocuğun annesiydi. Kırk beş yaşlarındaydı ve fazla uzun değildi. Belki 1.65 civarında, dalgalı, yumuşak, kızıl saçlı bir kadın. Sıkı bir vücuda sahipti. Herhalde Friski & Svettis jimnastik salonunun müdavimlerindendi. Bitki duvarının öteki yanında duranlar Sebastian'ın ailesinin komşuları olmalıydı. Kendisi evden ayrılmadan önce iki doberman köpeği olan bir Alman çift orada oturuyordu. Daha o zamanlar yaşlı oldukları için herhalde şimdi ölüp gitmişlerdi.

"Leonard, bir şey mi yaptın sen? Siz neyin peşindesiniz? Oğlum ne yapmış?"

Kadın, kimsenin kendisine yanıt vermemesine aldırış etmiyordu. Sorularını anormal derecede yüksek bir sesle sormaya devam ediyordu. Tedirginliğini dışa vurmazsa patlayacak gibiydi. Kadın çimenlerin üzerinden ilerlemeye devam ediyordu: "Ne olur ne yaptığını söyleyin. Neden hep kavgalara karışıyorsun, Leonard? Nereye götürüyorsunuz onu?"

Kadın polis, çocuğun kolunu bırakıp perişan haldeki anneye doğru birkaç adım attı. Erkek polis, çocuğu tek başına götürmeye devam etti.

"Biz sadece onunla konuşmak istemiştik. Soruşturmada adı geçti," dedi. Sebastian öfkeli kadının koluna dokunan Vanja'nın sakinleştirici dokunuşunu fark etti ve bu temasın profesyonel amaçlı olduğunu düşündü.

"Ne varmış soruşturmada, ne yapmış?"

"Bizimle merkeze gelmesi gerekiyor. Siz de daha sonra gelirseniz, sakin bir şekilde konuşabiliriz." Vanja konuşmayı burada kesti ve yürüyüp gitmeden önce kadınla göz teması kurmaya dikkat etti.

"Clara, şu anda bir şey bilmiyoruz. Boşuna üzülmeyin. Daha sonra gelin, beni ya da Billy Rosén'i sorun. Adım Vanja Lithner."

Vanja, daha evin kapısında kendini tanıtmış olmalıydı ama Clara'nın bunu hatırlamak bir yana, fark ettiğinden bile emin değildi. Bu yüzden kartvizitini çıkarıp uzattı. Clara başını sallayarak kartı aldı; şoka girmişti. Vanja geri dönerek bahçeden ayrıldı. Clara, onun köşedeki çiçeklerin yanından kaybolup gidişine baktı. Önce şaşkın bir halde olduğu yerde kaldı, sonra Sebastian'la karşı karşıya geliverdi.

"Böyle yapılır mı? Ben olmadan onu alıp götürebilirler mi? Yaşı daha küçük."

"Kaç yaşında?"

"On altı."

"O zaman yapabilirler."

Sebastian, evin tahta zeminine geri dönerek güneşli sabah saatlerinde gazetenin kültür-sanat sayfalarını açtı. Clara olduğu yerde kalıp Vanja'nın kaybolup gittiği köşeye, sanki üçü birden gülüşerek geri gelip bunun bir şaka olduğunu söyleyecekmiş gibi gözlerini dikti. İyi planlanmış bir şaka olabilirdi, ama geri gelmediler. Clara,

yeniden beyaz hasır koltuğuna yerleşen Sebastian'a döndü ve yalvaran bir sesle, "Siz bir şey yapamaz mısınız?" dedi.

Sebastian soran gözlerle bakarak, "Ben mi? Ne yapabilirim?" dedi.

"Sen Bergmanların'ın oğlu Sebastian değil misin? Bu alanda çalışmıyor muydun?"

"Eskidendi o. Böyle şeylerle uğraşmıyorum artık. Bir çocuğun aileden alınmasına karşı çıktığım zamanda bile uğraşmıyordum. Ben hukukçu değil, adli psikologdum."

İçinde tek oğlunun olduğu aracın motor sesi duyuldu. Sebastian, çimlerin üzerinde omuzları düşmüş halde duran çaresiz kadına baktı.

"Emniyet Genel Müdürlüğü'nden geldiklerine göre, oğlunuz ne yapmış?"

Clara ona doğru birkaç adım attı.

"Şu öldürülen çocukla ilgiliymiş. Leonard asla böyle şeyler yapmaz. Asla."

Çitlere doğru bakarak, "Demek öyle... Leonard ne yapar peki?" diye başını sallayarak soran Sebastian'ın sorusunu anlamamış gibiydi Clara.

"Çitin üzerinden atlayıp buraya geldikten sonra, hep kavgalara karıştığını söylediniz," dedi Sebastian.

Clara düşünemiyordu. Öyle mi söylemişti? Bilmiyordu. Öyle çok soru vardı ki kafasında, belki de söylemişti. Leonard son zamanlarda bazı olaylara karışmıştı, ama bu bambaşka bir şeydi.

"Ama o katil değil."

"Birini öldürene kadar kimse değildir."

Clara, kendi bahçesinde gerçekleşen bu olaya tanıklık eden Sebastian'ın hem ilgisiz hem de etkilenmemiş haline bakakaldı. Önemli ya da garip bir şey olmamış gibi, bir gazetenin üzerine eliyle vurup ritim tutuyordu.

"Demek bana yardım etmeyi düşünmüyorsunuz?"

"İçeride rehber var, sarı sayfalarındaki A harfinden avukat listesine bakabilirim."

Clara, kuşku ve korkuya eşlik eden mide kramplarına bir de öfkenin eklendiğini hissetti. Esther ve Tore'yle geçen komşuluk yıllarında, Bergmanların oğlu hakkında çok şey duymuştu. Duydukları içinde olumlu hiçbir şey yoktu.

"Esther senin hakkında konuştuğu zaman abartıyor sanmıştım, yanılmışım."

"Annemin böyle davranışları beni pek şaşırtmaz."

Clara bir an Sebastian'a baktı, sonra arkasını dönüp tek kelime etmeden gitti. Sebastian tahta zeminden gazetenin bir bölümünü aldı. Bu yazıyı görmüş, ama önemsememişti. Şimdi tekrar o sayfayı açtı.

"Emniyet Genel Müdürlüğü çocuk cinayetini soruşturuyor."

"Neden koşup kaçtın?"

Vanja ve Billy, bir masa ve üç sandalye ile zevksizce döşenmiş odada, Leonard Lundin'in karşısında oturuyorlardı. Pastel renkli duvar kâğıdı üzerinde birkaç çerçeveli afiş asılıydı ve küçük bir koltuğun arkasındaki bir köşede yer lambası duruyordu. Gün ışığı sadece penceredeki buzlu camdan giriyordu, ama yine de gün ışığıydı. Burası bir sorgu odasından çok yataksız, basit bir otel odasını andırıyordu. Bir de her şeyi kaydeden ve yandaki odada gösteren üç gözetleme kamerası vardı.

Leonard kollarını göğsüne kavuşturmuş, sadece çoraplı ayaklarını masanın yanına uzatarak bir sandalyeye yerleşmişti. Polislere bakmıyordu, sabit bakışlarını sol taraftaki zemine doğru odaklamıştı. Hal ve tavrında ilgisizlik ve biraz da saygısızlık vardı.

"Bilmiyorum, belki de refleks olarak öyle davrandım."

"Bir polis seninle koşup kaçmanın nedenini konuşmak isteyince mi refleks gösteriyorsun? Nasıl oluyor bu?" Leonard omuzlarını silkti.

"Kanunsuz bir şey mi yaptın?"

"Siz öyle sanıyorsunuz."

İlginçtir ki polisler Leonard'la konuşmak için evine gittiklerinde süphelendikleri bir şey yoktu, ama çorapla pencereden fırlayıp kaçması şüphelerini doğal olarak artırmıştı. Vanja daha şimdiden Leonard'ın odasının aranmasına karar vermişti. Pencereden kaçma teşebbüsü önemliydi. Belki de odasında onların görmesini isteme-

diği, onun cinayetle bir bağlantısını gösteren bir şeyler vardı. Şu ana kadar bildikleri tek şey, onun cuma akşamı motosikletiyle cinayet kurbanının etrafında tur attığıydı.

"Cuma akşamı Roger Eriksson'la görüşmüşsün."

"Öyle mi yapmışım?"

"Gustavsborg Caddesi'nde sizi birlikte gören bir tanığımız var."

"Demek öyle. Görüşmüşüm demek. Ne var bunda?"

"'Görüşmüşüm demek' sözü bir itiraf mı oluyor?"

Billy not defterinin üzerinden bakarak bakışlarını ona çevirdi. "Cuma günü Roger Eriksson'la görüştün mü?" Leonard, Billy'nin bakışlarıyla karşılaşınca başını salladı. Billy bu baş sallamayı, masanın üzerinde duran ses kayıt cihazına uygun olarak tercüme etti: *Leonard soruya "evet" diye cevap verdi.*

Bu kez Vanja devam etti:

"Roger'le aynı okula gidiyordunuz, ama o okul değiştirdi. Neden değiştirdiğini biliyor musun?"

"Bunu ona sormalısın."

Şu salaklığa bak... Şu... saygısızlığa! Billy çocuğun üzerine atlamak istedi. Vanja bunu hissettiği için, belli etmeden onun kolunu tuttu. Hiçbir öfke belirtisi göstermeden Vanja önündeki dosyayı açtı.

"Bunu yapmak isterdim, ama belki senin de bildiğin gibi Roger öldü. Kalbi koparılıp alındıktan sonra, bir bataklığa atıldı. Burada birkaç resim var..."

Vanja olay yerinde ve morgda çekilen A4 büyüklüğündeki parlak ve detayları belirgin fotoğrafları Leonard'ın önüne sermeye başladı. Hem Vanja hem de Billy çok film izleyip bilgisayar oyunu oynamanın burada bir önemi olmadığını biliyordu. Leonard resimlere hızla göz attı. Ama Vanja ve Billy, resimlere bakmanın onun için imkânsız olmasa da zor olduğunu gördüler. Fakat ya şok ya da suçluluk duygusunun etkisiyle kendisine gelemediği için resimlere bakmak

ona anlamsız gelmiş olabilirdi. Böyle resimler, suçsuz kişiyi olduğu kadar suçu işleyeni de etkileyebiliyordu. Bu istisnasız böyleydi. Bu yüzden gösterilen tepkinin önemi yoktu. Önemli olan, bu küstah ve umursamaz tavra aldırış etmeden, ciddi bir sorgulamadan elde edilecek sonuçtu.

Vanja ağır ağır ve sakin bir tavırla resimleri arka arkaya sıralarken Billy, ondan birkaç yaş küçük olmasına rağmen Vanja'dan hep etkilenmiş olduğunu düşündü. Onu ablası gibi görüyordu. Öyle bir ablaydı ki bütün derslerden pekiyi notu almıştı. Ukala değil, mesafeliydi ve bütün küçük kardeşlerine yardımcı oluyordu.

Şimdi Leonard'a doğru eğilerek, "Biz bunu yapanı yakalamak için buradayız. Ve bunu başaracağız. Şu anda şüpheli görünen tek kişi sensin. Buradan çıkmak ve arkadaşlarına polisten nasıl kaçtığını anlatarak hava atmak istiyorsan, tavrını değiştirip sorularıma cevap ver," dedi.

"Onunla cuma akşamı karşılaştığımı söyledim."

"Benim sorum bu değildi, neden okul değiştirdiğini öğrenmek istedim."

Leonard bir iç çektikten sonra, "Sanıyorum ona pek iyi davranmadığımız için. Neden olduğunu bilmiyorum. Sadece ben değil, okulda kimse ondan hoşlanmıyordu."

"Şimdi benim canımı sıkıyorsun, Leonard. Gerçek kabadayılar suçu başkasının üzerine atmaz. Duyduğumuza göre bu işi en başta sen yürütüyormuşsun. Öyle mi, değil mi?" Leo ona baktı ve tam yanıt vereceği sırada, Billy araya girdi.

"Şık bir saatin var. Tonino Lomborghini Pilot mı?"

Odaya sessizlik çöktü. Leonard'ın kolundaki saati bildiği için değil, soru konunun dışında olduğu için Vanja şaşkınlıkla Billy'ye baktı. Leonard kavuşturulmuş kollarının pozisyonunu değiştirdi ve saati sağ koluyla gizledi.

Fakat bir şey söylemedi. Buna gerek de yoktu zaten. Vanja ona doğru eğildi.

"Bu saatin faturası yoksa, bundan da başın belaya girer."

Leonard ikisine birden baktı ve onların ciddi bakışlarıyla karşılaştı. Yutkundu ve anlatmaya başladı. Her şeyi...

"Saati çaldığını itiraf etti. Motosikletle dışarı çıkmış ve burada Roger'i görmüş." Vanja haritada gösterdiği yola bir işaret koydu. Hepsi toplanmıştı. Ursula ve Torkel dikkatle, Vanja ve Billy'nin Leonard'dan aldıkları ifadenin en önemli bölümlerini dinliyorlardı.

"Söylediğine göre, Roger'le biraz alay etmek istemiş ve motosikletle etrafında dolanmış. Leonard'a göre, Roger onu itip motosikletten düşürmek istemiş. Sonra birbirlerine girip kavga etmeye başlamışlar, Roger'in burnu kanamış. Leonard birkaç yumruktan sonra Roger'in üstüne çıkmış ve onu kendince cezalandırmak için kolundan saatini çıkarıp almış."

Odada sessizlik olmuştu. Şu durumda Leonard'a karşı kullanılabilecek tek şey saatti. Leonard'ın anlattıklarının gerçek olmadığını kanıtlayacak ne bir tanık ne de teknik bulgu vardı. Vanja anlatmaya devam etti:

"Bunlar Leonard'ın iddiaları. Belki de kavga büyümüş ve Leonard bıçağını çekip Roger'i öldürmüş olabilir."

"Merkezi bir caddede, kimse görmeden yirmiden fazla bıçak darbesi nasıl indirilir?" diye sordu Ursula. Haklı olarak kuşkusunu dile getirmişti.

"Bölgenin durumunu bilmiyoruz. Leonard paniğe kapılmış olabilir. İlk darbeden sonra Roger yerde çığlık attıysa Leo onu çalıların arkasına çektikten sonra sesini kesmek için bıçaklamaya devam etmiş olabilir."

"Peki kalbine ne oldu?" diye soran Ursula'nın pek ikna olmadığı belliydi.

Vanja onun kuşkusunu anlayışla karşıladı.

"Bilmiyorum. Ancak ne olduysa saat dokuzdan kısa bir süre sonra oldu. Leo saat dilimini doğruladı. Roger'in kolundan saati çıkarırken, saatin kaç olduğunu gördüğünü söyledi. Bunun anlamı, Lisa'nın iddia ettiği gibi Roger'in saat 22.00'a kadar onun yanında olmadığıdır."

Torkel başıyla onayladı."Evet, iyi iş çıkarmışsınız. Olay yerinden ele geçirilen bir şey var mı?" diyerek Ursula'ya döndü.

"Fazla bir şey yok. Bulduğumuz lastik izi Pirelli P7'ye ait. Standart bir lastik değil, ama oldukça yaygın. Bu izlerin cesedi oraya taşıyan araca ait olup olmadığından emin değiliz."

Ursula, masadaki dosyasından bir kâğıt ile lastik izinin fotoğrafını çıkararak Billy'ye uzattı. Billy uzatılanları alıp bu yeni bilgileri panoya asmaya gitti.

Billy fotoğrafı ve Pirelli lastiğine ilişkin bilgileri iğneyle panoya asarken Torkel, "Leonard Lundin'in otomobili var mı?" diye sordu.

"Bildiğimiz kadarıyla yok. Sabahleyin evin girişinde araba falan yoktu."

"O zaman Listakärr'a bir cesedi nasıl götürmüş olabilir? Ufak motosikletiyle mi?"

Elbette böyle bir şey olamazdı. Cinayetin nasıl işlendiğine ilişkin zaten zayıf olan bu teori iyice zayıflamış oldu. Odadan ses çıkmadı. Ancak Leonard Lundin bu işten tamamen sıyrılmadan önce bunun iyice araştırılması gerekiyordu.

"Ursula'yla ben yanımıza polisleri de alarak Lundin'in evinde arama yapmaya gidiyoruz. Billy sen Gustavborg Caddesi'ne gidip orada cinayet işlenebilecek bir ortamın olup olmadığını incele. Vanja sen de... Lisa Hansson'la tekrar konuşur musun?"

Bu teklif Vanja'yı gizli bir sevince boğdu.

Clara evin dışında sigara içiyordu. Emniyet Müdürlüğü'nden yeni gelenler, üniformalı polislerin eşliğinde evde arama yapmak için yarım saat önce gelmişlerdi. Clara, kartını aldığı Vanja Lithner'le konuşmak için merkeze gidip gidemeyeceğini sorduğunda, verdiği bilgiler kontrol edilene kadar Leonard'ın gözaltında tutulacağına dair kısa ve kesin bir yanıt aldı. Evin aranması konusunda da engel çıkarmaması istenmişti.

Şimdi devre dışı bırakılmış bir halde, bahar mevsimine rağmen üşüyerek dışarıda sigarasını içiyor ve kafasını toplamaya çalışıyordu. Onu en çok korkutacak düşünce kafasını meşgul ediyordu: Leonard'ın Roger'in ölümüyle bir ilgisi olabilir miydi? Clara arkadaş olmadıklarını biliyordu. Kimi kandırıyordu ki? Leonard, Roger'i dışlamış, taciz etmiş ve kimi durumlarda ona şiddet de uygulamıştı.

Çocukların ortaokul döneminde Clara birkaç kez okul müdürüne çıkmıştı. Son konuşmalarında Leonard'ın okuldan uzaklaştırılması konuşulmuştu, ama okula gitme zorunluluğu sorun oluşturmuştu. Clara'nın Leonard'la konuşma imkânı olsaydı da şu işi aile içinde çözselerdi... Clara'nın her şeyi bilmesi ve bu sorunu çözmesi çok önemliydi. Okullardaki dışlama olaylarından tazminat talep edilmediği için, bu tür olayların sayısı gittikçe artıyordu ve Vikinga okulu büyüyen istatistiklerle ilgilenmiyordu.

Bir şekilde bu sürüp gitmişti. Bahar döneminden sonra, Clara lisede yeni bir başlangıcın olacağına ve işlerin yoluna gireceğine inandırdı kendini. Ama böyle olmadı, Leonard ve Roger aynı liseye başladılar.

Leonard, Runeberg Lisesi'ne devam ediyordu, Roger ise birkaç ay sonra o okulu terk etti. Clara, Roger'in okul değiştirmesinde Leonard'ın büyük rol oynadığını biliyordu. Leonard'ın yaptığı başka

şeyler de var mıydı? Clara, bu konuları düşünmek bile istemediğinden kendine kızdı. Nasıl bir anneydi? Oğlu gerçekten bir katil miydi? Bu düşünceyi aklından tamamen uzaklaştıramadı.

Giriş merdiveninden gelen sesleri duyunca döndü. Sebastian Bergman ellerinde iki Statoil poşetiyle ağır aksak kendisine doğru geliyordu. Clara ağzının çevresinde bir gerginlik hissetti.

Sebastian, "Demek tekrar geldiler," dedi ve başını sallayarak Clara'ya doğru yürüdü. "Eğer istersen benim evde bekle. Bu iş biraz daha sürer."

"Birden ilgilenmeye mi başladın?"

"Hayır, ama görgü sahibiyim. Ne de olsa komşuyuz."

Clara homurdanarak ona soğuk bir bakış attı.

"Teşekkür ederim, ben hallederim."

"Kesinlikle öyle, ama üşüyorsun ve bütün mahalle polisin burada olmasından dolayı meraklı. Bir de basının gelmesi an meselesi; onlar bahçe sınırında durmazlar. Benim zor biri olduğumu düşünüyorsan bir de onları gör."

Clara tekrar Sebastian'a baktı. İki gazeteci zaten telefon etmişti, hele bir tanesi dört kere aramıştı. Clara onlarla karşılaşmak istemiyordu. Başını sallayarak Sebastian'a doğru birkaç adım attı. Birlikte dış kapıya doğru yürüdüler.

"Sebastian."

Sebastian sesi derhal tanıdı ve epeydir görmediği adama doğru döndü. Clara'nın kapısının giriş merdiveninde Torkel, meraklı bir yüzle duruyordu. Sebastian hızla Clara'ya dönüp, "Sen bunları al, önden git, kapı açık," diyerek yiyecek poşetlerini uzattı.

"Canın isterse öğle yemeği pişirmeye başlayabilirsin."

Clara poşetleri biraz şaşkınlıkla aldı. Bir şey soracakmış gibi bir hali vardı, sonra fikrini değiştirip Sebastian'ın evine doğru yürümeye başladı.

Sebastian, kendisine doğru gelen ve merdivende son adımı atan Torkel'e baktı. Torkel, gördüklerine inanmakta zorluk çekiyor gibiydi. "Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

Torkel, Sebastian'ın elini kuvvetlice sıktı. "Seni gördüğüme sevindim. Ne kadar zaman geçti görüşmeyeli?" Sebastian'a sarılması gerektiğini hissederek küçük bir girişimde bulundu, ama Sebastian aynı karşılığı vermedi. Torkel bir adım gerileyerek, "Västerås'ta ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Şurada, annemin evinde oturuyorum," diyerek eliyle yandaki evi gösterdi. "Annem öldü, evi satmak için buradayım."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Sebastian omuzlarını silkti. Annesinin ölümünün o kadar da tatsız bir olay olmadığını Torkel'in bilmesi gerekirdi. Her şeye rağmen birkaç yıl birbirleriyle çok samimilerdi. Aradan kaç yıl geçmişti? Tam olarak söylemek gerekirse on iki yıl. Arada bir Sebastian'm ailesi ve ilişkileriyle ilgili konuşurlardı. Torkel herhalde nezaket gereği böyle söylemişti. Başka ne olabilirdi ki? İlişkileri kopalı çok uzun süre olmuştu, hatta birbirlerini uzun süredir tanıdıklarını söylemek için bile çok zaman geçmişti. O yüzden sohbetlerinin çok akıcı olması beklenemezdi.

Torkel, "Ben Emniyet Genel Müdürlüğü Cinayet Masası'nda göreve devam ediyorum," diyerek sessizliği bozdu.

"Anladım. Şurada oturan çocuk hakkında bir şeyler duydum."

"Demek duydun..."

Tekrar sessizlik oldu.

Torkel, öksürerek boğazını temizledi ve çıktığı evi işaret etti.

"Çalışmaya devam etmeliyim..." Sebastian bir baş hareketiyle onu anladığını belirtti. Torkel gülümsedi.

"En iyisi ortaya çıkma, Ursula seni görmesin."

"Demek hâlâ birlikte çalışıyorsunuz?"

"En iyisi o."

"En iyisi benim."

Torkel, yıllar önce arkadaşım diyebileceği adama bir baktı. Belki en iyi ve en yakın arkadaşı değildi, ama kesinlikle arkadaşıydı. Doğal olarak Sebastian'ın yorumlarını geçiştirebilir, başıyla onaylayıp gülümseyebilir, omuzunu sıvazlayabilir ve eve geri dönebilirdi, ancak bu haksızlık olurdu. Onların hiç birine karşı böyle olmazdı ve bu yüzden, "Birçok konuda sen en iyisiydin, kimi konularda da tam tersi," dedi.

Sebastian kısa yorumuyla aslında bir şey ima etmek istememişti. Bir refleksle konuşmuştu. Ursula'yla birlikte çalıştıkları dört yıl boyunca sürekli rekabet halindeydiler. Farklı görevlerde farklı yöntemler uyguluyorlardı. Tamamen farklıydılar. Ama bir konuda hemfikirdiler. Ekipte sadece bir kişi en iyi olabilirdi. Bunu ileri sürüyorlardı. Torkel haklıydı; birçok ya da en azından birkaç alanda Sebastian'm üstüne kimse yoktu. Ama kimi alanlardaysa tamamen çaresizdi. Sebastian, Torkel'e bakarak hafifçe gülümsedi.

"Çaresizliğimden kurtuldum. Kendine dikkat et."

"Sen de."

Sebastian arkasını dönerek kapıya doğru ilerlemeye başladı. Torkel'den, "Bir akşam görüşelim" ya da "Birlikte bir bira içelim" gibi bir teklifin gelmemesi onu rahatlatmıştı. Anlaşıldığı kadarıyla Torkel de ilişkilerini tazeleme konusunda hevesli değildi.

"Sebastian mıydı o?"

Torkel başıyla onayladı.

"Ne işi varmış buralarda?"

"Annesi burada oturuyormuş."

"Şu aralar neyle uğraşıyormuş?"

"Çaresizliğinden kurtulmakla uğraştığı anlaşılıyor."

"Demek ki eskisi gibi, bir fark yok" diye imalı bir yanıt verdi Ursula.

Torkel, Ursula ve Sebastian'ın soruşturmadaki her ayrıntıda, her analizde, her adımda nasıl kapıştıklarını düşününce içinden gülümsedi. İkisi birbirine benzediği için birlikte yapamamışlardı. Eve geri dönerlerken Ursula, Torkel'e kapalı bir naylon poşet uzattı. Torkel meraklı bir bakışla poşeti aldı.

"Nedir bu?"

"Kanlı bir tişört. Banyodaki çamaşır sepetinde bulduk."

Torkel, poşetteki tişörte ilgiyle baktı. Leonard Lundin'in durumu pek parlak görünmüyordu.

Lisa Hansson'la yeniden konuşmak Vanja'nın sandığından daha uzun sürmüştü. Västerås'm biraz dışında kalan Palmlövska Lisesi'ne gitmişti. Büyük iddiaları olan bir okuldu burası. Sıra sıra ağaçlar, üzerinde yazı olmayan sarı taş duvarları olan ve ülke çapında her yıl yapılan genel sınavda ilk ona giren bir liseydi. Öyle bir okuldu ki Leonard Lundin gibi öğrenciler burayı hayal bile edemezdi. Şehirdeki okulunu değiştiren Roger okula gidiyordu. Vanja bu okul değiştirmenin arkasında bir neden olduğunu hissetti ve bunu araştırma gereği duydu. Roger belirli bir ortamdan başka bir ortama geçmişti. Bir şey mi olmuştu? Büyük değişiklikler çelişkilere de neden olabilirdi. Vanja, Roger'in neyin nesi olduğunu araştırmaya karar verdi. Bir sonraki adım, Lisa Hansson'un inatla yalan söylediği, Roger'in ondan ayrılış saati konusuna açıklık getirmekti.

Vanja, Lisa'nın hangi sınıfa gittiğini araştırmadan, doğru sınıfı bularak yarım saat önce başlamış olan İngilizce dersini böldü.

Lisa yerinden kalkarak Vanja'ya göre sinir bozucu bir hantallıkla onun arkasından yürüyünce tüm sınıf merakla fışıldaşmaya başladı. En önlerde oturan bir kız, elini kaldırdıktan sonra öğretmeninden ya da Vanja'dan herhangi bir karşılık almayı beklemeden konuşmaya başladı.

"Kimin yaptığını öğrenemediniz mi?"

Vanja başını salladıktan sonra, "Hayır, henüz değil," dedi.

"Eski okulundaki bir çocuk diye duymuştum ben."

"Evet, Leo Lundin," dedi kulağında iki büyük sahte taşlı küpe olan bir çocuk. Vanja bu isimle ilgili bir tepki vermedi.

Aslında Vanja buna şaşırmadı. Burası küçük bir şehirdi ve gençlerin birbiriyle sürekli bağlantısı vardı. Birbirlerine ulaşabiliyorlardı. Kendi yaşlarındaki biri sorguya çekildiğinde telefon mesajları ve anlık iletiler devreye giriyordu. Vanja böyle bir söylentinin yayılması konusunda bir şey söylemedi. Tersine, "Mümkün olduğunca herkesle konuşuyor ve her türlü olasılığı değerlendirmeye devam ediyoruz," dedikten sonra Lisa'yı önüne alıp sınıfın kapısını kapattı.

Koridorda Lisa kollarını kavuşturarak Vanja'ya küstah bakışlarla ne istediğini sordu. Vanja da bazı bilgileri tekrar kontrol etme ihtiyacı duyduğunu söyledi.

Kız, "Ailem yanımda olmadan beni sorguya çekebilir misiniz?" deyince Vanja sinirlendi, ancak bunu belli etmemek için elinden geleni yaptı. Lisa'ya gülümseyerek mümkün olduğunca sıradan bir ses tonuyla, "Seni sorgulamıyorum, hakkında bir iddia yok. Sadece biraz konuşmak istiyorum," dedi.

"Yine de annemin ya da babamın yanımda olmasını istiyorum."

"Neden ki? Sadece birkaç dakika sürer."

Lisa omuzlarını silkti. "Öyle istiyorum."

Vanja öfkeyle iç çekmeden edemedi, ancak Lisa istemeden konuşmayı sürdüremeyeceğini biliyordu. Kız, yakınlarda bir yerde çalışan babasını aradı ve arkasından, onu beklemek için gittikleri zemin kattaki kafeteryada Vanja'nın kahve veya bir içecek teklifini kabul etmedi.

Vanja bu arada Billy ve Ursula'ya telefon etti. Billy, Gustavsberg Caddesi'nde böyle vahşice bir cinayetin işlenmesinin olanaksız olduğunu açıkladı. Çok yakında Malardalen Yüksekokulu'nun yüzme havuzu ve spor tesislerinin olması nedeniyle insan kalabalığı ve trafik yoğunluğunun olduğuna dikkat çekti. Caddede sık bir yapılaşma

yoktu. Daha çok park yerleri ve açık alanlar vardı. Doğrusu Leo Lundin'i soruşturma dışında bırakmak için henüz erken sayılırdı, ancak daha gerçekçi başka bir senaryonun düşünülmesi gerekiyordu. Burada iyi haber, Billy'nin caddede güvenlik kameraları görmüş olmasıydı. Cuma akşamı olanların kaydı bir yerlerde bulunmalıydı, Billy onları araştıracaktı.

Ursula'nın, kanlı tişörtün analizi dışında anlatacak fazla bir şeyi yoktu. Garajı ve motosikleti incelemiş ve kan izine rastlayamamıştı; şimdi eve girecekti. Vanja, özellikle Leo'nun odasını ararken daha titiz olması gerektiğini hatırlattı. Aslında Ursula her zaman bu konularda fazlasıyla titizdi.

Lisa okul koridorunda yere oturmuş, kulağında cep telefonuyla dolanan Vanja'yı seyrediyordu. Gergin görünüyor, polisin ona neler soracağını ve bunları nasıl cevaplandırması gerektiğini düşünüp duruyordu. Sonunda stratejisini belirledi. Ayrıntılara ilişkin soruların yanıtlarını hatırlamayacaktı.

Roger geldi.

Ders çalıştılar.

Çay içtiler.

Televizyon izlediler.

Ve Roger gitti.

Sıradan ve biraz da sıkıcı bir cuma gecesiydi. Acaba bunlar yeterli olacak mıydı?

Lisa'nın babası yirmi dakika sonra geldi. Koridorda hızla ilerlerken Vanja, kendisine Bağımsız Protestan Kilisesi'ni hatırlatan şeyin boncuklarla (5000'den fazla boncukla!) koca bir levhaya yapılmış ve hafızasında taze olan İsa resmi mi yoksa ucuz, açık mavi kıyafeti ve garip saç stili ile koridorda hızla ilerleyen adam mı olduğunu bilemedi. Adam kendini takdim etti. Adı Ulf'tu. İlk üç dakika bo-

yunca, on sekiz yaşının altında olan kızını velisi olmadan, hem de okulunda sorguya çekmek istediği için polisi şikâyet etmeyi düşündüğünü söyleyip durdu. Kızının boynuna "şüpheli" levhası assalardı daha iyiydi. Gençlerin söylentileri nasıl yaydığından bu kadar mı habersizdiler? Vanja bu işi göze batmadan yapamaz mıydı?

Vanja, sakin bir dille yasalara göre Lisa'nın yaşının ufak sayılamayacağını ve en önemlisi onun Roger'i, katilin dışında hayatta gören son kişi olduğunu ve emin olmak için bazı bilgileri kontrol etmek zorunda olduğunu izah etti. Ayrıca Lisa görüşmede babasının hazır bulunmasını istediğinde, bunu derhal kabul ettiğini ve şu ana kadar Lisa'ya tek bir soru bile yöneltmediğini ekledi. Ulf bunun doğru olup olmadığını anlamak için Lisa'ya baktı ve o da başıyla onayladı. Vanja, Lisa'yla birlikte sınıfına giderek onun Roger Eriksson cinayetine karışmak gibi şüpheli bir durumu olmadığını açıklamayı teklif etti.

Bu teklif Ulf'u tatmin etmiş gibiydi. Adam biraz sakinleşti ve hep birlikte ilerideki tertemiz görüşme odasındaki yumuşak kanepeye oturdular.

Vanja, soruşturma sırasında birbirinden bağımsız iki ayrı kaynaktan Roger'in cuma akşamı, Lisa'nın söylediği gibi evde onunla beraber olmadığı, saat 21.00'i biraz geçtikten sonra şehirde görüldüğü bilgisini aldıklarını söyledi. Ulf'un Lisa'ya hiç bakmadan, bu iddiaya karşı çıkmasına şaşırdı.

"Sizin kaynaklarınızın verdiği bilgiler yanlış."

"İkisinin de mi?" diye sorarken, Vanja şaşkınlığını gizleyemedi.

"Evet. Eğer Lisa, saat ona kadar Roger yanımdaydı diyorsa öyledir. Benim kızım yalan nedir bilmez." Ulf iddiasını güçlendirmek için kolunu koruyucu bir tavırla kızının omzuna koydu.

Vanja, "Belki zaman konusunda yanılıyordur. Böyle şeyler olur," derken, gözü babasının yanında sessizce oturan Lisa'ya kaydı.

"Roger'in dördüncü kanalda haberler başlayınca gittiğini söylüyor. Yanlış bilmiyorsam, haberler o kanalda her akşam saat onda başlıyor."

Vanja, Ulf'la konuşmayı sürdürmekten vazgeçti ve Lisa'ya dönerek, "Roger'in gitme saati konusunda yanılmış olabilir misin? Her konuda tamamen doğru bilgi sahibi olmalıyız ki onu öldüreni ele geçirebilelim."

Lisa biraz daha babasına sokularak başını salladı.

"Bu kadar yeter. Başka bir şey var mı? Ben işimin başına dönmeliyim."

Yarım saattir bir soru sormak için burada bekleyen Vanja bir şey söylemedi. Onun da yapacak işi vardı ve karşısındakinin işinden daha önemliydi. Son bir teşebbüste daha bulundu.

"Konuştuğumuz iki kişi birbirinden bağımsız ve saat konusunda kesin konuşuyorlar."

Ulf, Vanja'ya sert bir bakış attı ve konuşurken sesi daha da gerginleşti. Vanja, karşısındaki adamın kendi söylediğinin tersi bir şeye alışık olmadığını anladı.

"Bu da benim kızım. İki farklı iddia söz konusudur. Yapacak bir şey yok."

Vanja bir ilerleme kaydedemedi. Lisa'dan ses çıkmadı ve Ulf, Vanja'nın ilerideki olası konuşmalarda kendisinin de bulunacağını bilmesini istedi. Vanja ise, böyle bir kararın Ulf beyefendiye değil, kendisine ve meslektaşlarına ait olacağı konusunda bir açıklamada bulunmadı.

Vanja, adama arkasından baktı; aslında bir babanın yüzde yüz çocuğunun yanında olması harika bir şeydi. Vanja meslek hayatında, bunun tam tersi olaylarla ya da gençlerin giderek ailelerine yabancılaşmaları ve ailelerin çocuklarının kimlerle neler yaptıklarından habersiz olmaları durumuyla çok karşılaşmıştı. Şimdi bir babanın

işini bırakarak hızla gelip kolunu kızına sarması, ona güvenmesi ve onu savunması, Vanja'nın dünyasına giren yeni ve sevindirici bir olaydı. İşte böyle olmalıydı. Ulf, Lisa'yı savunmaktan çok hiç yalan söylemeyen, iyi yetiştirilmiş bir kızın üyesi olduğu mükemmel aile resmini savunuyordu. Vanja, orada duran ve serçe parmağının tırnağını ısıran Lisa'ya döndü.

"Seninle sınıfa geliyorum."

"Gerek yok."

"Biliyorum, ama yine de geleceğim."

Lisa omuzlarını silkti. Sessizce öğrenci dolaplarının yanından geçtiler ve yemek salonundan sağa dönerek ikinci kata giden geniş taş merdivenlerden çıkmaya başladılar. Lisa, başı eğik yürüyordu. Vanja, onun kâkülüyle kapanan yüzünü göremiyordu.

"Şimdi dersiniz ne?"

"İspanyolca."

"*¿Que hay en el bolso?*" Lisa hiç bir şey anlamadığını ifade eden bakışlarla Vanja'ya baktı.

"Çantanda ne var, demek."

"Biliyorum."

"Ortaokulda ben de İspanyolca okumuştum, aklımda bu kalmış."

"Öyle mi?"

Vanja sustu. Lisa, bu kısa sorusuyla Vanja'nın sınırlı İspanyolca bilgisiyle ilgilendiğini açıkça göstermişti. Lisa'nın sınıfına gelmişlerdi. Lisa kapıya yanaştı ve elini kapının koluna uzatınca, Vanja elini onun koluna koydu. Lisa kısa bir süre kıpırdamadan Vanja'ya baktı.

Vanja, bakışları kızınkiyle karşılaştığında alçak bir sesle, "Yalan söylediğini biliyorum," dedi. Lisa, bomboş bir yüz ifadesiyle tekrar ona baktı. "Nedenini bilmiyorum, ama araştıracağım ve bir şekilde öğreneceğim."

Vanja sustu ve Lisa'dan bir tepki bekledi, ama tepki gelmedi.

"Şimdi yalan söylediğini bildiğimi öğrendin, söyleyeceğin bir şey var mı?"

Lisa başını salladıktan sonra, "Ne olabilir ki?" dedi.

"Gerçekler mesela."

"Şimdi İspanyolca dersim var."

Lisa hâlâ kolunun üzerinde duran eline bakınca, Vanja elini kaldırdı.

"Demek yine görüşeceğiz."

Vanja koridordan geri döndü ve koridorun sonundaki camlı kapıdan kaybolunca kadar Lisa onun arkasından baktı. Kapının kolunu dikkatle bırakıp birkaç adım gerilerken cep telefonunu çıkardı. Hızla bir numarayı tuşladı. Aradığı kişinin listesinde ne adı ne de numarası vardı ve Lisa'mn her telefon konuşmasından sonra, birileri kontrol edebilir diye arama kayıtlarını silmek gibi bir alışkanlığı vardı.

Diğer taraf cevaplamadan önce telefon birkaç kez çaldı.

Lisa, "Benim," derken koridora bir daha göz attı. Bomboştu.

"Biraz önce polis buradaydı."

Konuştuğu kişinin söyledikleri üzerine gözleri büyüyerek, "Elbette bir şey söylemedim, ama üzerine gidecekler. Bir tanesi benimle zaten iki kere konuştu ve yine geleceğini biliyorum," dedi Lisa.

Sorgulama süresince ilgisiz gibi görünmeyi başaran Lisa, şimdi birden tedirginleşti. Uzun süredir bunu gizliyordu. Gerçeği içinde bir köşeye koymuştu; şimdiyse kazıp çıkarıyordu. Şimdi artık birtakım güçlerin bunu onun içinden çekip çıkarmak istediğini ve kendi gücünün azalmakta olduğunu anlamaya başlamıştı. Karşı taraftaki kişi ona güç vermeye, gerekçe göstermeye ve onu teşvik etmeye çalışıyordu. Başını salladı ve kendini biraz daha güçlü hissetti. İşler yolunda görünüyordu. Arkasındaki koridordan gelen ayak sesleri üzerine hemen telefonu kapattı. Kâkülünden kirpiklerinin

arasına giren bir saç telini kıvırıp kopardı, tedirginliğini bastırarak İspanyolca dersine girdi. Birkaç adımdan sonra rahatlamış olarak yerine oturdu.

Lena Eriksson, öğleye kadarki süreyi dünkü koltuğunda geçirdi. Şimdi evinde peş peşe sigara içerek dönüp duruyordu. Nikotin ve katrandan çıkan mavi duman, birinci kattaki üç odalı dairenin içinde hafif bir sis perdesi yaratmıştı. Aynı yerde uzun süre kalamayacak bir durumdaydı. Bir ara Roger'in hâlâ düzeltilmemiş yatağında oturdu, ama odada on altı yaşında bir gencin yaşadığının kanıtları olan kot pantolonunu, okul kitaplarını, eski televizyon oyunlarını görmeye katlanamıyordu. Banyoda, mutfakta ve kendi yatak odasında rahatlamaya çalıştı, ama her yer onu hatırlatıyordu. Yaslı anne, evin içinde oradan oraya gidip geliyordu.

Telaş ve huzursuzluk içinde oradan oraya taşınmasının bir başka nedeni de ruhunun derinliklerinden gelen sesti. Acaba kendi hatası mıydı olanlar? Onun hatası mıydı? Yaptığı telefon konuşmaları... Lena bir sigara daha yaktı. Bugün alışverişe çıkacaklardı. Her zaman olduğu gibi Roger'e bıkkınlık veren para, elbise, tavırlar, saygı gibi konularda tartışacaklardı. Lena ağlamaya başladı. Onu çok özlemişti. Dizlerinin üzerine çöktü ve çektiği acının dinmesini bekledi. Ağlamak iyi geliyordu, ama gözyaşlarının ardından aynı sesi tekrar duydu.

Ya sana olsaydı?

Clara kahvesini bitirince fincanı tekrar masaya koydu. Karşısında oturan Sebastian'a baktı. Aslında dinlemeden onaylıyor gibi başını sallıyordu. Clara, oğluyla ilişkisinin kötü olduğundan eve girinceye kadar söz etmemişti. Öğleden önce olanlar düşünülürse bu anlaşılabilir bir şeydi, ama en yakındaki acı çekenlerden başka kimseye de ilginç gelmeyecekti. Şimdi Sebastian, Clara'nın anne olarak kendisini anlatırken sözlü bir savunma mekanizması geliştirerek

başarısızlığını kişisellikten çıkarıp genele yaymak ve böylece acısını azaltmak için "ben" yerine, "üçüncü şahıs" çekimiyle konuşmasına dikkat çekmeyi düşünüyordu. Ancak böyle bir iddianın katı yüreklilik olarak anlaşılacağını ve kendisi hakkındaki olumsuz kanıyı destekleyeceğini fark etti. Söylemeyecekti.

En azından henüz zamanı değildi.

Onunla yatmaya henüz karar vermediği şu anda söylememeliydi. Yumuşak bir dille konuşmasını sürdürdü. Sakin ve ağırbaşlıydı. Yargılayıcı değil, anlayışlı bir havadaydı. Clara'nın kahverengiye çalan sarı, açık yakalı kazağından dışarı taşan göğüslerine göz ucuyla baktı ve onu çekici buldu.

"Çocuklarla ilişkiler böyledir, bazen iyi gider, bazen de kötü. Kan bağı, iyi bir ilişkinin garantisi olamıyor."

Clara'nın onu ciddi bakışlarla onaylamasını görmesi inanılmazdı. Kadın bu genel tahlilden tatmin olmuş görünüyordu. Şükran dolu bakışlarla ona gülümsedi. Eğer Sebastian kartlarını iyi oynarsa yatağa girmeleri kesindi. Kalktı, tabaklarla bardakları getirdi. Geri geldiğinde Clara yemeğe başlamıştı. Tavada yumurtalı patates ile buz dolabında bulduğu yenebilir durumdaki pancar turşusunu yiyordu. Yanında da iki bira. O daha çok yemeği karıştırıp dururken Sebastian iştahla yiyordu. Clara'nın karnındaki kramp her dakika giderek artınca kendini daha da kötü hissetmeye başladı. Ama yine de sofrada oturup konuşacak birisinin olması iyi geliyordu.

Konuşup tartışmak, akıllı birinin onu dinlemesi sakinleştirici bir etki yaratmıştı. Ayrıca karşısındaki hoş biriydi.

Başını çevirip tabakları bulaşık makinesine koymakta olan Sebastian'a baktı.

"Sen burada yoktun ve pek sık ziyarete de gelmiyordun değil mi? Biz 99'da buraya taşındık ve seni bir kez bile gördüğümü hatırlamıyorum."

Sebastian hemen cevap vermedi. Daha önce bahçede söylemiş olduğu gibi,eğer Clara, Esther'le onun hakkında konuştuysa, ailesinin evine ne aralıklarla geldiğini de biliyor olmalıydı.

Sebastian doğrularak, "Ben buraya hiç gelmedim," dedi.

"Peki neden?"

"Birbirimizi sevmezdik."

"O niye?"

"Çünkü aptallardı."

Clara ona baktı ve soru sormayı bıraktı. Evet, ailesi dünyanın en eğlenceli insanlarından oluşmuyordu, ama annesi birkaç yıl daha erken ölen babasından sonra kendine gelmeye başlamıştı. Onunla konuşmak kolaylaşmıştı. Birkaç kez birlikte bir şeyler yemişler ve Clara onun fazla ömrü kalmadığını öğrenince gerçekten çok üzülmüştü.

Zil çaldıktan bir saniye sonra dış kapının açıldığını duydular. Torkel holden seslendikten hemen sonra kapıda belirdi. Doğrudan Clara'ya döndü.

"İşimiz bitti, geri dönebilirsiniz. Herhangi bir sıkıntıya neden olduysak kusura bakmayın."

Torkel'in ses tonu pek özür diler gibi değildi. Her zamanki gibi haklılığına inanan bir tavrı vardı. Sebastian, başını fark edilmeyecek kadar hafifçe salladı. Sıkıntıya neden olmakmış! Bu ifade, 1950'lerden beri polisin insanlara yaklaşımında bir davranış kuralı olmuştu. Sıkıntıya neden oldukları apaçıktı. Oğlunu yakalamış ve kadının evini altüst etmişlerdi. Clara tepkisiz kaldı ve yerinden kalkarak abartılı bir şekilde Sebastian'a döndü.

"Yemek için teşekkürler."

Torkel'e bakıp tek kelime etmeden mutfağı terk etti.

Clara'nın arkasından dış kapı kapanınca, Torkel mutfağa doğru bir adım attı. Sebastian bulaşık tezgâhına eğilmiş duruyordu.

"Hiç değişmediğini görüyorum. Kadınların beyaz atlı prensi."

"Dışarıda durmuş, üşüyordu."

"Onun yerine baba Lundin dışarıda kalsaydı, hâlâ bekliyor olacaktı."

Torkel, içinde azıcık kahve kalmış ve düğmesi hâlâ açık olan kahve makinesine doğru uzanarak, "Alabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette."

"Fincan var mı?"

Sebastian mutfak dolaplarından birini gösterdi ve Torkel kırmızı çizgili kupayı aldı.

"Seni tekrar gördüğüme sevindim. Görüşmeyeli gerçekten çok oldu."

Sebastian, bunun o korktuğu buluşma ya da bira içme teklifine doğru gitmesinden çekindi ve biraz bekledikten sonra, "Evet, epey oldu," dedi.

"Şu sıralar ne yapıyorsun?"

Torkel kalan kahveyi kupaya boşalttıktan sonra makinenin düğmesini kapattı.

"Telif ücretleri ve eşimin hayat sigortasıyla yaşıyorum. Annem öldü ve evi satıp biraz da oradan gelen parayla yaşayacağım. Sorunun cevabına gelince, şu sıralar bir şeyle uğraşmıyorum."

Torkel bir şey söyleyemedi. Sebastian eski meslektaşının gözlerinde gerçek bir üzüntü belirtisi gördü. Torkel'in en iyi özelliklerinden biri, meslek hayatında yaşadıklarına rağmen insanlara empati ve yakınlık duymasıydı.

"Karının sigortası demek..." Torkel, kahvesinden bir yudum aldı. "Senin evli olduğunu bile bilmiyordum."

"Evet, evliydim ve şimdi bekârım. On iki yılda çok şey oldu."

"Çok üzücü bir şey, gerçekten üzüldüm."

"Teşekkür ederim."

Torkel bir nedenle onunla dostluk kurma peşindeydi. Sebastian da on iki yıl sonra beş dakikalığına ilgi gösterebilirdi.

"Peki sen nelerle meşgulsün?"

"Ben yine boşandım. Üç yıldan fazla oluyor."

"Tatsız bir durum."

"Evet, onun dışında iyi gidiyor. Hâlâ Cinayet Masası'ndayım."

"Evet, söylemiştin."

"Doğru ya..."

Yine sessizlik ve bir yudum kahve...

Bu kez, en küçük ortak payda sessizliğe çare oldu.

"Lundin'lerin evinde bir şey bulabildiniz mi?"

"Bulsaydık bile sana söylemezdim."

"Doğru, haklısın. İlgilenmiyorum zaten, laf olsun diye sordum."

Torkel'in yüzünde belli belirsiz bir düş kırıklığı mı görmüştü Sebastian? Torkel hızla saatine bakıp gerinmeden bir iki saniye önce, yüzünde bu ifade belirmişti.

Torkel, "Gitmem gerekiyor," dedikten sonra, yarısı dolu kahve fincanını bulaşık tezgâhına koydu. "Kahve için teşekkürler."

Sebastian hole kadar gelerek onu geçirdi. Sırtını duvara dayayıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve Torkel'in kapıdan çıkmadan önce, vestiyerde asılı ayakkabı çekeceğini alıp bağcıksız ayakkabılarını giyişini izledi. Sebastian birden karşısında biraz yaşlanmış ve saçları kırlaşmış eski arkadaşını gördü. Torkel, Sebastian'a yakınlaşmak istemiş ve bu arzusu sertçe geri çevrilmişti.

"İki satır yazıp kartpostal falan gönderebilirdim."

Torkel doğruldu ve doğru duyduğundan emin değilmiş gibi merakla Sebastian'a baktı.

"Anlamadım?"

"Eğer irtibatımızın bu kadar uzun süre kesilmesinde senin hatan varsa, ben de seni arayabilirdim dedim."

Ayakkabı çekeceğini geri asarken Sebastian'ın sözlerini anlamak Torkel'in birkaç saniyesini aldı.

"Hatanın bende olduğunu sanmıyorum."

"İyi o zaman."

"En azından sadece bende değil."

"Peki öyleyse."

Torkel, eli kapının kolunda, birkaç saniye öylece durdu. Bir şey mi söyleyecekti? Acaba Sebastian'a, bir insana aralarındaki ilişkinin önemli ve düzeltmeye değer olmadığı söylenseydi, bunun bir teselli olarak anlaşılmayacağını mı söyleyecekti? Aslında tersi doğruydu. Böyle mi diyecekti? Bu düşünceyi kafasından attı. Aslında hiç şaşırmaması gerekirdi. Sebastian psikolog olduğundan, onun başka insanların hislerine karşı fazla anlayış göstermemesi hakkında birçok kez şakalaşmışlardı. Sebastian hislerin fazla önemsenmesine her zaman karşı çıkmıştı. Gelip geçici duyguların değil, itici güçlerin önemli olduğunu söylerdi hep. Torkel, kendisinin şimdi Sebastian'm hafızasında sadece eski bir duygu uyandırdığını fark edince içten içe gülümsedi.

"Görüşürüz," dedi ve kapıyı açtı.

"Herhalde."

Torkel çıktığı kapıyı kapattı ve arkadan kilit sesini duydu. Ursula'nın arabada kendisini bekliyor olduğu umuduyla yürümeye başladı.

Torkel polis merkezinde araçtan indi. Ursula ise park etmek için devam etti. Yolda Sebastian'dan söz etmediler. Torkel bir denemede bulundu, ama Ursula açıkça tavır alınca sadece olay üzerinde durdular. Kanlı tişörtün analizi yapılmıştı ve Ursula tişörtün üzerindeki kanların sadece bir kişiye, Roger Eriksson'a ait olduğunu telefonla

öğrendi. Maalesef tişörtün üzerindeki kan miktarı, çılgınca işlenen bir cinayetten değil, Leo'nun açıklamasını haklı çıkaracak şekilde aralarında geçen kavgadan kalmaydı.

Ayrıca Leo'nun küstahlığı son sorguda ağlamaya ve mızmızlığa dönüşmüştü ve Torkel, böyle zavallı birinin, bir cesedi bataklığa bırakmak gibi bir şeyi planlayıp gerçekleştiremeyeceğini fark etmeye başladı. Kan izlerine rağmen, otomobili olmayan biri bunu yapamazdı.

Yine de Leo'nun izlemeyi tamamen bırakmaya hazır değillerdi. Bu soruşturmada yeterince hata yapılmıştı. Bu gece Leo'yu salmayacaklardı, ama yeterli delil bulamazlarsa tutuklama kararı almaları zorlaşacaktı. Torkel ve Ursula, ileri dönük ortak bir yol bulabilmek için bütün ekibi toplamaya karar verdiler.

Torkel kafasında bu düşüncelerle polis merkezinin girişindeki kapıyı itip içeri girdi. Danışmadaki kadın ona elini salladı ve, "Ziyaretçiniz var," diyerek pencerenin yanındaki yeşil kanepeleri gösterdi. Fazla kilolu, kötü giyimli bir kadın oturuyordu. Danışmadaki kadının kendisini gösterdiğini fark edince yerinden kalktı.

Hazırlıksız yakalanmamak için, "Kimmiş?" diye alçak bir sesle sordu Torkel.

"Roger Eriksson'un annesi, Lena Eriksson."

Torkel, *Annenin gelmesi iyi olmadı*, diye düşünürken arkasından kadının sesini duydu:

"Oğlumun öldürülmesiyle ilgili soruşturmayı yürüten siz misiniz?"

Torkel çoktan yanına gelmiş olan kadına döndü.

"Evet, Torkel Höglund. Başınız sağ olsun."

Lena Eriksson sadece başını sallamakla yetindi.

"Demek Leo Lundin yapmış, öyle mi?"

Torkel, sorgulayıcı bakışlarla kendine bakan kadınla göz göze geldi. Gerçeği bilmek istiyordu ve öğrenecekti elbette. Katilin bu-

lunması, yakalanması ve hüküm giymesi yas tutma sürecinde çok anlamlıydı. Ama maalesef Torkel onun istediği yanıtı veremedi.

"Soruşturmanın ayrıntıları hakkında konuşamayacağım için üzgünüm."

"Ama onu tutuklamadınız mı?"

"Söylediğim gibi, bu konudan bahsedemem."

Lena onu dinlemiyor gibiydi ve Torkel'e doğru bir adım daha atarak iyice yaklaştı. Torkel geri gitme içgüdüsünü engelledi.

"Sürekli Roger'in üzerine geliyor ve onu eziyordu. Onun yüzünden Roger züppelerin gittiği o lanet olası okula başladı. Evet, Leo Lundin'in yaptıkları yüzünden oldu bu."

Alay ve dışlamaların ne kadar devam ettiğini Lena bilemiyordu. Ortaokulda başladığını biliyordu, ama Roger başlarda bir şey anlatmamıştı. İsim takmalar, koridorlarda itip kakmalar, kitaplarım yırtmalar ve dolabınının kilidini kırıp açmalarından hiç söz etmemişti. Okuldan eve bazen üstü çıplak bir halde ya da ıslak ayakkabılarla gelirdi. Tişörtünün yırtılmasını ve jimnastik dersinden sonra ayakkabılarını tuvaletin içinde bulmasını kaçamak cevaplarla açıklardı. Parasının ve eşyalarının kaybolmasına gerekçeler buluyordu. Ama Lena sonunda, Roger'in bazı şeylere boyun eğdiğini sezmişti.

Ama bildiği için ses çıkarmadı.

Kendi işini kendi halledebilirdi. Eğer annesi karışsaydı işler daha kötü olurdu. Ama arkadan şiddet başladı. Yüzünde morluklar oluşmuş, dudağı yırtılmış, gözü şişmiş, başına darbeler almıştı. Lena okul idaresiyle konuştu ve müdürün odasında, bir saati geçen ve sonuç vermeyeceğini anladığı uzun bir görüşmeden sonra Leo ve annesiyle konuştu. O zaman Lundin'lerin evinde kararları kimin verdiğini anladı.

Lena çok eğitimli değildi, ama iktidar denen şeyin koşullarını ve yapısını biliyordu. Karar verenin yönetici olması şart değildi.

Veliler her zaman otoriteyi elinde tutmazdı ve bir okul müdürü diğer meslektaşlarının yöneticisi olmayabilirdi. Lena, gerçek iktidarın kimin elinde olduğunu, nasıl kullanıldığını ve mümkün olduğu kadar ondan yararlanmak için iktidarı elinde tutana nasıl davranılması gerektiğini zorluk çekmeden öğrenmişti. Ona kimileri entrikacı, kimileri kimileri de yalaka diyordu. Ama insanın etrafı iktidara sahip kişilerle kuşatılmışsa ancak öyle ayakta durabilirdi.

Bütün gün kafasının içinde dolaşıp duran ses, *Ama bu doğru değil, senin elinde iktidar vardı*, dedi.

Lena duymak istemediği bu sesi bastırdı. Bu işi yapanın Leo olduğunu duymak istiyordu. Oydu, biliyordu. Öyle olması gerekirdi. Karşısındaki iyi giyimli, orta yaşlı adamın bunu anlamasına ihtiyacı vardı.

"Onun yaptığından eminim. Roger'i daha önce de dövmüştü. Polise şikâyet etmedik, isterseniz okula sorun. Bunu yapanın o olduğunu biliyorum."

Torkel, annenin inatçılığını ve kendi fikrine olan inancını anlayışla karşıladı. Daha önce buna benzer olaylarla çok karşılaşmıştı. İrade sadece çözüm için değil, anlayış için de gerekliydi. Çocuğu dışlayan ve ona eziyet eden kişi sınırı aşmıştı. O yüzden annenin tavrı anlaşılabilirdi.

Ama gerçekleri saptırmaya başlamamalıydı. Torkel, bu konuşmanın bir yere varmayacağını anladığı için elini Lena'nın koluna koyarak sakıngan ve dikkat çekmeyen bir biçimde onu çıkışa doğru götürdü.

"Soruşturmanın nereye varacağını göreceğiz; bütün gelişmelerden sizi haberdar edeceğim."

Lena başını salladı ve kendiliğinden cam kapılara doğru ilerlemeye başladı, ama birden durdu.

"Bir şey daha var."

Torkel ona doğru birkaç adım attı.

"Evet, nedir?"

"Gazetelerden telefonlar geliyor."

Torkel bir iç çekti. Kadının en zor anında bunu da yaparlardı. Dengesini kaybeden, şok geçiren ve derin bir yas içinde olup ne söylediğini bilmeyen insanlarla yapılan röportajları yayınladıktan sonra basın üyeleri acaba hiç özeleştiri yapıyor muydu?

Bu bir doğa yasasıydı.

Bir genç cinayete kurban gitmişti ve gazeteler haber arıyordu.

"Benim tecrübelerime göre, şimdi sizin içinde bulunduğunuz durumda olanların birçoğu, basınla konuştuktan sonra pişman olmuştur," diye açık bir dille konuştu Torkel. "Bence ya telefonlara cevap vermeyin ya da arayanları bize yöneltin."

"Ama özel söyleşi istiyor, karşılığında para ödeyeceklerini söylüyorlar. Ne kadar isteyebileceğim konusunda bir bilginiz var mı?"

Torkel'in bakışlarını, söylediğini tam olarak anlamamış gibi yorumladı Lena. Gerçekten de anlamamıştı, ama Lena'nın sandığı şekilde değil.

"Böyle durumlarla daha önce karşılaşmışsmızdır diye düşündüm. Makul miktar nedir?"

"Bilmiyorum."

"Böyle şeyleri hiç konuşmamıştık. Beş bin mi, on bin mi, on beş bin mi isteyeyim?"

"Gerçekten bilmiyorum. Benim tavsiyem, onlarla hiç görüşmemeniz yönünde."

Lena, Torkel'in yüzünden böyle bir şeye sıcak bakmadığını okudu.

"Ben kimseyle görüşmedim, ama ödeme yapmak istiyorlar."

Torkel ona dokundu. Paraya ihtiyacı olduğu açıktı. Onun ahlaki değerlerine ya da tecrübelere dayanan düşüncelerine ihtiyacı yoktu

Lena'nın. O sadece bir fiyat listesi istiyordu. Torkel'in bu konuda konuşmaya hakkı var mıydı? En son ne zaman paraya ihtiyacı olmuştu? Ya da hiç ihtiyacı olmuş muydu?

"İstediğiniz gibi yapın. Sadece dikkatli olmanızı dilerim." Lena başını salladı ve Torkel şaşkınlıkla, kendi ağzından çıkanları duydu: "Pahalıya satın."

Lena başını sallayıp gülümsedi ve gitti. Torkel birkaç saniye, pencerenin ötesindeki ilk yaz güneşinde onun caddede gözden kayboluşunu izledi. Bu ziyaretten dolayı sarsılmış bir halde işinin başına ve meslektaşlarının yanma gitmek için geri döndü.

Fakat incelemeler tamamlanmamıştı.

Haraldson topallayarak onun karşısına geçti. Ciddi bakışlarından, Torkel onun kendisiyle konuşmak istediğini anladı.

"Eğer birisi, birbirimize yakın çalışacağız derse bundan nasıl bir anlam çıkarırsın?"

Haraldson çift kişilik yatağın bir tarafında, elleri boynunun altında, sırt üstü yatarak tavana bakıyordu. Yanında Jenny, kalçasının altında iki yastıkla, tabanları yatağın üzerinde uzanıyordu. Zaman zaman kalçasını kocasının boş bir ifadeyle baktığı yöne doğru kaldırıyordu. Saat 22.30'du.

Sevişmişlerdi.

Ya da sikişmişlerdi.

Dürüst olmak gerekirse böyle bir şeyin olduğu söylenemezdi bile. Haraldson, düşünceleri bambaşka yerlerde gezinirken görev icabı spermlerini boşaltmıştı.

Aklı işteydi.

Torkel'le yapılan toplantıda, Torkel'in isteğinin aksine Hanser'in kendisini soruşturmadan almaya çalıştığını ifade etmişti.

"Birbirimize yakın çalışacağız demek, birlikte çalışacağız demektir." Jenny, yatakta tekrar kalçalarını kaldırıp rahmini dik tutarken bu soruya böyle yanıt verdi.

"Evet, böyle anlaşılır bu. Bir meslektaşına birbirinize yakın olarak çalışacağınızı söylersen bunun anlamı, aynı alanda, aynı hedef için beraber çalışacaksınız demektir. Öyle değil mi?"

"Hımm."

Aslında Jenny pek iyi dinlemiyordu. Bu konu yeni sayılmazdı. Haraldson, yeni amiri geldiğinden beri iş yeriyle ilgili konuşuyor ve memnuniyetsizliğini dışa vuruyordu. Aynı sözleri tekrarlayıp duruyordu.

"Cinayet Masası'ndan şu Torkel Höglund'un birbirimize yakın çalışacağız demesinin anlamını biliyorsun değil mi?"

"Evet, söyledin zaten."

"Hiç de bunu kastetmemişti. Çalışmamızı nasıl bulduğu konusunda onu sıkıştırdığımda, birlikte çalışmayacağımız yavaş yavaş ortaya çıktı. Garip değil mi bu?"

"Evet, anlamak zor."

Jenny, onun akşam yemeğinde söylediği sözleri kullanıyordu. Bunun iyi bir yöntem olduğunu düşünüyordu. Kocasının işine karşı ilgisiz değildi. Beceriksiz kalpazandan, evvelki yaz para nakliyat aracının soyulmasındaki ayrıntılara kadar her şeyi dinlemeyi seviyordu. Ancak Hanser'in gelmesiyle, uzun adli inceleme raporları yüzünden polislik arka planda kalmıştı.

Çekişmeler, yakınmalar öne çıkmıştı.

Onun başka şeyler düşünmeye ihtiyacı vardı.

"Sana gerçekten en yakın olan kim, biliyor musun?" Jenny bunu söyledikten sonra ona döndü ve elini yorganın altından onun yumuşak penisine kaydırdı. Haraldson, bezgin bir ifadeyle ona döndü.

"Bir daha mı?"

"Şimdi hamile kalma dönemim." Eliyle aradığını buldu ve kavrayıp ileri geri hareket ettirmeye başladı.

"Yeniden mi?"

"Evet, sabah yarım derece fazla ateşim vardı. En iyisi şansa bırakmamak."

Yeniden ilişkiye hazır hale gelmesine Haraldson'un kendisi de şaşırdı. Jenny iyice ona yaklaştı ve sırtı ona dönük olarak yattı.

"Bu pozisyonda şansımız daha yüksek."

Haraldson yan dönüp doğru pozisyonu alınca rahatlıkla onun içine girdi. Jenny de biraz ona doğru döndü.

"Sabah erken kalkmalıyım, bütün geceyi harcamayalım." Haraldson'un yanağını okşayıp tekrar arkasını döndü. Thomas Haraldson karısının kalçalarını kendine doğru çekerken kafasında düşünceler dolanıyordu. Onlara kim olduğunu gösterecekti.

Herkes görecekti.

Kendi kendine, Roger Eriksson cinayetini çözeceğine söz verdi.

Haraldson karısının uykusundan çalmadan onu hamile bırakmaya çalışırken, birkaç kilometre ilerideki tek tük ışıkların yandığı villa bölgesinde, katil olmayan adam sabahlığıyla oturmuş, internetten soruşturmayla ilgili bilgileri inceliyordu. Gururla, çalışma odam dediği yerde, karanlıkta oturuyordu. Sadece ekranın soğuk ışığı vardı. Yerel gazete pek güncel olmasa da ölüm olayına geniş yer ayırmıştı, ama o kendini buna cinayet demeye ikna edememişti. Bugünkü gazetede, Palmlövska Lisesi'nde yapılan dört sayfalık röportajda, "Okulda Şok" konusu haberin ağırlık noktasını oluşturuyordu. Yemekhane personelinden öğrencilere ve öğretmenlere kadar herkes düşüncelerini ifade etmişti. Birçok kişi de sessiz kalmıştı. Katil olmayan adam, klişelerle dolu her satırı ve alıntıyı okurken kararını vermişti. Herkesin bir fikri vardı, ama kimsenin söyleyeceği bir şey yoktu. Yerel gazete, aynı yaştaki bir gencin düşük seviyede şüpheli olarak tutuklanacağı haberini de veriyordu. Akşam gazeteleri daha fazlasını yazıyordu, daha fazla bilgileri olduğundan daha büyük laflar ediyorlardı. *Aftonbladet*, tutuklanan gencin cinayet kurbanını taciz ettiğini, dövdüğünü ve Roger Eriksson'un okul değiştirme nedeninin bunlar olduğunu biliyordu. Tam boy resminin altında bir adam, dışlanan çocuğun kendisine eziyet edenlerden kurtulmak için çekip gittiğini, yeni bir okul ve yeni arkadaşlar bulmakta daha

parlak bir gelecek gördüğünü detaylarıyla anlatmış, zaten acıklı olan hikâyeyi daha da iç parçalayıcı bir hale getirmişti.

Katil olmayan adam, bu acıklı metni okuduktan sonra düşündü. Bu olayın olmamasını ister miydi? Kesinlikle öyle. Ama böyle düşünülemezdi, olmuştu bir kere. Pişmanlık duyuyor muydu? Aslında pek duyuyor sayılmazdı. Onun için pişmanlık, aynı durumla karşılaşıldığında farklı davranmayı gerektiriyordu.

Ama o yapmazdı.

Yapamazdı.

Bunun büyük riskleri vardı.

İnternette *Expressen* gazetesinin sayfalarına geçti. "Son Dakika" başlıklı haberlerin içinde, "Västerås cinayetinden tutuklu olan kişi hakkındaki şüpheler zayıflamakta" başlığını gördü. Bu iyi değildi. Polis genç adamı salarsa, yeniden aramaya başlayacaktı. Büro sandalyesiyle geri çekildi. Düşünmeye sıra gelince,hep böyle yapardı.

Ceketi düşündü.

Arkasındaki kutuya sokulmuş olan yeşil Diesel ceket, Roger'in kanlı ceketiydi. Peki ya bu ceket tutuklu gencin evinde bulunursa?

İlk bakışta egoistçe bir düşünce ve eylem gibi görünebilirdi. Sorumluluğu bir insana yükleyen sahte bir delildi bu. Kendi eyleminin sonuçlarından kurtulmak için ahlaka aykırı bir eylemde bulunacaktı.

Ama gerçekten öyle miydi?

Katil olmayan adam, Roger'in yakınlarına ve arkadaşlarına yardımcı olabilirdi. Onun canına kimin kıydığını düşünmekten kurtulabilir ve kendilerini önemli olan yas tutma sürecine verebilirlerdi. Soru işaretini ortadan kaldırıp herkesin yoluna gitmesine yardım edebilirdi. Bu önemli bir iş olurdu ve Västerås polisinin vaka çözmedeki yüzdesini artırabilirdi. Düşündükçe, bu bencil olmayan

bir eylem olarak öne çıkıyordu. Her şeye açıklık getirecek iyi bir davranış olurdu.

Kimin tutuklandığını öğrenmek için, klavyede fazla tuşa basmaya gerek yoktu. Leonard Lundin. Bu isim sohbet odalarında, forumlarda ve bloglarda vardı. İnternet muhteşem bir şeydi gerçekten.

Birazdan adresi de elinde olacak ve yardım etme düşüncesi gerçeğe dönüşecekti.

Sebastian ne olup bittiğini anlamak için saate bakıp duruyordu. Saat 23.15 olmuştu; bir öncekinde ise 23.08'di. Zamanın bu kadar yavaş geçmesi mümkün müydü? Huzursuzluk onu harekete geçirdi. Bu şehirde, bu kentte olmak istemiyordu. Ne yapacaktı burada? Koltuklardan birine oturup bir kitap okuyacak ve kendini evinde mi hissedecekti? Mümkün değildi. Burada yaşadığı zaman bile burayı ev olarak görmüyordu. Hiçbir televizyon kanalına ilgi duymadan, kanaldan kanala atlıyordu. İçki içmediği için bar dolabı da ilgisini çekmemişti.

Annesine ait bir köşe olan geniş ve lüks banyoda, annesinin rahatlatıcı, enerji verici, canlandırıcı kokulu banyo yağları ve diğer banyo malzemelerini incelemeye niyeti yoktu. Eğer Sebastian doğru hatırlıyorsa, annesinin, biçimine ve düzenlenmesine karar vermek istediği tek yer bu banyoydu.

Sebastian bir ara evde dolanırken sırf merakını gidermek için çekmecelere ve dolaplara bakmıştı. Misafir olduğu yerlerde banyo dolaplarını açmak gibi bir alışkanlığı vardı. Villada dolaplara bakmasına onu iten bir başka neden de evden ayrıldıktan sonra nelerin değiştiğini görme merakıydı. Aslında değişen bir şey yoktu. Kaliteli porselen takımı vitrinli dolapta duruyordu. Önemli günlerde ve mevsimine göre kullanılan örtüler ve ufak kilimler, ütülü ve özenle kıvrılı halde gardroplardaydı. Cam ve porselenden bir sürü anlamsız süs eşyası, tatillerden ve seyahatlardan toplanan hediyelik eşyalar,

hayat boyu biriktirilen mumluklar, vazolar ve başka bir devirden kalma kül tablaları gibi hediyelerle birlikte, kapalı dolapların içindeki raflarda uyum içinde bir aradaydılar. Çok seyrek kullanılan ya da el değmemiş eşyaların saklanmasının nedeni, onları başkalarının getirmiş olmasıydı. Vefasızlık olmasın diye onları elden çıkaramamışlardı Sebastian bu eşyaları daha önce görmemişti, ama evin havası aynıydı. Yeni mobilyalara, kaldırılan duvarlara ve modern ışıklandırma detaylarına rağmen Sebastian'ın gözünde ev, anlamsızlıklarla doluydu. Bergmanların evinde, hatırladığı kadarıyla o sakin orta sınıf ürkekliğini temsil eden geleneksel bir yaşam hâkimdi. Geriye kalan eşyalara bakmak ona daha da sıkıcı geldi ve öne çıkan tek duygusu bütün bu döküntülerle ilgilenme işi karşısında hissettiği yorgunluktu. Her şeyden kurtulmak istiyordu.

Emlakçı saat üçte telefon etmiş, Sebastian'ın tavrı karşısında hayrete düşmüştü. Şu sıralarda herkes kendi evini iyi yatırım olarak görüyor ve yatırımını da modern zamanın kapitalist bakış açısıyla takip ediyordu. Ama Sebastian hiç böyle bir davranış göstermemişti. Ne pahasına olursa olsun evi satmak istiyordu. Bugün satsa onun için daha iyiydi. Emlakçı en kısa zamanda geleceğini söylemişti. Sebastian bugün gelmesini umuyordu.

Birden trendeki kadını düşündü. Telefon numarasını yazdığı kâğıt yatağının yanındaydı. Neden daha önce harekete geçmemişti? Telefon edip onun seçeceği bir restoranda bir akşam yemeği önerisinde bulunabilirdi. Yemek yiyip bir şeyler içerek uzun süre beraber olabilirlerdi. Konuşurlar, gülerler, müzik dinlerlerdi. Bütün akşam boyunca onu iyice tanıyabilirdi. Bir otel lobisinin derin koltuklarında, ellerinde içkileriyle, fonda hafif müzik sesiyle keyiflenebilirlerdi ve kadının elbisesinin kenarından hafifçe dizlerine dokunabilirdi.

Onu baştan çıkarır ve istediğini elde ederdi.

Keyfini çıkarırdı.

Bunların hiçbiri yapılamayacak şeyler değildi, ama eskisi gibi olmadı. Suçu evin, annesinin ve birden ortaya çıkan Torkel'in üzerine attı. Gerekçeleri vardı, ama yine de bu durum onu çok kızdırdı. Kendi dünyası dışında olanlar onu pek etkilemez, yolunu değiştirmezdi.

Hayat Sebastian Bergman'a uyardı, o hayata değil.

En azından Lily ve Sabine'den önce hep böyle olmuştu.

Hayır, bu akşam geri adım atmayacaktı. Neler olduğu, kimin ne yaptığı, yaşamaktan çok sadece varolduğu günleri kime ya da kimlere ayırdığı önemli değildi. Kontrolünü kaybetmesi de önemli değildi. hâlâ durumdan en iyi sonucu elde etme yeteneğini kaybetmemişti.

Mutfağa gitti ve mutfak dolabının üzerindeki şarap rafından bir şişe şarap aldı. Etiketine bile bakmadı. Ne tür olduğu önemli değildi. Bir şişe kırmızı şaraptı ve görevini yerine getirecekti. Taraça kapısını açarken kadına nasıl yakınlaşacağını düşünüyordu.

Duygulu...

(*Belki yalnız olmak istemezsin diye düşündüm...*)

Endişeli...

(*İçeride ışık yandığını gördüm de, iyi misin?..*)

Ya da kararlı, ama düşünceli.

(*Böyle bir akşamda kesinlikle yalnız kalmamalısın...*)

Ne derse desin sonuç değişmeyecekti.

Clara Lundin'le sevişecekti.

Torkel, yatağın üzerindeki tavanın boyasının pul pul dökülmeye başladığını gördü. Otel odasındaki yatakta sırt üstü yatıyordu. Yıllarca o kadar çok otel odasında kalmıştı ki böyle karaktersiz odalarda kalmayı kural haline getirmişti. Orijinallik yerine sadeliği tercih ediyordu. Görevini yerine getirmesi, ev havasını hissetmesinden daha önemliydi. Dürüst olmak gerekirse Yvonne'dan boşandıktan sonra taşındığı, Stockholm'ün güneyindeki iki odalı dairesi ile Scandic

Otel'in odası arasında büyük bir fark görmüyordu. Torkel gerindi, ellerini yastığın ve başının altına koydu. Duşun suyu hâlâ şırıl şırıl akıyordu. Kadın banyodan pek çabuk çıkmayacak gibiydi.

Peki soruşturmanın vardığı nokta neydi?

Cinayet yerini değil, cesedin suya atıldığı yeri biliyorlardı. Ellerinde belki katilin, belki de başka birinin aracına ait bir lastik izi vardı. Tutukladıkları genci ertesi gün salıvermeleri gerekecekti. Olumlu olan gelişmeyse Billy'nin sağa sola telefon ederek Gustavsborg Caddesi'ndeki gözetleme kameralarının sahibi olan firmada çalışan bir kadına ulaşmasıydı. Kadın Billy'ye kamera kayıtlarını alabileceği adamın adım vermiş, ancak adam ellinci doğum gününü kutlamak için Linköping'e gitmişti. Yarın öğleden önce geri döndüğünde işe başlayacaktı, ama kayıtların silinip silinmediğinden emin değildi. Bazı kayıtlar sadece 48 saat saklanıyordu; İl İdare Yönetimi böyle bir bildirimde bulunmuştu. Yarın öğleden önce geldiğinde kontrol edecekti. Billy ona, saat on bire kadar süre vermişti.

Vanja, Roger'in kız arkadaşının kaybolma olayından bir gece öncesine ilişkin verdiği bilginin yalan olduğundan emindi, ama Lisa'nın babası iddialara karşı fazla tavır almıştı. İstenen kayıtlar buna da açıklık getirecekti. Torkel bir iç çekti. Şu anda soruşturmanın ilerlemesi, Västerås'ta G4S firmasının kamera kayıtlarını ne kadar süre sakladığına bağlıydı. Eski günlerin güvenilir polis soruşturmaları nerede kalmıştı? Torkel derhal kafasından bu düşünceyi çıkarıp attı, çünkü detektif filmlerindeki opera tutkunu ve viskiyle kafayı bulan eski komiserler aklına gelmişti. Teknik delillere dayanmak, şimdiki güvenilir polis soruşturmalarının temelini oluşturuyordu. Günümüzde DNA, gözetleme kameraları, gelişmiş bilgisayar teknikleri, bilgileri karşılaştırma, dinleme, cep telefonlarını izleme, silinen mesajları geri getirme yoluyla suçlular bulunuyordu. Suçla mücadelede bu yöntemleri kullanmak yerine eskiye dönmek anlamsız olurdu. Böyle şeyleri düşünmenin zamanı değildi, bir genç öldürülmüştü. Bakışlar üzerlerindeydi. Torkel az

önce TV4'te haberlere ve arkasından, gençlerin şiddete başvurma oranının gittikçe arttığını ve bunun nedenlerini, sonuçlarını ve çözümlerini ele alan popüler bir tartışma programını izlemişti.

Leo Lundin'in suçlu olduğunu gösteren belirtilerin artmasına rağmen çocuk aslında suçsuz da olabilirdi. Ayrıca Leo kamuoyu ve basın tarafından peşinen mahkûm edilmesin diye, Torkel ve ekibi açıklamalarda çok dikkatli davranıyordu. TV programı, bir genç şiddet kurbanı olur olmaz, saldırgan kaç yaşında olursa olsun, bunun gençlerin işlediği bir şiddet suçu olduğunu mu söylemek istemişti? Torkel bunu anlayamadı. Bildiği tek şey, bu tartışmanın yeni bir şey söylemediğiydi. Genel olarak veliler –özellikle babalar– ve en başta şiddet içeren oyunlar ve filmler suçlu bulundu. Son olarak otuz yaşlarında bir kadının söylediklerine dikkat etti Torkel.

"Toplumun şiddete daha eğilimli hale geldiğini de unutmamak gerek."

Nedenler bunlardı. Veliler, televizyon, oyunlar ve toplum.

Çocuk bakımının anne ve babalar arasında yarı yarıya paylaşılmasının yasalaşması, sansürün artması ve daha fazla şefkat olmadan çözüm yolu bulunamayacağına dikkat çekiliyordu. Açıkçası şiddete karşı toplum bir şey yapamıyordu. Program bitmeden Torkel televizyonu kapatmış ve Sebastian hakkında konuşmaya başlamıştı. Son yıllarda eski meslektaşını düşünmeye pek zaman ayırmamıştı, ama yine de bir buluşsalar farklı olacağını düşünmüştü.

Daha samimi bir hava olacaktı.

Canı sıkıldı.

İşte o zaman kadın gidip duşa girmişti. Şimdi başına sardığı havluyla duştan çıplak olarak çıktı. Torkel, sanki on beş dakika ara vermemişler gibi konuşmaya devam etti.

"Onu görecektin. Birlikte çalıştığımızda da oldukça tuhaf biriydi, ama şimdi... Benimle dostluğunu kesmek ister gibi bir hali vardı."

Ursula yanıt vermedi. Torkel, onun komodine doğru giderek kremini alıp vücuduna sürüşünü izledi. Bu kremi Ursula'nın daha önce de birkaç kez kullandığını biliyordu.

Bu birkaç kez, birkaç yıl anlamına geliyordu.

İlişkileri ne zaman başlamıştı? Torkel tam olarak bilemiyordu. Boşanmadan önceydi, ama evliliği iyi gitmiyordu. Önünde seçim yapabileceği yıllar vardı, ama bunun önemi yoktu. Boşandı. Ursula ise evliliğini sürdürdü. Torkel'in bildiği kadarıyla Mikael'den boşanmaya niyeti yoktu. Torkel onların ilişkisi hakkında fazla bir şey bilmiyordu. Mikael uzun dönemler alkol sorunuyla boğuşmuştu. Tek bildiği, onun dönem dönem alkol bağımlısı olduğuydu. Son zamanlarda içtiği dönemler daha seyrek ve kısa oluyordu. Torkel serbest bir evlilikleri olduğunu tahmin ediyordu ve ikisi de kiminle ne kadar isterse birlikte oluyordu. Torkel, Ursula'ya kendini yakın hissediyordu ama onun iş hayatı dışında kocasıyla neler yaşadığını bilmiyordu. Başlangıçta bunu sormuş, ama Ursula bu konunun onu ilgilendirmediğini söylemişti. İş hayatında birbirlerine yakınlaşmışlardı ve bunu sürdürmek istiyorlardı. Bundan fazlasını yapmaya ve daha ötesini bilmeye gerek yoktu. Torkel bu konuyu boşvermişti, Ursula'yı kaybetme korkusuyla fazla kurcalamıyordu. İlişkilerinden ne gibi bir beklentisi olduğunu da tam olarak bilemiyordu, ama o Ursula'nın verebileceğinden daha fazlasını vermeye istekliydi. Bu kadarıyla yetiniyordu. Ancak Ursula istediğinde gecelerini paylaşıyorlardı. Şimdi de öyle oldu ve yorganın altına girip Torkel'in yanına kıvrıldı.

"Seni uyarıyorum: Sebastian'dan bahsedeceksen giderim."

"Sadece onu tanıdığımı sanıyordum ve..."

Ursula parmağını onun dudaklarına koydu ve ciddi bir ifadeyle ona baktı.

"Ciddiyim, kendi odama giderim. Herhalde bunu istemezsin."

Haklıydı, Torkel gitmesini istemezdi. Sesini kesip lambayı söndürdü.

Sebastian rüyadan uyandı. Sağ elinin parmaklarını esnetirken kendine geldi.

Komşusu Clara Lundin'i ve beklenmeyen başarılı sevişmeyi düşündü.

Buna rağmen düş kırıklığı hissiyle uyandı. Her şey çok kolay olmuştu. O kadar kolay olmuştu ki rahatlama duygusu kısa sürdü.

Sebastian Bergman kadınları baştan çıkarmada her zaman başarılıydı. Diğer erkekler onun karşı cinsle ilişkilerindeki başarısı konusunda şaşkınlığa kapılırlardı. Klasik bir çekiciliği vardı. Her zaman fazla ve ideal kilo arasında gidip gelmiş, ama son yıllarda ortalarda bir yerde sabitlenmişti. Yüz hatları keskin değildi. Eğer bir köpek benzetmesi yapılacak olursa dobermandan çok buldog cinsini andırıyordu. Saçları arkaya doğru toplanmıştı. Giysi tercihlerinde ise moda dergilerinden esinlenmekten çok psikoloji profesörlerine benzeme eğilimindeydi. Elbette hayatında para, dış görünüş ve mevkiye düşkün kadınlar vardı. Ama bunlar yeterli değildi. Bütün kadınlara cazip gelebilmek için başka şeylerin de olması gerekirdi. Sebastian'da cazibe ve sezgi de vardı. Bütün kadınların farklı olduğu anlayışından yola çıkarak onlar arasında seçim yapmak için farklı taktikler geliştirme yeteneğine sahipti. Birini deneyip ihtiyacı kalmayınca bir başkasına gidiyordu.

Leziz olanı kolay elde edebilme sanatıydı bu.

En güzeli de bir kadının, kendisinin onu baştan çıkardığına inandığı zamandı. Barlarda American Express kartını uzatan zengin erkekler bu duyguyu hiçbir zaman anlayamazdı.

Bu durum Sebastian'a olayları yönlendirme, savuşturma, ayarlama ve son olarak eğer kartlarını doğru oynarsa bedensel zevkle tamamlama şansı veriyordu. Ama Clara Lundin'de bu iş fazla basit olmuştu. Bu tıpkı beş yıldızlı bir restorandaki usta bir aşçıya tavada yumurta ısmarlamak gibi bir şeydi. Neler yapabileceğini gösterememişti.

Sıkıcı geçmişti. Sadece seks yapmıştı.

Komşusunun evine giderken empati taktiğini tercih etmiş ve Clara kapıyı açtığında şarap şişesini göstererek, "Belki yalnız kalmak istemezsin diye düşündüm," demişti.

Clara, Sebastian'ı içeri almış, birlikte kanepeye oturmuşlardı. Sebastian şarap şişesini açmış ve öğle yemeğinde söylenenleri yeniden dinlemişti, ama bu kez konuşmanın biraz daha uzun ve iyi hazırlanmış halini dinlemişti. Doğru yerlerde mırıldanarak ve baş sallayarak ona katılmış, şarap bardağını doldurup tekrar dinlemiş, arada bir de gözaltı, bir sonraki aşamada neler olabileceği ve şüphe derecesinin ne anlama geldiği gibi teknik soruları yanıtlamıştı. Sonunda Clara gözyaşlarını tutamayınca, Sebastian onu teselli etmek için elini şefkatle dizine koymuştu. Clara'nın vücudunun sarsıldığını hissetmişti. İç çekerek sessizce ağlayışı kesilmişti ve nefes alışı değişmişti. Sebastian'a dönerek onun gözlerine bakmış ve bir tepki vermeye fırsat kalmadan öpüşüvermişlerdi.

Yatak odasında Clara, her şeyiyle kendini ona vermişti. Sonra tekrar ağlamış, Sebastian'ı öpmüş ve onunla tekrar yatmak istemişti. Sonra mümkün olan yakın fiziksel teması kurarak uyumuştu.

Sebastian uyandığında, Clara'nm bir kolu hâlâ göğsünde, başı da boynuna gömülü haldeydi. Sebastian onu uyandırmadan yavaşça

kalktı. Sessizce giyinirken Clara'ya baktı. Baştan çıkarma aşamasıyla ne kadar ilgiliyse, sevişmeden sonra orada kalma konusunda da o kadar ilgisizdi. Kalsa ona ne faydası olacaktı sanki? Heyecan duymadan aynı şeyin tekrarlanması. Tamamen anlamsız bir şey gibi görünüyordu. Böyle bir gecelik serüvenlerden sonra çok sayıda kadını terk etmişti. Karşılıklı anlaşarak bu sonuca varmaları istisnai bir durumdu. Clara Lundin'in sadece birlikte kahvaltı ve sohbet etmekle yetinmeyip ilişkilerinin bir biçimde sürmesini istediğinden emindi. Clara ciddi bir ilişki istiyordu.

Sebastian bunu düşünerek çekip gitti.

Sebastian'm duygu dünyasında normalde vicdansızlığa yer yoktu, ancak böyle bir ilişki Clara Lundin için bir düş kırıklığı olurdu. Daha aynı gün bahçede otururlarken onun ne kadar yalnız olduğunu anlamıştı. Daha sonra Clara'nın evindeki kanepede Sebastian'ın dudaklarına yapışması, elleriyle onun başını sımsıkı tutup tüm vücuduyla ona sarılması yalnızlık duygusunu doğrulamıştı. Sadece fiziksel değil, her türlü yakınlık için yanıp tutuşuyordu. Çöldeki kumlar gibi, insani olan her şeyi içine çekiyordu. Temas, yakınlık, beraber olma gereksinimiydi bu.

Ailesinin birkaç adımlık mesafedeki evine dönerken, *İşte yanlış burada*, diye düşündü Sebastian. Onu çok kolay elde etmişti ve Clara geçirdikleri geceden memnun kalmıştı. Sebastian elde ettiği kadınların çoğunun duygularıyla başa çıkabiliyordu, fakat minnet duygusuyla karşılaşmaktan biraz tiksiniyordu. Nefret, küçümseme, keder duyguları daha iyiydi. Minnet, her şeyin onun koşullarına uygun olduğunun açık bir göstergesiydi. Aslına bakılırsa bunu baştan biliyordu, ancak bir bakıma eşit bir konumda olmak daha hoştu. Minnettar kalmak bunu bozmuş ve onu rezil bir duruma düşürmüştü.

Sabaha karşı evine geldiğinde saat dörde çeyrek vardı ve tekrar gidip yatmaya hiç niyeti yoktu. Ama ne yapacaktı? İstememesine ve bir

biçimde halledileceğini umut etmesine rağmen, eninde sonunda bütün dolap ve çekmeceleri gözden geçirmek zorunda olduğunu biliyordu. Beklemek bu işi daha zevkli bir hale getirmeyecekti.

Garaja gitti ve eski Opel'in önünde açılıp duvara dayanmış birkaç karton kutu buldu. Elindeki üç kutuyla koridorda ayakta dururken nereden başlamak gerektiğini düşündü. Eski misafir ve çalışma odasında karar kıldı. Çalışma masasını ve eski büro makinalarını bir kenara çekip karton kutulardan birini açtı ve bir duvarı kaplayan kitapları raflardan alıp kutuya doldurmaya başladı. Romanlar, bilimsel kitaplar, ansiklopediler ve eğitim kitapları karışık haldeydi. Hepsini aşağı indirdi. Kitaplar garajdaki Opel'le aynı durumdaydı; ikinci el değerleri neredeyse sıfırdı. Dolan bir kutuyu kapamaya çalıştı ama başaramadı. Sonra bunun nakliyat firmasındaki görevlinin sorunu olduğunu düşünerek kutuyu zar zor kapının kenarına çekti. Yeni bir karton kutu hazırlayıp toplamaya devam etti. Saat beş olduğunda garajdan dört kutu daha getirmiş ve kitaplığın neredeyse tamamını boşaltmıştı. En altta, sağda fotoğraf albümlerinin olduğu iki raf kalmıştı. Titizlikle albümleri yıllara göre ayırdı ve içindekileri bir araya topladı. Sebastian bir an tereddüt etti, çünkü bu raflarda duranlar bir bakıma ailesinin hayatıydı. Onları bir karton kutuya doldurup yakılmak üzere çöplüğe yollaması doğru muydu? Bunu yapabilir miydi? Her halükârda, bunun daha sonra gündeme geleceğini düşünerek kararını erteledi.

Sebastian üst raftan başlayarak albümlerin bahar/kış 1992 Innsbruck'a kadar olan yarısından fazlasını aşağı indirmişti. Kalın albümün arkasındaki bir kutuya eli değdi. Kutuyu eliyle yoklayarak önüne aldı. Bu, kapağında güneş resmi olan küçük, mavi bir ayakkabı kutusuydu. Çocuk ayakkabısı kutusu olabilirdi. Ancak ayakkabı koymak için garip bir yerde duruyordu. Sebastian yatağa oturdu ve merakla kutunun kapağını kaldırdı. Kutu yarısına kadar bile dolu değildi. İçinde orijinal ambalajına itinayla yerleştirilmiş bir seks oyuncağı vardı. Bu aletlerin ilk çıktığı dönemden kalma

bir şeydi. Ambalajın üzerinde kara kalemle yapılmış Kama Sutra çizimlerine benzer resimler vardı. Ayrıca banka kasasına ait bir anahtarla birkaç mektup duruyordu. Sebastian mektupları aldı; ikisi annesine postalanmıştı. Üzerlerindeki el yazısına bakılırsa bir kadına ait gibi duruyorlardı. Üçüncü mektup ise Hegersten'de Anna Eriksson adlı birine annesi tarafından yazılmıştı. Zarfın üzerinde, bilinmeyen bir adresten geri döndüğüne ilişkin bir damga vardı. Söz konusu olan Hegersten ve Västerås arasında otuz yıl önceki bir yazışmaya ait posta damgasıydı. Kutu, annesinin kimsenin bilmesini istemediği sırları içeriyor gibiydi. Saklanması önemli görünen, gizlenen şeylerdi bunlar belli ki. Ne yapmıştı acaba? Bu mektuplar kimden gelmişti? Bir sevgilisi mi vardı? Babasından gizli kısa bir aşk serüveni mi yaşamıştı? Sebastian ilk mektubu açtı.

Merhaba,

Bu mektubu doğru kişiye mi gönderdim, bilmiyorum. Adım Anna Eriksson ve oğlunuz Sebastian Bergman'a ulaşmak zorundayım. Stockholm Üniversitesi'nde psikoloji dersi veriyordu ve onunla orada tanıştım. Üniversite aracılığıyla onu bulmaya çalıştım, fakat artık orada ders vermiyormuş ve ellerinde yeni adresi de yokmuş. Konuştuğum meslektaşları onun Amerika'ya taşındığını söylediler, ancak orada nerede yaşadığını kimse bilmiyor. Sonunda birisi, onun Västeråslı olduğunu ve annesinin adının Esther olduğunu söyledi. Sizin adresinizi telefon rehberinden buldum ve umarım doğru kişiye yazıyorumdur ve Sebastian'a ulaşabilmem için bana yardımcı olursunuz. Eğer Sebastian Bergman'ın annesi değilseniz, rahatsız ettiğim için özür dilerim. Öyle olsa da olmasa da mektubumu cevaplamanızı rica edeceğim. Gerçekten Sebastian'a ulaşmam gerekiyor ve bu mektubu doğru adrese gönderip göndermediğimi bilmek istiyorum.

Sevgilerimle,
Anna Eriksson

Altında bir de adres vardı ve Sebastian düşündü: Anna Eriksson. Amerika'ya gidişinden sonraki sonbaharda olmalıydı bu. Kadının adı bir şey çağrıştırmadı, ama bunda bir gariplik de yoktu. Otuz yıl önceydi ve üniversite yılları boyunca hayatından çok kadın geçmişti. Yüksek notlarla mezun olduktan sonra psikoloji enstitüsünde bir yıl vekil öğretmenlik yapmıştı. Meslektaşlarından en az yirmi yıl daha gençti ve kendini dinozor iskeletleriyle dolu bir odada köpek yavrusu gibi hissediyordu. Hafızasını iyice zorlasa belki en azından yattığı kadınlardan birinin adını hatırlayabilirdi, ama pek öyle olmamıştı. En azından Anna diye birini hatırlamıyordu. Neyse ki diğer mektup açıklık getirdi.

Merhaba,

Mektubuma hızla ve dosta verdiğiniz yanıt teşekkür eder ve tekrar yazıp sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Size yazarak oğlunuzun adresini isteyen yabancı birine cevap vermenizin garip gelebileceğini anlıyorum, ama gerçekten çok kısa bir süre içinde Sebastian'a ulaşmak zorundayım. Bunu size yazmamın doğru olmadığını hissediyorum, ama bunun gerçekten önemli olduğunu anlamanız için söylemek zorundayım.

Ben karnımda Sebastian'ın çocuğunu taşıyorum ve onunla iletişime geçmek zorundayım. Nerede olduğunu biliyorsanız lütfen benim de öğrenmemi sağlayın. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu takdir edersiniz.

Mektupta taşınmak ve tekrar yazmak gibi başka konular da vardı, ama Sebastian daha fazla devam edemedi. Aynı cümleyi defalarca okudu. Demek bir çocuğu vardı ya da en azından olabilirdi. Bir oğlu ya da kızı. Belki yeniden baba olmuştu. Kim bilir? Hayatının değişeceğine dair bir anlık düşünce neredeyse bayılmasına yetecekti. Başını öne doğru dizlerinin arasına koyup derin bir nefes

aldı. Kafasında düşünceler uçuştu. Bir çocuk ha? Aldırmış mıydı acaba? Yoksa çocuk hayatta mıydı?

Anna'nın kim olduğunu düşünmeye başladı. Bu ismi bir yüzle eşleştirmek istedi, ama aklına kimse gelmedi. Konsantrasyon zorluğu çektiği belliydi. Hafızasındaki resme odaklanmak için derin bir nefes aldı. Yine bir yere varamadı. Sevinç ve şok arasında gidip gelen duygular birden gelen öfkeyle gölgelendi. Belki de bir çocuğu vardı ve annesi ona hiçbir şey anlatmayarak ihanet etmişti. Bu düşünceyle başından aşağı kaynar sular döküldü ve karnına kramp girdi. Tam onu affetmeye başlarken ya da en azından içindeki çatışmada bir sükûnet bulmayı umut ederken, mücadele duygusu ağır bastı. Bunun tüm yaşamı boyunca böyle olacağını anladı.

Daha fazla şey öğrenmeliydi. Anna Eriksson'un kim olduğunu hatırlamalıydı. Yerinden kalkıp bir tur attı. Son mektubu hatırladı. Kutuda üç mektup vardı. Belki de parçaları birleştiren bir şeyler bulabilirdi. Son mektubu kutunun dibinden çekip aldı ve zarfın ön tarafında annesinin yuvarlak hatlı el yazısını tanıdı. Bir an için mektubu fırlatıp atmak geldi içinden. Çekip gidecek, uzun bir süre saklanmış olan bu sırrı toprağa gömecekti. Fakat tereddüdünü yendi ve titreyen elleriyle mektubu dikkatle zarfından çıkardı. Annesinin el yazısı, cümleleri ve kelimeleri önünde duruyordu. Önce mektupta neler yazdığını anlamadı. Her şey zihnine aynı anda hücum ediyordu.

Merhaba Anna,

Sana Sebastian'ın Amerika'daki adresini veremeyişimin nedeni, senin bir yabancı olman değil. Sana geçen mektubumda da yazdığım gibi, Sebastian'ın nerede yaşadığını bilmiyoruz. Oğlumuzla hiçbir bağlantımız yok. Birkaç yıldır da olmadı. Bu dediklerime inanmalısın.

Hamile olduğunu duymak beni üzdü. Bu benim inancıma tamamen ters bir durum, ama yine de sana bir tavsiyede bu-

lunmalıyım. Eğer hâlâ mümkünse hamileliğini sona erdir ve Sebastian'ı unutmaya çalış. O ne senin ne de çocuğun sorumluluğunu alacaktır. Bunu yazmak bana acı veriyor. Sen de herhalde benim nasıl bir anne olduğumu merak ediyorsundur. Ama birçok insan hayatında Sebastian olmadan daha iyi bir yaşam sürüyor. Senin için her şeyin en iyisini diliyorum.

Sebastian mektubu bir kez daha okudu. Annesi kendi ilişkilerini olduğu gibi yazmış, bir de ölümünden sonra onu yaralamayı başarmıştı. Sebastian düşüncelerini tekrar sakinleştirmeye çalıştı. Duygulara değil, olgulara yoğunlaştı. Neler bildiğini düşündü. Otuz yıl önce Stockholm Üniversitesi'nde çalıştığı sıralarda Anna Eriksson'u hamile bırakmıştı. Ama Anna çocuğu belki aldırmış, belki de aldırmamıştı. Sonuçta Anna ondan uzaklaşmıştı. Zarftaki adrese baktı. "Vasaloppsvägen 17" yazılıydı otuz yıl önceki adreste. Onunla yatmış olmalıydı. Eski öğrencilerinden biri miydi acaba? Herhalde, çünkü birçoğuyla ilişkiye girmişti.

Müdürlükten istifa eden Arthur Lindgren okuldan birinin izini takip etmede ona yardımcı olabilecek biriydi. Arthur üçüncü aramada telefonun yirmi beşinci çalışından sonra yanıt vermişti. Hâlâ Surbrun Caddesi'nde oturuyordu ve uyanıp biraz kendine geldikten sonra sabahın beş buçuğunda arayanın kim olduğunu anlamıştı. Yardımcı olma konusunda şaşırtıcı derecede istekliydi. Evdeki kâğıtlar ve dosyalardan Anna Eriksson'un kim olduğunu bulmaya çalışacaktı. Sebastian teşekkür etti. Arthur, Sebastian'ın saygı duyduğu az sayıda kişiden biriydi ve bu saygı karşılıklıydı. Üniversite yönetimi Sebastian'ı okuldan ilk atmaya çalıştığında, Arthur'un onu savunduğunu biliyordu. Sonunda durum Arthur için bile dayanılmaz bir hal almıştı. Sebastian'ın kadınlarla ilişkileri ufak tefek gizli olaylar olmaktan çıkmış ve hakkında o kadar çok söylenti yayılmıştı ki yönetim üçüncü bir girişimde onu işten çıkarabilmişti. İşte o zaman Sebastian Amerika'daki Kuzey Carolina

Üniversitesi'ne kapağı attı. Günlerinin sayılı olduğunu anladığından, Fullbright bursuna başvurmuştu.

Sebastian mektupların yazıldığı zamanları kaydetti. Birinci mektup 9 Aralık 1979'da yazılmıştı, ikincisinin tarihi 18 Aralık'tı. Aralık ayından geriye dokuz ay sayınca Mart 1979'a geldi.

Tam Kasım 1979'un başında Kuzey Carolina'daki Chapel Hill'e inmişti. Mart ile ekim arasında yedi ay vardı. Kadının hamile olduğunu keşfetmesi, ilk mektubu yazdığı sıralarda olmalıydı. Eylül veya ekim olabilirdi. Sebastian 1979 yılının sonbaharında yattığı bütün kadınları hatırlayabilmek için hafızasını zorladı. Hatırlaması pek kolay değildi, çünkü üniversitede bulunduğu o sıralarda cinsel olarak çok aktifti. Bunun sebebi hem üniversitedeki stres ortamı hem de birkaç yıllık deneyimden sonra kadınları baştan çıkarma konusunda uzmanlaşmasının cinsel aktivitelerini artırmasıydı. Hantallık, korku ve beceriksizlik ondan uzak şeylerdi. Yaptıklarının keyfini çıkarmış, bu ateşli birkaç yıl içinde hiçbir engel tanımamıştı. Daha ileriki yıllarda geri dönüp yaşadığı bu döneme baktığında, kendine şaşırmıştı. 1980'li yılların başlarında AIDS korkusu ortalığı kasıp kavururken cinsel ilişkilerinde bu denli aşırıya kaçmaktan çekinmişti. Bu hayattan uzak durmanın yollarını aramaya başlamış, enerjisinin büyük bir kısmını Amerika'daki seri katiller üzerine araştırmasını derinleştirmeye ayırmıştı. Kuzey Carolina Üniversitesi ile işbirliği yapan Quantico'daki FBI eğitim merkezine ayak bastığı anı hatırladı. Kendi davranışlarının seri katillerinkilerle benzerlik gösterdiğini fark etmişti. Elbette davranışlar tamamen farklı sonuçlar doğurmuştu. Onunki kibritlerle ise seri katilinki altın külçeleriyle poker oynamaktı, ama sebep aynıydı. Empati ve sevgiden yoksun zor bir çocukluk, kendine güvensizlikten kaynaklanan güçlü görünme ihtiyacı ve böylece bitmeyen bir fantezi dünyasının yaratılıp uygulamaya geçirilmesi söz konusuydu. Bu da sürekli olarak korku çemberinde dönüp durmasıyla sonuçlanıyordu. Bireyin onaylan-

maya ihtiyacı olur, kontrol fantezileri kurmaya başlardı. Sebastian'da söz konusu olan seks, seri katildeyse başka bir insanın yaşamı ve ölümüydü. Fantezi dünyası o kadar güçlü gelişirdi ki sonunda ona karşı durarak yaşamak imkânsızlaşırdı. Ardından yapılan işten duyulan korku gelirdi. Onaylanmanın bir değeri olmazdı. Artık kötü bir insan vardı. Kuşku yüzünden fanteziler geri döner ve korkuyu hafifletirdi. Fanteziler kısa süre içinde o kadar güçlü gelişirdi ki onları gerçekleştirme ihtiyacı tekrar doğardı. Aynı fasit dairenin içinde dönülüp durulurdu. Bu bilgiler Sebastian'ı korkutmuş, ama polisin seri katilleri bulmasına yardım etme yönünden onu geliştirmişti. Analizinde biraz daha ileri gitti. Kendi özelliklerini tespitte de ilerlemiş, bu da suç işleyenlerin psikolojisini daha iyi anlamasını sağlamıştı. Çok derinlere, akademik bilgilerin ardına bakınca peşinde olduğu kimseyle aynı özellikleri taşıdığını görüyordu.

Arthur bir saat sonra telefon etti. Sebastian bu sırada bilinmeyen numaralar servisini aramış ve İsveç'te çok sayıda Anna Eriksson olduğunu öğrenmişti. Sebastian sadece Stockholm'e yönelik bir tarama isteyince dört yüz altmış üç kişi çıkmıştı. Ayrıca Anna Eriksson'un evli mi bekâr mı olduğunu ve hâlâ Stockholm'de olup olmadığını da bilmiyordu. İsim değiştirmiş bile olabilirdi.

Arthur'da hem iyi hem kötü haberler vardı. Kötü haber, ondaki notlara göre 1979 yılında psikoloji bölümüne Anna Eriksson adıyla kayıt yaptıran kimsenin olmamasıydı. 1980'de başlayan biri vardı, ama o olamazdı.

İyi haberse, Arthur'un belgeleme sistemi LADOK'un bilgilerine girmeyi başarmış olmasıydı.

Neden Sebastian bunu düşünememişti? O üniversiteyi bitirdiği zaman, eğitim bilgilerini kaydeden sistem sadece birkaç yıllıktı. Adresler, isim değişiklikleri ve benzer bilgiler, otomatik olarak nüfus idaresinden gelen bilgilerle güncelleniyordu. Ve hepsinden önemlisi bu bilgiler kamuya açıktı. Telefonla bilgi verilmiyordu,

ama üniversite idarecilerinden birisi, sabahın bu erken saatinde eski müdüre bir istisna yaparak söz konusu dönemde kayıtlı olan üç Anna Eriksson'un adres ve telefon numaralarını vermişti.

Sebastian sadece Arthur'a teşekkür etmekle yetinmedi, Stockholm'e döndüğünde onu kentin en iyi restoranlarından birine davet etme sözü vererek telefonu kapattı. Kalbi çarpıyordu. Üç Anna Eriksson vardı.

İçlerinden biri o muydu?

Kısa listedeki ilk Anna, söz konusu tarihte kırk bir yaşındaydı ve Sebastian hemen onu listeden çıkardı. Hamile olamayacağı için değil, orta yaşlılarla seks –en azından o zamanlar– ona göre olmadığı için. Daha sonraki yıllarda yaşın pek önemi kalmamıştı.

Geriye iki Anna Eriksson kalıyordu. Sebastian ahizeyi kaldırıp ilkine telefon açarken uzun bir süredir böyle enerji, korku ve beklenti karışımı duygular hissetmemişti. Kadın, Hässleholm'de yaşıyordu ve film araştırmaları okumuştu. Ona ulaştığında, Anna Eriksson işine gidiyordu. Sebastian olabildiğince açık yürekli davranmaya karar verdi ve sabahleyin bulduğu mektuba ait tüm hikâyeyi anlattı. Kadın, sabahın erken saatinde bu beklenmedik ve özel hayatla ilgili konuşma karşısında şaşırarak ama yine de dostça Sebastian'ı tanımadığını ve kesinlikle ondan bir çocuğu olmadığını açıkladı. Çocukları vardı, ama biri 1984'de, diğeri ise 1987'de doğmuştu. Sebastian teşekkür etti ve onun üzerini çizdi.

Bir tane kalmıştı.

Anna Eriksson, Sebastian'ın telefonuyla uyandı. Belki de bu yüzden hemen tepki vermemişti. Sebastian'ın kim olduğunu öğrenmeye çalışmadan sosyal hizmetler bölümünde okuduğunu, 1980'de mezun olduğunu ve psikoloji bölümünde doktora yapan biriyle yatmadığını söyledi. Böyle bir olayı, hele bir de hamilelikle sonuçlansaydı kesinlikle hatırlayacağını, ayrıca çocuğu olmadığını

belirtti. Aradan geçen bunca yıldan sonra onu ve telefon numarasını bulmayı başardığına göre bilgileri kontrol de edebileceğini söyledikten sonra telefonu kapattı.

Sebastian listedeki son Anna Eriksson'un da üzerine bir çizgi çekti.

Sebastian son saatlerde hep tutmakta olduğu nefesini dışarı verdi. Enerjisi tükendi. Mutfaktaki bir sandalyeye çöktü. Kafasında dolanan düşünceleri bir sıraya koymalıydı.

Demek ki peşinde koştuğu Anna Eriksson öğrenci değildi. Bu durum işleri zorlaştırıyordu. Ama bir şekilde üniversiteyle bağlantısı olmalıydı, çünkü orada karşılaştıklarını yazmıştı. Ama hangisiydi? Bir öğretmen miydi, yoksa orada okuyan birinin arkadaşıydı da bir partide mi karşılaşmışlardı?

Bir sürü olasılık vardı, ama yanıt yoktu.

İsim, adres, yıl ve Stockholm Üniversitesi ile bir bağlantı. Hepsi buydu. Kaç yaşında olduğunu bile bilmiyordu, oysa bu bilgi biraz işe yarayabilirdi. Sebastian'ın daha çok şey bilmeye, her şeyi bilmeye ihtiyacı vardı. Sebastian çok uzun süreden beri ilk kez ona eşlik eden sonsuz yorgunluk dışında bir şeyler hissediyordu. Bu umut değil, başka bir şeydi. Yaşamla ufak bir bağdı bu. Bu duyguyu tanıdı. Lily ona bu mantıksal düzen duygusunu vermişti. Sebastian daha önceleri kendini hep yalnız hissetmişti. Daima yaşamın kenarında ve diğer insanların uzağında gibiydi. Hiçbir zaman bunların içinde olmamış, hep bunların etrafında dolanmıştı. Lily bunu değiştirmişti. Onun saklandığı duvarın ardından çekip çıkarmış ve kimsenin yapmadığı kadar onunla ilgilenmişti. Onun içini okumuştu. Yanlış adımlarını affetmiş ve taleplerde bulunmuştu. Sebastian için bunlar yeni şeylerdi.

Sebastian âşık olmuştu.

Önüne gelenle yatmayı bırakmıştı. Zorlu bir işti, ama Lily her seferinde ona tatlı sözlerle teselli vererek bir şekilde başarılı olmuştu. Birdenbire kendileri için mücadele edenin sadece Lily olmadığını, kendisinin de buna katkısı olduğunu fark etti. Daima yoldan çıkma peşinde olan adam ileriye giden yolu aramaya koyulmuştu. Bu harikulade bir duyguydu. Artık tek değil, iki kişilerdi. O ağustos günü Sabine doğduğunda hayatın içine dalmıştı. Kendini bütün hissetmişti. Artık bir şeyin parçasıydı, yalnız değildi.

Tsunami her şeyi değiştirmişti. Her bağlantıyı, onunla diğer her şey arasında örülü güzel bağları yıpratmıştı. Bir başına ortada kalmıştı.

Kendini her zamankinden daha yalnız hissediyordu.

Şimdi artık hayatta nasıl hissedilebileceğini, nasıl hissetmesi gerektiğini biliyordu.

Sebastian ahşap terasa çıktı. Sanki birden kendisine bir can simidi gönderilmiş gibi garip bir umut vardı içinde. O simide uzanacak mıydı? Kesinlikle sonu kötü bitecekti bunun. Ama o sabah, uzun zamandan beri ilk kez içinde bir tür enerji ve istek vardı. Bu seks ve elde etme değil, yaşama arzusuydu. Bu rolü benimseyecekti. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Bir çocuğu daha var mıydı? Bunu bilmeliydi. Şu Anna Eriksson'u bulmalıydı, ama nasıl? Birden aklına bir fikir geldi. Ona yardım edecek birileri vardı, ama bu kolay olmayacaktı.

Torkel ve Ursula kahvaltı etmek için otelin yemek salonuna aynı anda, fakat ayrı ayrı geldiler. Ursula, Torkel'in odasında kaldığı geceler saati dört buçuğa kurar, çalınca kalkıp giyinir ve kendi odasına geçerdi. Torkel de kalkar, kusursuz bir şekilde giyinmiş olarak onunla kapıda vedalaşırdı. Otel koridorundan bu uygunsuz saatte biri geçecek olsa, iki meslektaşın bütün gece çalıştığını ve birinin hak ettiği birkaç saatlik uyku için odasına gittiğini sanacaktı. Bu sabah merdivenlerde karşılaşmaları ve yemek salonuna birlikte gelmeleri tamamen bir rastlantıydı. Otobüsün tiz korna sesini aynı anda duydular ve pencerenin yanındaki masayı aynı anda gördüler. Sebastian orada oturuyordu. Bir elini kaldırarak onları selamladı. Torkel, yanında duran Ursula'nın iç çekişini duydu. Ursula, Torkel'in yanından ayrıldı ve sırtını Sebastian'a dönerek kahvaltı büfesiyle ilgileniyormuş gibi yaptı.

"Zahmet olmazsa biraz buraya gelebilir misin? Sana kahve aldım," diyen Sebastian'ın sesi yemek salonuna yayıldı. Otobüs kornasından dolayı onlarla ilgilenmeyen müşteriler şimdi onlara bakıyorlardı. Torkel kararlı adımlarla masaya gitti.

"Ne istiyorsun?"

"Tekrar işe başlamak ve sizinle çalışmak istiyorum. Şu gencin meselesiyle ilgili."

Torkel bu sözlerin şaka olabileceğini düşünerek dikkatle Sebastian'a baktı. Sonra başını salladı.

"Hayır, olmaz."

"Neden olmazmış? Ursula istemiyor diye mi? Haydi, bana iki dakikanı ayır."

Torkel, ileride hâlâ arkası onlara dönük olan Ursula'ya baktı. Sonra sandalyeyi çekip oturdu. Sebastian bir fincan kahve uzattı ve Torkel hızlıca saatine bakıp başını ellerinin arasına aldı.

"Sadece iki dakika."

Sebastian, Torkel'in bir şeyler sorarak devam edeceği beklentisi içindeyken birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Torkel bir şey söylemedi.

"Tekrar işe başlamak ve sizinle çalışmak istiyorum. Şu çocukla ilgili. Bunda anlaşılmayacak ne var?"

"Neden tekrar işe başlayıp bizimle çalışmak istiyorsun?"

Sebastian omuz silkti ve önünde duran kahvesinden bir yudum aldı.

"Özel nedenlerden dolayı. Yaşamım pek düzenli değil. Terapistim rutin bir hayata başlamamın benim için faydalı olacağını söylüyor. Disipline ve odaklanmaya ihtiyacım var. Ayrıca sizin de bana ihtiyacınız var."

"Gerçekten mi?"

"Evet, boşa kürek çekiyorsunuz."

Torkel buna alışkın olduğu halde eski meslektaşının onların çalışma biçimini küçümsemesinden rahatsız oldu. Bu soruşturmaya dahil bile değildi Sebastian.

"Boşa mı kürek çekiyoruz?"

"Bu işi komşunun oğlu yapmadı. Ceset uzak ve ıssız bir yere taşınmış, kalbin alınması sadece törensel bir eylem gibi görünüyor." Sebastian biraz öne eğilip dramatik bir etki yaratmak için sesini alçalttı. "Katil, okula bile gitmekten aciz olan ve başkalarıyla alay etmekten başka işi olmayan bir çocuktan çok daha sofistike ve gelişkin bir kişi."

Sebastian elindeki kahvesiyle arkaya yaslandı ve Torkel'in bakışlarıyla karşılaştı. Torkel sandalyesini geri iterek, "Bunu biz de biliyoruz ve o yüzden onu bugün serbest bırakacağız. Ayrıca soruna cevabım hâlâ hayır. Kahve için teşekkürler."

Torkel yerinden kalkarak sandalyesini masaya itti ve salonun ilerisinde, Ursula'nın pencere kenarında bir masada oturduğunu gördü. Tam oraya doğru gidecekken Sebastian kahve fincanını masaya koydu ve sesini yükseltti.

"Monica'nın seni aldatmasından sonraki boşanma sürecini hatırlıyor musun?"

Torkel durdu ve rahatlayan Sebastian'ın bakışlarıyla karşılaştı.

"İlk boşanman yani."

Torkel sessiz kaldı ve devamının geleceğini bilerek bekledi.

"Gerçekten perişan haldeydin, değil mi?" Torkel yanıt vermedi, ama Sebastian'a bu konuyu konuşmak istemediğini belli eden bir ifadeyle baktı. Sebastian hiç aldırış etmeyerek devam etti. "O karanlık sonbaharda sana birileri sahip çıkmasaydı, bahse girerim bugün şef konumunda olamazdın. Aslında sadece sonbahar değil, bütün bir yıl böyle geçmişti."

"Sebastian..."

"Birileri raporları zamanında temin etmeseydi, hataları düzeltmeseydi, kayıpları asgariye indirmeseydi ne olurdu sanıyorsun?"

"Ne yapmak istediğini bilmiyorum, ama bu çirkin bir konuşma oluyor."

"Anlamıyorsun."

"Tehdit mi, şantaj mı? Neyi anlamıyorum?!"

Sebastian'dan bir an için ses çıkmadı. Fazla mı ileri gitmişti? Ama gerçekten soruşturmaya dahil olmak istiyordu. Ayrıca Torkel'i beğeniyordu. Bunu bir keresinde belli de etmişti. O anıya dayanarak bu çabayı gösteriyordu. Daha dostça bir sesle devam etti.

"Seni tehdit etmiyorum, senden bir görev istiyorum."

Sebastian yukarı baktığında Torkel'le göz göze geldi. Sebastian'ın bakışlarından dürüstçe bir dilekte bulunduğu belliydi ve Torkel daha önce Sebastian'ın böyle baktığını hiç hatırlamıyordu. Torkel daha başını sallamaya başlamadan Sebastian devam etti.

"Bir iyilik yapmanı rica ediyorum. Beni zannettiğinin yarısı kadar tanısan, gerçekten ihtiyacım olmadan böyle bir şey istemeyeceğimi bilirdin."

Polis merkezindeki konferans salonunda toplantı için bir araya geldiler. Ursula salona girip sandalyelerden birine çökmüş olan Sebastian'ı görünce hoşnutsuzluğunu belli eden bir bakış fırlattı. Vanja salona girip kendini takdim ettiğinde tanımadığı bu kişi karşısında meraklı görünüyordu. Ancak Sebastian, kendi adı anıldığında bu meraklı bakışın nasıl açık bir hoşnutsuzluğa dönüştüğünü fark etti. Acaba Ursula onun hakkında konuşmuş muydu?

Konuştuğu kesindi.

Kendisiyle birlikte çalışmanın zorlu olduğundan bahsetmiş olmalıydı.

Onun varlığına açıkça tepki göstermeyen tek kişi, masaya 7-Eleven kahvaltı tabağıyla gelen Billy'ydi. Torkel bunun söylemek istediği şeyleri söyleyebileceği bir ortam olmadığını biliyordu. Genellikle en basit açıklama en iyisiydi. O yüzden mümkün olan en basit açıklamayı yaptı.

"Sebastian bir süre bizimle birlikte çalışacak."

Kısa bir sessizlik oldu, bakışlar buluştu. Şaşıranlar, öfkelenenler...

"Bizimle mi çalışacak?"

Torkel, Ursula'nın dişlerini sıktığını gördü. Torkel onun neler yapmak istediğini bilse de Ursula onu ekibin önünde aşağılayıp suçlamayacak kadar profesyoneldi. Torkel ona çifte ihanette bulun-

muştu. Birincisi, Sebastian'ı yeniden onun mesleki hayatına sokmuşt. İkincisi ve daha da kötüsü, ne kahvaltıda ne de merkeze birlikte yürüdükleri sırada ona planlarını açıklamıştı. Evet, Ursula haklı olarak kızgındı. Soruşturma boyunca, belki de daha uzun süre artık Torkel tek başına uyuyacaktı.

"Evet, bizimle çalışacak."

"Neden? Bu olayın ne gibi özel bir tarafı var da şu büyük Sebastian Bergman'a ihtiyacımız olacak?"

"Olay henüz çözülmedi ve Sebastian elimizin altında."

Torkel bunun ne kadar boş bir laf olduğunu kendisi de fark etti. Ceset bulunalı daha iki gün bile geçmemişti ve gözetleme kameralarının kayıtları söz verildiği gibi gelirse, birçok yönden başarı bekleyebilirlerdi. Elinin altında olmak da ne oluyordu? Onu soruşturmaya dahil etmek için bir gerekçe miydi bu? Tabii ki değildi. El altında bir grup psikolog vardı zaten. Birçoğunun da Sebastian'dan daha iyi durumda olduğunu Torkel biliyordu. Öyleyse bu adam neden Torkel'in soruşturma odasında oturuyordu? Torkel ona borçlu falan değildi. Aksine, eski meslektaşı yakınında olmasa hayatı daha kolay olacaktı. Ama Sebastian'ın bu isteğinde apaçık bir gerçek vardı: Bir tür umutsuzluk. Sebastian ne kadar ilgisiz ve mesafeli durmaya çalışsa da Torkel onun içinde bir boşluk, bir hüzün görmüştü. Abartılı gibi görünse de Torkel, Sebastian'ın hayatının veya en azından ruh sağlığının, soruşturmaya dahil edilmesine bağlı olduğu hissine kapılmıştı. Torkel'in bunu hissetmesinden başka bir gerekçesi yoktu.

Otelin yemek salonunda olan da buydu.

Ama şimdi içine bir kuşku düşmüştü.

"Biraz kilo verdim."

Dördü birden aynı anda, merakla, sandalyesinde doğrulan Sebastian'a döndü.

"Ne dedin?"

"Ursula benim için 'büyük Sebastian' dedi. Ben de biraz kilo verdiğimi söyledim. 'Büyük' derken başka bir şeyi kastetmedin umarım?" Sebastian anlamlı bir gülümsemeyle Ursula'ya baktı.

"Lanet olsun, yeter artık. Otuz saniye içinde yaptın yine yapacağını."

Ursula, Torkel'e dönerek, "Birlikte çalışabileceğimiz konusunda gerçekten ciddi misin?"

Sebastian ellerini kaldırıp özür diler gibi bir hareket yaptı.

"Kusura bakmayın, küçük bir şakanın bu kadar huzursuzluk yaratacağını bilmiyordum."

Ursula burnundan soluyarak başını salladı ve kollarını kavuşturdu. Duruma bir çözüm bulması beklentisiyle, yani Sebastian'm çekip gitmesi için çok açık bir şekilde Torkel'e baktı. Sebastian'la daha önce çalışmamış olan Vanja, mikroskopta büyük bir böceği izler gibi, güvensizlik ve ilgi karışımıyla Sebastian'a baktı.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Sebastian tekrar kollarını kaldırdı.

"İnanın bana, aynen böyle düşünüyorum."

Torkel, kuşkusunun arttığını hissetti. Normalde içinden gelen sesi dinlediğinde bir sorun çıkmazdı. Ama şimdi ne olacaktı? Üç dakika içinde, odada yıllardır görülmeyen kötü bir atmosfer oluşmuştu. Torkel sesini yükseltti:

"Tamam, yeter artık. Sebastian sen bizden ayrılıp bir yerde otururak olayla ilgili belgeleri okuyacaksın."

Torkel, Sebastian'a bir dosya uzattı. Sebastian dosyayı kenarından tuttu, ama Torkel dosyayı bırakmadı ve Sebastian onun gözlerine bakmak zorunda kaldı.

Sebastian merakla Torkel'e bakarken şu sözleri işitti:

"Bana ve elemanlarıma bundan sonra saygılı davranacaksın. Seni buraya ben aldım, yine ben uzaklaştırırım. Anlaşıldı mı?"

"Evet, herkes buraya gelmemi memnuniyetle karşılarken saygısız davranmam yakışık almaz zaten."

Torkel bu kinayeye hiç aldırış etmedi.

"Şaka yapmıyorum. Eğer davranışlarını düzeltmezsen seni uzaklaştırırım. Tamam mı?"

Sebastian, Torkel'e karşı gelmek için doğru bir zaman olmadığını anladı ve itaatkâr bir şekilde başını salladı.

"Düşünmeden söylenen bütün sözler için özür dilerim. Şu andan itibaren varlığımı fark etmeyeceksiniz."

Torkel dosyayı bıraktı. Sebastian dosyayı alıp koltuğunun altına sıkıştırdı ve odadakilere hafifçe el salladı.

"Görüşmek üzere."

Sebastian kapıyı çekip gitti. Ursula, Torkel'e döndü, ancak nutuk çekmeye başlayamadan kapı çalındı ve Haraldson odaya girdi.

"Bir e-posta aldık."

Uzatılan yazılı kâğıdı Torkel aldı. Vanja omuz hizasından kâğıtta yazılı olanları okumak için yaklaştı, ama Haraldson yazılanları sözlü olarak açıkladığı için bu gereksizdi.

"Roger'in ceketinin Leo Lundin'in garajında olduğunu yazmış birisi."

Torkel'in ağzını açıp bir şey söylemesine gerek kalmadı. Ursula ve Billy, Haraldson'ı geçerek kapıdan çıktılar.

Sebastian, koltuğunun altında şimdilik açmayı düşünmediği dosyayla açık ofislerin bulunduğu alandan geçti. Şimdiye kadar her şey yolundaydı. Soruşturmaya dahil olmuştu, şimdi yapılması gereken işe koyulmaktı. Gerçekten bir şeyler bulunacaksa polislerin bilgisayarına girilmeliydi. Poliste suç kayıtları vardı ve orada herkesin bilgileri bulunmuyordu. Anna Eriksson'un o kayıtlarda olmamasını umdu

Sebastian. Fakat işini bilen bir kişinin, işlenmiş suçların ötesinde bir yığın bilgiye ulaşması harika bir şeydi. İhtiyacı olan şey de buydu.

Artık iş, ona yardımcı olacak kimseyi bulmaya kalmıştı.

Bilgileri toplayabilecek doğru kişi.

Sebastian bakışlarını ofiste çalışanların üzerinde gezdirdi. İleride, pencere kenarında duran kırk yaşlarındaki bir kadında karar kıldı. Kısa ve bakımı kolay bir saç stili olan, makyajı göze batmayan, kulakları küpeli, kahverengi gözlü bir kadındı bu. Parmağında da nikâh yüzüğü vardı. Sebastian kadına doğru son adımını atarken gülümsedi.

"Merhaba, ben Sebastian Bergman. Bugünden itibaren Cinayet Masası'ndayım."

Kadın yukarı doğru bakarken Sebastian arkadaki toplantı odasına doğru hafifçe başını eğdi.

"Öyle mi? Merhaba, benim adım da Martina."

"Merhaba, Martina. Bir konuda yardıma ihtiyacım olacak."

"Tabii, buyrun. Neyle ilgili?"

"Anna Eriksson adlı birini bulmam gerekiyor. 1979'da Stockholm'de şu adreste oturmuş."

Sebastian, annesine gelen mektup zarfını kadının masasına koydu. Martina zarfa hızla göz attıktan sonra tekrar Sebastian'a döndüğünde bakışlarında hafif bir şüphe vardı.

"Soruşturmayla bir ilgisi var mı?"

"Kesinlikle, birinci dereceden."

"Peki neden kendiniz aramıyorsunuz?"

Evet, neden kendisi yapmıyordu? Şans eseri, bir kereliğine de olsa, doğruyu söylemek işine yaradı.

"Çalışmaya bugün başladım ve henüz bilgisayarlar için bir kullanıcı adı ve şifre almadım." Sebastian en hoş gülümsemesiyle baktı

ama Martina'nın gözlerinde istediği etkinin oluşmadığını gördü. Martina masadaki zarfa dokundu ve başını salladı.

"Neden kendi ekibinizdeki birinden rica etmiyorsunuz? Bütün bilgisayar sistemi ellerinin altında."

Bir sürü garip soru sormak yerine istediğimi vererek öncelikli bir cinayet soruşturmasına yardım etsen daha iyi değil mi? dedi içinden Sebastian. Bu sırada biraz daha yaklaşıp eğildi ve inandırıcı bir havayla şöyle devam etti:

"Dürüst olmak gerekirse bugün ilk günüm ve bunu talep etmek kolay değil; insan hata yaparak başlamak istemiyor."

"Size memnuniyetle yardım ederim, ancak önce amirinizin onayı gerekiyor. Bir neden olmadan insanları araştıramayız."

"Bu herhangi bir şey..."

Sebastian, toplantı odasından Torkel'in çıktığını ve birini arayan bakışlarla etrafa göz attığını görünce cümlesini yarıda kesti. Torkel aradığı kişiyi, yani Sebastian'ı bulmuştu. Torkel kararlı adımlarla ona doğru ilerlerken Sebastian zarfı kıvırıp aldı ve hızla doğruldu.

"En iyisi unutalım gitsin. Bunu ekip içinde ele alsak daha iyi olacak sanırım. Yine de teşekkürler."

Sebastian hızla çekip gitti. Kendisi ile Torkel ve Martina arasında yeterli bir uzaklık bırakmak istedi. Böylece Martina'nın, yanından geçen Torkel'den Sebastian'a yardımcı olmak için 1979 yılından Anna Eriksson'u araştırma izni alması gerekmeyecekti. Bunu yaparsa Torkel bunun nedenini merak edecek, onun soruşturmaya katılma gerekçesinden kuşkulanacak ve gereksiz yere dikkat kesilecekti. Bu yüzden Sebastian, Martina'dan adım adım uzaklaşmaya devam etti.

"Sebastian!"

Sebastian hızla düşünmeye başladı. Västeråslı kadın polisle görüşmesine bir gerekçe bulmalı mıydı? Bulsa belki daha iyi olurdu. Muhtemelen Torkel'in de düşündüğü şeyi söylemeye karar verdi.

"Dosyayı okumaya gidiyordum, bir memur araya girdi," diyecekti.

"Yine Lundin'i hedef gösteren anonim bir ipucu geldi. Ursula ve Billy araştırmak için oraya gittiler. Fakat sen de gidip annesiyle bir konuşsan iyi olur diye düşündüm."

"Clara'yla mı?"

"Evet, ilişkiniz iyi gibi görünüyordu."

Evet, öyle denebilirdi. Yakın bir temas vardı. Ama orada sadece Torkel'in peşinde olan değil, Sebastian'm bir an önce çekip gitmesini isteyecek başka bir kadın vardı.

Cinayet zanlılarının anneleriyle yatılmazdı. Sebastian, Torkel'in böyle düşüneceğinden emindi.

"Gitmemem daha uygun olur diye düşünüyorum. Dosyayı okusam daha iyi olur. Bakalım yeni bir şeyler bulabilecek miyim?"

Torkel bir an bunu reddetmeyi düşündü, ama sonra başını sallayarak onayladı.

"Peki, öyle yap."

"Bir konu daha var. Buradaki bilgisayarlara girebilmem için kayıt gibi işlemleri yapabilir misin?"

Torkel iyice meraklı göründü.

"Neden?"

"Neden olmasın?"

"Başına buyruk davranmakla meşhursun da ondan."

Torkel yaklaştı ve Sebastian bunun nedenini biliyordu. Ekibin içindeki olası ihtilafların meraklı gözler tarafından görülmesine gerek yoktu. Dışarıdan birlik içinde görünüyorlardı. Bu çok önemliydi. Torkel'in söylemeyi düşündüğü şeyler pek olumlu değildi belli ki. Durum da zaten böyleydi.

"Sen ekibin tam bir üyesi değil, bir danışmansın. Yapmak istediğin bütün araştırmalar, peşinden gitmek istediğin bütün ipuçları önce bizden birinin onayını alacak. Senden Billy sorumlu olacak.

Sebastian hayal kırıklığına uğradığını göstermek istemediyse de bunu tam olarak başaramadı.

"Bunda bir sorun mu var?"

"Hayır, yok. Karar senin."

Canın cehenneme, Torkel. Şimdi düşündüğünden de uzun bir süre gerekecekti. Oysa soruşturmada uzun bir süre kalmak gibi bir niyeti yoktu. Kimseyle konuşmayı, kimseyi sorgulamayı, bir şeyi ya da birini analiz etmeyi düşünmüyordu. Senaryolar ve suçlu profilleri oluşturmaya niyeti yoktu. Anna Eriksson'un değişen adresini veya şimdi yeni bir adı varsa onu bulduktan sonra hızla gruptan ayrılacak, şehri terk edecek ve hiçbiriyle bir daha görüşmeyecekti.

Sebastian elindeki dosyayı kaldırarak, "Oturup şunu okuyacağım," dedi.

"Sebastian, bir şey daha var."

Sebastian sessizce bir iç çekti. Çekip gitse ve bir yerde kahve içerek dosyayı okuyormuş gibi yapsa ne iyi olurdu.

"Sen burada arkadaşlık hatrına bulunuyorsun. Buna gerçekten ihtiyacın olduğuna inandığım için. Hiçbir şekilde teşekkür beklemiyorum, ama kararımdan pişman olup olmamam senin davranışlarına bağlı."

Sebastian yanıt vermeye vakit bulamadan Torkel arkasını dönüp gitti.

Sebastian hiçbir şekilde şükran duymuyordu.

Ama Torkel'in pişman olacağı belliydi.

Hayatına Sebastian'ı karıştıran herkes için böyle olmuştu.

Billy garajın kapısını açtı. Otomobil yoktu, bir arabalık yer vardı ve bu nadir görülen bir durumdu. Billy ve Ursula daha önce birkaç garajı kontrol etmişlerdi, çoğunda otomobilden başka her şey vardı. Ancak Lundin'in garajında boş yer vardı. Garaj yağ lekeliydi ve ortasındaki kanalizasyon deliğinin pisliği vardı. Billy kapıyı sonuna kadar açarken, Ursula da ışık düğmesine uzandı.

Garaja girdiler, tavandaki iki floresan lamba yandı, ama ikisi de cep fenerlerini çıkardılar. Tek kelime etmeye gerek duymadan, garajın her iki tarafını da gözden geçirmeye başladılar. Ursula sağ, Billy ise sol taraftan başladı. Ursula'nın bulunduğu tarafta zemin boştu. Köşede eski bir kriket sopası ve elektrikli bir çim biçme makinesi duruyordu. Ursula makinenin içine baktı, yine boştu. Duvardaki raflar daha düzenliydi. Garajda bir otomobilin bulunduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Ne bir yağ kutusu ne bir buji ne de lamba vardı. Daha çok bahçe malzemeleri vardı. Kenar şeritleri, yarısı boş tohum torbaları, iş eldivenleri ve yabani otlara karşı kullanılan spreyler. Burada hiçbir yere bir ceket saklanamazdı. E-postayla gelen bilgilerin doğru çıkması, Ursula'yı çok şaşırtırdı. Eğer burada bir ceket olsaydı bir önceki gelişinde mutlaka bulurdu.

"Yerdeki deliğe baktın mı?"

"Ne sanıyorsun?"

Billy cevap vermedi. Uzun olan duvarda, beyaz bahçe mobilyalarının yanındaki çiçek ve ekin topraklarıyla dolu üç çuvalı kaldırmaya başladı. Soru sorması aptalcaydı. Ursula kendisine soru sorulmasından hoşlanmazdı. Önceki ilişkileri hakkında fazla bir şey bilmese de Ursula'nın Sebastian Bergman'dan bu nedenle hoşlanmadığını düşündü. Billy, Sebastian'ın her şeyi ve herkesi devamlı sorguladığını duymuştu. Sorguluyor ve daha çok bilgi sahibi oluyordu. Görevini yerine getiren Billy için diyecek bir şey yoktu. Kendisinden daha iyi polislerle çalışıyordu ve bunda bir sorun yoktu. Billy'nin henüz Sebastian hakkında bir kanaati yoktu. Ufak tefek takılmalar, iğne-

leyici şakalar gerginlikten kaynaklanıyor olabilirdi. Fakat Ursula ondan hoşlanmıyordu. Vanja da öyle. Billy onların yerinde olsaydı bile böyle bir olasılık çok düşüktü.

Kendi bulunduğu taraftaki köşeye vardı. Birkaç bahçe malzemesi yere konmuş, birkaç alet de duvara düzgün olarak asılmıştı.

"Ursula..."

Billy bahçe aletlerinin yanında durmuştu. Tırmık, çapa ve Billy'nin adını bilmediği kesici bir şeyin bulunduğu tahta askının yanında, içinde gübre topakları olan on litrelik plastik bir kova duruyordu. Ursula, feneriyle kovanın içini aydınlatan Billy'nin yanına geldi. Topakların arasında yeşil bir şey görünüyordu.

Ursula sessizce fotoğraf çekmeye başladı. Birkaç kez çektikten sonra kamerasını indirdi ve Billy'ye döndü. Billy kendi yüzünün ifadesiz olduğuna sanıyordu, ama Ursula onu kuşkulu olarak yorumladı.

"Şüpheli birinin garajında gübrelerin içinde gizli bir ceket gözden kaçıracak değilim, bunu bilesin."

"Ben bir şey söylemedim."

"Bakışlarını görüyorum, bu yeterli."

Ursula çantasından büyük bir fermuarlı torba çıkararak penseyle ceketi kovadan dikkatlice çekmeye başladı. İkisi de çıkan ceketi ciddiyetle seyretmeye koyuldular. Ceketin birçok yeri kurumuş kanla kaplıydı. Arkasındaki kumaş ayrılıp kopmak üzereydi. İçinde canlı bir gövde varken nasıl göründüğünü hayal etmek ikisi için de zor değildi. Ursula ceketi sessizce torbaya koyup fermuarı kapattı.

Haraldson, Västgöte Caddesi'ndeki polis merkezinde, bilgisayarının başında e-posta bekliyordu. Hâlâ yarışın içinde olduğuna hiç şüphe yoktu.

Herkes onu uzaklaştırmak istiyordu ama planlamacı özelliği, merkezde kimin ya da kimlerin en çok bilgiyi sağladığını sezme yeteneği sayesinde yerinde kaldı. Çoğu meslektaşı ve diğer birçok insan ona her gün nezaket icabı selam veriyordu. Haraldson, girişteki danışmada çalışanların hem içeride hem de dışarıdaki birçok şeyi bildiğini fark etmişti. Bu yüzden yıllardır onlarla arada bir kahve içer ve bir şeyler atıştırır, ailelerini sorar, onlarla ilgilenir ve bir ihtiyaç olduğunda onların yardımına koşardı. Bu yüzden Roger Eriksson'la ilgili yeni bir şey ortaya çıktığında doğal olarak ona haber verirlerdi. Västmanland bölgesi emniyet müdürlüğünün telefonuna bir ihbar ya da internet sitesine bir bilgi gelirse bu Haraldson'a da ulaşırdı. Lundin'in garajındaki ceketle ilgili isimsiz ihbar geldiğinde, danışmadan telefon edilmiş ve derhal bu ihbar yazıcıdan çıkarılıp Haraldson'a ulaştırılmıştı. Bu iyiydi, ama yeterli değildi. Yazıcıdan çıkan bir kâğıdı kim olsa getirirdi.

Bu uzmanlık gerektirmeyen, pratik bir işti.

Ama e-postayı gönderenin izini bulmak polis işiydi. Mesajdan anlaşıldığı kadarıyla bilgi veren kimsenin bir suçu yoktu. Ancak ihbarın doğru olduğu anlaşılırsa, bunu gönderenin suça ilişkin bilgileri var demekti ve Cinayet Masası bununla ilgilenecek, Haraldson da onları yönlendirecekti.

Merkezin bilgisayar bölümünün ciddiye alınacak bir yanı yoktu. Bunun başında elli yaşlarındaki Kurre Dahlin bulunuyordu. Bildiği tek şey, klavyede *ctrl/alt/delete* tuşlarına basmak ve sonra başını iki yana sallayıp inatçılık eden bilgisayarları servise yollamaktı. Kurre Dahlin, gelen e-postaların kaynağını bulmaktan çok onları kaybetmeyi öğrenmişti.

İhbarı gönderen bilgisayarın IP adresi vardı. Haraldson ihbarı alınca, bunu kardeşinin on yedi yaşındaki oğluna gönderdi. Ayrıca telefonuna mesaj da attı ve gönderilen yerin adresini bulması için

yeğenine 500 kron teklif etti. Onun şu anda okulda olduğunu biliyordu, en kısa zamanda yanıt vermesini istedi.

Çocuk mesajı okuyunca elini kaldırıp özür dileyerek dersten çıktı. İki dakika sonra okulun bilgisayarından e-postalarına baktı ve orijinal e-postada gönderenin IP adresini görünce huzursuz oldu ve sırtını sandalyeye yasladı. Haraldson, yeğeninin bilgisayar konusunda dâhi filan olduğunu sanıyordu ve genelde ondan istediği şeyleri gülünçlük derecesinde basit şeylerdi. Ama çocuk bu kez amcasını hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalacaktı. IP adresini bulmak sorun değildi, ama mesaj büyük internet oparatörleri aracılığıyla gönderildiyse bunun bir yararı olmazdı. Yine de denemeliydi.

İki dakika sonra sırtını yine sandalyeye dayadı, ama bu kez gülümsüyordu. Şansı yaver gitmişti. İhbar bağımsız bir internet operatöründen gönderilmişti. Beş yüz kronunu hak etmişti. Gönder seçeneğine tıkladı.

Polis merkezinde Haraldson'un bilgisayarından tiz bir ses geldi. Hemen gelen e-postayı açtı ve keyifle başını salladı. İhbarın gönderildiği bilgisayarın bağlı olduğu operatör, şehrin dışındaki Palmlövska Lisesi'ne aitti.

"Bir sonraki yoldan sola dön."

Sebastian sivil polis araçlarından birinde oturuyor, Vanja da aracı sürüyordu. Önündeki GPS'e bir göz attıktan sonra, "Cihaz düz bir hat gösteriyor," dedi.

"Eğer sola dönersen kestirmeden gideriz."

"Emin misin?"

"Evet."

Vanja dümdüz devam etti. Sebastian koltuğa çöktü ve kirli yan camdan, karşısında büyük bir boşluk halinde uzanan şehri seyretmeye koyuldu.

Torkel, Vanja, Billy ve o toplantı odasındaydılar. Torkel ona olayla ilgili yeni bilgiler elde ettiklerini söylemek istemişti. Sebastian o sırada orada olmayışını iyi bir gerekçeyle açıklamış, sonra cinayet kurbanının ceketinin bulunduğunu öğrenmişti. Ceketin üzerindeki kan lekeleri henüz tahlil edilmemişti, ama hiç kimse bunun başkasının ceketi ya da kanı olduğuna inanmıyordu. Böylece Leo Lundin yeniden soruşturmanın gündemindeydi. Toplantıdan sonra Vanja onu tekrar sorgulayacaktı.

"Bunu yapabilirsin, ama zaman kaybı olur."

Herkes, masanın ucunda oturan Sebastian'a dönmüştü. Aslında sessizce oturabilir, bilgisayarlara ve ihtiyacı olan bilgilere ulaşmaya çalışırken diğerlerinin istedikleri gibi hata yapmalarına göz yuma-

bilirdi. Bu çok zor değildi. Ama zaten kimse ondan hoşlanmıyordu. O yüzden pekâlâ ukalalığına devam da edebilirdi.

"Olacak iş değil." Sebastian sandalyenin ön ayaklarını tekrar halının üzerine koydu. Ursula odaya girdi ve kapıya yakın sandalyelerden birine çöktü. Sebastian devam etti: "Leo asla kurbanın ceketini kendi garajına koymaz."

"Neden olmasın?"

Billy gerçekten bilmek istiyordu. Hiçbir şekilde savunmacı davranmıyordu. Belki de birinin kendisiyle daha yakın bir bağlantı kurmasını istiyordu.

"Ceketi cinayet kurbanının üzerinden çıkarması bile olacak şey değil."

"Saatini almış."

Vanja ise geri durmuyordu, tam tersine hücuma geçmişti. Onu düzeltmesi, gerekçesini çürütmesi ilginçti. Vanja, Ursula gibiydi ya da daha doğrusu Sebastian'a benziyordu. Görev başındayken hassas ve saldırgandı.

Bir çeşit yarış içgüdüsü, kazanma arzusuna kapılıyordu.

Maalesef bu yarışı Vanja kazanamayacaktı. Sebastian onun bakışlarını sakin karşıladı.

"İkisi farklı; saatin bir değeri var. On altı yaşında, annesinin parasıyla geçinen bir erkek çocuğu var karşımızda. Sürekli olarak etrafında gördüğü maddi yarışa yetişmeye çalışıyor. Cüzdanı ve cep telefonunu bırakıp paramparça olmuş ve kana bulanmış bir ceketi neden çıkarıp alsın? Mantıklı değil."

"Sebastian haklı."

Herkes dönüp Ursula'ya baktı. Sebastian'ın yüzünde duyduklarına inanamayan bir ifade vardı. Ursula bu sözü pek sık söylemezdi. Sebastian böyle bir şeyin daha önce olduğunu bile hatırlamakta zorlandı.

"Aykırı bir şey söylüyorum, ama gerçek bu." Ursula hızla yerinden kalkarak bir zarftan iki fotoğraf çıkardı."İlk defasında ceketi gözden kaçırdığımı sanabilirsiniz. Ama buraya bakın."

Resimlerden birini masaya koydu ve herkes bakmak için öne doğru eğildi.

"Dün garajı ararken üç şeyle özel olarak ilgilendim: doğal olarak motosiklet, yerdeki delik –çünkü motosiklet yıkandıktan sonra orada kan izleri kalabilirdi– ve garajda bulunması muhtemel bir silah. Silah bulamadık, ama bahçe aletlerine gelelim. Bu fotoğrafı dün çektim."

Tahtadaki yerlerinde asılı bahçe aletlerini gösteren fotoğrafa işaret etti. Fotoğraf yukarıdan çekilmişti ve bir köşede, içinde gübre topakları olan kova açıkça görülüyordu.

"Bunu bugün çektim ve bir hata buldum."

Ursula ikinci fotoğrafı koydu; neredeyse birincisiyle aynıydı. Ama bunda ince gübre topakları içinde, yeşil kumaş Birçok yerden apaçık görünüyordu. Bir an için odaya tam bir sessizlik hâkim oldu.

"Biri ceketi geceleyin oraya koymuş."

Herkesin düşündüğünü önce Billy dile getirmişti.

"Biri bunu Leo Lundin'in üzerine yıkmak istiyor."

"Temel gerekçe bu değil." Sebastian fotoğraflara göz ucuyla baktıktan sonra böyle söyledi. Şimdi toplantı odasında ona enerji verecek bir şeyler oluyordu. Katil, kurbanın üzerinden ona ait olan şeyleri alıp delil malzemesi üretiyordu. Bunu herhangi birine karşı değil, polisin ikincil derecede şüpheli olarak gördüğü kişiye karşı yapıyordu. Bu da katilin, polisin çalışmasını dikkatlice izlediğini, planlı bir şekilde davrandığını ve ardından ceketi oraya koyduğunu gösteriyordu. Demek ki katil henüz pişmanlık falan duymuyordu. Tam Sebastian'a göre biriydi. "Ceketi garaja koymasındaki başlıca

amacı, şüpheleri kendinden uzaklaştırmak. Leo'ya karşı kişisel bir düşmanlığı yok. Biz zaten ona odaklandığımız için onu kullandı."

Torkel biraz memnun bir ifadeyle Sebastian'a baktı; daha önce hissettiği kuşku biraz zayıflamıştı. Torkel, Sebastian'ı onun sandığından daha iyi tanıyordu. Meslektaşının ilgi duymadığı alanlara bağlılık gösterme konusundaki eksikliğini biliyordu, ama bir kez kendisini etkileyen bir olayla karşılaştığında Sebastian'ın konuyla ne kadar yakından ilgilendiğini ve soruşturmaya ne kadar büyük bir katkı sağladığını biliyordu. Torkel, meslektaşlarının iyi bir yolda olduğunu hissetti. İçinden, gelen e-posta ve bulunan ceket için teşekkür etti.

"Öyleyse e-postayı gönderen kişi katilin kendisidir."

Hızla bu gerçekçi sonucu çıkaran Vanja olmuştu.

"Bu e-postanın izini sürmeliyiz. Nereden gönderildiğini öğrenin."

Toplantı tam bir tiyatro oyunu gibiydi. Kapı yavaşça çalındıktan sonra Haraldson içeri girmek için sırasını bekler gibiydi.

Sebastian emniyet kemerini çıkarıp araçtan indi. Önünde durdukları binanın dışına baktı ve büyük bir yorgunlukla ağzından şu sözcükler çıktı:

"Demek bu okula gidiyormuş..."

"Evet."

"Zavallı. İntihar ihtimalini tamamen eledik mi?"

Palmlövska Lisesi'nin çifte kapısından girince, İsa'nın büyük bir tablosuyla karşılaşılıyordu. İsa kollarını kavuşturmuştu; sanatçı bunu bir karşılama jesti olarak düşünmüştü. Ama Sebastian aynı eseri, özgürlüğü yok eden, tehditkâr bir tablo olarak yorumladı.

Resmin altında şöyle yazıyordu:

"Yuhanna 12:46. Yeryüzüne bir ışık geldiği için, bana inanlardan hiç kimse karanlıkta kalmayacaktır."

Sebastian güçlükle konuştu.

"İncil'i okudun mu?"

"Burada yazanı biliyorum."

Sebastian merdivenin son basamağından çıktıktan sonra kapılardan birini itti. Vanja bu devasa tabloya son bir kez baktıktan sonra onun arkasından geldi.

Okul müdürü Ragnar Groth, eliyle ofisin bir köşesindeki iki kişilik kanepeyi gösterdi. Vanja ve Sebastian oturdular ve Ragnar Groth ceketinin düğmesini açıp eski çalışma masasının arkasına geçti. Farkında olmadan bir kalemi düzeltince kalem masanın kenarıyla paralel hale geldi. Sebastian bunu fark etti ve bakışlarını önce çalışma masasında, sonra odanın diğer her yerinde gezdirdi. Müdürün çalışma odası boş sayılırdı. Sol tarafında bir yığın plastik dosya düzgün bir biçimde üst üste yığılıydı. Hiçbirinin kenarı dışarı taşmıyordu. Bunlar çalışma masasının sol alt tarafına iki santimetrelik mesafeyle yerleştirilmişti. Sağ tarafta iki dolma kalem ve bir kurşun kalem, paralel ve uçları aynı yöne bakacak biçimde duruyordu. Onların üzerinde, kullanılmadığı anlaşılan bir cetvel ve silgi duruyordu. Telefon, bilgisayar ve lamba, çalışma masasının kenarlarına birbirlerine eşit aralıklarla yerleştirilmişti.

Odanın başka yerleri de aynı düzendeydi. Duvarlarda eğri duran bir tablo yoktu. Hiçbir yerde yapışkan not kâğıdı falan görünmüyordu; ilan tablosundaki her şey eşit mesafelerle iğneyle tutturulmuştu. Kitaplıklardaki dosyalar eşit aralıklarla dümdüz sıralanmıştı. Masada kahve fincanından veya bardaktan kalan en ufak bir leke yoktu. Mobilyalar ve yerdeki halı, milimetresine kadar duvarlara uygun döşenmişti. Sebastian, müdür Groth'a hemen teşhisini koydu: Hastalık derecesinde kuralcı ve titiz biriydi.

Müdür, Vanja ve Sebastian'ı odasının dışında abartılı bir ciddiyetle karşılamış, elini gülünç bir şekilde dümdüz uzatmış ve arkadan

hemen okulun öğrencilerinden birinin öldürülmesinin ne kadar korkunç bir şey olduğunu anlatan uzun bir girizgâha başlamıştı. Doğal olarak herkes bu dehşet verici cinayeti çözmeye yardımcı olmak için elinden geleni yapacaktı. Bu konuda hiçbir engel çıkarmayacak, polisle sonuna kadar işbirliği yapacaklardı. Vanja, müdürün bütün söylediklerinin bir reklam firmasının kriz el kitabından alıntı olduğunu düşünmeden edemedi. Müdürün kahve teklifini geri çevirdiler.

"Okul hakkında neler biliyorsunuz?"

"Yeterince şey biliyoruz," dedi Sebastian.

"Fazla değil," diye ekledi Vanja.

Groth, Sebastian'a hoşgörülü bir gülümsemeyle baktıktan sonra Vanja'ya döndü.

"1950'li yıllarda yatılı okul olarak faaliyete başladık. Bugün dil, ekonomi ve yöneticilik gibi alanların yanı sıra toplum ve fen bilimlerini içine alan özel bir liseyiz. Tüm Mälardalen ve hatta Stockholm'den gelen gençlerden oluşan iki yüz on sekiz öğrencimiz var. Bu yüzden yatılı bölümümüzü kapatmadık.

"Böylece zengin çocukları, sıradan çocuklara karışmayacaktı."

Groth, Sebastian'a döndü. Alçak ve ölçülü sesine rağmen, rahatsız yüz ifadesini gizleyemedi.

"Hakkımızdaki üst sınıf okulu söylentisi artık geçerliliğini yitiriyor. Son zamanlarda, çocuklarının okulda bir şeyler öğrenmesini isteyen ailelere yönelmiş durumdayız. Ülkede, en yüksek notları alan öğrencilerin bulunduğu okulların arasındayız."

"Elbette öylesiniz, rekabet gücünüz var ve gülünç derecedeki yüksekokul ücretlerinin hakkını veriyorsunuz."

"Artık okul ücreti almıyoruz."

"Elbette alıyorsunuz, sadece buna 'makul ücret' adını koymuşsunuz."

Groth, Sebastian'a soğuk bir bakış attıktan sonra ergonomik ofis sandalyesine tekrar yaslandı. Vanja konunun başka bir yöne kaydığını hissetti. Müdürün biraz abartılı ama saygılı ses tonu, soruşturmada onlara yardımcı olacağı izlenimini veriyordu. Sebastian'ın kabalığı, sadece üç dakika içinde bu durumu değiştirebilirdi. O zaman da öğrenciler ve öğretmenler hakkında bilgi almak için mücadele etmek zorunda kalacaklardı. Eğer Ragnar Groth kabul etmezse, izin çıkarmadan sınıf fotoğraflarına bile bakamayacaklardı. Vanja, müdürün işleri zorlaştırabileceğinin bilincinde olup olmadığından emin değildi, ama şu aşamada işi şansa bırakmak istemiyordu. Oturduğu kanepede öne eğilerek ona gülümsedi.

"Roger'den bahseder misiniz? Nasıl oldu da bu okula geldi?"

"Eski okulunda liseye başladığında alay ve dışlanma sorunu yaşamış. Kadın öğretmenlerimizden biri onu iyi tanırdı; Roger onun oğluyla arkadaştı. Öğretmen onun hakkında iyi şeyler söyleyince burada bir yer ayarladık."

"Buradan memnun muydu? Kavgaya falan karıştığı oldu mu?"

"Alay ve dışlamayı engelleme konusunda çok aktif çalışıyoruz."

"Bununla ilgili bir tabiriniz vardı değil mi? 'Arkadaş eğitimi' demiyor musunuz buna?"

Groth, Sebastian'ın lafına aldırış etmedi.Vanja ise, Sebastian'a bakarak çenesini tutması gerektiğini ima etti, sonra tekrar müdüre döndü.

"Roger'in son zamanlarda, bir şeyden korkma ya da başkalarına aşırı tepkiler verme gibi farklı davranışlar içine girdiğini gördünüz mü?"

Müdür düşündü ve yavaşça başını salladı.

"Hayır, böyle bir şey söyleyemem, ancak sınıf öğretmeni Beatrice Strand'la görüşebilirsiniz. O Roger'i benden çok daha sık görüyordu."

Müdür sadece Vanja'ya döndü.

"Roger'in buraya gelmesini sağlayan Beatrice'tir."

"Peki makul okul ücretini nasıl ödüyordu?"

Bu sözler Sebastian'ın ağzından hızla çıkmıştı. Sorusunun geçiştirilmeyeceğini düşündü. Müdür şaşırmış gibi görünüyordu. Sanki bu hafif kilolu ve pejmürde giyimli adam onu köşeye sıkıştırmıştı.

"Roger ücret ödemiyordu."

"Yani küçük sosyal projenizin bir parçası mıydı? Hayırseverliğinizi yerine getiriyordunuz demek. Kendinizi iyi hissettiniz mi?"

Groth sandalyeyi dikkatle geriye itip yerinden kalktı. Tıpkı o eski filmdeki Caligula gibi, çalışma masasının başında ayakta durarak parmak uçlarını masanın tozsuz yüzeyine koydu. Müdürün, yerinden kalktığı anda refleks olarak ceketini iliklediğini fark eden Sebastian, bunu bir kızgınlık belirtisi olarak yorumladı.

"Okulumuza karşı bu olumsuz tavrınızın beni gerçekten rahatsız ettiğini söylemeliyim."

"Demek öyle? Hayatımın en kötü üç yılının bu okulda geçtiğini bilmelisiniz. Coşkunuza katılmam için, göz boyamadan daha fazlası gerek."

Groth, Sebastian'a kuşkuyla baktı.

"Buranın eski bir öğrencisisiniz demek?"

"Evet, maalesef babam beni bu bilgi tapınağına gönderdi."

Groth bu bilgiyi aldığında duyduklarını anlayıp yerine oturdu. Yeniden ceketinin düğmesini açtı. Öfkeli yüz ifadesinin yerini tam bir güvensizlik aldı.

"Siz Ture Bergman'ın oğlu musunuz?"

"Evet."

"Pek benzemiyorsunuz."

"Teşekkür ederim, buraya geldiğimden beri duyduğum en güzel söz bu oldu."

Sebastian kalktı ve eliyle Vanja'yı da kapsayan bir hareket yaptı.

"Siz devam edin. Beatrice Strand'ı nerede bulabilirim?"

"Şimdi derstedir."

"Okulun içinde bir yerde değil mi?"

"Bence teneffüsü beklemeniz daha iyi olur."

"Tamam, kendim bulurum."

Sebastian koridora çıkarken kapıyı kapatmadan önce Vanja'nın onun adına özür dilediğini duydu. Sadece Vanja'nın değil, daha önce diğer meslektaşlarının da başka insanlardan aynı konuda onun adına özür dilediklerini duymuştu. Sebastian bu soruşturmayı iyice benimsemeye başlamıştı. Hızlı adımlarla merdivenden aşağı indi. Eskiden sınıfların çoğu alt kattaydı; herhalde değişmemişti. Birçoğu kırk yıl öncesine ait gibiydi; duvarlar yeni renge boyanmıştı, ama onun dışında Palmlövska Lisesi tıpatıp eskisi gibiydi.

Cehennemler kolay kolay değişmezdi.

Cehennemin tarifi bu olmalıydı.

Hiç sonu gelmeyen bir ızdırap.

Sebastian'ın aradığı yeri bulması beklediğinden uzun sürdü. Aşina olduğu koridorlarda dakikalarca dolandı ve Beatrice Strand'ın olduğu sınıfı bulmadan önce birçok kapıyı çaldı. Dolanırken hiçbir şeyi tanımamaya karar vermişti. Bu okul sadece bir binaydı. Bu binada mutsuz üç yıl geçirmişti. Liseye başlarken babası onu Palmlövska'ya girmeye zorlamıştı ve Sebastian daha ilk günden memnun olmamaya ve uyum sağlamamaya karar vermişti. Akla gelebilecek her kuralı çiğnemiş, her öğretmene ve otoriteye meydan okumuştu. Davranışları belki diğer öğrenciler arasında ona bir konum sağlamıştı. Ama Sebastian okuldaki yıllarında hiçbir şeyin olumlu olmayacağına karar vermişti bir kere. Bu yüzden diğer öğrenciler hakkında söylenti çıkarma ve onları birbirlerine düşürme ya da öğretmenlere karşı kışkırtma konusunda bir saniye bile tereddüt

etmemişti. Bu nedenle kimse onu sevmiyor ve herkes onu dışarıda tutuyordu. O ise bu durumdan hoşnuttu. Her şeye ve herkese karşı sistematik olarak yabancılık göstererek babasını cezalandırdığını düşünüyordu. Tamamen yalnız olmak ona yeni bir tür özgürlük vermişti. Ondan beklenen tek şey, kötü davranışlarını tekrarlamasıydı. O da bunda pek başarılıydı.

Gençlik yıllarında izlediği yol, hayatı boyunca onun bir parçası olarak kaldı. Aslında bütün hayatı boyunca demek doğru olmazdı. Lily'yle birlikte olduğu dönemde hiç de öyle değildi. Nasıl olmuştu da bir –sonradan iki– insan onun hayatında bu kadar büyük bir etki yaratmıştı? Onu değiştirmek mümkün müydü?

Bunu bilmiyordu.

Sadece böyle bir şeyin olduğunu biliyordu.

Evet, olmuştu ve sonra elinden alınmıştı.

Açık kahverengi kapıyı çaldı ve tek bir hareketle içeri girdi. Kırk yaşlarında bir kadın masasında oturuyordu. Atkuyruğu yapılmış kızıl saçları ensesine uzanıyordu. Çilli yüzü makyajsızdı. Koyu yeşil bluzunun yakaları, iri olmayan göğüslerinin üzerinden bağlıydı. Uzun, kahverengi bir etek giymişti. Kendini tanıtan Sebastian'a meraklı gözlerle bakıyordu. Dersin geri kalanında öğrecileri serbest bıraktı. Beatrice Strand hiçbir itirazda bulunmadı.

Şimdi sınıfta yalnız kalmışlardı ve Sebastian en öndeki sıradan bir sandalye çekerek oturdu. Ondan Roger'i anlatmasını rica etti. Duygusal bir tepki alacağını tahmin etti ve tahmini doğru çıktı. Beatrice öğrencilerin önünde, aldığı bütün cevaplar karşısında, dıştan gelecek bir tehlikeye karşı güven duygusu veren bir insan olarak güçlü olmak zorundaydı. Ama şimdi bir başka yetişkinle baş başaydı. Polis sorgusundaydı. Beatrice'in artık güçlü görünmesine gerek yoktu. Sebastian'ın beklediği gibi kendini koyverdi.

"Bir türlü anlayamıyorum..."

Beatrice'in sözcükleri, hıçkırıklar arasından çıkıyordu.

"Cuma günü her zamaki gibi vedalaştık ve artık... Hiç geri gelmeyecek. İçimizden hep bulunmasını diledik, ama cesedini bulduklarında..."

Sebastian bir şey söylemedi. Kapı vuruldu ve Vanja başını içeri uzattı. Sebastian onları tanıştırırken Beatrice gözyaşlarını mendille sildikten sonra özür dileyip kalktı ve sınıfı terk etti. Vanja sıralardan birinin kenarına ilişti.

"Okul hiçbir veri akışını izlemiyor ve hiçbir yerde kamera yok. Bunun bir karşılıklı saygı ifadesi olduğunu söylüyor müdür."

"Yani e-postayı herhangi bir kimse göndermiş olabilir mi?"

"Öğrenci olmasına gerek yok, sokaktan geçen biri bile girip yollayabilir."

"Ama okulun bildiği biri olması gerekmez mi bunun?"

"Aslında öyle, ama bu iki yüz on sekiz öğrenci, onların aileleri, arkadaşları ve tüm okul personeli demek."

"Bunu biliyordu."

"Kim?"

"Mesajı gönderen kişi. Bu noktadan yola çıkılarak izinin bulunmasının imkânsız olduğunu biliyordu. Daha önce buraya gelmiş. Bu okulla bir bağlantısı var. Buradan yola çıkabiliriz."

"Öyle görünüyor. Erkek mi acaba?"

Sebastian kuşkuyla Vanja'ya baktı.

"Erkek değilse, çok şaşırırım. Kullandığı usuller ve özellikle kalp olayı katilin erkek olduğunu gösteriyor." Sebastian, prensip olarak kadın saldırganlarda görülmeyen ama erkek saldırganlarda sıkça rastlanan, kurbanının üzerinde tahakküm kurma dürtüsü hakkında açıklama yapmayı düşünürken Beatrice geri geldi ve Sebastian söze başlayamadı. Beatrice masasının ardına geçerken bir kere daha özür diledi ve onlara döndü. Kendini biraz toparlanmış görünüyordu.

"Roger'in bu okula başlamasını siz sağlamışsınız, öyle mi?" diye başladı Vanja.

Beatrice başıyla onayladı.

"Evet, oğlum Johan'la arkadaşlar." Beatrice yanlış zaman kipi kullandığını fark etti ve hatasını düzeltti. "Arkadaşlardı. Sık sık evimize gelirdi. Ortaokuldayken okulu sevmediğini biliyordum, ama sonunda Runeberg Lisesi'nde daha kötü olmasa bile, aynı durum ortaya çıktı."

"Ama buradan memnundu, değil mi?"

"Zamanla daha iyi oldu. Elbette başta ağır gelmişti."

"Niçin?"

"Onun için bir değişiklik olmuştu. Öğrenciler son derecede gayretliydi. O bu tempoya ya da bizim çalışma düzeyimize alışık değildi, ama daha iyi oldu. Derslerden sonra okulda kalıp kursa devam etti ve gerçekten okula bağlandı."

Sebastian sessizce oturuyordu. Beatrice'in dikkati Vanja'nın üzerinde toplanmıştı; Sebastian profilden ona baktı ve parmaklarını Beatrice'in kızıl saçları arasında gezdirmenin, çilli yüzünü öpmenin nasıl olacağını düşünmeye başladı. Büyük mavi gözlerini zevkten yumacaktı. Sanki yalnız olduğuna dair bir sinyal gönderiyordu, ama Sebastian bundan emin değildi. Ama bu sinyal Clara Lundin'deki gibi hüzün değildi. Beatrice kendinden daha emin, daha olgundu. Sebastian onunla yatağa girmenin daha zor olacağını hissetti, ama bu zorluğa değerdi. Bu düşünceleri bir kenara bıraktı. Soruşturmayla bağlantılı olan bir kadının, o noktada kalması daha iyiydi. Sebastian tekrar konuşmaya konsantre olmaya karar verdi.

"Roger'in burada arkadaşları var mıydı?"

"Fazla değil. Johan'la, bazen de Erik Heverin'le vakit geçiriyordu. Fakat Erik bu dönem Amerika'da. Bir de kız arkadaşı Lisa vardı.

Roger dışlanan ya da hoşlanılmayan biri değildi. Sadece yalnızlığı tercih ediyordu."

"Hiç kavga eder miydi?"

"Burada değil, ama bazen eski okulundan olanlarla karşı karşıya gelirdi."

"Herhangi bir şeyden endişe duyuyor muydu?"

"Hayır. Buradan giderken her şey normaldi. Cuma olduğu için diğerleri gibi memnundu. İsveççe sınavı vardı ve çıkarken uğrayıp sınavının iyi geçtiğini söyledi."

Beatrice sustu ve o anı hatırlar gibi başını salladıktan sonra tekrar gözyaşlarına boğuldu.

"Çok iyi bir çocuktu, duygusal ve olgundu. Bu olanları anlamak imkânsız."

"Oğlunuz Johan burada mı?"

"Hayır, evde. Olaydan çok etkilendi."

"Onunla da konuşmak istiyoruz."

Beatrice bitkin bir halde başını salladı.

"Anlıyorum, saat dört gibi evde olacağım."

"Sizin orada olmanıza gerek yok."

Beatrice yine başını salldı. Bu sözler tanıdıktı, kimsenin ona ihtiyacı yoktu. Sebastian ve Vanja kalktılar.

"Sizinle daha fazla konuşmamız gerekirse sonra yine geliriz."

"Tabii, gerçekten bu olayı çözmenizi umuyorum. Bu... herkese çok ağır geliyor."

Sebastian nezaketle başını salladı. Beatrice onları yolcu ederken şunu ekledi: "Bir şey daha var. Bir önemi var mı bilmiyorum, ancak aynı cuma akşamı Roger bizim eve telefon etti."

"Saat kaçta?"

Bu tamamen yeni bir bilgiydi ve Vanja birden Beatrice'e yaklaşarak bunu belli etti.

"Sekizi çeyrek geçe gibiydi. Johan'la konuşmak istiyordu. Ama Johan babası Ulf'la birlikte dışarıdaydı. Onu cep telefonundan arayabileceğini söyledim. Ama Johan daha sonra Roger'in aramadığını söyledi.

"Ne istediğini söyledi mi?"

Beatrice başını salladı.

"Sadece Johan'la konuşmak istiyordu."

"Cuma akşamı sekizi çeyrek geçe dediniz, değil mi?"

"Aşağı yukarı öyleydi."

Vanja teşekkür edip çıktı. Sekizi çeyrek geçe.

O saatte Roger kız arkadaşı Lisa'nın yanında değil miydi?

Böylece Vanja, Roger'in oraya hiç gitmediğinden de emin oldu.

Görüntüler LaCie markalı iki sabit diskin içindeydi. Bir saat önce gözetleme firmasının bir temsicisi tarafından getirilmişti. Billy, metalik gri kutulardan ilkini derhal bilgisayarına bağladı ve disk çalışmaya başladı. Üzerinde "23 Nisan Cuma 06.00-00.00, 1:02-1:16 numaralı kameralar" yazılıydı. Billy, Gustavsborg Caddesi'ni ya da caddenin bir kısmını kapsayan 1:14-1:15 numaralı kameralara ait kayıtları almıştı. O korkunç akşam, burasının Roger'in bulunduğu son yer olduğunu biliyorlardı.

Billy 1:14 numaralı kamera kayıtlarındaki farklı alt dosyalara iki kez tıklayarak doğru yeri aramaya başladı. Firma cimrilik etmediği için, altı aydan daha kısa bir süre önce kurulan kamera sisteminin kayıt kalitesi normalden daha iyiydi. Bu durum Billy'yi sevindirdi. Çoğu kez gözetleme kameralarının görüntüleri o kadar kötü ve bulanık olurdu ki soruşturmalarda bir işe yaramazdı. Şimdi durum farklıydı. Kaydı saat 21.00'e doğru ileri alırken, *Sanki en mükem-*

mel Zeiss optiği kullanılmış, diye düşündü Billy. Daha yarım saat geçmeden Torkel'e telefon açtı ve o da hemen geldi.

Torkel, Billy'nin yanına oturdu. Billy'nin bilgisayarına bağlı tavandaki projektör çalışmaya başladı ve duvarda 1:15 numaralı kameranın kaydı göründü. Görüntünün açısını düşününce, kameranın yerden on metre kadar yüksekliğe yerleştirildiği anlaşılıyordu. Ortadaki boş bir alanı, iki büyük binanın arasında kaybolan caddeyi ve daha ilerisini görüyordu. Soldaki binalardan biri yüksekokul, diğeri de başka bir okuldu. Kameranın önündeki açık alan soğuk ve rüzgârlı görünüyordu. Görüntülerin bir köşesinde zamanı gösteren sayılar dönüyordu. Görüntüye aniden ufak bir motosiklet girince Billy kaydı dondurdu.

"İşte orada."

Leo Lundin saat 21.02'de oradan geçiyordu ve kısa bir süre sonra sol taraftan yürüyerek Roger görüş alanına girecekti.

Billy tuşa tekrar bastı ve film devam etti. Bir dakika geçmeden, üzerinde yeşil bir ceket olan, hızlı ve bilinçli adımlarla ilerleyen bir başkası geldi. Başındaki şapkanın siperliğinden yüzünün görünmemesine rağmen bu kişi kuşkusuz Roger Eriksson'du. Boyu, biraz uzun saçları ve şu anda polisin delilleri arasında bulunan ve rengi kuruyan kanlarla kahverengileşen yeşil ceketiyle bunun Roger olduğu apaçık ortadaydı.

"Tam saat 21.02:48'de görüntülenmeye başlıyor," dedi Billy ve kaydı oynatmaya devam etti. Birkaç saatlik ömrü kalmış birinin hareketli görüntülerini izlemek farklı bir şeydi. Sanki gerçekleşecek felaketi bilmek, her adımın özenle değerlendirilmesini gerektiriyordu; her hareket daha anlamlıydı. Köşenin ardında ölüm pusu kurmuştu, ama günlük akışın içinde bunun en ufak bir izi yoktu. Neler olacağını, 1:15 numaralı kameranın önünden sakince geçen on altı yaşındaki genç değil, onu seyreden kişi biliyordu. O genç kendisini bekleyen sona dair hiçbir şey bilmiyordu.

Torkel, Roger'in durduğunu ve yukarı baktığını gördü. Bir saniye sonra motosiklet görüntüye girdi. Roger'in vücut dilinden, onun sürücüyü tanıdığını ve motosikletin ortaya çıkmasıyla bir şeyler olacağını anladığını gördüler. Roger kaskatı kesilmiş, bir çıkış yolu ararcasına etrafına bakıyordu. Hızla, etrafında onunla alay edercesine tur atan motosiklete aldırış etmemeye karar vermiş göründü. Motosikletli daha da yaklaşarak çevresinde tur atmaya devam etti. Roger durdu ve birkaç turdan sonra motosiklet de aynı şeyi yaptı. Leo motosikletten indi. Roger, kaskını çıkarıp kendini olduğundan büyük göstermek için dimdik duran Leo'ya baktı. Kavga çıkacağını bildiği için buna hazırlandı. Bu, Torkel'in ölen çocukla ilk karşılaşmasıydı ve onun nasıl biri olduğuna dair bir fikir veriyordu. Çocuk koşup gitmemişti; belki sadece bir kurban değildi. O da duruşunu dikleştirmiş gibi görünüyordu. Leo bir şey söyledi, Roger cevap verince ilk itme geldi. Roger geriye doğru sendeleyince Leo onun üzerine gitti. Roger dengesini sağladığında, Leo onun sol kolundan tutup ceketini çekti, böylece Roger'in saati açığa çıktı. Herhalde Leo bir şey söylemişti ki Roger kolunu geri çekmeye çalıştı. Sonra Leo suratına bir yumruk atarak karşılık verdi.

Herhangi bir uyarı olmadan atılan, hızlı ve sert bir yumruktu bu.

Torkel, Roger'in sağ elinden nasıl kan aktığını, çocuk elini yüzüne götürdüğünde gördü. Leo bir daha vurdu ve Roger sallanarak dizlerinin üzerine çökerken Leonard'ın tişörtünü tuttu.

Billy, "Leo'nun üstüne kan bulaştı," dedi kısaca. Torkel başını salladı ve ele geçen kan lekesinin nereden geldiği belli oldu. Kana bulanan tişört başlangıç noktası sayılırdı. Böylece Leo'nun vurmaya devam etmek için bahanesi olmuştu. Öfkeyle Roger'in üzerine atladı. Roger'in yere düşüp darbelere maruz kalması çok sürmedi. Banttaki zaman sayacı, yerde Roger'in dizlerini karnına çekerek Leo'nun darbelerinden korunmaya çalışmasını mekanik olarak kaydetmişti. Leo 21.05'te vurmayı kesti ve yerde yatan Roger'in üzerine eğilip kolundan saatini çıkardı. Ona son bir kez baktıktan sonra elindeki

kaskı –sanki üstünlüğünü gösterir gibi– hiç acele etmeden başına geçirdi, motosikleti çalıştırdı ve görüş alanından çıktı. Roger kısa bir süre daha olduğu yerde kaldı. Billy, Torkel'e baktı.

"Kız arkadaşıyla *Dans Edelim* programını filan izlememiş."

Torkel başını salladı. Lisa yalan söylemişti. Leonard'ın sorgudaki ifadesi de doğru değildi. Roger motosikletin üzerinden Leo'yu yere de itmemişti.

Kavga etmemişlerdi, çünkü Torkel'e göre bir kavganın gerçekleşmesi için iki tarafın aktif olması gerekirdi.

Torkel geriye yaslandı ve ellerini başının arkasına koydu. Saldırı ve gasptan Leo Lundin'i her zaman içeri alabilirlerdi. Ama en azından o anki duruma bakılırsa cinayetten alamazlardı. Daha sonrası için de aynı şey geçerliydi. Torkel'e göre Leo bir hayduttu. Birini kesip kalbini çıkarma işi ona göre değildi. Birkaç yıl sonra hayatı çok kötü giderse belki, ama şu anda değil.

"Roger daha sonra nereye gitmiş olabilir?"

"Bilmiyorum. Şuraya bak."

Billy kalktı ve iğneyle duvara tutturulan haritanın yanına gitti.

"Dosdoğru devam edip Vasa Caddesi'ne gelir. Buradan sağa ya da sola döner. Sola giderse Kuzey Çevre Yolu'na varır. Bu kavşakta bir kamera var, ama onda görünmüyor."

"Öyleyse sağ tarafa gitti."

"O zaman birazdan buradaki diğer kamerada görünecektir."

Billy haritadaki yolun on santim kadar kuzeyinde bir yeri işaret etti.

"Birkaç yüz metre ilerisi oluyor. Bu yöne de gitmemiş."

"O zaman daha önce bir yerden dönmüş olmalı."

Billy bunu onayladı ve Vasa Caddesi'nden ayrılan eğri, ufak bir yolu gösterdi.

"Muhtemelen burası. Apalby Yolu. Dosdoğru yerleşim alanına çıkıyor. Burada kamera falan yok. Hangi yöne gittiğini de bilmiyoruz."

"Bütün yönleri kontrol edelim. Belki buradan daha büyük bir yola çıkmıştır. Bölgeye kapı kapı dolaşacak eleman gönderelim. Birileri görmüş olmalı. Nereye gittiğini bilmek istiyorum."

Billy bunu doğruladı ve her ikisi de telefonlarını çıkardı.

Billy, gözetleme firmasında ellinci yaş gününü kutlayan ve biraz akşamdan kalma olan kişiyi arayarak daha fazla görüntü kaydı istedi.

Torkel, Vanja'yı aradı ve telefon her zamanki gibi ilk çalıştan sonra açıldı.

Torkel telefon ettiğinde Vanja ve Sebastian Palmlövska Lisesi'nden çıkmak üzereydiler. Teneffüs zili çalmıştı ve Birçok öğrenci okul bahçesindeydi. Torkel hızla Vanja'yı bilgilendirdi. Telefonla konuşurken etkin olmaya özen gösterirdi; görüşme bir dakikadan az sürdü. Vanja telefonu kapattı ve Sebastian'a döndü.

"Gustavsborg Caddesi'nde çekilen kayıtlara bakmışlar. Roger saat dokuzu biraz geçerken oradaymış."

Sebastian yeni bilgileri dinledi. Vanja ısrarla, Roger'in cinayet gecesi nerede olduğu konusunda, on altı yaşındaki kız arkadaşı Lisa Hansson'un defalarca yalan söylediğini ileri sürmüştü. Artık ellerinde delil vardı. Bu kız için gerçeği gizlemek, erkek arkadaşının cinayetini çözmekten daha önemli görünüyordu. Böyle önemli sırlar Sebastian'ın ilgisini çekiyordu. Olay gittikçe onun için daha da ilginç hale geliyordu. "Şu Lisa'yı karşımıza alıp bir konuşalım mı?"

"Böyle bir şeyi soracağını hiç düşünmezdim."

Yeniden okulun merdivenlerini arşınlamaya başladılar. Lisa İngilizce dersinden sonra çıkmıştı. Bu onun en kısa günüydü. Muhtemelen evdeydi. Vanja'nın telefon edip kontrol edecek takati kalmamıştı. Kızın ailesi de orada olacak ve birlikte bir savunma hattı kuracaklardı. Otomobile bindiler ve Vanja gaza basarak hız sınırını geçti.

Araçta konuşmadan gidiyorlardı. Bu da Vanja'nın işine geliyordu. Hiçbir şekilde yanında bir partnerin bulunmasına ihtiyacı yoktu. Sebastian'ın da zaman geçsin diye boş laflar etmeyeceğini biliyordu. Ursula, Sebastian için, kinayeyle *ortam yumuşatıcı* derdi. O da Sebastian'ın sessiz kalmasının daha iyi olacağını söylemişti. Ağzını açtığı zaman ya yanlış bir şey söyler ya seksten konuşur ya bir şeyleri eleştirir ya da huysuz bir tavır sergilerdi. Çenesini tuttuğu sürece insanı kızdırmazdı.

Torkel, Sebastian'ı tanıtıp soruşturmaya dahil olacağını söylediğinde, Vanja da Ursula kadar rahatsız olmuştu. Tabii ki onun hakkında, diğer bütün polislerin hakkında söylenenlerden daha fazla kötü şey duymuştu, ama onu en çok rahatsız eden şey Torkel'in ona sormadan böyle bir kararı almış olmasıydı. Böyle bir konuda Torkel'in onun tavsiyesini almak gibi bir zorunluluğu yoktu, ama yine de sorması gerektiğini düşünmüştü. Birbirlerine o kadar yakın çalışıyorlardı ki bütün grubu etkileyecek bir karar alınmadan önce onun görüşlerinin sorulması ortak çalışmalarında çok önemliydi. Torkel, bugüne kadar Vanja'nın tanıdığı en iyi amirdi ve bu yüzden Vanja onun bu kadar kapsamlı değişiklikler yapmasına şaşırmıştı. Aynı şey herkes için geçerliydi. Herkes şaşırmış ve doğrusu hayal kırıklığına uğramıştı.

"Lisa'nın anne ve babasının adları ne?"

Vanja'nın düşünceleri bölündü. Hareketsiz duran Sebastian'a döndü. hâlâ yerinde oturuyor ve pencereden dışarıyı seyrediyordu..

"Ulf ve Ann-Charlotte. Ne oldu ki?"

"Yok bir şey."

"Sana verilen materyellerde vardı."

"Okumadım."

Vanja kulaklarına inanamadı.

"Okumadın mı?"

"Hayır."

"Sen neden bu soruşturmaya katıldın ki?"

Torkel, Sebastian'ın varlığını dolambaçlı bir dille açıkladığından beri Vanja bu soruyu soruyordu. Onun Torkel üzerinde baskı kurabileceği bir durum mu vardı? Hayır, bu düşünülemezdi. Torkel asla bir soruşturmayı kişisel nedenlerle tehlikeye atacak biri değildi. Böyle bir şeyin olması imkânsızdı. Sebastian'ın yanıtı sandığından çabuk geldi.

"Bana ihtiyacınız var. Ben olmadan bu olayı çözemezsiniz."

Ursula haklıydı. Sebastian Bergman insanı kolay sinirlendiriyordu.

"Bir şey diyeceğim."

"Neymiş?"

"Kızın yalan söylediğini biliyoruz. Elimizde delil de var. Ben onun konuşmasını istiyorum. İçeri girince delili gözüne sokup ağzını kapamalıyım. Anlaştık mı?"

"Tamam."

"Onu tanıyorum, bırak ben yönlendireyim."

"Dediğim gibi, tamam. Benim orada olduğumu fark etmeyeceksin bile."

Vanja arabadan inmeden önce, söylediğinde ciddi olduğunu açıkça belli edecek şekilde Sebastian'a baktı ve eve doğru yürümeye başladı. Sebastian da arkasından gitti.

Tam Vanja'nın umduğu gibi Lisa evde yalnızdı. Vanja'yı yanında yabancı bir adamla dış kapıda beklerken görünce şoke oldu. Bazı

anlamsız özürler bulmaya çalıştı, ama Vanja buyur edilmeden hole girdi. Özellikle Lisa'nın evde yalnız olduğunu anlayınca kararlı davrandı.

"Sadece birkaç dakika alır, içeride konuşabiliriz." Vanja, yeni temizlendiği belli olan mutfağa doğru adeta onları yönlendirdi. Sebastian arkada kaldı. Kıza dostça selam verdi ve ses çıkarmadı. Şimdilik, anlaşmalarına göre Vanja'nın isteğine uygun davranıyordu. İşin doğrusu, şu an konuşacak durumda değildi. İsa'nın levha üzerine boncuklardan yapılmış resmini görünce dili tutuldu. Daha önce böyle muhteşem bir şey görmemişti.

"Otur."

Vanja, bu genç kızın bakışlarında biraz değişiklik gördü. Daha yorgun görünüyordu. Gözlerinde aynı savunmacı bakışlar yoktu, koruma duvarı çatlamaya başlamış gibiydi. Vanja olaya kişisel yaklaşıyormuş gibi görünmemeye çalışıyordu. Söyleyeceklerinin saldırganlık olarak algılanmasını istemiyordu.

"Şimdi, Lisa, büyük bir sorunumuz var. Roger'in o cuma akşamı saat dokuzda burada olmadığını biliyoruz. Ayrıca nerede olduğunu biliyoruz ve bunu kanıtlayabiliriz." Lisa'nın omuzlarının gevşeyip düşmesi sadece bir yanılsama mıydı? Ama bir şey söylemedi. Henüz sesi çıkmıyordu. Vanja öne doğru eğildi ve onun eline dokundu. Şimdi daha yumuşak bir tavır içindeydi."Lisa, şimdi gerçeği söylemelisin. Neden yalan söylüyorsun, bilmiyorum. Bizim için değil, kendin için artık buna devam etmemelisin."

"Ailemin gelmesini beklemek istiyorum," diyerek sessizliğini bozdu Lisa.

Vanja kızın elini tutmaya devam etti.

"Gerçekten bunu istiyor musun? Onların yalan söylediğini öğrenmelerini istiyor musun?" Vanja kızın yüzünde ilk defa, genellikle gerçeği önceden haber veren o zayıflığı gördü. "Roger dokuzu

beş geçe Gustavsborg Caddesi'ndeydi, elimizde bunu kanıtlayan görüntüler var. Gustavsborg Caddesi buradan biraz ileride," diye devam etti Vanja. "Tahminime göre, erkek arkadaşın sekizi çeyrek geçe, en geç sekiz buçukta buradan gitti. Tabii eğer buraya geldiyse."

Vanja bu noktada durdu. Lisa'nın yorgun gözlerine baktı. Tüm direnme belirtisi ve gençlik kibri yok oldu. Sadece ürkek bir çocuk hali vardı üzerinde.

"Annem ve babam öğrenirlerse çok kızacaklar," dedi sonunda.

Vanja kızın eline sarıldı ve konuşmaları ilerledikçe, eli daha da ısındı.

"Lanet olsun," diye başladı Lisa aniden ve baştan sona küfrederek devam etti. Duvar yıkılmıştı artık. Elini Vanja'nın elinden çekti ve iki eliyle yüzünü örttü. Sebastian ve Vanja derin bir iç çekiş duydular. Sır saklamak, hele bir sırrı tek başına taşımak kolay değildi.

"O benim erkek arkadaşım değildi."

"Anlamadım."

Lisa başını kaldırdı ve kısık bir sesle konuştu.

"Roger benim erkek arkadaşım değildi."

"Değil miydi?"

Lisa başını salladı ve bakışlarını Vanja'dan uzaklaştırıp pencerenin dışında, uzaklarda, görünmeyen bir noktaya sabitledi. Uzaklara gitmek istiyor gibiydi.

"Peki neyindi o zaman? Ne yapıyordunuz?"

Lisa omuz silkti.

"Bir şey yapmıyorduk. Kabul edilen biriydi sadece."

"Ne için kabul edilen?"

Lisa başını geri çevirdi ve Vanja'ya yorgun gözlerle baktı. Anlamamış mıydı?

"Ailen tarafından mı kabul ediliyordu?"

Lisa ellerini indirip başını saladı.

"Onunla dışarı çıkmama izin veriyorlardı. Yoksa tek başıma evde oturacaktım. Gerçi hep dışarı çıkıyorduk."

"Ama hep birlikte değildiniz herhalde?"

Lisa başını salladı.

"Başka bir erkek arkadaşın olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

Lisa bunu da başıyla doğruladı ve ilk kez açıkça yardım ister gibi baktı Vanja'ya. Mükemmel bir kız evlat olması için hayatı mahvedilen ve taktığı maske parçalanmaya başlayan bir kız vardı karşılarında.

"Ailen onun nesini beğenmiyor?"

"Eğer öğrenirlerse beni öldürürler."

Vanja yeniden boncuklu tabloya baktı. Bunun şimdi başka anlam ifade ettiği belliydi. "Ben yol göstericiyim," yazıyordu tabloda.

"Erkek arkadaşınla konuşmamız gerektiğini biliyor musun? Ailen bunu bilmeyecek, söz veriyorum."

Lisa kabul etti. Artık mücadelede edecek hali kalmamıştı. Kilisedeki gençlik grubunun başkanı, *Hakikat ilk fırsatta seni özgürleştirecek*, demişti. Lisa bu sözleri, yıllarca içinde yaşamak zorunda kaldığı, gittikçe büyüyen yalan ağına hapsolmuşken hiç düşünmemişti. Ama şimdi, şu an hesaba katılması gerektiğini anladı. *Hakikat seni özgürleştirecek, ama ailenin öfkesiyle beraber.* Durum aslında böyleydi. Ancak ne olursa olsun gerçek ortaya çımış ve bu da özgürleştirici olmuştu.

"Ne sorunu var tam olarak? Yaşlı mı? Suça meyilli biri mi? Uyuşturucu mu kullanıyor? Müslüman mı?"

Şimdi soruyu soran Sebastian'dı. Vanja ona baktı, Sebastian özür diler gibi bir bakış attı. Vanja onaylarak başını salladı.

"Hiçbir sorunu yok," dedi Lisa ve omuzlarını silkti. "Yani o bunların hiçbirine..."

Lisa küçük bir hareketle sadece kendi evini değil, bu sakin sokaktaki düzenli bahçeleri olan orta büyüklükteki evleri, bütün mahalleyi kastetti. Sebastian hemen anladı. Lisa'nın yaşındayken, kendi yaşadığı durumu bu biçimde formüle edecek bir analiz yapamazdı, ama duyguyu hissetti. Hapisaneye dönüşen konforlu bir hayattı bu. Düşüncesi bile boğucu geliyordu. Ortak değerleri kelepçe gibiydi.

Vanja, Lisa'ya doğru eğildi ve tekrar onun elini tuttu. Lisa bir şey yapmadı, belli ki onu tanımak istiyordu.

"Roger burada mıydı?"

Lisa başını öne doğru salladı.

"Sadece sekizi çeyrek geçeye kadar kaldı. Annemle babam gidene kadar."

"Sonra nereye gitti?"

Lisa olumsuz anlamda başını salladı.

"Bilmiyorum."

"Biriyle buluşacak mıydı?"

"Sanıyorum, sık sık birileriyle buluşurdu."

"Kiminle?"

"Bilmiyorum. Roger bir şey anlatmazdı. Sır saklamayı severdi."

Sebastian, tertemiz silinmiş masanın kenarında yan yana oturan ve bütün akşam Roger dışında her şeyden konuşan Lisa ve Vanja'ya baktı. Mutfağın düzeni, Sebastian'a kendi çocukluğundaki evini ve başarılı ailesiyle görüşen komşuların evlerini hatırlattı. Berbat çocukluk dönemindeki hayatın bir kopyasıyla karşı karşıya olduğunu hissetti. Böyle bir yaşama hep karşı çıkmıştı. Biçim ve düzenin böyle yüzeysel olarak yaşanmasında, sevgi ve cesarete yer yoktu. Sebastian masanın kenarında oturan kızı giderek sevmeye başlıyordu. Bu kızdan iyi bir şeyler çıkardı. On altı yaşında gizli bir sevgilisi vardı. Yaşı biraz daha ilerleyince ailesi onunla iyice uğraşacak demekti. Bu, Sebastian'ın hoşuna gitti.

Dış kapının açıldığını duydular. Holden yumuşak bir ses geldi.

"Lisa, biz geldik."

Lisa refleks olarak elini geri çekti ve sandalyeye çakıldı. Vanja şimşek gibi kartvizitini Lisa'ya attı.

"Erkek arkadaşına ulaşmam için gereken bilgileri bana mesajla gönder, şimdi bunu konuşmayalım."

Lisa başını sallayıp hızla kartı buruşturarak cebine sokmayı başardı. Babası Ulf önce geldi.

"Burada ne arıyorsunuz?"

O yumuşak ses kaybolmuştu.

Vanja ayağa kalktı ve onu gösterişli bir gülümsemeyle karşıladı. Adama geç kaldığını söyleyen bir gülümsemeydi bu. Vanja halinden memnundu, Ulf ise otoritesini kurma derdindeydi.

"Ben olmadıkça kızımla konuşmayacağınız konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Böyle bir şey kabul edilemez."

"Böyle bir şey talep edemezsiniz. Ayrıca Lisa'ya bazı ufak ayrıntıları sormak zorundaydık. Ama şimdi gidiyoruz."

Vanja geri döndü ve bakışları masaya sabitlenmiş olan Lisa'ya gülümsedi, ama Lisa onu görmedi. Sebastian kalktı, Vanja onları geçerek kapıya doğru yürüdü.

"Sizi bir daha rahatsız edeceğimizi sanmıyoruz."

Baba, Vanja'nın yanından kızına baktı ve tekrar Vanja'ya döndü. Birkaç saniye cevap veremedi, ama sonra elindeki tek tehdidi savurdu: "Bilin ki amirinizle konuşacağım. Bundan kurtulamazsınız."

Vanja'nın cevap verecek hali yoktu, kapıya doğru devam etti. Öğrenmek istediğini fazlasıyla elde etmişti. Birden arkasından Sebastian'ın sesini duydu. Sanki epeydir bu anı bekliyordu.

"Ama siz de bilin ki, kızınız size yalan söylemiş," diyerek sandalyeyi mutfak masasına doğru itti.

Lanet olsun, ne yapıyor bu adam! Vanja şok içinde arkasına dönerek kızgınlıkla Sebastian'a baktı. Sebastian'ın meslektaşlarına ve diğer yetişkinlere sorun çıkarması başka şeydi, ama şimdi hiçbir sebebi olmadan bir çocuğu ispiyonluyordu. Lisa'nın masanın altına girmek ister gibi bir hali vardı. Anne ile babanın sesi çıkmıyordu. Herkes mutfağın ortasında duran adama bakıyordu.

İşte o anda Sebastian Bergman'ın, daha önce söz verdiği gibi oradaki varlığını hissettirmeyen halinden eser kalmamıştı. Epey beklemiş ve artık kendini tutamamıştı.

"Roger o cuma, Lisa'nın söylediği saatten çok daha önce gitmiş."

Anne ve baba birbirlerine baktılar ve anne sessizliği bozdu.

"Kızımız yalan söylemez."

Sebastian ikisine doğru birkaç adım attı. "Hayır, söyledi." Söylenen yalanın gizlenmesine razı olmayı düşünmüyordu Sebastian. Üstelik her ikisi de tam oltaya takılmışken... "Ancak sormanız gereken şu: Neden yalan söylüyor? Belki de size gerçeği anlatmaya cesaret edemeyişinin bir nedeni vardır."

Sebastian susup onları izledi. Pırıl pırıl mutfağa bir karabasan çökmüş gibiydi. Görünüşe göre Vanja ayakta durmaya çalışıyordu. Sadece zayıf bir seslenme duyuldu ağzından.

"Sebastian."

Sebastian aldırış etmedi. Odaya hâkim olmuş, tek başına on altı yaşındaki kızın hayatını eline almıştı. Neden başkasını dinleyecekti ki?

"Lisa ve Roger o akşam kavga etmişler. Roger saat sekiz gibi gitmiş. Kavgadan sonra da Roger ölmüş. Bu kızın neler hissettiğini anlayabilir misiniz? Kavga etmeselerdi Roger hayatta olacaktı. Onun erken gitmesi Lisa'nın yüzünden olmuş. Bir genç kız için çok ağır bir yük bu."

"Doğru mu bu, Lisa?"

Annenin sesi bir dilekte bulunur gibiydi ve gözleri sulanmaya başlamıştı. Lisa, bir rüyadan uyanmış gibi anne ve babasına baktı. Artık neyin doğru, neyin yanlış olduğunu ayırt edemeyecek durumdaydı. Sebastian belli etmeden ona göz kırptı. Yaptığı hoşuna gidiyordu.

"Aslında Lisa'nın yaptığı şey, yalan söylemek değil. Günlük yaşamı sürdürebilmek, suçluluk duygusuyla baş edebilmek için bir savunma mekanizması geliştirmek," diye devam etti Sebastian. Ardından Lisa'nın ailesine ciddi bakışlar yöneltti. Ciddiyetini vurgulamak için sesini daha da alçalttı. "Artık Lisa, yanlış bir şey yapmadığını bilmeli."

Bu kez baba Ulf müdahale etti.

"Elbette bir hatan yok, kızım."

Kızına doğru birkaç adım attı ve ona sarıldı. Lisa çok şaşırmıştı. Her şeyin açığa çıkması, ardından sevgi ve şefkate boğulması çok hızlı olmuştu.

"Yavrum, neden hiçbir şey anlatmadın?" diye başladı annesi zayıf bir sesle, ama Sebastian tekrar sözünü kestiği için daha fazla devam edemedi.

"Sizi hayal kırıklığına uğratmamak için. Anlamıyor musunuz? Büyük bir suçluluk hissediyor. Sadece suçluluk değil, aynı zamanda acı da duyuyor. Sizin bütün derdiniz yalan söyleyip söylemediğiyle ilgili. Şimdi anlıyor musunuz ne kadar yalnız kaldığını?"

"Ama bilmiyorduk... Sandık ki..."

"Size uygun gelen şeye inanmayı tercih ettiniz, başka şeye değil. Ama bu anlaşılabilir, insani bir şeydir. Şimdi kızınız ilgi ve sevgi bekliyor. Sizin ona güvendiğinizi hissetmesi gerek."

"Ama biz de bunu gösteriyoruz."

"Yeterince değil. Ona sevgi verirken özgürlük de verin. Şimdi ona ihtiyacı var. Büyük bir güven ve özgürlük."

"Gayet tabii, teşekkür ederiz. Bilmiyorduk. Aniden hiddetlendiğimiz için özür dileriz, ama anlıyorsunuzdur," diye başladı anne.

"Kesinlikle. Hepimiz çocuklarımızı dışarıya karşı korumak isteriz, yoksa anne baba sayılmayız zaten."

Sebastian, anneye gülümsedi.

Kadın da yüz ifadesiyle ona şükran duyduğunu belli etti.

"Çok doğru, çok doğru."

Sebastian, öfkesi şaşkınlığa dönüşen Vanja'ya döndü.

"Gidelim mi?"

Vanja başını salladı.

"Kesinlikle, onları daha fazla rahatsız etmeyelim."

Vanja ile Sebastian aileye son kez gülümsediler. "Unutmayın, çok tatlı bir kızınız var. Ona sevgi ve özgürlük verin. Ona güvendiğinizi bilmesi gerek."

Bu sözlerden sonra çıktılar. Sebastian, Hansson ailesinin hayatına ufak bir saatli bomba yerleştirme şansına sahip olduğu için sevinç içindeydi. Özgürlükse, bırakılan bombanın daha çabuk patlaması için Lisa'nın tam ihtiyacı olan şeydi ve bu ne kadar çabuk olursa o kadar iyiydi.

Sokağa açılan bahçe kapısından çıkarken, "Gerçekten gerekli miydi bu?" diye sordu Vanja.

Sebastian, Vanja'ya dönerek, "Keyifli olması yeterli değil mi?" dedi. Vanja, bakışlarıyla ona katılmadığını belli ediyordu. Sebastian bir iç çekti. Her şeyin açıklanması gerekiyordu.

"Evet, gerekliydi. Er geç basında, Lisa'nın söylediğinin aksine, Roger'in orada olmadığı yer alacak. Biz oradaydık ve gerekçesini açıklayarak Lisa'ya yardım ettik."

Sebastian yürümeye devam etti. Arabaya girerken canı ıslık çalmak istiyordu. Islık çalmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Çok, ama çok uzun.

Vanja birkaç adım geriden onun temposuna yetişmeye çalışıyordu. Lisa'yı o şekilde ortada bırakıp gitmek yapılabilecek en aptalca şeydi. Çok açık bir gerçekti bu. Vanja'nın bunu düşünmesi gerekmez miydi? Vanja, uzun zamandır ilk kez geride kaldığını hissetti.

Çok uzun zamandır.

Torkel ve Hanser üçüncü katta, Torkel'in odasındaydılar. Toplantı çağrısını Torkel yapmıştı. Deliller hakkında konuşmaları gerekiyordu. Gözetleme kameralarından elde ettikleri görüntüler büyük bir başarıydı. Artık Roger'in o cuma akşamı saat dokuzu birkaç dakika geçe Gustavsborg Caddesi'nde olduğunu kesinlik olarak biliyorlardı. Aynı zamanda ellerindeki bilgiler, Leo'yla ilgili şüphelerin daha da zayıflamasına yol açmıştı. Onun daha önceki itirafı gerçeği yeterince yansıtıyordu ve Torkel savcı ile aynı sonuca vararak bu zor soruşturmada zaman kaybetmemek için onu serbest bırakmaya karar verdi. Bu durum doğal olarak daha şimdiden Leo Lundin'i mahkûm eden basını harekete geçirecekti. Başkalarına sataşan bu oğlanın fazla ileri gittiğini söyleyerek bazı bulguların onu hedef gösterdiğini yazacaklardı. Tişörtün üzerinde maktulün kanının olduğunu zaten herkes biliyordu. Yeşil ceket henüz ortaya çıkıp basının diline düşmemişti, ama polisin tutuklunun garajında yeni bulgular elde ettiği birçok gazete tarafından biliniyordu. Bu yeni bulguların Leo'nun üstüne yıkılmak istendiğinden basında söz edilmemişti ve böyle bir şey olmayacaktı. Bunlar sadece Torkel'in grubuna ait bilgilerdi ve açıklanmayacaktı. Torkel, savcıya telefon etmeden önce kararını Hanser'e bizzat bildirmek istiyordu. Soruşturmadan resmi olarak Hanser sorumluydu ve sonucu açıklama konusunda baskı altındaydı. Torkel, yeni birini sunmadan bir şüpheliyi salıvermenin kolay olmadığını biliyordu. Hanser durumu anladı, onun vardığı sonuca katıldı. Bununla beraber bir sonraki basın toplantısını Torkel'in yapmasında ısrar etti. Torkel bunun nedenini anlıyordu.

Cinayet Masası'nın başarısız kalması, Hanser'in kariyeri açısından daha iyi olacaktı. Torkel basınla ilgileneceğine söz vererek savcıya telefon etmeye gitti.

Başka bir sokakta, başka bir villanın önünde durdular. Sebastian, Vanja'yla birlikte iki katlı sarı evin taşlı girişinde ilerlerken Västerås'da, tüm şehirde ve bütün ülkede bunun gibi kaç bölge olduğunu düşündü. Böyle bir semtte mutlu yaşanacağı düşüncesinden hareket etmişti. Bu konuda kişisel deneyimi yoktu, ama onun için burada mutlu bir yaşam imkânsızdı. Gözlemlediği alan tümüyle ona "durgunluk ve ağırlık" hissi veriyordu.

"Defolun buradan!"

Sebastian ve Vanja arkalarını dönünce, açık garaj kapısından çıkan kırk beş yaşlarında bir adamın kendilerine doğru gelmekte olduğunu gördüler. Adamın bir kolunun altında kumaştan, yuvarlak bir şey vardı; bunun bir çadır olduğunu anladılar. Hızlı ve kararlı adımlarla onlara doğru geliyordu.

"Ben Vanja Lithner. Bu da Sebastian Bergman." Vanja kimliğini çıkardı. Sebastian selam verir gibi elini kaldırdı. "Cinayet Masası'ndan geliyoruz ve Roger Eriksson cinayetinin soruşturmasını yapıyoruz. Okulda Beatrice ile konuştuk."

"Afedersiniz, sizi gazeteci sandım. Bugün birkaç tanesini kovaladım. Ben Ulf Strand, Johan'ın babasıyım."

Ulf elini uzattı. Johan'ın babasının da kendini aynı biçimde tanıtması, Sebastian'ın dikkatini çekti. Johan'ın babası Ulf kendisini tanıtırken Beatrice'in kocası değil, Johan'ın babası olduğunu, Beatrice de Ulf'un karısı değil, aynı şekilde Johan'ın annesi olduğunu söylemişti. Okulda konuşurlarken "kocam" kelimesini kullanmamış, sadece, "Babası Ulf'la dışarıdalar," demişti.

"Beatrice ve siz evli değil misiniz?"

Ulf bu soru karşısında şaşırmıştı.

"Evet, neden sordunuz?"

"Sadece merak ettim. Şey zannettim... Önemli değil. Johan evde mi?"

Ulf eve bir göz gezdirdi ve alnında bir kırışıklık oluştu.

"Evet, ama onunla mutlaka bugün mü görüşmeniz gerekiyor? Olaydan çok etkilendi, o yüzden çıkıp biraz uzaklaşacak ve kamp yapacaktık."

"Üzgünüm, çeşitli sebeplerle bu soruşturmanın en önemli bölümü için zaten geç kaldık. En kısa zamanda Johan'la konuşmamız gerekiyor."

Ulf karşı çıkılacak bir durum olmadığını anladı, omuzlarını silkerek kamp teçhizatını bıraktı ve onları eve yönlendirdi.

Holde ayakkabılarını çıkardılar. İçeride tekleri birbirine karışmış başka ayakkabılar da vardı. Yerde toz topakları birikmişti. Üç ceket, hol duvarına dayalı siyah kanepenin üzerine atılmıştı. Evin içinde ilerledikçe, Vanja buranın Ann-Charlotte ve Ulf'un iyi döşenmiş evlerinin tam tersi görünümde olduğunu hissetti. Oturma odasının bir köşesinde, üzerinde çamaşırlarla beraber haftanın postaları, bir günlük gazete ve bir kahve kupasının olduğu bir ütü tahtası bulunuyordu. Televizyonun önündeki masada, dışı kirli ve lekeli iki kahve kupası daha vardı. Kirli mi temiz mi olduğu belli olmayan başka giysiler de koltuklara ve kanepenin arkasına atılmıştı. Üst kata doğru devam ettiler. Yaşından küçük gösteren, gözlüklü, narin bir erkek çocuğu odasında oturmuş, bilgisayarda oyun oynuyordu.

"Johan, polisler burada ve Roger hakkında konuşmak istiyorlar."

"Bir dakika."

Johan dikkatini ekrana vermişti. Aksiyon oyunu oynuyor gibiydi. İri yarı bir adam koşuyor, asker görünümlü biriyle çarpışıyor ve kolunu silah gibi kullanıyordu. Billy bu oyunun adını biliyor olmalıydı. Oyundaki adam caddenin köşesinde duran tanka bindi

ve ekran bir süreliğine dondu. Görüntü tekrar geldiğinde adam tankı sürmeye hazırdı. Johan tuşa basınca görüntü yine dondu. Çocuk Vanja'ya döndü. Bakışları yorgundu.

"Üzgünüm. Roger'le yakın arkadaş olduğunuzu biliyoruz."

Johan başını salladı.

"Roger'in sana söyleyip başka kimseye anlatmadığı şeyler olabilir diye düşündük."

"Ne olabilir ki?"

Belli ki ortaya yeni bir şey çıkmayacaktı. Johan, Roger'in hiçbir derdi olmadığını düşünüyordu. Vikinga okulundan gelen çocuklarla arada bir çatışsa da Roger'in korktuğu bir şey yoktu. Palmlövska Lisesi'nden memnundu, kimseye bir şey borçlu değildi ve kimsenin kız arkadaşıyla da ilgilenmiyordu. Bir kız arkadaşı vardı. Johan, o cuma akşamı Roger'in orada olduğuna inanıyordu. Çoğu zaman Lisa'nın yanındaydı. Eğer akşamı Lisa'nın yanında geçirmediyse kiminle buluşmuş olabileceğini bilmiyordu Johan. Roger'in o akşam evine neden telefon ettiğini de bilmiyordu. Daha sonra Johan'ı cep telefonundan da aramamıştı.

Vanja umudunu yitirmeye başladı. Bir noktaya varamamışlardı. Herkes aynı şeyi söylüyordu.

Roger kendi halinde, kimseye karışmayan, sakin ve çalışkan bir çocuktu.

Saldırganın kurbanını tanımadığı o nadir görülen cinayetlerden biri olabilir miydi? Bir cuma akşamı sırf öldürmek amacıyla dışarı çıkan ve Roger'i seçen biri miydi katil?

Sırf yapabildiği için, tamamen bir rastlantı eseri...

Bu pek görülmüş bir şey değildi. Ama olay tam da böyle bir şeye benziyordu. Kalbin çıkarılıp cesedin başka yere saklanması.

Sıradan değil, ama imkânsız da değil.

Bir de herkesin Roger'le ilgili aynı şekilde anlattığı şeylerde ters gelen bir şeyi Vanja fark etti. Lisa'nın anlattıkları ve Roger'in sır saklamayı sevmesi aklına takılmıştı. Bu birkaç sözcük, gerçeğe diğer bütün söylenenlerden daha yakın geliyordu. Buna göre sanki iki Roger Eriksson vardı: biri pek ortalıkta görünmeyen ve asla kimseye bulaşmayan, diğeri de birçok sırrı olan Roger.

"Roger'e öfke duyacak biri geliyor mu aklına?"

Vanja artık odadan çıkmak üzereydi. Yanıt olarak bir baş sallama daha geleceğinden emindi.

"Evet, Axel ona karşı öfkeliydi, ama o kadar da çok değil."

Vanja donakaldı. Adrenalin seviyesinin yükseldiğini hissetti. Roger'e öfke duyan birinin adı, bir ipucu olabilir miydi? Belki de yeni bir keşfin başlangıcı olacaktı.

"Axel kim?"

"Okulun hademesiydi."

Yetişkin biri ve otomobili var. Ellerine bir ipucu geçmişti.

"Bu Axel neden Roger'e kızgın olsun ki?"

"Roger birkaç hafta önce onun okuldan atılmasına sebep olmuştu."

"Şu tatsız olay, evet."

Müdür Groth, keyifsizce ceketinin düğmesi açıp çalışma masasına geçti. Vanja, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde kapının önünde ayakta duruyordu. Ses tonundan öfkesini belli etmemesi zordu.

"Biz buradayken, okulunuzdan birinin Roger Eriksson cinayetine karışmış olabileceğini söylemiştim. Ama Roger'in işine son verilmesine sebep olduğu bir personelden söz etmediniz."

Müdür özür dilercesine kollarını uzatarak olayın önemini azaltan bir jest de yaptı.

"Hayır, maalesef söz etmedim. Özür diliyorum. Hiçbir bağlantı kuramadım."

"Şu 'tatsız olay'ı biraz anlatır mısınız?"

Groth, koltuklardan birine oturmuş, okula ait bilgi veren bir broşürü karıştıran Sebastian'ın tavrını beğenmediğini belli eden bir ifadeyle baktı.

Broşürün kapağında, "Palmlövska Lisesi: İmkânlar burada başlar," yazılıydı.

"Anlatacak fazla bir şey yok. Hademe Axel Johansson öğrencilere içki satmış. Doğal olarak hemen işine son verildi ve olay da böylece kapandı."

"Böyle bir şey yaptığını nasıl öğrendiniz?" diye sordu Vanja.

Ragnar Groth, Vanja'ya yorgun bir bakış atarken çalışma masasının üzerindeki birkaç toz tanesini eliyle sildi.

"Bunu öğrenmek için buradasınız, değil mi? Roger Eriksson sorumluluk sahibi bir öğrenci olarak bana geldi ve olanları anlattı. Birinci sınıftaki kızlardan birine telefon açıp içki ısmarlamasını söyledim. Hademe elinde içkilerle gelince onu suç üstü yakaladık."

"Axel, kendisini ihbar edenin Roger olduğunu biliyor muydu?"

"Emin değilim, ama herhalde biliyordu. Birçok öğrencinin bildiğini duydum."

"Ama bu olayı polise hiç bildirmediniz, değil mi?"

"Bunun kimseye bir faydası olmayacağı için bildirmedim."

"'Hıristiyan bakış açısı ve temel değerleriyle huzur, şevk ve köklü gelişme olanağı sunan ideal eğitim ortamı' sözlerinize uygun davranarak yapmamış olabilir misiniz?"

Sebastian, okuduğu alıntının yazılı olduğu okula ait tanıtım broşürünü yukarı kaldırırken gülümsemeyi de ihmal etmedi. Ragnar Groth'un, cevap verirken sesindeki isteksizliği gizlemek için çaba sarf ettiği belliydi.

"Saygınlığımızın en önemli zenginliğimiz olduğu herkesçe bilinir."

Vanja hiçbir şey anlamamış gibi sadece başını sallamakla yetindi.

"Bu yüzden mi okulda işlenen bir suçu polise bildirmiyorsunuz?"

"Olay az miktarda yasadışı içki satışıydı. Küçük yaştakilere satış yaptığı için Axel para cezasına çarptırılacaktı, öyle değil mi? Bunda anlaştık mı?"

"Mesele bu değil."

"Hayır," diye sözünü kesti, sertleşen sesiyle Groth. "Mesele, velilerin güvenini kaybetmenin bana çok pahalıya mal olması. Burada öncelikler söz konusu." Ayağa kalkıp ceketini iliklediği ve kapıya doğru yürümeye başladı.

"Eğer bittiyse, başka işlerim var. Kendisiyle konuşmak isterseniz, Axel Johansson'un adresi danışmada var."

Sebastian koridorda, danışmanın dışında durup Vanja'yı bekledi. Duvarlar, sonraki nesiller tarafından hatırlanmaya layık görülen eski müdür ve öğretmenlerin siyah beyaz portreleriyle kaplanmıştı. Fotoğrafların tam ortasında tek bir yağlı boya tablo vardı: Sebastian'ın babasının portresi. Klasik okul sistemini andıracak şekilde, babası temsili okul malzemeleri ve sembollerle dolu bir kürsünün ardında, ayakta duruyordu. Tablo alçak bir perspektiften yapılmıştı ve Ture Bergman onu seyreden herkese yukarıdan bakıyordu. *Tam ona göre*, diye düşündü Sebastian.

Sabit bir yerden, her şeye ve herkese önyargıyla bakmak...

Sebastian, düşüncelerini serbest bıraktı. Sabine'yi yanına aldığında ona dört yıl nasıl babalık yapmıştı? Şöyle böyle olmalıydı.

Daha doğrusu, elinden geldiği kadar iyi bir babaydı, ama "şöyle böyle" demek yetiyordu. Sebastian'ın bir veli olarak kapasitesinden kuşkuya düştüğü zor anlarındaki düşünceler genellikle Sabine televizyona bakarken aklına geliyordu. Ekrandaki rengârenk ve hareket eden şeylere baktığı için Sabine memnundu. Babası için de aynı şey geçerli miydi? Ona en yakın varlık olduğu için hiçbir talepte bulunmadan Sebastian'dan memnun muydu küçük kız? Sebastian kızıyla Lily'nin geçirdiğinden daha çok zaman geçirmişti. Bu bilinçli bir şey değil, onların günlük yaşamlarının bir sonucuydu. Sebastian daha çok evde çalışıyordu, başka bir şehirde kısa ve yoğun iş dönemleri oluyordu. Sonra tekrar evde çalışmaya döndüğü ve serbest kaldığı uzun dönemler oluyordu. Kızına, hep yanında olup onu rahat yaşatmak dışında ne vermişti? Sebastian, kızıyla birlikte olduğu ilk yılların pek özel ve açıkçası zevkli de olmadığını düşünmüştü. Hayır, onların durumu bambaşkaydı. Çocuk sahibi olduklarında kendilerini hiçbir şeyin değişmediğine inandıran in-

sanlardan söz edildiğini çoğu kişi duymuştur. Her zaman olduğu gibi hayatlarını yaşamaya devam edeceklerdir, ama bir farkla: artık anne baba olarak yaşayacaklardır. Sebastian o kadar saf değildi. O bütün hayatını değiştirmek zorunda kalacağını biliyordu. Kendisi dışında her şeyi. Ve bunu yapmaya istekliydi. İlk yıllarda özel bir durumları vardı ve o yıllar pek verimli geçmemişti. Kısacası, ilk yıllarda Sabine ona çok az şey vermişti.

O zamanlar öyle düşünüyordu.

Şimdi o yılların geri gelmesi için ne gerekirse vermeye hazırdı.

Daha sonra her şeyin iyiye gittiğini itiraf etmeliydi. Sabine'nin yaşı ilerledikçe her şey daha iyi olmuştu ve ilişkileri gelişmişti. Küçük kızın babasına bir şeyler verme kapasitesi arttıkça birbirlerine daha çok yakınlaşmışlardı. Sebastian'ın egoist olduğundan başka ne söylenebilirdi ki? Büyüdüğünde ilişkilerinin nasıl olacağını düşünmeye bile cüret edemiyordu.

Sabine taleplerde bulunmaya başlayacaktı.

Çocukluktan çıkıp bir kişi olacaktı. Sebastian artık her şeyin en iyisini bilen olmayacaktı. Küçük kız babasının zaaflarını görebilecekti. Sebastian onu her şeyden çok seviyordu. Ama Sabine bunu biliyor muydu? Kızına sevgisini gösterebilmiş miydi? Emin değildi.

Lily'yi de sevmiş ve bunu ona söylemişti.

Bazen.

Çok seyrek olarak.

Bu sözcüklerden pek hoşlanmıyordu. Lily'nin, sevildiğini bildiğine inanıyordu. Sebastian bunu başka şekillerde göstermişti. Onunla birlikte olduğu süre boyunca hiç sadakatsizlik etmemişti. Yapılmayan bir şeyle insan aşkını gösterebilir miydi?

Şimdi buradaydı ve bir yerlerde yetişkin bir oğlu veya kızı vardı. Anna Eriksson'un mektubu aklını başından almış ve Sebastian ondan beri kendini salmıştı. Derhal onu bulması gerektiğine karar

vermişti. Kendi çocuğunu bulmak zorundaydı. Bunu düşündüğünde kendinde miydi? Şimdi otuzuna yaklaşmış ve tüm hayatını onsuz yaşamış birini gerçekten aramalı mıydı? Bulursa ona ne diyecekti? Belki de Anna yalan söylemiş, baba olarak yanlış kişiyi göstermişti. Belki Sebastian'ın öldüğünü söylemişti. Belki Sebastian sadece ortalığı karıştırmış olacaktı.

Bu, herkes ve en çok da kendisi için böyle olacaktı.

Yetişkin bir insanın yaşamına dalmanın doğruluğu ya da yanlışlığı Sebastian'ın hiç umurunda değildi, bunu yapacaktı, ama kendisi ne kazanacaktı? Bir yerlerde onu bekleyen yeni bir Sabine olduğuna mı inanıyordu? Böyle bir şey yoktu. Hiç kimse yaklaşıp elini onun omuzuna koymayacaktı. Kimse ona sokulup göğsünde uykuya dalmayacaktı.

Sertçe reddedilme riski de vardı. Ya da en iyi ihtimalle, tamamen yabancı biri tarafından baştan savma bir şekilde kucaklanacak ve onun için bir tanıdık veya arkadaştan başka bir anlam ifade etmeyecekti. Buna dayanabilecek miydi? Egoistçe bir şey daha yaparsa çoğu istediğini elde edeceğinden emindi, ama artık öyle biri değildi. Belki her şeyi boş verip evi satar, soruşturmayı bırakır, Västerås'ı terk edip Stockholm'e dönerdi.

Koridorun ilerisindeki danışma kapısının biraz sertçe kapanmasıyla düşüncelerinden koptu. Vanja ona doğru hızlı ve gergin adımlarla geliyordu.

"Elimde bir adres var," diyerek hızını azaltmadan Sebastian'ın yanından geçti. Sebastian da onun peşinden gitti.

"Polise haber verilmesi için burada neler olması gerekiyor?" diye sordu Vanja. Aynı anda kapıları itip okul bahçesine çıktı. Sebastian bunun gerçek bir soru olmadığını bildiği için cevap vermedi. Vanja ise devam etti.

"Gerçekten, bu okulun itibarını korumak adına daha ne kadar ileri gidecekler? Roger ölmeden on gün önce personelden biri işten çıkarılıyor ve adam tek kelime etmiyor. Kızlardan biri tuvalette tecavüze uğrasa bunu da mı gizlemeye çalışacak?"

Sebastian, Vanja'nın hâlâ bir yanıt beklemediğini biliyordu, ama en azından onu dinlediğini gösterebilirdi. Ayrıca Vanja'nın sorgulaması ilgisini çekmişti.

"Bundan kazançlı çıkacağını sandıysa kaybedeceği kesin. Onu anlamak çok kolay. Okula ve okulun itibarına öncelik tanıyor. Bir yerde anlaşılabilir bir şey; en önemli rekabet araçları bunlar."

"Burada alay ve dışlama diye bir şey olmadığını söylemek saçma."

Elbette öyle. Hiyerarşi kurmak insanın doğasında olan bir şey. Grup haline geldiğimizde nerede durduğumuzu bilmek isteriz. Yerimizi korumak ya da yükselmek için gerekli olan eylemleri gerçekleştirmemiz gerekir. Bu gayet bilinen ve üzerinde çalışılmış bir konu."

Otomobilin yanına geldiler. Vanja şoför kapısının önünde durdu ve arabanın üzerinden, kuşkuyla Sebastian'a döndü.

"Yıllardır aynı ekiple çalışıyorum. Bizde öyleleri yok."

"Sizin hiyerarşiniz öyle olabilir. En altlarda olan Billy'nin daha yukarılara tırmanma hırsı yok mesela."

Vanja, ona alaycı ve sorgulayıcı bir bakış attı.

"Billy en altta mı yani?"

Sebastian başını sallayarak, "Gayet açık," dedi. Billy'nin sıralamada en altta olduğunu üç saniyeden az bir süre içinde anlamıştı.

"Sana göre, ben bu sıralamanın neresindeyim?"

"Torkel'in hemen altında. Ursula ile aynı şeylerle uğraşmamanız için bu konumda olmana göz yumuyor. Senin kendi alanının en iyisi olduğunu biliyor, böylece rekabet içinde değilsiniz. Öyle olsaydı o seni aşağı iterdi."

"Ya da ben onu."

Sebastian, karşısında küçük bir kız varmış ve komik bir şey söylemiş gibi ona gülümsedi.

"Evet, öyle sanabilirsin."

Sebastian kapıyı açıp arabaya bindi. Vanja kısa bir süre ayakta kaldı ve gittikçe büyüyen tedirginlik duygusunu üstünden atmaya çalıştı. Kendisiyle alay etme zevkini ona tattırmayacaktı. Kendine kızdı; onun konuşmasına fırsat vermemeliydi. Sebastian susarken insan en azından öfkelenmiyordu. Vanja iki derin nefes daha aldı ve kapıyı açıp arabaya oturdu. Sebastian'a kısa bir bakış attı. Son söz onun olmayacaktı.

"Sen bizi tanımıyorsun bile. Sadece çenen çalışıyor."

"Öyle mi? Torkel beni aldı. Billy aldırış etmedi. Senin ve Ursula'nın, benim kim olduğumdan haberiniz yok; sadece çok yetenekli olduğumu biliyorsunuz ve ikiniz de bana karşı açıkça mesafeli davranıyorsunuz."

"Kendimizi tehdit altında hissettiğimiz için mi böyle davrandığımızı söylemek istiyorsun?"

"Başka neden olsun?"

"Rezil biri olduğun için olmasın?"

Vanja arabayı çalıştırdı. İşte böyle. Son sözü söylemişti ve zafer onundu. Şimdi sessizlik içinde Axel Johansson'un evine gideceklerdi.

"Senin için önemli, değil mi?"

Çenesini tutamaz mıydı bu adam? Vanja sesli bir iç çekti.

"Neymiş benim için önemli olan?"

"Son sözü söylemek."

Vanja dişlerini sıktı ve bakışlarını yoldan ayırmadı. Böylece başını koltuğun arkasına dayayıp gözlerini yuman Sebastian'ın kendinden emin gülümsemesini görmeyecekti.

Vanja zile bastı. Zil sesi Sebastian'la birlikte durdukları merdiven aralığında yankılandı. Daireden gelen tek ses de buydu. Vanja zili çalmadan önce posta deliğinden içeriye bakmıştı.

Ne bir hareket ne de bir ses vardı.

Artık Vanja işaret parmağını zil düğmesinin üzerinde tutuyordu. Axel Johansson evde olsaydı kapıyı çoktan açmıştı. Sebastian bunu Vanja'ya söylemeyi düşündü. Yatıp uyumuş olsaydı bile sürekli zil sesinden sonra kapıya gelirdi. İçeride biriyle sevişiyor olsa bile gelirdi. "Ne yapıyorsunuz burada?" diye sorardı.

Vanja zili bırakıp arkasına döndü. Arkasındaki yarı açık kapıdan gri saçlı yaşlı bir kadın merakla bakıyordu. Sebastian'ın dikkatini çeken ilk şey kadının baştan aşağı grilere bürünmüş olmasıydı. Sadece ince ve düz saçları değil, yeleği ve eşofmanı da griydi ve ayaklarında gri yün çoraplar vardı. Buruşuk yüzündeki grilik ve şeffaflık etkisini artıran renksiz bir gözlük takmıştı. Şimdi merdiven aralığındaki davetsiz misafirlere meydan okurcasına yarı kapalı gözlerle bakıyordu. *Gözleri de griyse hiç şaşırmam*, diye düşündü Sebastian.

Vanja, kendini ve Sebastian'ı tanıttı ve Axel Johansson'u aradıklarını söyledi. Kadın belki onun nerede olduğunu bilebilirdi. Evet ya da hayır cevabı yerine, beklenebilecek bir soruyla karşılaştılar.

"Ne yapmış?"

Minyon, gri komşu cevap olarak alışılagelen standart açıklamayla geçiştirildi.

"Kendisiyle biraz konuşmamız gerekiyor."

"Tamamen rutin bir şey," diye araya girerek şaka yaptı Sebastian, çünkü gerçekte kimse "tamamen rutin" diye bir tabir kullanmazdı. Ama bu söz, bir bakıma, griler içindeki yaşlı kadının beklentisine uygun düştü. Vanja hoşnutsuzluğunu belirten bir yüzle ona baktı.

Sebastian da bunu beklemişti. Vanja komşu kadına tekrar döndü ve aynı zamanda posta deliğinin üzerindeki isme baktı.

"Bayan Holmin belki onun nerede olduğunu biliyordur."

Bayan Holmin, sadece onun iki gündür evde olmadığını biliyordu. Binada ne olup bittiğini, kimlerin gelip gittiğini kontrol ediyor değildi, ancak Axel Johansson'un bir süre önce işten atılmış olması gibi şeyleri bilmemek mümkün değildi. Johansson'un genç kız arkadaşı ondan birkaç gün önce gitmişti. Bayan Holmin zaman içinde Axel'in davranışlarına anlam verememeye başlamış. Kaba veya aksi olduğundan değilmiş bu. Ama Axel karakteri gereği içine kapanık, asosyal, komşulara pek selam vermeyen biriyken kız arkadaşı konuşkan, hoş ve herkesin beğendiği biriymiş. Komşu kadın onları izlediği için değil, bina çok ses geçirdiği ve uykusu hafif olduğundan bu kadar şeyi biliyormuş. Başka bir nedeni yokmuş.

"Axel'e çok gidip gelen olur muydu?"

"Evet, genellikle gençler gelirdi. Telefonu ve kapısı çok çalardı. Şüpheli olduğu konu nedir?"

Vanja başının salladı ve önceki yanıtını tekrarladı.

"Kendisiyle biraz konuşmak istiyoruz."

Vanja gülümseyerek kartvizitini uzattı ve komşu kadından, Johansson'un geri geldiğini duyduğunda kendisine telefon etmesini rica etti. Ufak gri kadının kartvizite bakması her şeyin yerli yerine oturtmasına yardımcı oldu.

"Şu ölen çocukla mı ilgili?" Bakışları Vanja ve Sebastian arasında gidip gelirken onay almayı bekleyen gri gözlerinde bir kıvılcım çaktı.

"Çocuğun okulunda çalışıyordu, belki siz öğrenmişsinizdir bile."

Vanja iç cebini karıştırarak bir şey aradı.

Vanja, Roger'in fotoğrafını çıkarıp, "Buraya hiç geldi mi bu çocuk?" diye sordu. Fotoğrafı komşu kadına uzattı; kadın hızla baktıktan sonra başını salladı.

"Bilmiyorum. Hepsi aynı tür kep ve kalın ceketlerle birbiriine benziyor. Bu yüzden bilemiyorum."

Yardımları için teşekkür edip Axel'i göründüğünde haber vermesini söyleyerek ayrıldılar.

Merdivenlerden inerken Vanja cep telefonunu çıkardı ve Torkel'i aradı. Kısaca durumu anlattıktan sonra Axel Johansson için arama kararı çıkarılmasını önerdi. Torkel bunu derhal ayarlayacağına söz verdi. Kapıya vardıklarında içeri girmekte olan biriyle neredeyse çarpışıyorlardı. Tanıdık bir yüzle karşılaşmışlardı: Haraldson. Vanja dikkat çekecek kadar bozulmuştu.

"Burada ne yapıyorsun?"

Haraldson, civarda kapı kapı dolaştığını söyledi. Roger Eriksson, Gustavsborg Caddesi'nde bir gözetleme kamerasına yakalanmıştı. Büyük caddeden devam ettiyse bundan başka gireceği bir sokak yoktu. Dönüp dolaşıp girdiği yer, olası arama bölgesinin içindeydi. Cuma akşamı onu görmüş olabilecek biri aranıyordu.

Kapı kapı dolaşıyordu demek! Vanja, Haraldson'un sonunda doğru yere düştüğünü hissetti. Axel Johansson'un evi arama bölgesinin içindeydi. İpucu biraz daha kuvvetlenmiş oldu.

Bitkin haldeki ekip, merkezdeki toplantı odasında bulunan açık renkli kavak ağacı masanın etrafında toplanmıştı. Ellerindeki bilgileri topladıklarında fazla yol almamış olmaları acıydı. Palmlövska Lisesi'nden gönderilen e-posta, olası şüphelilerin tespitini sağlayamamıştı. Lisa'nın yalan söylediğini kanıtlamak, sadece Vanja'nın şüphesinin doğrulanmasını sağlamış, ama onları bir yere götürmemişti. Lisa'nın sorgulanmasından elde edilen en önemli bilgi, Roger'in çevresinden bazı şeyleri gizlediğini öğrenmekti. Onun okul dışındaki hayatında araştırılacak başka şeylerin olduğu konusunda ekip hemfikirdi. En önemli iz, belki de kimsenin bilmediği biriyle ilişkisi olmasıydı. Herkes onun Lisa'nın yanında olduğunu sanırken

başka biriyle buluşmuş olabilirdi. Ekibin bir kısmının Roger hakkında daha fazla bilgi edinmeye odaklanmasına karar verildi. Bu çocuk geçekte kimdi?

"Bilgisayarını bulduk mu?"

"Bilgisayarı yokmuş."

Billy yanlış duymuş gibi Vanja'ya baktı.

"Bilgisayarı yok muymuş?"

"Evlerine giden yerel gazetenin yazdığına göre varmış."

"On altı yaşındaydı. Saati gibi bilgisayarı da çalınmış olabilir mi?

"Gözetleme kameralarındaki görüntülerden yanında hiçbir şey olmadığı görülüyor," diye araya girdi Torkel.

Billy, zavallı çocuğun çektiği acıyı, kimseyle bir bağının olmayışını, yalnız hayatını zihninde canlandırmaya çalışırken başını salladı.

"Yine de internette aktif olabilir," diye devam etti Torkel.

"Lisa'nın bilgisayarı, herhangi bir etüt sınıfı ya da internet kafe gibi bir yerlerde olabilir, kontrol edin."

Billy başıyla tamam işareti yaptı.

"Axel Johansson'a gelelim." Torkel masanın çevresindekilere baktı.

Billy atıldı.

"Bugünkü kapı kapı dolaşarak yapılan kontrol bir sonuç vermedi. Kimse cuma akşamı Roger'i o bölgede gördüğünü hatırlayamadı."

"Orada olmadığını göstermez bu," diyerek girdi araya Vanja.

"Orada olduğunu da göstermez," diyerek karşı çıktı Billy.

"Roger'in kaybolduğu o cuma akşamı Axel'in onun oturduğu bölgede olması ihtimalinden başka Axel hakkında elimizde ne var?" diye sordu Sebastian.

"Roger onu okuldan attırmış," diye ekledi Vanja. "Şu ana kadar bulabildiğimiz tek gerekçe bu."

"İki gündür de ortada yok," diye tamamladı Billy.

Bir an için sabırsızlığa kapılmıştı Sebastian. Bütün gün Vanja'yla beraberken duyduğu şeyler tekrarlanıyordu. Bir gerekçe olarak yorumlanabilecek bir şeyler olduğunun bilincindeydi ve Axel Johansson evde değildi.

"Başka demek istedim,"

Masanın etrafında bir sessizlik oldu. Billy kâğıtlarını karıştırdıktan sonra aradığını buldu.

"Axel Malte Johansson. Kırk iki yaşında ve bekâr. Örebro doğumlu, İsveç içinde çok taşınmış. Son on iki yıl içinde Umeå, Sollefteå, Gävle, Helsingborg ve Västerås'ta yaşamış. İki yıl önce buraya gelmiş ve Palmlövska Lisesi'nde işe girmiş. Borçlarını ödemediği için adı kara listelerde. Suç kayıtlarında mahkûmiyete rastlanmıyor, ama çek dolandırıcılığı ve belge sahteciliğine ilişkin birçok soruşturmada adı geçiyor. Delil yetersizliğinden dolayı hiçbirinden dava açılmamış."

Vanja kendini biraz daha güçlü hissetti. Ne de olsa hademenin adı kayıtlarda geçiyordu. Bu durum Axel Johansson'u soruşturma açısından daha ilginç kılıyordu. Cinayet soruşturmalarındaki gerçekliklerden biri de hiç suça karışmamış kişilerin cinayet işledikleriniin seyrek görülmesiydi. En berbat suçlar, diğer suçlarla birlikte görülüyordu ve katilin her zaman kurbanıyla bir ilişkisi vardı. Neredeyse her zaman.

Vanja, katilin Roger'i belki de hiç tanımadığı yönündeki daha önceki düşüncesini dile getirmeyi düşündü. Çocuğun nerede olduğunu tespit etmek için yapılan bu kadar iş zaman israfı mıydı? Belki bunun yerine olaya başka bir noktadan yaklaşmalıydılar, ama sesini çıkarmadı. Bugüne kadar on dört cinayet soruşturmasına katılmıştı. Bütün bu cinayetlerde katil ve kurban birbirlerini önceden tanıyorlardı. Ama kimi olaylarda da bu böyle değildi. Roger'i, tanımadığı bir kişinin öldürmesi pek gerçeğe uygun değildi. Eğer böyle olduysa, olay aydınlanmadan kalacaktı. Masada oturan dört kişi bunu biliyordu. Polisin, özellikle bu olaydaki gibi teknik delil-

lerin olmadığı bir cinayette, kurbanıyla herhangi bir bağı olmayan bir katili bulma ihtimali çok düşüktü. 1990'lı yıllarda DNA analizinin gelişmesinde ulaşılan büyük başarılar sayesinde böyle olaylar aydınlatılabiliyordu. Ama suya atılmış bir cesetten saldırgana ait DNA izi alınamıyordu. İşleri pek kolay değildi.

"Axel Johansson'un ortalıkta olmadığını biliyoruz. Seyahate çıkmış, ihtiyar babasınının yanına filan gitmiş olabilir." Sebastian'ın bu makul görüşü, meseleyi çözmekten uzaktı.

Billy, kâğıtlarına hızla bir göz attıktan sonra şöyle dedi: "Anne ve babası ölmüş."

"Tamam, belki yaşayan herhangi birini ziyarete gitmiştir."

Torkel, "Mümkün, ama nerede olduğunu bilmiyoruz," dedi.

"Ursula dairesine girip içeriyi bir araştırsa?"

Torkel yerinden kalkarak odada dolanmaya başladı. Esnemesini bastırdı. İçerinin havası kötüydü. Demek ki havalandırma sistemi odadaki diğer eşyalar kadar yeni değildi.

"Ev arama izni almak için elimizde fazla bir şey yok. Roger'in o bölgeyle bağlantısını kanıtlayabilseydik olurdu, ama bu şartlar altında olmaz."

Odaya bir sessizlik çöktü. Billy'nin sözleri umutsuzluk havasını dağıttı. Onun en güçlü yanlarından biri, kuşkular baskın geldiği zaman bile hep ilerlemeye odaklı olmasıydı.

"Ben Devlet Kriminoloji Laboratvuarı ile iletişime geçtim. Onlar Roger'in cep telefonunda mevcut olan ve silinmiş mesajları çıkaracaklar. Ayrıca telefon konuşması listesi de santralden gelecek. Bu akşam hepsi elimde olur."

Vanja'nın telefonunun çalmasıyla Billy'nin sözü kesildi. Vanja ekrana baktıktan sonra özür dileyerek dışarı çıktı. Torkel ve Billy onun arkasından bakakaldılar. Vanja'nın daha önce görev sırasında

özel görüşmeye öncelik verdiğine şahit olmamışlardı. Önemli bir şey olması gerekiyordu.

Babasıyla yaptığı telefon görüşmesi bazı duygularını kabartmıştı. Vanja düşüncelerini toparlamak için merkezden çıktı. Birbiriyle nadiren kesişen iş hayatı ve özel hayatını ayrı tutmayı bugüne kadar büyük ölçüde başarmıştı. Ancak son altı aydır bu zorlaşmıştı. Çok disiplinli olduğundan meslektaşları bir şey fark etmemişlerdi, ama bu çaba onu yıpratıyordu.

Düşünceler ve endişeler.

Dönüp duran düşüncelerin merkezinde, her şeyden çok sevdiği babası Valdemar vardı. Bastırılan kaygılar hep geri dönerdi. Ne kadar uzağa iterseniz, o kadar birikmiş olarak gelirlerdi. Son zamanlarda her şey daha kötüye gitmiş, Vanja sabahları çok erken uyanmaya başlamış ve tekrar uyuması imkânsızlaşmıştı.

Vanja, parka doğru sola döndü. Mälaren gölünden hafif bir rüzgâr geliyordu. Yeni çıkan yeşil filizler ve açılan yapraklar rüzgârda hışırdıyor ve dalgalanıyordu. Her yer ilkbahar kokuyordu. Vanja aslında nereye gideceğini bilmeden, kestirme olsun diye yumuşak toprağın üzerinden ilerledi.

Hücre zehirlenmesi tedavisinin ilk aşaması olumluydu, ama çeşitli tahliller gerekiyordu.

Sekiz ay öncesine ait hastane anıları gözünün önüne geldi. Teşhis konmuştu, annesi ağlıyordu. Doktor, babasının yanında oturuyordu. Tecrübeli görünen biriydi. Vanja'nın, her seferinde üzerine aldığı rolü düşünmeye neden olmuştu bu durum: Sakin olmak, kaybedilene ve yas tutanlara odaklanmak. Bu kez roller değişmişti. Orada, ayakta durmuş, duygularını akışına bırakmıştı. Koyulan teşhis açıktı: akciğerlerde hücre değişikliği, yani akciğer kanseri.

Vanja, babasının yanındaki sandalyeye çökmüştü. Biraz dudakları titriyordu, kendi dengeli ses tonunu bulmakta zorlanıyordu. Babası yatağından ona bakıyor ve her zamanki gibi sakin olmaya çalışıyordu. Aile içindeki rolünü hâlâ oynayabilen tek kişi oydu.

Vanja sekiz ay önce o gün, doktordan hücre zehirlemesi ve ışın tedavisi gibi modern bilimin bütün olanaklarını kullanacakları sözünü aldıktan sonra tekrar işine dönmüştü. Babasının kanseri yenerek tamamen sağlığına kavuşma şansı yüksekti. Billy'nin karşısındaki yerine oturmuş, adını duymadığı bir grubun bir gün önceki konseri hakkındaki eleştirisini dinlemişti. Eğer o konuşma radyodan yapılsaydı radyoyu kapatırdı. Billy bir an ona bakıp susmuştu. Bir şey olduğunu anlamıştı. Billy'nin nazik bakışları, bir saniyeliğine Vanja'nınkilerle kesişmişti. Sonra Vanja, Billy'ye ertesi ay yirmi iki değil, otuz iki yaşını dolduracağını hatırlatarak müzik zevki hakkında iğneleyici bir laf etmişti. Her zaman yaptıkları gibi ufak bir tartışmaya girmişlerdi. Vanja, artık böyle devam etmeye karar vermişti. Billy'ye güvenmediğinden değildi bu. Billy, onun meslektaşı olmanın yanı sıra en iyi arkadaşıydı. Ama o sırada onun her zamanki gibi olmasını istemiş, böylece acısının hafifleyeceğini düşünmüştü. Yaşamın bir bölümü sona erebilirdi, ama diğer bölümü her zamanki gibi devam edecekti.

Bunu hissetmeye ihtiyacı vardı.

O gün Billy'yle daha fazla havadan sudan konuşmuştu.

Vanja dereyi izleyip sahile kadar indi. Akşam güneşi suyu örtüyordu. Soğuk rüzgârda birkaç cesur tekne mücadele halindeydi. Cep telefonunu çıkarıp meslektaşlarının yanma dönmesi gerektiği düşüncesini kafasından atarak ailesinin evini aradı. Valdemar'ın hastalığı annesine şaşırtıcı derecede ağır gelmişti. Aslında Vanja da ağlamak, çığlık atmak istiyordu ve Valdemar'ın onun hayatından çıkıp gitmesi düşüncesi karşısında kendini çaresiz hissediyordu. Ama bu rol başkasındaydı. Normalde Vanja da böyle olmasını is-

tiyordu. Hayatın dinamiği kendini göstermişti: Annesi duygusal, o ise babası gibi mantıklı ve kendine hâkimdi. İlk kez bu son yılda Vanja, birbirleriyle rolleri değiştirmelerini umduğunu fark etti. Vanja birden, kayıp düşmemesi için hep orada olup onu koruyan kişinin nasıl uzaklarda olduğunu anladı.

Hep öyle olacaktı artık.

Belki de olmazdı.

Tıp bilimi bir umut görüyordu. Babası büyük bir olasılıkla hastalığı yenecekti. Vanja tebessüm etti. Pırıldayan suya bakıp sevinç duydu.

"Merhaba, anne."

"Bir haber aldın mı?"

"Evet, az önce aradı."

"Harika."

"Evet, doğru olduğuna inanamıyorum. Birazdan evde olacak."

Vanja, annesinin gözyaşlarını zor tuttuğunu anladı. Sevinç gözyaşlarıydı bunlar. En son dökülmelerinden bu yana çok zaman geçmişti.

"Benim yerime onu kucakla ve yakında geleceğimi söyle."

"Ne zaman geleceksin?"

"Umarım en geç hafta sonu."

Ertesi hafta üçü birlikte akşam yemeği yemeye karar verdiler. Hem annesi hem kendisi sevinç içindeydi. Kapıldıkları endişeden bir yığın sevinç sözcüğüyle kurtuldular. Her ikisinin de her şeyin normale döndüğünün onaylanmasına ihtiyacı vardı sanki.

Telefondan mesaj sinyali duyuldu.

"Seni seviyorum, Vanja."

"Ben de seni. Şimdi gitmeliyim."

"Gerçekten mi?"

"Evet, anne... biliyorsun, yakında görüşürüz."

Vanja konuşmayı sona erdirdi ve gelen mesajı açtı. Torkel'dendi. O öteki dünya ilgi bekliyordu.

"Nereye kayboldun? Ursula gelmek üzere."

"Geliyorum."

Bir gülen yüz göndermeyi düşündü ama vazgeçti.

Beatrice Strand, eve gitmek için her zamanki gibi otobüse binmişti. Temiz hava almak için bir durak önce indi. Okulda ve evde bu imkânsızdı. Roger'in ölümü, bir barajın yıkılıp bütün insanları perişan etmesi gibi bir şeydi. Her yeri etkilemişti. Üzerine titrediği öğrencileri, diğer taraftan Johan... Roger onun oyun arkadaşıydı. Böyle bir şey olmamalıydı.

Arkadaşlar ölmemeliydi.

Öğrenciler onları ormanda ölü bulmamalıydı.

Normalde Beatrice otobüs durağından eve sekiz dakikada varırdı. İki katlı, sarı rengi solan villaya giden çakıllı yoldan geçti. Bugünkü yürüyüş otuz beş dakika aldı. Ulf onu merak edecek değildi. Eve hangi saatte geldiğine çoktandır aldırmıyordu.

İçeri girdiğinde ev sessizdi.

"Johan?"

"Yukarıdayız, gel," cevabını duydu.

Hepsi bu kadardı. "Ben aşağı geliyorum," ya da "Nasılsın?" yoktu. Sadece sessizlik.

Yukarıdayız.

Biz.

Ulf ve Johan.

Her zaman böyleydi. Üçünün birlikte olduğu giderek seyrek görülmeye başlamıştı.

Kimi kandırmak istiyordu?

Üçü hiçbir zaman birlikte değildi.

"Ben çay yapıyorum," diye seslendi ve hiçbir yanıt almadı.

Beatrice su ısıtıcısını çalıştırırken bakışları ısıtıcının dibindeki kırmızı ışığa takılarak öylece durdu. Düşüncelere dalıp gitti.

İlk günlerde aile üyelerinin bir arada olup konuşmaları ve birbirlerini desteklemeleri için mücadele etmişti. Ailelerin zor anlarda yaptığı buydu, birbirlerine dayanmak. Ama Johan bunu istememişti. Kendini annesinden çekip ayırmıştı. Ailede yas tutmak dahil her şeyi babasıyla yapmış, annesini dışarıda bırakmıştı. Ama Beatrice teslim bayrağını çekmeyi düşünmüyordu. Üzerlerinde meyve desenleri olan büyük çay kupalarını çıkardı ve onları bal ve kesme şeker kâseleriyle beraber tepsiye koydu. Pencereden dışarıdaki sakin villa bölgesine baktı. Yakında çok sevdiği pembe renkler onu karşılayacaktı. Vişne ağacı bu yıl erken tomurcuklanmaya başlamıştı. Bu ağacı birlikte dikmiş ve hep yaşayacağına inanmışlardı. O zaman Johan beş yaşındaydı. Yeri kendi kazmakta inat etmişti. Kıkır kıkır gülerek buna izin vermişlerdi. Beatrice o zaman söylediklerini hatırladı: "Gerçek bir ailenin meyve ağaçları olur."

Su ısıtıcısı kapandı ve Beatrice buharı tüten sıcak suyu kupalara boşalttı, içlerine birer torba çay sarkıttı ve merdivenlerden çıkmaya başladı.

Johan bilgisayarın başında oturmuş, durmadan ateş edilen bir oyuna dalmıştı. Ulf, oğlunun yatağının kenarına rahatça uzanmış, oyunu seyrediyordu. Beatrice kapıyı açıp içeri girince Ulf ona baktı.

"Karnınız aç mı?"

"Hayır, yeni yedik."

Beatrice tepsiyi, içinde oğlunun çizgiromanlarının olduğu dolabın üzerine koydu.

"Bugün polisler buraya geldi mi?"

"Evet."

Tekrar sessizlik oldu. Beatrice oğluna doğru birkaç adım attı ve elini onun omuzuna koydu. Elinin orada kalıp oğlunun tişörtünün altındaki teniyle temas etmesini umuyordu. Bir an için onun buna göz yumacağını düşünmüştü.

"Anne..." Johan, omuzunu sarsarak ona elini çekmesi için açıkça sinyal verdi.

Beatrice istemeyerek elini çekti, ama henüz vazgeçmeye niyeti yoktu. Ulf'un biraz ötesine, yatağa oturdu.

"Bunu konuşmalıyız. Kimse içine kapanmakla kendini daha iyi hissetmez," diye başladı.

Johan dönmeye bile tenezzül etmeden, "Babamla konuşurum," dedi.

Beatrice, "Bizim de konuşmamız gerek," derken sesi biraz kırgındı. Sadece konuşmaya değil, ailesine, en başta da oğluna ihtiyacı vardı. Adım attığında, Johan'ın da kendisine doğru adım atacağını umut etti.

Sil ve geriye al!

Unut, affet ve devam et.

Her şeyin eskisi gibi olacağını sanıyordu. Geceleri Johan'ın endişeye kapılınca yanına gelmesi, hayatın zorluklarını paylaşmaları, sevinç anları, uzun ve samimi konuşmalar; bunların hepsi yeniden yaşanacaktı ve en önemlisi Beatrice ihtiyacı olan şeye sahip olacaktı: Bir anne, bir kadın ve bir şeyin parçası olmak. Şimdi bu anlar, o vişne ağacını gururla diktikleri gün kadar uzak görünüyordu. Ulf ona döndü.

"Sonra konuşuruz. Polisle görüşmemiz iyi gitti. Johan bildiklerini anlattı."

"Çok iyi."

"Baksana, biz Johan'la bir yerlere gidip kamp kuracağız. Biraz buradan uzaklaşacağız."

Beatrice onlardan ayrı kalmayı düşünemezdi bile, ama başını sallayarak bunu onaylayıverdi.

"Güzel olur."

Yine sessizlik oldu, söyleyecek ne vardı ki?

Johan bilgisayar oyununda adam vurmaya devam etti.

Ursula odaya girdi ve gülümsedi.

"Lütfen, iyi haberlerinin olduğunu söyle," dedi Torkel.

"Elimde, içinden ne çıkacağı belli olmayan sürpriz yumurta gibi bir otopsi raporu var."

Vanja, Sebastian ve Torkel, farkında olmadan sandalyelerinde doğruldular. Ursula taşıdığı dosyayı açtı ve bir sürü fotoğrafı panoya tutturdu. Roger'in gövdesinin ve kollarının akla gelebilecek bütün açılardan ve mesafelerden çekilen fotoğraflarıydı bunlar.

"Sırtına, gövdesine, kollarına ve bacaklarına yirmi iki bıçak darbesi indirildiğini sayabiliriz. Bunların yanı sıra, kalbin çıkarılmasıyla oluşan yaralar da var."

Ursula, sırtta, omuz aralarında simetrik olmayan ve derin bir oyuğun görüldüğü fotoğraflardan birini işaret etti.

Sebastian bakışlarını kaçırdı. Bıçak yaralarına bakmak onun için hep zor olmuştu. Solgun, düz bir ten ile derin bıçak yarasının tuhaf birleşiminden anlaşıldığı kadarıyla cilt bunları bir şekilde gizliyordu.

"Ellerde ve kollarda savunma izi yok," diye devam etti Ursula. "Neden, biliyor musunuz?" Kimseden herhangi bir yanıt beklemeden devam etti: "Bütün bıçak darbeleri ve diğer küçük yaralar ölümden sonra olmuş."

Torkel not defterine bakıp gözlüğünü çıkardı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bıçak darbelerini aldığında zaten ölüydü."

Ursula, keşfettiği şeyi vurgulamak istercesine ciddi bakışlarını odada gezdirdi.

"Nasıl ölmüş peki?"

Ursula tekrar Roger'in sırtındaki yakından çekilen açık yarayı gösterdi.

"Yaranın en geniş yeri sekiz santimetre kadar. Değişik yerlerde kırık kaburga kemikleri görülüyor. Bu yaraları açabilmek için müthiş bir güç gerekiyor. Güç ve ne istediğini bilmek."

"Kalbin büyük bir kısmı yok. Ama bunun bir ritüelle de ilgisi yok. Bir mermi çıkarılmış. Sebebi bu."

Ursula tahtaya yeni bir fotoğraf iliştirdi ve masada kimseden ses çıkmadı.

"Sırtına ateş edilmiş. Mermi yok, ama kaburgalardan birinde izini bulduk."

Ursula, az önce gösterdiği yaranın çok büyütülmüş bir resmini işaret etti. Kaburgalardan birinde mermiden kalan yarım ay şeklinde küçük bir iz göze çarpıyordu.

"Düşük kalibreli bir silah, yani bir 22'lik söz konusu olabilir."

Bilgiler herkesi harekete geçirdi. Bildikleri silahlardan hangisinin kalibresinin geçerli olabileceğini konuşmaya başladılar. Torkel, bilgisayarda bir düğmeye basarak veri kayıtlarından silah listesi çıkarmaya koyuldu. Sebastian, böyle bir tartışmada bir şey ileri süremeyeceği için kalktı ve duvara doğru ilerleyerek kendini fotoğraflara yakından bakmaya zorladı. Odaya konuşmalar hâkimdi. Yazıcı devreye girerek Torkel'in listesini çıkardı. Torkel eski meslektaşına baktı.

"Bir şey buldun mu?"

Sebastian sırttaki açık yara fotoğrafına bakmaya devam etti.

"Bence amaç, Roger Eriksson'u öldürmek değildi."

"Biri ateş edilip yirmi iki kere bıçaklandıktan sonra böyle bir şey düşünmek mümkün mü?" dedi Vanja kuru bir sesle.

"Peki, yanlış sözcük seçimi diyelim. Roger Eriksson'u öldürmeyi planlamadığını sanıyorum."

"Neye dayanarak söylüyorsun bunu?"

"Bu mermiyi kazıyıp çıkarmak kolay değil. Kanlı ve zaman alacak bir işlem. Görülme riskini artırır, ama katil bunun kendisini ele vereceğini bildiğinden izi ortadan kaldırmak zorundaydı."

Vanja onun ne demek istediğini hemen anladı. Kısa bir an, bunu düşünemediği için kendisine kızdı. Bunu kendisi düşünmeliydi. *Sebastian bu sonuca tek başına varmamalıydı*, diye düşünerek hırslandı.

"Eğer cinayeti planlasaydı izi sürülemeyecek başka bir silahla bunu yapardı."

Sebastian başını sallayarak bu sözleri onayladı. Vanja hızlı düşünmüştü.

"Peki nasıl oldu o zaman?" diye sordu Torkel ve devam etti: "Roger, Västerås'ın merkezinde gezinirken, 22 kalibrelik silahı olan birinin yanından geçtikten sonra sırtından vuruluyor. Ateş eden kişi, merminin onu ele vereceğinden korkarak mermiyi çıkarmaya karar veriyor ve sonra Listakärr'a giderek ceseti suya atıyor."

Torkel, açıklamasını ses çıkarmadan dinleyen diğerlerine baktı.

"Bu size inandırıcı geliyor mu?"

"Ne olduğunu bilmiyoruz," diyen Sebastian, amirine yorgun gözlerle öfkeli bir bakış attı. Yapbozun tamamını değil, küçük bir parçasını sunmuştu. "Çocuğun nerede öldüğünü bile bilmiyoruz. Ben sadece cinayetin planlanmadığının anlaşıldığını söyledim."

"Ama bu bizi, Roger'i kimin öldürdüğüne bir adım bile yaklaştırmıyor. Değil mi?"

Odada sessizlik oldu. Sebastian, Torkel böyle sızlanıp durduğunda cevap vermenin bir faydası olmadığını tecrübelerinden biliyordu.

Aynı şeyin diğerleri için de geçerli olduğu anlaşılıyordu. Torkel, Ursula'ya döndü.

"Silahı bulursak merminin kaburgalardaki ize uyup uymadığı anlaşılır mı?"

"Maalesef hayır."

Torkel tekrar sandalyeye çöktü ve kollarını uzatarak, "Demek ki yeni bir ölüm nedeni var, ama bildiklerimiz bunlardan ibaret. Lanet olsun!" dedi.

"Daha fazlası var," diyerek Sebastian duvardaki fotoğraflarda başka bir şeye işaret etti.

"Saat var."

"Ne olmuş saate?"

"Pahalı."

Elini, Roger'in eşyalarını gösteren parlak fotoğrafa koyarak devam etti.

"Acne kot pantolon, Quiksilver ceket. Nike ayakkabı. Hepsi marka."

"Genç olduğundan..."

"Evet, ama parayı nereden buluyordu? Annesi pek varlıklı görünmüyordu. Ayrıca kendisi Palmlövska'nın hayırseverlik deneyiydi."

Lena Eriksson, oturma odasındaki koltuğunun kenarında duran kül tablasına sigarasının küllerini döküyordu. Sabah yeni bir sigara paketi açmıştı, bir saat önce de bir yenisini. İkinci paketin üçüncü sigarasını içiyordu. Bugünkü yirmi üçüncü sigarasıydı bu. Bütün gün hiçbir şey yemediği de düşünülürse çok fazla içmişti. Boğazını temizlediğinde biraz başı döner gibi oldu ve dört köşeli sehpanın diğer tarafındaki kanepede oturan polislere baktı. Roger'in odasındaki kadın polisle beraber üçü de yeni kimselerdi. Lena'nın morgda karşılaştığı polis yoktu. Hiçbiri daha önce buraya gelmemişti ve Lena'nın hiçbiriyle konuşmuşluğu yoktu. Sivil kıyafetliydiler ve

Emniyet Suç Bürosu'ndan geliyorlardı. Roger'in parasını nereden aldığını öğrenmek istiyorlardı.

"Eğitim yardımı alıyordu."

Sigasından bir nefes daha çekti. Hareketleri neredeyse birer refleks gibi çok sıradan ve gündelikti. Bugün koltukta oturup sigara içmekten başka ne yapmıştı? Enerjisini toplayamıyordu. Sabah birkaç saatlik uykudan uyanmış, dışarı çıkıp biraz dolaşarak temiz hava almayı ve gıda alışverişi yapmayı düşünmüştü. Belki evi biraz temizleyecekti. Roger'siz hayata ilk adımını bir şekilde atacaktı.

Çıkıp *Aftonbladet* gazetesi almak zorundaydı. Sonunda en yüksek parayı onlar vermişti. Kendisiyle en fazla iki saat görüşme yapılması karşılığında nakit elli bin kron almıştı. İlk yarım saat boyunca bir fotoğrafçı da hazır bulunmuş, sonra gitmişti. Lena, söyleşi sırasında masaya ses kayıt cihazı konulduğunu unutmuştu. Roger'in nasıl bir insan olduğu, büyüme çağı, nelerden hoşlandığı, onun yokluğunun nasıl bir his olduğu sorulmuştu kendisine. Söyleşi sırasında ağlamayışına Lena kendisi de şaşırmıştı. Roger'in kaybolmasından sonra, onun hakkında ilk kez polislerin dışında biriyle konuşuyor ve ağlayacağını sanıyordu. Gerçekten gazetecilere her şeyi anlatmıştı.

İş arkadaşı Maarit telefon edip beceriksiz ve gergin bir şekilde başsağlığı dilemiş, ancak Lena konuşmayı kısa kesmişti. Daha sonra şefi aramıştı. Lena'nın işe gelmeyişine anlayış gösterdiğini söylemişti. Onun iş yükünü diğer çalışanlara paylaştırarak sorunu çözeceğini söylemiş, işe dönmeden birkaç gün önce arayıp haber vermesini rica etmişti. Polisler, Roger'in kayboluşu hakkında bilgi almak ve daha önce evden kaçıp kaçmadığını, onun için endişe kaynağı olan veya tehdit arz eden bir şeyin olup olmadığını öğrenmek istiyorlardı. Bir insan ve evlat olarak nasıl biri olduğu hakkında bir şey sormamışlardı.

Onun kim olduğunu, Lena için ne kadar büyük bir anlam ifade ettiğini kimse sormamıştı.

Kadın gazeteci bunu bilmek istiyordu. Albümlere bakmışlar, kadın olayı kendi istediği gibi anlatması için sözü Lena'ya bırakmış ve arada bir bazı ayrıntıları sormuştu. Lena oğlu hakkında düşüncelerini anlatırken kadın gazeteci ona daha doğrudan sorular yöneltmeye başlamıştı. Roger arkadaşlarıyla yardımlaşır mıydı? Herhangi bir gönüllü faaliyete katılıyor muydu? Bir spor takımına girmiş miydi? Buna benzer sorular sormuştu. Lena gerçeğe uygun olarak bu soruların hepsine olumsuz yanıt vermişti. Evlerine gelen arkadaşları, Johan Strand ve yeni okulundan adı Erik –veya ona benzer bir şey– olan bir çocuktu. O da bir kez gelmişti. Lena, gazetecinin yüzünde hayal kırıklığı ifadesi gördüğünü düşünmüştü. Onlara dışlanma konusuyla ilgili daha fazla şey anlatabilir miydi? Oğluna eziyet eden kişinin cinayet zanlısı olarak tutuklandığını öğrenince ne hissetmişti? Bunun eski bir haber olmasına rağmen Katarina adlı kadın gazeteci, bir kere daha bunu konu etmeyi düşünüyordu. Roger'in yatağı ve iki ufak ev hayvanının fotoğrafının yanında iyi giderdi bu. Lena dışlanma, şiddet ve okul değiştirme olaylarından, en çok da oğlunu Leo Lundin'in öldürdüğünden emin olduğundan ve onu asla affetmeyeceğinden bahsetmişti. Katarina ses kayıt cihazını kapattıktan sonra aile albümünden birkaç fotoğraf istemiş ve parayı ödeyip gitmişti. Bu dün olmuştu. Lena paraları cebine koymuştu. Çok paraydı bu. Dışarı çıkıp lokantada yemek yemeyi düşünmüştü. Gerçekten evden çıkması ve yemek yemesi gerekiyordu, ama cebinde sigaraları ve parasıyla koltukta kalakalmıştı. Oturuşunu her değiştirişinde paraların bacağına değdiğini hissediyordu.

Her seferinde şu alçak sesi duyuyordu: *Onu bu paralar öldürmedi.*

Sonunda kalkıp para tomarını konsolun çekmecesine koymuştu. Dışarı çıkmamış, yemek yememiş, bütün gün yaptığı gibi koltukta oturup sigara içmişti. Şimdi iki yeni polis gelmişti ve para konusunu konuşmak istiyorlardı.

"Çocuk ve eğitim yardımı, o lanet olası züppe okuluna başlayıncaya kadar yetiyordu. Ama orada hep yeni şeylere sahip olması gerekiyordu."

Vanja şaşkınlıkla irkildi. Oğlunu ona eziyet edenlerin bulunduğu okuldan alan Lena'nın, Palmlövska Lisesi hakkında sadece iyi şeyler söyleyeceğini düşünmüştü. Vanja, okul idaresi hakkında ne düşünürse düşünsün buranın iyi ve saygın bir okul olduğuna inanıyordu.

"Okul değiştirmesinden hoşnut değil miydiniz?"

Lena, onun bakışlarına karşılık vermedi. İlerideki büyük pencereye doğru bakıyordu. Pencerenin kenarında asılı mavi camlı bir lamba ve içinde solmuş çiçekler bulunan iki saksı vardı. Lena onları en son ne zaman sulamıştı? Epey olmuştu. Zambaklar daha iyi durumdaydı, ama onlar da boyunlarını bükmüştü. Pencereden gelen zayıf ışıkta dairenin dumanla dolduğunu gördü.

Sigarasını içine çekerken, "O kadın onu benden aldı," dedi ve koltuktan kalkıp balkon kapısını açmaya gitti.

"Hangi kadın onu sizden aldı?"

"Beatrice. Zengin okulunun işiydi bu."

"Ne şekilde Roger'i sizden aldı?"

Lena hemen cevap vermedi. Gözlerini yumdu ve balkon penceresinden gelen temiz havayı içine çekti. Sebastian ve Vanja, açık balkon penceresinden gelen soğuk havanın ayaklarını yalayıp geçmesinden hoşlandılar. Sessizlikte hepsi, Ursula'nın Roger'in odasını ararken çıkardığı sesleri duydu. Ursula onlarla beraber gelme konusunda ısrar etmişti. Çünkü hem hâlâ kızgın olduğu mızmız Torkel'le yalnız kalmak istemiyordu hem de Roger'in odası sadece mahalli polis tarafından incelenmişti ve Ursula mahalli polise pek güvenmiyordu. Roger hakkmdaki kayıp ihbarını iki gün bekletmişlerdi. Doğru dürüst bir arama yapılacaksa bunu kendisi yapacaktı. Yapmıştı da.

Lena boş bakışlarla park yerindeki ağacı seyrederken gardrobun açıldığını, kutuların dışarı çıkarıldığını, resim ve afişlerin duvarlardan indirildiğini duydu. Dışarıda görünen tek yeşillik o ağaçtı. Manzaranın kalanını diğer binanın gri duvarı kapıyordu.

Roger'i annesinden ne şekilde almışlardı? En azından bunu açıklayamaz mıydı Lena?

"Noel tatilinde Maldivler'e, kış tatilinde Alpler'e ve yazın da Riviera'ya gitmek istiyordu. Evde olmak istemiyordu. Daire yetmiyordu ona artık. Yaptığımız hiçbir şey yetmiyordu. Başka şansım yoktu."

"Ancak Roger, Palmlövska Lisesi'nde kendini daha iyi hissetmiyor muydu?"

Evet, hissediyordu. Artık dışlanmıyor, dayak yemiyordu. Ama Lena kendini en kötü hissettiği anlarda eskiyi aradığını düşünüyordu. Roger antremana gitmediği ve Johan'la beraber olmadığı zamanlarda evde, onun yanındaydı. Lena'nın ona ihtiyacı olduğu kadar onun da Lena'ya ihtiyacı vardı. Şimdi acı gerçek şuydu ki artık kimsenin ona ihtiyacı yoktu.

Son yılda sadece yalnız değildi, terk edilmişti.

Bu daha kötüydü.

Lena odadaki sessizliğin farkındaydı. Bir yanıt bekliyorlardı.

"Öyle sanıyorum." Lena başıyla da onayladı. "Daha memnun olduğunu düşünüyorum."

Roger'in yeni okuluyla ilgili olarak daha açık bir yanıt alamayacağını anlayan Vanja, "Çalışıyor musunuz?" diye sordu.

"Belirli saatlerde Lidl'de. Neden sordunuz?"

"Haberiniz olmadan para çalmış olup olamayacağını düşündüm."

"İmkânı olduysa belki de yapmıştır.

"Hiç böyle bir şeyden, yani parasının olmasının öneminden söz ettiği oldu mu? Çaresiz bir hali var mıydı? Borç para almış olabilir miydi?"

Lena, balkon kapısını çekip biraz aralık bıraktı ve koltuğa geri döndü. Bir sigara daha yakma isteğine direndi. Kendini yorgun hissediyor, başı dönüyordu. Onu rahat bıraksalar olmaz mıydı?

"Bilmiyorum. Parayı nereden bulduğu bu kadar önemli mi?"

"Yanlış bir kimseden borç alması ya da para çalması önemli olabilir."

Lena omuzlarını silkti. Roger'in nereden para bulduğunu bilmiyordu. Bilmesi mi gerekiyordu?

"Hiç Axel Johansson'dan söz etti mi?" Vanja yeni bir izin peşine düşmeye çalıştı.

"Hayır. O kimmiş?"

"Palmlövska'daki eski hademe."

Lena başını salladı.

"Polis buraya geldiğinde demişsiniz ki..." Vanja not defterinin önceki sayfalarından birini çevirip sesli okudu: "Roger kendini tehdit altında hissetmiyordu ve kimseyle kavga etmedi. Hâlâ doğru mu bu ifade?"

Lena başıyla onayladı.

"Tehdit edilmiş ya da bir kavgaya karışmış olsaydı bundan haberiniz olur muydu?"

Şimdiye kadar konuşmamış olan bir adam sormuştu bu soruyu. Geldiklerinde kendini takdim etmiş, o andan itibaren sessiz kalmıştı. Hayır, onu bile yapmamıştı. Kimliğini gösterirken kadın polis ikisini birden tanıtmıştı. O kimlik falan göstermemişti. Eğer Lena hatırlamak isteseydi onları Sebastian ve Vanja olarak hatırlayacaktı. Lena, Sebastian'ın sakin mavi gözlerine baktı ve cevabı zaten bildiğini anladı. Kendini ele veriyordu.

Sebastian, olayın sadece bu sıkıcı muhitteki üç odalı kiralık bir dairede oturmak olmadığını biliyordu. DVD'nin yerine *blu-ray* gelmeli, her altı ayda bir cep telefonu değiştirilmeliydi. Annenin, dış

görünüşüyle, fazla kilolarıyla ve düşük gelirli işiyle bunlara uygun olmadığını anlamıştı Sebastian. Roger'in annesinden utandığını, artık hayatının bir parçası olmasını istemediğini, onu hayatından çıkarıp attığını biliyordu. *Ama o öldü artık, geri dönmek için çok geç*, dedi içindeki küçük ses.

Lena, Sebastian'ın cevabını bildiği soruyu yanıtlamadan önce, hafifçe titreyen ellerle sigara paketini açtı ve yirmi dördüncü sigarasını yaktı.

"Herhalde haberim olmazdı."

Lena sustu ve oğluyla ne kadar kötü bir ilişkisi olduğunu düşünerek başını salladı. Bakışları uzaklarda kayboldu.

Ursula iki çanta ve boynundaki fotoğraf makinesiyle içeri girince konuşma kesildi.

"Benim işim bitti, daha sonra merkezde görüşürüz. Tekrar başınız sağ olsun."

Uzaklara dalan Lena başını salladı. Ursula, Vanja'ya anlamlı bir bakış attı ve Sebastian'a aldırış etmeden daireyi terk etti. Vanja dış kapının kapandığını duyana kadar bekledi.

"Roger'in babasına ulaşabilir miyiz?"

Bu da yeni bir ipucu bulma çabasıydı. Bakalım anne herhangi bir soruya iki sözcükten uzun bir yanıt verecek miydi?

"Babası falan yok."

"Yapmayın, böyle bir şey en son iki bin yıl önce mümkündü."

Lena, dumanın içinden sakince Vanja'ya baktı.

"Beni suçluyor musunuz? Tam Roger'in yeni okuluna uygunsunuz."

Bu kez araya giren Sebastian oldu.

"Kimse sizi suçlamıyor, ama babasının bir yerlerde olması gerek."

Lena sigarasını söndürdü ve omuzlarını silkti.

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Hiçbir zaman beraber olmadık. Tek gecelikti. Roger'in varlığını bile bilmiyor."

Sebastian öne doğru eğildi. Kesinlikle daha ilgiliydi şimdi. Lena'nın bakışlarını karşıladı.

"Nasıl çözdünüz bu sorunu? Roger babasını hiç sormadı mı?"

"Küçükken sorardı."

"Ne dediniz peki?"

"Öldüğünü söyledim."

Sebastian başını salladı. Anna Eriksson da oğluna ya da kızına aynı şeyi söylemiş olamaz mıydı? *Baban öldü.* Peki bir gün, örneğin otuz yıl sonra birdenbire baba ortaya çıkarsa ne olacaktı? Güvensizlik oluşacaktı elbette. Belki bir şekilde ıspatlanması gerekecekti gerçeğin. Annesi yalan söylediği, çocuğunu babasından yoksun bıraktığı, yarardan çok zarara sebep olduğu için muhtemelen ona öfkelenip umutsuzluğa düşecekti? Anna yalan söylemiş, çocuğunu bir babadan mahrum bırakmıştı. Belki Sebastian'ın ortaya çıkması ilişkilerini çökertecek, onlara zarar verecekti. Sebastian ne kadar öfkelenirse öfkelensin, onun için en iyisi o mektupları hiç bulmamış olması ve yaşamına devam etmesiydi. Hiç bilmemeliydi.

"Neden onun öldüğünü söylediniz? Roger gerçeği bilseydi onu arar mıydı?"

"Bunu düşündüm. Roger'i istemediğini söylemektense, öldüğünü söylemem daha iyiydi."

"Ama onun ne istediğini bilemezsiniz. Hiç şansı olmadı."

Vanja, Sebastian'a doğru göz ucuyla baktı. Sebastian'ın kendini tartışmaya kaptırması çok kötü bir şeydi. Sesi daha yüksek ve güçlü çıkmaya başlamıştı. Kanepenin kenarına ilişmiş, her an kalkmayı düşünüyormuş gibi görünüyordu.

"Gerçeği bildiğini ve Roger'i istediğini düşünün."

Lena, Sebastian'ın güçlü çıkışından etkilenmemiş görünüyordu. Ciğerlerindeki son dumanı üflerken sigarasını söndürdü.

"Evliydi zaten. Başka çocukları var."

"Adı nedir?"

"Roger'in babasının mı?"

"Evet."

"Jerry."

"Roger'i şimdi, şu yaşında arasaydı sizce Roger nasıl bir tepki gösterirdi?"

Vanja öne doğru eğildi. Bu Sebastian neyin peşindeydi gerçekten? Bu konuşmaların bir yere vardığı yoktu.

"Çocuğun varlığından bile haberi yokmuş, öğrenseydi nasıl davranırdı acaba?"

"Ama eğer..."

Vanja dikkatini çekmek için elini yavaşça Sebastian'ın koluna koydu.

"Olayla ilgisi olmayan konulara girmiyor muyuz biraz?"

Sebastian kendini frenledi. Vanja'nın bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

"Doğru... Ben..." Sebastian uzun zamandır ilk kez ne diyeceğini bilmiyordu, bu yüzden sözlerini tekrarlamakla yetindi. "Doğru."

Sessizlik oldu ve burada işlerinin bittiğini düşünerek kalktılar. Sebastian hole geçti, Vanja da onu izledi. Lena, onları dış kapıya kadar geçirmek için yerinden kalkmadı. Onlara seslendiğinde holden çıkmak üzereydiler.

"Roger'in saati..."

Sebastian ve Vanja, Lena'ya döndüler. Vanja, koltuğa çökmüş bu kadında bir gariplik olduğunu düşünmeden edemedi.

"Ne olmuş saate?"

"Konuştuğum gazeteci, Lundin'in Roger'i öldürmeden önce saatini aldığını söyledi. Değerli bir saatti. Bana ait olması gerekmez mi?"

Vanja odaya doğru bir adım attı. Lena'nın son gelişmeleri bilmemesine biraz şaşırmıştı. Torkel kayıp yakınlarına bilgi verme konusunda hassastı.

"Her şey, Leonard Lundin'in oğlunuzun öldürülmesiyle bir ilgisi olmadığını gösteriyor." Lena, Vanja'nın verdiği bilgiyi, sanki Vanja öğle yemeğinde ne yediğini anlatmış gibi kayıtsızlıkla karşıladı.

"Peki, ama saat bana aittir, değil mi?"

"Öyle sanıyorum."

"Onu istiyorum."

Sebastian ve Vanja, günü bitirmek için arabaya binip merkeze doğru yola çıktılar. Vanja hızlı sürüyordu, karnı ile göğsü arasına bir kramp girmişti. Lena onu sinirlendirmişti. Vanja insanların kendisini kızdırmasına kolay kolay izin vermezdi. Soğukkanlı ve mesafeli olabilmesinden kaynaklanan bir beceriydi bu.

Sebastian cep telefonuyla konuşuyor, Vanja da onun konuşmasını duyuyordu. Telefondaki Lisa'ydı. Evde durumun nasıl olduğunu sorduktan sonra, aldığı kısa cevapla biten konuşmanın arkasından Sebastian cep telefonunu kapatıp cebine koydu.

"Erkek arkadaşı gibi davranması için Roger'e saat parasını Lisa vermiş."

"Konuşmadan anladım zaten."

"O da elinin altında bir miktar para bulunsun diye tamamını ödememiş. Kafası ticarete çalışıyormuş çocuğun."

"Ya da eli sıkıymış. Annesinin tek düşündüğüyse saati paraya çevirmek."

"İçine düşülen durumdan fayda sağlamak da acıyı dindirmenin bir yoludur."

"Hastalıklı bir yol bu."

"Belki de başka yapacağı bir şey yok."

Psikologların tipik bakış açısıydı bu, anlayış göstermek lazımdı. Bütün tepkiler doğaldı onlara göre. Her şeyin bir açıklaması vardı. Ama Vanja, Sebastian'ın bu kadar kolay kurtulmasına izin vermeyecekti. Kızmıştı ve acısını ondan çıkarmaktan çekinmiyordu.

"Ciddi söylüyorum, gözleri dumandan kızarmıştı. Ağlamadığına bahse girerim. Şoka giren insanlar gördüm, onda öyle bir şey yok. Tam bir duyarsızlık örneği."

"Ben de beklediğimiz duygularla bir ilgisi olmadığı hissine kapıldım. Yasa boğulmak, şaşkınlık, belki empati bile yoktu."

"Neden peki?"

"Nereden bileyim? Onunla sadece kırk beş dakika vakit geçirdim. O duyguların kanallarını kapatmıştı."

"İnsan duygularını öyle hemen kapatamaz."

"Kapatamaz mı?"

"Hayır."

"Birileri tarafından çok yaralanan insanların, başka birine aynı şekilde bağlanmamayı tercih ettiklerini duymadığın belli."

"Bu durum farklı, çocuğu öldü. Neden buna tepki göstermemeye karar versin ki?"

"Yaşama katlanabilmek için."

Vanja konuşmadan sürmeye devam etti. Sebastian'da bir şeyler vardı. Yeni bir şeyler.

Önce Roger'in babası hakkındaki cevapların peşini bırakmamıştı. İki sorudan sonra bunun soruşturmayla ilgisi olmayan bir konu olduğu ortaya çıkmıştı ve şimdi Vanja onun sesinde yeni bir ton işitiyordu. Daha kontrollü bir sesti bu. Hızlı ve yavaşlamaya niyeti olmayan bir sesti.

"Bunu kabul edemem. Oğlunun yasını tutmaması hasta olduğunu gösterir," diye cevap verdi Vanja.

"Tutabildiği kadar tutuyor."

"Cehenneme kadar tutsun."

"Sen nereden biliyorsun ayrıca?" Sebastian'ın sesindeki ani çıkış, Vanja'yı sindirdi. "Yas hakkında ne biliyorsun? Senin için her şeyden değerli olan bir yakınını kaybettin mi?" diye sordu Sebastian.

"Katbetmedim, ama..."

"Hayır, kaybetmedin tabii," diye başlayarak sözünü kesti Sebastian. "Ne dediğinin farkında bile değilsin. En iyisi sus."

Vanja, yan gözle Sebastian'a baktı. Onun bu patlaması karşısında şaşkınlığa düşmüştü. Sebastian ise kıpırdamadan sadece yola bakıyordu. Vanja ses çıkarmadan sürmeye devam etti. *Birbirimiz hakkında çok az şey biliyoruz*, diye düşündü. *Bir şey gizliyorsun, neler hissettiğini senin sandığından daha iyi biliyorum.*

Merkezdeki açık ofislerin olduğu alan oldukça karanlıktı. Sağda solda açık bilgisayar ekranlarından ve açık unutulan masa lambalarından gelen ışıklar, odaların bir kısmını aydınlatıyordu. Onun dışında her yer karanlık, boş ve sessizdi. Torkel, masaların arasından yavaşça geçerek aydınlık yemek salonuna doğru gidiyordu. Västerås'taki polis merkezinin bütün gün faaliyette olduğunu duymuştu. Merkezin büyük bir bölümüne saat 17.00'dan sonra sessizlik çökmesi onu şaşırtmıştı.

Torkel, sıradan görünen yemek salonuna geldi. Her birinin etrafında sekiz sandalye bulunan üç yuvarlak masa vardı. Bunların yanında soğutucu ve buzdolabı, üç adet mikrodalga fırın, bir kahve makinesi, tezgâh ve bir tarafında bulaşık makinesi bulunan bulaşık teknesi vardı. Her masadaki leylak renkli yuvarlak örtünün üzerine de plastik çiçekler konmuştu. Üstünkörü temizlenmiş muşamba zemin çizik içindeydi. İlk üç pencerede perde yoktu. Pencere kenarında bir

telefon duruyordu. Kapının çok ilerisindeki bir masada Sebastian, önünde tek kullanımlık kahve bardağıyla oturmuş, *Aftonbladet* gazetesini okuyordu. Torkel de gazeteyi şöyle bir karıştırmıştı. Lena Eriksson'a dört sayfa ayrılmıştı.

Yazı iyi yazılmış ve amacına ulaşmıştı.

Yazıya göre, Lena hâlâ oğlunu Leonard Lundin'in öldürdüğüne inanıyordu. Torkel, onu bugün serbest bırakacakları haberini Lena'nın nasıl karşılayacağını merak etti. Anlatmak için ona defalarca telefon etmiş, ama bir türlü yanıt alamamıştı. Belki kadının hâlâ haberi yoktu.

Torkel'in yaklaşmakta olduğunu duymuş olması gerektiği halde Sebastian başını gazeteden kaldırıp bakmadı. Torkel onun karşısındaki sandalyeyi çekip oturunca, tekrar gazeteye dönmeden önce ona hızlı bir bakış attı. Torkel ellerini masanın üzerinde kenetleyip öne eğildi.

"Bugün nasıl geçti?"

Sebastian gazetedeki bir sayfaya bakıyordu.

"Neyle ilgili olarak?"

"Her şey. Çalışmalar filan. Bugün bir süre Vanja'yla beraberdin."

"Evet."

Torkel bir iç çekti. Demek ki hiçbir şey kolay elde edilmiyordu. Herhalde bir şey öğrenemeyecekti.

"Nasıl gitti?"

"İyi."

Torkel, Sebastian'ın yeniden bir sayfa çevirip gazetenin pembe renkli spor ekine geldiğini gördü. Onun idman yapmak, seyretmek ve okumak dahil hiçbir şekilde sporla ilgilenmediğini biliyordu. Buna rağmen, spor sayfalarını büyük bir ilgiyle takip ediyor gibiydi. Torkel arkasına yaslandı, kahve makinesine gidip bir fincan kapuçino almadan önce birkaç saniye sessizce Sebastian'a baktı.

"Benimle akşam yemeği yemek ister misin?"

Sebastian bir şeye takıldı ve bir an sonra ne olduğunu hatırladı. Beklediği gibi, "Bir akşam buluşalım," ya da "Bir ara bira içelim mi?" değil, akşam yemeği önerisi gelmişti. Sonuçta hepsi aynıydı.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Neden?"

"Başka planlarım var."

Gazetenin spor ekiyle ilgilenmesi gibi bu da tam bir yalandı. Torkel anladı, ama uzatmamaya karar verdi. Cevap olarak yeni yalanlar duyacaktı. Bu akşam Torkel'e yetmişti artık. Kahve makinesinden bardağını aldı, Sebastian'ın beklediği gibi çekip gitmek yerine geri gelip masaya oturdu. Sebastian gazeteye dikkatini vermeden önce ona meraklı bir bakış attı.

"Karından bahsetsene."

Sebastian bunu beklemiyordu. Torkel, sanki saati soruyormuş gibi yüzünde rahat bir ifadeyle ağzına kadar dolu bardağı dudaklarına götürürken Sebastian şaşkındı.

"Neden?"

"Neden olmasın?"

Torkel, Sebastian'ın bakışlarıyla karşılaşmadan önce kahveyi tekrar masaya koydu ve ağzının kenarını sağ elinin baş ve işaret parmağıyla sildi. Sonra bakışlarını ona sabitledi. Sebastian buna karşılık hızla seçeneklerini düşündü.

Kalkıp gitmek.

Yine gazete okuyormuş gibi görünmek.

Torkel'e cehenneme kadar yolu olduğunu söylemek.

Veya gerçekten Lily'den söz etmek.

Önce içinden ilk üçünden birini seçmek geldi. Ama biraz düşününce, Torkel'in Lily hakkında bir şeyler öğrenmesinin ne zararı

olacaktı ki? Bunu sormasının nedeni herhalde merak değil, sadece onunla ilgilenmesiydi. Uzatılan bu el, derin uykuya dalan bir arkadaşlığı –tabii hâlâ ölmediyse– uyandırma çabasından ibaretti. Torkel'in sabrını takdir etmeliydi. Sebastian'ın borcunu ödeme sırası gelmemiş miydi?

Sebastian gazeteyi kaldırdı.

"Adı Lily. Almandı, Almanya'da çalıştığım sırada tanıştık, doksan sekizde evlendik. Maalesef cüzdanında fotoğraf taşıyan biri değilim."

"Nerede çalışıyordu?"

"Köln Üniversitesi'nde sosyologdu. Orada yaşıyorduk."

"Senden yaşlı mıydı, genç miydi? yoksa aynı yaşta mıydınız?"

"Benden beş yaş küçüktü."

Torkel başını salladı. Üç hızlı soruya, üç açık yanıt gelmişti. Şimdi işi zorlaşacaktı.

"Ne zaman öldü?"

Sebastian kaskatı kesildi. Soru faslı resmen bitmişti. Sınır burada başlıyordu.

"Yıllarca önce. Bunu konuşmak istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü özele giriyor ve sen benim terapistim değilsin."

Torkel başını salladı. Doğru söylüyordu, ama birbirleri hakkında çok şey bildikleri zamanlar vardı. Torkel o günleri özlese de Sebastian'la yıllarca yüzeysel bir ilişki yürütmüştü. Ama şimdi geri gelmişti. Torkel, Sebastian'ın yokluğunda kendi işinin ve hayatının sıkıcı geçtiği kanısındaydı. Bu, Sebastian'ın yokluğundan çok başka şeylere bağlıydı, ama yine de eski meslektaşına duyduğu özlem duygusuyla biraz sarsılmıştı. Torkel, duygularının karşılıklı olacağı beklentisi içinde değildi, ama Sebastian biraz çaba gösterebilirdi.

"Biz arkadaştık. Sen her seferinde benim sorunlarımı, Monica ve çocuklarla ilgili şeyleri ve yaşanan bütün rezaletleri dinlemek

zorunda kalırdın." Torkel masanın karşı tarafındaki meslektaşına samimiyetle baktı.

"Memnuniyetle dinliyorum."

"Neyi?"

"Neyi istersen. Anlatmak istediğin bir şey varsa, anlat."

"Anlatmayacağım."

Torkel başını salladı. Bu kadar kolay olacağını sanmamalıydı. Konuştuğu kişi her şeye rağmen Sebastian Bergman'dı.

"Bunun için mi beni yemeğe davet ettin? İtiraf dinlemek için mi?"

Torkel kahve bardağını tekrar kaldırdı ve cevap vermeden önce biraz zaman kazanmak istedi.

"Pek iyi olmadığın hissine kapıldım."

Sebastian yanıt vermedi. Herhalde başka sorular gelecekti.

"Vanja'ya bugünün nasıl geçtiğini sordum. Baş belası biri olmanın dışında üzerinde bir yük olduğu izlenimine kapılmış."

"Vanja kendi işine baksın." Sebastian kalktı, gazeteyi bıraktı, karton kahve bardağını sıkıp buruşturdu. "Duyduğun her şeye inanma."

Sebastian kahve bardağını çıkış kapısının kenarındaki çöp kutusuna attıktan sonra çekip gitti. Torkel yalnız kaldı, derin bir nefes alıp ağır ağır bıraktı. Ne beklemişti ki? Sebastian Bergman'ın kendini analiz ettirmeyeceğini bilmeliydi. Akşam yemeğine eşlik edecek tek kişi de kaçmıştı böylece. Billy ve Vanja çalışacaklardı. Ursula'yı düşünmek akıl kârı değildi. Bir akşam yemeğini daha yalnız yemeye katlanamayacaktı. Cep telefonunu çıkardı.

Sebastian yemek salonundan çıkıp hızlı adımlarla ışıkları sönük olan açık ofislerin arasından geçti. Torkel ve Vanja'ya öfkeliydi. Ama en çok kendine kızıyordu. Sebastian daha önce hiçbir meslektaşına, "üzerinde bir yük olduğu" izlenimini vermemişti. Hiç kimse onun ne düşündüğünü tahmin bile edemezdi. Sebastian hakkında bilgisi

olanlar, ancak onun izin vermesiyle hakkında bir şeyler öğrenirlerdi. Bulunduğu pozisyona böyle gelmişti.

En üstteydi.

Takdir ediliyordu.

Ondan çekiniyorlardı.

Şimdi düşününce, Vanja'yla otomobildeyken kontrolü kaybetmiş, kendini ele vermişti. Lena Eriksson'un evinde de aynı şey olmuştu. Bu kabul edilemez bir şeydi ve annesinin yüzünden olmuştu. Annesinin ve mektupların. Bu konuda ne yapacağına karar vermek zorundaydı. Bu durum onu fazlasıyla etkilemişti.

Toplantı odasının ışığı yanıyordu. Sebastian bilgisayarı açık duran Billy'yi camdan görebiliyordu. Yavaşladı. Gün içinde Anna Eriksson'u her düşündüğünde, boşvermesi gerektiğine karar veriyordu. Kazanılacak çok az, kaybedilecek çok fazla şey vardı. Ama boşverebilecek miydi? Bildiği her şeyi unutup hiçbir şey olmamış gibi devam edebilecek miydi? Muhtemelen edemeyecekti. Ayrıca adresi bulmasının bir zararı yoktu. Ne yapacağına daha sonra karar verebilirdi. Adresi kullanabilir ya da yırtıp atabilirdi. Hem oraya gidip ortamı biraz araştırırdı. Nasıl bir yer olduğuna, kimlerin yaşadığına bakardı. Kendini tanıtırsa nasıl karşılanacağı konusunda bir fikri olurdu. Kararını verdi. Bütün olanakları el altında hazır bulundurmamak aptallık olurdu.

Sebastian kapıyı itti ve Billy bilgisayardan başını kaldırıp baktı.

"Merhaba."

Sebastian başıyla selam verdi. Bir sandalye alıp ucuna oturdu ve bacaklarını uzattı. Masadaki meyve kâsesini çekip bir armut aldı. Billy dikkatini tekrar bilgisayara vermişti.

"Ne yapıyorsun?"

"Facebook ve diğer sosyal medya sitelerine bakıyorum."

"İş saatlerinde Torkel buna izin veriyor mu?"

Billy ekranın üzerinden baktı, gülümseyerek başını salladı.

"En ufak bir ipucu bile yok. Roger'i kontrol ediyordum."

"Bir şeyler buldun mu?"

Billy omuzlarını silkti. Roger'i bulmuştu, ama ilginç bir şey yoktu.

"Pek aktif değilmiş. Bilgisayarı yokmuş, ama yine de üç hafta kadar önce Facebook'a bir şeyler yazmış. Oraya fazla zaman ayırmamasında bir gariplik yok. Kayıtlı yirmi altı arkadaşı varmış."

"Az değil mi?"

Sebastian Facebook'un ne olduğunu elbette biliyordu. Son yıllarını mağarada filan geçirmemişti, ama hiçbir zaman Facebook'un nasıl kullanıldığını da öğrenmeye uğraşmamıştı. Eski okul arkadaşları ya da eski meslektaşlarıyla temasa geçmeye niyeti yoktu. Onu arkadaş olarak eklediklerini, sahte bir yakınlık ve gülünç bir sıradanlıkla taciz ettiklerini düşünmek bile onu ürpertmeye yetmişti. Tam tersine, ister gerçek ister sanal dünyada olsun, kimseyle birlikte olmamak için çabalıyordu o.

"Yirmi altı arkadaş hiçbir şey değil," dedi Billy. Sen kaydolsan çok daha fazla arkadaşın olur. MSN için de aynı şey geçerli. Dört aydır kullanmamış ve sadece Lisa, Erik Heverin ve Johan Strand'la iletişimi olmuş."

"Pek sanal arkadaşı da yok herhalde."

"Öyle görünüyor. Düşmanı da yok galiba, internette onun hakkında kötü bir laf edeni bulamadım."

Sebastian, uzun süre bunlarla ilgileniyormuş gibi yaptıktan sonra, buraya asıl gelme nedenine öncelik vermeye karar verdi. Biraz övgüde bulunmanın ne zararı olurdu?

"Anladığım kadarıyla bilgisayar işlerinde çok beceriklisin."

Billy, bunun doğru olduğunu ifade eden bir gülümsemeyi gizleyemedi.

"Ortalamadan iyiyim diyelim. Uğraşması zevkli bir iş," diye mütevazı bir cevap verdi.

"Bana bir konuda yardımcı olabilir misin?"

Sebastian iç cebinden zarfı çıkarıp Billy'ye attı.

"Anna Eriksson adında birini bulmam gerek. 1979'da bu adreste oturmuş."

Billy mektubu kaldırıp baktı ve şöyle devam etti: "Bunun soruşturmayla bir ilgisi var mı?"

"Olabilir, evet."

"Ne şekilde?"

Burada herkes lanet olası kurallara göre çalışıyordu. Sebastian iyi bir yalan bulabilmek için çok yorgundu, bu yüzden ufak bir palavrayla yetindi ve bunun yeterli olacağını umdu.

"Benim ayrıca takip ettiğim bir şey, daha ziyade uzun vadeli bir araştırma. Diğerlerine bir şey söylemedim; bir şey çıkarsa anlatırım."

Billy başını salladı ve Sebastian biraz rahatladı. Tam yerinden kalkacakken, Billy devam etti.

"Peki Roger Eriksson'la ne ilgisi var?"

Palavra yeterli olmamıştı demek. Ne olmuştu da insanlar sadece görevlerini yapar hale gelmişlerdi?

"Uzun hikâye, ama yardım edebilseydin iyi olurdu. Oradan bir şeyler çıkabileceğine gerçekten inanıyorum."

Billy zarfı evirip çevirdi. Kabul etmemesi ihtimaline karşılık Sebastian yeni bir yalan uydurmaya başlamıştı bile. Anna Eriksson'un Roger'in biyolojik annesi olma ihtimalinin bulunduğunu söylemeyi düşünüyordu. Evlat edinme kayıtlarında bulunamazdı, emniyet içi bir bilgiydi. Çocuğun kimden olduğunu söyleyemezdi. Sebastian hesap yapmaya başladı. Anna Eriksson, Roger'i doğurduğunda kaç yaşındaydı? Kırk civarında değil miydi? Oluyordu işte.

"Tamam."

Sebastian gerçeğe döndü, duyduğundan emin olamadı.

"Tamam mı?"

"Elbette, ama yarına kadar gözetleme kameralarından bir sürü kaydı geçirmem gerekiyor. Biraz bekleyeceksin."

"Tabii, acelesi yok. Teşekkürler."

Sebastian kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

"Bir şey daha var."

Billy tekrar bilgisayarın üzerinden baktı.

"Bu aramızda kalırsa sevinirim. Söylediğim gibi, uzun vadeli bir şey."

"Hiç sorun değil."

Sebastian ona bi gülümsemeyle teşekkür ederek oradan ayrıldı.

Limone Ristorante İtaliano'da masa ayırmıştı. Torkel önce gelmiş ve kendisine restoranın bir köşesinde, iki pencerenin yanında yer gösterilmişti. Masanın olduğu yerde, tavandan tellerle bovling topu büyüklüğünde madeni küreler asılıydı. Masa dört kişilikti. Sandalye yerine sert ve arkası dimdik, koyu leylak renginde iki kanepe konmuştu. Torkel şişeden bira yudumluyordu. Hanser'i yemeğe davet etmek kötü bir fikir miydi? Aslında tam anlamıyla bir davet değildi bu. Gün içindeki kısa konuşmaları yüzeysel kalmış, Torkel onunla soruşturmayı derinlemesine tartışmak istemişti. Hanser'in ofisinde de bir şeyler atıştırabilirlerdi. Hanser gönüllü olarak bir adım geri atarak soruşturmayı onlara bırakmıştı, ama hâlâ en baştaki sorumlunun o olduğunu unutmamak gerekirdi. Ayrıca Torkel ona biraz soğuk davrandığını hissediyordu.

Hanser geldi ve geç kaldığı için özür diledi. Oturup bir kadeh beyaz şarap söyledi. İl emniyet müdürü bilgi edinmek için onu aramıştı. Leonard Lundin'i salıvermek zorunda kalmalarından rahatsızlık duymuştu ve sağlam delillere dayanarak tutuklanması söz konusu olan başka bir kimsenin olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Doğal

olarak Hanser, onu hayal kırıklığına uğratmıştı. İl Emniyet Müdürü baskı altındaydı. Gazetelerin olaya ilgisi azalmadığı gibi, her gün en az dört sayfa haber yayımlıyorlardı. *Aftonbladet*'in Lena Eriksson'la yaptığı söyleşi bir yeniden yayımlanmıştı. Roger'in yalnızlığı üzerine odaklanılmıştı ve cinayetin Roger'in tanımadığı bir kişi tarafından işlendiği konusunda spekülasyonlar yapılıyordu. Eğer öyleyse yeni bir cinayet söz konusu olabilirdi. Bir "uzman", "Bir insan ilk kez birini öldürüyorsa –ki buradaki olay böyle olabilir– geri dönüşü olmayan bir yola girmiş demektir," diyordu. "Bu kişi muhtemelen tekrar cinayet işleyecektir, hem de yakında." Bu haber sıradan bir korku gazeteciliği örneğiydi. "Baş Ağrısı Beyin Tümörünün Habercisi Olabilir" başlığı da bundan pek farklı değildi. *Expressen* gazetesi, Roger'in kaybolduğu o ilk hafta sonundaki başarısızlığın kokusunu almıştı ve polisin yeterliliğini sorguluyordu. Gazete yazısında, bu cinayetle bağlantılı olarak, en başta Palme cinayeti olmak üzere çözümlenemeyen cinayetler sıralanıyordu. Hanser, il emniyet müdürüne, Torkel'le buluşup daha fazla bilgi alacağını ve ertesi gün kendisine ileteceğini söylemişti. Müdür bu yanıttan tatmin olmuş, ama gitmeden önce Emniyet Genel Müdürlüğü'nün suç bürosunu göreve çağırmaktan pişman olmamayı umduğunu vurgulamıştı.

Restorandaki garson Hanser'in şarap bardağını getirdiğinde, yemek ısmarlayabileceklerini söyledi. Bunun üzerine ikisi de kısa bir süre için menüye daldı. Torkel ne istediğini biliyordu. *Salmone alla Calabrese*, yani kızarmış somon balığı ve yanında minik domatesler, pırasa, gebreotu, zeytin ve fırında patates. Aperatiflerden hoşlanan biri değildi. Hanser de yemeğini çabucak sipariş etti. *Agnello alla Griglia*, yani kırmızı şarap soslu ızgara kuzu pirzola ve fırında parmesanlı patates. Onun yemeği daha pahalıydı, ama bu önemli değildi. Torkel telefon edip birlikte yemeğe çıkmayı önermişti. Hanser bunu bir iş yemeği olarak görmüştü ve hesabı Torkel, yani teşkilat ödeyecekti.

Yemeklerini beklerlerken olayı gözden geçirdiler. Torkel gazeteleri okumuştu. Vanja da süratle aynı şeyi düşünmüştü: bilinmeyen bir saldırganın varlığı. Ama Sebastian'a göre, keşfettiği şeyler bu senaryoyu geçersiz hale getiriyordu. Maalesef bunlar Hanser'in medyayla paylaşabileceği bilgiler değildi. Roger'in silahla vurulduğunu öğrenmiş olmaları, kamuoyu ve katilin bilgisine sunulamazdı. Bunun dışında Torkel'in anlatabileceği fazla bir şey yoktu. Ayrıca Axel Johansson konusunda önemli bir ilerleme sağlayamamışlardı. Birçok şey yarına ve DKE'den gelecek rapora bağlıydı. Torkel'in cep telefonu iç cebinde titremeye başladı. Çıkarıp ekrana baktı. Arayan Vilma'ydı.

"Bunu açmalıyım," dedi.

Hanser başını salladı ve şarabından bir yudum aldı.

Torkel, "Merhaba, kızım," derken, daha onun sesini duymadan gülümsemeye başladı. En küçük kızının, babası üzerinde böyle bir etkisi vardı.

"Merhaba, baba. Ne yapıyorsun?"

"Bir meslektaşımla yemek yiyorum, sen ne yapıyorsun?"

"Ben okul partisine gideceğim. Eve yakın mısın?"

"Hayır, hâlâ Västerås'tayım. Bir şey mi vardı?"

"Partiden sonra beni alabilir misin diye soracaktım. Senin dönmediğini bilmiyorduk, annem telefon edip kontrol etmemi söyledi."

"Orada olsaydım seve seve gelip alırdım. Ne partisi bu?"

"Kostüm partisi."

"Sen ne kılığına gireceksin?"

"Tiki!"

Torkel bunun ne anlama geldiğini pek bilmiyordu. On iki yaşındaki kızının başka bir kılığa girmesi pek hoşuna gitmemişti, ama diğer yandan orada değildi ve durumu yönetecek ya da alternatif sunacak bir konumda değildi. Ayrıca Yvonne'un ona göz

kulak olacağından emindi. Onunla boşanmak Monika'ya kıyasla sorunsuz olmuştu. Boşanmalar artık sorunsuz oluyordu. İlişkileri iyi gitmiyordu. Her ikisi de aynı fikirdeydi. Torkel onu aldatıyordu, gerçi o da aynı şeyi yapıyordu. Torkel bundan emindi. Her ikisi de ayrılmak, Vilma ve Elin için en iyisini yapmak istiyordu. İşin aslı, şimdiki ilişkileri evli kaldıkları yıllara göre daha iyiydi.

"Tamam, annene selam söyle. İyi eğlenceler."

"Peki, onun da selamı var. Geldiğinde görüşürüz."

"Tamam. Seni özledim."

"Ben de, hoşçakal."

Torkel konuşmasını bitirdikten sonra Hanser'e döndü.

"Kızım."

"Anladım."

Torkel cep telefonunu iç cebine geri koydu.

"Senin de bir oğlun var, değil mi? Kaç yaşında şimdi?"

Hanser bu durumla birçok kez karşılaşmasına rağmen oğlundan söz açıldığında tereddüde düşmeden edemiyordu. Başlarda dürüstçe, olduğu gibi cevap veriyordu, ama sonra insanlar kendilerini kötü hissedip eziyet veren bir sessizliğe bürünüyor, konuşmayı canlı tutmak için abartılı bir çaba gösteriyor ve sonunda Hanser'den uzaklaşmak için bir gerekçe buluyorlardı. Bu yüzden çocuğu olup olmadığı sorusuyla karşılaşınca artık doğrudan hayır diyordu. En basit ve doğru cevap buydu.

Artık çocuğu yoktu.

Ama Torkel onun anne olduğunu biliyordu.

"Öldü. Niklas'ı üç yıl önce, on dört yaşındayken kaybettim."

"Çok çok üzüldüm. Bilmiyordum, üzgünüm."

"Nereden bilecektin ki?"

Hanser, Torkel'in ne düşündüğünü biliyordu. Niklas'ın öldüğünü duyanların hepsi ölüm nedenini bilmek istiyordu. On dört yaşındaki bir çocuk durduk yere ölmezdi. Bir şeylerin olması gerekirdi. Neydi o? Ne olduğunu herkes bilmek istiyordu. Torkel'in de bir istisna olmadığından Hanser emindi. Ve beklediği soru geldi.

"Nasıl öldü?"

"Kestirmeden gitmek için bir lokomotifin üzerinden geçerken yüksek elektrik akımına yakalandı."

"Sen ve eşin için ne büyük bir felaket olduğunu düşünemiyorum. Nasıl atlattınız bunu?"

"Atlatamadık. Çocuğunu kaybeden çiftlerin yüzde sekseninin boşandığını söylüyorlar. Geri kalan yüzde yirmiye dahil olmak isterdim, ama maalesef olmadı."

Hanser şarabından biraz daha içti. Torkel'e bunu anlatmanın beklediğinden kolay olduğunu hissetti.

"Niklas'a çok kızdım. On dört yaşındaydı ve kim bilir kaç kez gençlerin tren çatısında yandığını okumuştuk. Her seferinde öğrenmişlerdir artık diyorduk. Yaşları genç, bazıları neredeyse yetişkindi. Niklas da onlara katıldı. Ölüm tehlikesi olduğunu biliyordu. Yine de yaptı... O kadar öfkelendim ki ona..."

"Anlaşılır bir şey."

"Kendimi her bakımdan dünyanın en kötü annesi gibi hissettim."

"Bu da anlaşılabilir bir şey."

Garson, birer tabakla masalarına geldi. Konuşmadan kendini yemeğe vermek, konuyu kapatmak için iyi bir bahane olabilirdi bu. Ama konuşmayı sürdürerek yemeklerini yemeye koyuldular. Birkaç dakika sonra Torkel, yemek sona erdiğinde birbirlerini çok daha iyi tanıyor olacaklarını fark etti. Kendi kendine gülümseyerek bundan hoşlandığını belli etti.

Haraldson, Axel Johansson'un evinin önünde, yeşil Toyota'sının içinde, ceketinin altında içlik ve kazak olmasına rağmen soğuktan donarak bekliyordu. Kahve kupasını ellleriyle sardı. Bahar havası gündüzleri sıcak oluyordu, ama geceler hâlâ soğuktu.

Haraldson, Johansson hakkında arama emri çıkarılmasını sonuna kadar destekliyordu. Dahası, onun çabaları bu kararda doğrudan belirleyici olmuştu. E-postanın gönderildiği adresi ortaya çıkararak Cinayet Masası'nın Palmlövska Lisesi'ne ve daha sonra işten çıkarılan okul hademesine yönelmesini sağlayan onun çalışmasıydı. Torkel Höglund öğleden sonra önünden geçerken onu başıyla selamlayıp hafifçe gülümsemişti. Hepsi o kadardı. Bunun dışında, kimse soruşturmanın onun sağladığı bilgilerle başarıya ulaşması karşısında ona hak ettiği gibi teşekkür etmemişti. Haraldson buna şaşırmamıştı. Hayal kırıklığına uğramış, ama şaşırmamıştı. Çalışmasının hiçbir zaman takdir edilmeyeceğini anlamıştı. En azından Torkel ve meslektaşları tarafından asla. Yerel polis teşkilatından becerikli birinin olayı çözmesina Cinayet Masası nasıl bakardı?

Haraldson eve gitmeden önce arama kararı çıkarılması için Hanser'le görüşmüş, gün boyunca şüphelinin evini gözetleme işini üstlenmişti. Ama bu planı yürümemişti. Arama ilanı ilk aşamada personele iletilmişti, böylece devriye gezerken ve görev başındayken daha uyanık olunacaktı. Ayrıca Axel'in komşuları, arkadaşları ve akrabalarıyla temasa geçilmiş ve arandığı bildirilmişti. Şu aşamada kendisinden şüphe edilen bir konu olmadığı özellikle vurgulanmıştı. Evin gözetlenmesi ve soruşturmaya devam etme kararını daha sonra Suç Masası üstlenmişti.

Haraldson hemen kararını verdi. Göründüğü kadarıyla adam saklanıyordu. Suçsuz kimseler saklanmazdı ve Haraldson'un boş zamanlarında ne yaptığı ve dün geceyi nerede geçirdiği kendi bileceği şeydi.

Şimdi Toyota'sının içinde oturuyor ve üşüyordu.

Arabayı çalıştırıp biraz dolaşarak aracın içini ısıtmayı düşündü, ama Axel Johansson'un eve gelişini kaçırma riski vardı. Arabayı birkaç dakika boşta çalıştırmak düşünülemezdi bile. Şüpheli, gecenin geç saatinde evinin önündeki bir otomobilin motor sesini duyabilirdi. Ayrıca şehir içinde arabayı bir dakikadan fazla boşta çalıştırmak yasaktı. Bu küçük bir kabahatti, ama yine de yasalara uymak gerekirdi. Hem çevre açısından da böyle bir şey kabul edilemezdi. Haraldson ısınmak için biraz daha kahve koydu, elleriyle kupayı sardı. Sıcak nefesini ellerine üfledi ve elinin üst tarafındaki sargıyı gördü. Kahve makinesinden termosa kahve boşaltırken Jenny sessizce arkadan gelip üstüne atlamış, belini sarıp ellerini aşağı kaydırarak ona sürpriz yapmak istemişti. Haraldson tuvalete gidip yanık merhemi sürdüğü elinin üzerini sarmıştı. Jenny yanındaydı ve boş sargı kutusunu banyodaki paslanmaz çöp kutusuna atarken yine arkasından gelerek acelesi olup olmadığını sormuştu.

Duşun altında sevişmişlerdi. Sonra Haraldson yeniden merhem sürüp ıslanan sargıyı değiştirmişti. Duşta sekse rağmen, Haraldson giderken Jenny'nin canı sıkılmıştı. Ne zaman geleceğini sorduğunda, belki de ertesi gün Jenny işe gitmeden yarım saat kadar önce geleceğini söylemişti Haraldson. Aslında planı doğrudan merkeze gitmekti, ama tereddüt ediyordu. Ertesi akşam görüşeceklerdi, işte o kadardı.

Haraldson iyice soğuyan kahvesinden bir yudum daha alarak bunu düşündü. Evden ayrılırken Jenny'nin keyfi yoktu. Bunu biliyordu. Onun keyfi kaçtığı için Haraldson'un da canı sıkılmıştı. Gerçekten istiyordu ki... Hayır. Roger Eriksson cinayetini çözecekti, ama onun için bunun ne kadar önemli olduğunu Jenny anlamıyor gibiydi. Onun hamile kalma isteği yaşamlarındaki her şeyi gölgeliyordu. Haraldson bir noktaya kadar onu anlıyor, o da çocuk istiyordu. Baba olma özlemi duyuyor ve bunun çok zor görünmesi onu üzüyordu. Jenny'deyse bu bir takıntı haline gelmişti. Şu sıralarda ilişkileri sadece cinselliğe dayanıyordu. Haraldson dışarı çıkmayı öneriyor, beraber

sinemaya, belki bir restorana gitmek için uğraşıyordu. Jenny onları da yapabileceklerini söylüyor, ama evde kalıp yemek yemeyi ve film seyretmeyi tercih ediyordu. Arkadaşlarına olan seyrek ziyaretlerinden daima erken ayrılıyor ve bir şey içmiyorlardı. Eve birilerini çağırmak düşünülecek şey değildi. Misafirler bir kere geldiler mi gitmek bilmeyeceklerdi. Haraldson iş yerindeki durumunu, önce Hanser'le ve sonra Cinayet Masası mensuplarıyla yaşadığı sorunları konuşmaya çalıştı; ancak Jenny'nin kendisini dinlemediği hissine giderek daha fazla kapılıyordu. Jenny başını sallıyor, "hı hı" diyor, ona daha çok kendi sözlerini tekrar ederek cevap veriyor ve sonra tekrar sevişmek istiyordu. Erkek meslektaşlarının çok azı ilişkileri ve evlilikleriyle ilgili konuşurdu. Onların sorunu cinsel hayatlarındaki eksiklikti. İlişkilerindeki cinsellik çok seyrek ve sıkıcıydı.

Haraldson, evdeki durumunu anlatmaya cüret edemiyordu. Ama bunu sık sık düşünüyordu. Ya olursa ne olacaktı? Jenny hamile kalırsa, Haraldson her yiyeceğin üzerindeki uyarı yazılarını okuyan ve evden kilometrelerce uzaktaki devamlı açık benzin istasyonlarının marketlerinde salatalık turşusu ve dondurma bulmaya çalışan adamlardan biri mi olacaktı? Bu düşüncelerle sarsıldı. Yapması gereken bir görevi vardı, onun için buradaydı. Yoksa karısından uzak kalmak için değil.

Haraldson, ısınmak için hareket etmeye karar verdi. Axel Johansson'un kapısını gözden kaçırmadan biraz yürüyebilirdi.

Vanja, çalışma masasının üzerine eğilmiş, pencereden dışarı bakıyordu. Karşıdaki modern, camla kaplı bina görüş açısını kapatıyordu, ama yine de gökyüzünün akşam manzarasını ve Mälaren kıyılarındaki ağaçları görebiliyordu. Vanja'nın önünde birkaç defter, kâğıtlar ve bir iki siyah cep takvimi duruyordu. Bunlar Roger'in masasına aitti. Bir kısmını Ursula onun odasından alıp göndermişti. Vanja ve Billy bir saat kadar önce, danışmadaki kızın tavsiyesi üzerine Yunan

lokantasında yemek yemişlerdi. Yemek hiç fena değildi ve ikisi de kesinlikle oraya tekrar gideceklerini biliyordu.

Küçük bir İsveç şehrinde rastgele bir lokantaya gitmek aptallıktı. İnsanlar iyi bir yer bulunca da hemen oranın müdavimi oluyordu.

İş çıkışında, Vanja babasına telefon etmek için oteline koşmuştu. Valdemar neşeli ama yorgundu. Bütün günü duygusal iniş çıkışlarla geçirmiş ve tedavi onu uyuşturmuştu. Ama bu Vanja için harika bir telefon konuşması olmuştu. Uzun süredir ilk kez, telefonu kapatırken onu kaybedebileceği düşüncesinden uzaktı. Büyük bir sevinç içindeydi ve enerjisini yararlı bir iş için kullanmaya karar verdi. Böylece merkeze geri döndü. İş için bir başka şehre gittiklerinde çok çalışırdı, ama bu kez akşamları fazladan çalışma düşüncesi her zamankinden daha iyi gelmişti. Ursula saat altıda işi bırakmış, Vanja ve Billy bunu biraz garip karşılamışlardı. Ursula da herkes gibi akşam fazla mesaiye kalırdı. Bu kez onun çıkma sebebinin Torkel olduğunu düşündüler. Çoktandır ikisinin sadece iş arkadaşı olmadığından şüpheleniyorlardı.

Vanja önce dağınık kâğıtlarla işe başladı. Çoğu eski sınavlar, ödevler ve ders notlarıydı. Bunları düzenlemeye koyuldu. Sınavları, notları ve diğer kâğıtları üç ayrı yerde biriktirdi ve teker teker üzerlerinden geçerek bunları tarih ve konularına göre ayırdı. Sonunda önünde on iki ayrı kategori oluştu ve bu kez bunları daha dikkatli inceledi. Materyalleri tasnif etme yöntemini Ursula'dan öğrenmişti. Bunun en büyük faydası, materyallerin gözünün önünde olması ve aynı belgeye artan bir dikkatle tekrar tekrar bakma kolaylığıydı. Bu yolla, gerek duyulan örnek ve olaylara daha kolay ulaşmak mümkündü. Ursula sistem kurmada çok başarılıydı. Vanja birden, Sebastian'ın grubun hiyerarşisine ilişkin söylediklerini hatırladı ve ona hak verdi. Ursula'yla ikisi arasında birbirlerinin bilgi alanına girmeme konusunda sessiz bir anlaşma vardı. Bu sadece saygıdan ötürü değil, aksi

halde birbirlerinin konumlarını sorgulayan bir rekabete düşecekleri içindi. Karar aşamasında ikisi de aslında yarışıyordu.

Sonuç alma ve en iyi olma yarışıydı bu.

Vanja elinde kalan diğer materyallere döndü. Baktığı birçok kâğıt sonuç vermemişti. Roger'in matematikte İsveççede olduğundan daha kötü olduğunu gördü. İngilizcesini geliştirmesi gerekiyordu. Vanja siyah cep takvimlerini eline aldı. Pek dokunulmamış gibi görünüyorlardı. Tarihleri 2007'den ileriye doğru gidiyordu. En güncel olanını, yani bu yılınkini alıp ocak ayından başladı. Roger fazla bir şey yazmamıştı. Öyle görünüyordu ki takvim Noel hediyesi olarak verilmiş ve sonra giderek daha az kullanılmıştı. Birkaç doğum günü, bir iki ödev ve sınav tarihi not edildikten sonra ocak ayından itibaren daha az şey yazılmıştı.

PW şeklindeki kısaltma, ilk kez şubat ayının başlarında ortaya çıktı. Sonra şubat sonunda bir daha göründü ve mart ayının ilk haftasından sonra iki haftada bir çarşamba saat 10.00'da PW yazılıydı. Vanja irkildi; tekrarlanan tek not buydu. Nisan ayındaki o korkunç cuma gününe kadar olan sayfaları karıştırdı. İki haftada bir çarşamba günleri PW vardı. Hepsi de saat tam 10.00'daydı. Bu PW kim ya da neydi? Okul saatleri içinde olduğundan, okulla ilgili bir şey olmalıydı. Vanja defteri karıştırırken, o cuma gününden sonra, ölümü nedeniyle Roger'in PW'yle bir randevusunu kaçırdığını gördü. Hızla geçen yılın takvimini alıp onda da PW'yi aradı ve buldu. İlk kez ekim ayının sonunda not düşülmüştü. Bu kez randevu iki haftada bir, sah günleri saat 15.00'daydı ve kasım ayının sonuna kadar düzenli olarak devam ediyordu.

Roger'in sınırlı olan arkadaş çevresinin de bugüne kadar soruşturmaya pek katkısı olmamıştı. Halbuki sürekli olarak görüştüğü bir kimse söz konusuydu, ama ortada bir aktivite yoktu. Vanja saate baktı, dokuza çeyrek vardı. Telefon etmek için çok geç bir saat değildi. Önce Roger'in annesi Lena'yı denedi, ama yanıt alamadı.

Sebastian'la birlikte onun yanındayken telefon defalarca çalmış ve kadın yanıt vermek için en ufak bir harekette bulunmamıştı. Vanja bunu hesaba katmayı unutmuştu. Beatrice Strand'ı aramaya karar verdi. Sınıf öğretmeni olarak her iki haftada bir çarşamba günü saat 10.00'da Roger'in ne yaptığını en iyi o bilirdi.

"O saatte dersi yoktu."

Beatrice'in sesi yorgun geliyordu, ama yardımcı olmaya çalışacaktı.

"O saatte ne yaptığını biliyor musunuz?"

"Maalesef, bir sonraki ders on biri çeyrek geçe başlıyordu ve hep zamanında gelirdi."

Vanja bir önceki yılın takvimini aldı.

Peki geçen yılın sonbaharında salı günleri saat 15.00'da ne yapıyordu?"

Biraz sessizlik oldu.

"Sanıyorum o saatte ders bitiyordu. Evet, öyleydi, sah günleri üçe çeyrek kala bitiriyorduk."

"PW harflerinin ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

"Hayır, şu anda bir şey ifade etmiyor."

Vanja, işlerin daha iyiye gittiğini hissediyordu. Roger, PW ile buluşmasını Beatrice'ten gizlemişti. Bu önemliydi. O sadece öğretmeni değil, okul dışında da tanıdığı biriydi.

Kısa bir süre sonra, "PW diye biriyle mi buluşuyormuş çarşamba günleri?" diye sordu Beatrice. Bu baş harflerin ne olduğunu düşünmüştü sanki.

"Aynen öyle."

"Peter Westin olabilir."

"O kim?"

"Okulla anlaşması olan bir psikolog. Okula başladığı sıralarda Roger'in birkaç kez oraya gittiğini biliyorum. Roger'e Peter'i ben tavsiye ettim. Ama gitmeye devam ettiğini bilmiyordum."

Vanja yardımı için Beatrice'e teşekkür etti ve Peter Westin'le temasa geçmek için gerekli bilgileri aldı. Sonra onu aradı. Psikolog cevap vermedi, ama telesekreterden aldığı bilgilere göre muayenehanesi sabah saat dokuzda açılıyordu. Vanja haritadan çabucak bakınca muayenehanenin okuldan on dakika mesafede olduğunu anladı. Roger boş saatinde kimseye görünmeden gizlice oraya gidiyordu. Psikologla konuşulanlar da gizliydi, böyle şeylerden başkalarına bahsedilmezdi.

Vanja'nın cep telefonundan mesaj sesi geldi.

Axel Johansson'un eski kız arkadaşını buldum. Gelip onunla konuşmak istiyor musun? Billy

Vanja hızla cevap verdi: *EVET.*

Bu kez bir gülen yüz de gönderdi.

Axel Johansson'un eski kız arkadaşı, Billy onu bulduğunda işteydi. Defalarca artık Axel'le beraber olmadıklarını, onun nerede olduğunu ve son zamanlarda neyle uğraştığını bilmediğini tekrarlamıştı. Görüşmeleri için Billy çok ısrar etmiş ve onu ikna etmeyi başarmıştı, ama Linda kesinlikle merkeze gelmeyeceğini belirtmişti. Kendisiyle konuşmak istiyorlarsa akşam iş yerine gelebilirlerdi. Kısa bir süre ayıracaktı. Vanja ve Billy meydandaki pizzacıda oturmuşlardı. İkisi de yiyecek bir şey ısmarlamamış, birer fincan kahveyle yetinmişlerdi.

Linda geldi ve tam karşılarına oturdu. Sarışın, her gün rastlanan türden sıradan bir görüntüsü olan, otuzlu yaşlarında bir kadındı. Omuzlarına kadar saçları ve mavi gözlerinin tam üzerine kadar sarkan kâkülleri vardı. Siyah beyaz kareli bir kazak ve kısa siyah bir etek giymişti. Boynunda ince bir zincire asılı altın bir kalp vardı.

"On beş dakikam var."

"O zaman on beş dakikada halletmeye çalışırız," dedi Billy ve şekere uzandı. Kahveyi hep çok şekerli içerdi.

"Telefonda söylediğim gibi, Axel Johansson hakkında bilgi edinmek istiyoruz."

"Nedenini söylemediniz."

Vanja müdahale etti. Linda'nm eski erkek arkadaşına yaklaşımı hakkında bir fikir sahibi olmadan, Axel'in fazladan para kazanmak için içki sattığını söylemeleri aptallık olurdu.

"Palmlövska Lisesi'nden niye atıldığını biliyor musunuz?"

Linda polislere gülümsedi. Konunun ne olduğunu anlamıştı.

"Evet, alkol."

"Alkol mü?"

"Çocuklara satmış salak!"

Vanja, Linda'ya baktı ve başını salladı. Axel'in tarafında gibi görünmüyordu kız.

"Aynen öyle."

Linda, Axel'in yaptıkları hakkmdaki olumsuz kanaatini güçlendirircesine başını iki yana salladı.

"Ona yaptığı işin aptallık olduğunu söyledim. Ama beni dinledi mi? Tam da dediğim gibi işten atıldı. Salak."

"Roger Eriksson diye birinden hiç söz etti mi?"

Vanja umutla bir denemeye girişmişti.

"Roger Eriksson mu?" Linda düşünür gibiydi, ama pek bir şey hatırlamış gibi görünmüyordu.

"On altı yaşında bir çocuk," diye devam etti Billy. Roger'in resmini uzattı.

Linda resmi aldı ve inceledi. Tanımıştı.

"Ölen çocuk değil mi bu?"

Vanja başıyla onayladı. Linda ona baktı.

"Evet, hatırladım, bir kere uğramıştı sanıyorum."

"Neden görüştüklerini biliyor musunuz? Axel'den içki satın almış mıydı?"

"Hayır, sanmıyorum. Daha ziyade konuşuyorlardı. Bildiğim kadarıyla giderken yanında bir şey yoktu."

"Ne zaman oldu bu?"

"İki ay kadar önce. Sonra ben taşındım zaten."

"Roger'i başka bir zaman da gördünüz mü? İyi düşünün, bu önemli."

Linda bir an kıpırdamadan durdu, sonra hayır anlamında başını salladı. Vanja konuyu değiştirdi.

"Taşınmanızı Axel nasıl karşıladı?"

Linda tekrar başını salladı. Sanki Axel'i her düşündüğünde böyle yapıyordu.

"Ne kızdı ne de üzüldü. Kalmam için de hiçbir şey yapmadı. Sadece... Devam etti. Yanında olup olmamamın bir önemi yoktu. İnanılmaz derecede farklı biriydi."

Vanja ve Billy yirmi dakika sonra Linda Beckman'a teşekkür edip merkeze doğru giderlerken, kafalarında hem Axel Johansson'un bir resmi oluşmuş hem de bütün ayrıntılar yerli yerine oturmuştu. Başlangıçta Axel ilgili, cömert, neşeli, kusursuz bir centilmendi. Linda'nın onun yanına taşınması için birkaç hafta yetmişti. En azından başlarda fena gitmiyordu. Sonra sorunlar çıkmaya başlamıştı. Başta üzerinde durmaya değmeyecek, önemsiz sorunlardı bunlar. Linda'nın cüzdanından paralar eksilmeye başlamıştı ve sonra anneannesinden miras kalan altın bir takı kaybolmuştu. Linda, Axel için bir masraf karşılama aracıydı. Linda bunu yüzüne vurduğunda inanılmaz bir pişmanlık göstermişti. Kumar borçları vardı. Linda kendisini terk eder diye ona anlatmaktan korkmuştu. Borçlarını ödemek için ne gerekiyorsa yapmıştı. Niyeti kötü değildi. Linda'yla

yeniden başlamak için yapmıştı bunu. Linda da ona inanmıştı. Ancak paralar yine kaybolmaya başlamıştı. Linda'nın yarısını ödediğini sandığı, ama aslında tamamını ödediği kiranın makbuzunu bulması bardağı taşıran son damla olmuştu. Linda başka detayları da anlatmıştı. Cinsel ilişkileri berbattı ve Axel ona nadiren ilgi gösteriyordu. İlgi gösterdiği zaman da şiddet sınırlarına varacak kadar dominanttı. Hep Linda'nın yüzü yastığa gömülecek şekilde ilişkiye girmek istiyordu.

Vanja çok fazla bilgiye maruz kaldığını düşünüyordu, ama yine de Linda'nın devam etmesini teşvik edercesine başını sallamıştı. Axel hep olur olmaz saatlerde dışarıdaydı, bazen geceleri evde olmuyor ve sabahları ya da öğleden sonraları geliyordu. Palmlövska Lisesi'nde çalışmadığı zamanlarda değişik para kazanma yollarına başvuruyordu. Axel'in dünyasında her şey, sistemi kandırma üzerine kuruluydu.

Sadece aptallar söylenenleri yapar. Onun düşüncesini özetleyen söz buydu. Palmlövska Lisesi'ne başvurmasının tek gerekçesi, oradaki öğrencilerin zengin ailelerden gelmeleri ve disiplinli yetişmiş olmalarıydı. Bu da Axel için daha az sorun demekti. Ailelerin, sonunda tıpkı müdürün de yaptığı gibi, sorunları sessizce çözme eğilimleri vardı.

En çok ödeyene ve yakalanırsa en zararlı çıkacak olana satıyorum, demişti Axel. Ama Linda ortada para falan görmemişti. En çok bunu anlamakta zorluk çekiyordu. Bütün o ticarete rağmen Axel hep meteliksizdi. Paraların nereye gittiği, Linda için bir muammaydı. Axel'in az arkadaşı vardı. Onlara da borç para vermedikleri için sövüyordu.

Her zaman, her şeyden ve herkesten tatminsizlik duyuyordu.

Vanja ve Billy için önemli olan, Roger'in Axel'le ne işi olduğuydu. Roger onun evine gitmişti, bunu artık biliyorlardı. Birkaç hafta sonra Roger'in Axel'i işten attırmasıyla bunun bir bağlantısı var mıydı?

Olası bir senaryoydu bu. Vanja ve Billy akşam ayrıldıklarında son saatlerde yaptıkları çalışmadan memnunlardı. Axel Johansson daha da ilginç hale gelmişti. Ertesi gün, adının baş harfleri PW olan psikoloğu ziyaret edeceklerdi.

Torkel, danışmadaki kadını başıyla selamlayıp asansöre doğru gitti. Asansörün içinde dördüncü katın düğmesine basmadan önce kartı soktuğunda bir tereddüt yaşadı. Kendisi 302 numaralı odadaydı. Ursula dördüncü katta kalıyordu. Gizli hoparlörlerden Rolling Stones'un sesi geliyordu. Torkel bu grubu, gençliğinin en sert grubu olarak hatırlıyordu. Şimdi ise şarkıları asansör müziği olmuştu. Kapılar kayarak kapandı ve Torkel yerinde kalakaldı. Vaz mı geçmeliydi? Ona hâlâ kızgın olup olmadığını bilmiyordu. En iyisi öğrenmekti. Torkel, koridordan 410 numaralı odaya doğru ilerledi ve kapıyı çaldı. Ursula'nın kapıyı açması birkaç saniye aldı. İfadesiz yüzünden, Torkel'in gelişini nasıl karşıladığı belli oluyordu.

"Rahatsız ettiysem özür dilerim."

Torkel, sesinden sinirli olduğu anlaşılmasın diye elinden geleni yaptı. Şimdi onun karşısında dururken, gerçekten dostluklarının bozulmasını istemediğini anlamıştı. "Ne durumdayız diye bir bakayım dedim."

"Nasıl olduğunu sanıyorsun?"

Korktuğu başına gelmişti, Ursula hâlâ kızgındı. Bu anlaşılır bir şeydi. Ama hata yaptığında özür dilemek Torkel için zor bir şey değildi.

"Özür dilerim. Sebastian'ı ekibe almayı düşündüğümü sana söylemeliydim."

"Onu ekibe almaya hiç kalkışmayacaktın."

Torkel kısa bir anlığına içinde öfke hissetti. Ursula'yla şimdi tartışılmazdı. Torkel özür dilemiş, olayı yanlış ele aldığını itiraf etmişti. Üstelik kendisi amirdi. Herkes, hoşuna gitse de gitmese de karar verip

soruşturma için gerekli gördüğü kişileri ekibe almak zorundaydı. Bu konuda profesyonelce davranılmalıydı. Torkel düşündüklerine dair tek kelime etmemeye karar verdi. Ursula'yla daha fazla çatışmak istemiyordu, ama Sebastian'ın varlığının soruşturmanın iyiliği için yüzde yüz yararlı olup olmadığından emin değildi. Torkel yaptığı işin doğruluğunu sadece Ursula'ya değil, kendi kendine de açıklama gereğini hissetti. Neden Sebastian'a o sabah otelin yemek salonunda teşekkürler ve hoşçakal diyememişti? Yalvarırcasına Ursula'ya baktı.

"Gerçekten seninle konuşmak istiyorum, içeri girebilir miyim?"

"Hayır."

Ursula kapıyı biraz olsun aralamadı. Aksine, Torkel içeri girecekmiş gibi bir hisse kapılarak kapıyı biraz daha itti. Odadan Ursula'nın cep telefonu sesi duyuldu.

"Mikael telefon edecekti."

"Peki."

Torkel konuşmanın bittiğini anladı.

"Selam söyle."

"Yarın buraya geliyor, kendin söylersin."

Ursula kapıyı kapattı. O içeri geçene kadar Torkel birkaç saniye yerinde kaldı. Torkel'in hatırladığı kadarıyla Mikael hiçbir soruşturma sırasında gelmemişti. Bunun ne anlama geldiğini sormaya takati yoktu. Ağır adımlarla kendi odasına inen merdivenlere doğru ilerledi. Hayatı bir gün öncesine göre daha karmaşık bir hal almıştı.

Ama ne beklemişti ki?

Yeniden Sebastian Begman'ı ekibe almıştı.

Sebastian kanepeden kalktı. Uykuya dalmış olmalıydı. Televizyon kısık seste açıktı, haberler vardı. Sağ eli çok kötü bükülmüş, kolu omzuna kadar ağrıyordu. Parmaklarını esnetirken gözlerini tekrar

yumdu. Rüzgârın sesi bacadan şömineye kadar geliyordu, ama yeni uyanmış haldeyken rüzgârın sesi rüyasına karışmıştı.

Rüyasında, büyük bir gürültüyle sulardan devasa bir duvar oluşmuştu.

Çığlıklar arasında kızını sımsıkı tuttu. Kumlar havaya saçılmıştı. Kızını sımsıkı tutarken onun ellerini görebiliyordu. Bu imkânsız bir şeydi, ama görebiliyordu, sağ eliyle tuttuğu küçük elini hâlâ görebiliyordu. Onu daha önce hiç tutmadığı kadar sıkı tutuyordu. Hiçbir şeyi düşünmeye vakit yoktu, ama yine de düşündüğünü biliyordu. En önemli düşüncesi ise onu elinden bırakmayacağıydı.

Böyle düşündü.

Sadece bunu düşündü.

Asla, asla bırakmayacaktı.

Ama yaptı.

Kızı kayıp gitti.

Birden kaybolmuştu. Su kütlesi ona çarpmış olmalıydı. Sebastian'a çarpmamış mıydı? Yoksa onun küçücük bedeni bir yere mi takılmıştı? Ya Sebastian'a ne ne olmuştu? Bilmiyordu. Bildiği tek şey, her şey uçuşurken kendisinin yara bere içinde sahilden birkaç yüz metre öteye savrulduğunda bilincinin yerine geldiği ve kızının yanında olmadığıydı.

Yakınlarda hiçbir yerde yoktu.

Sağ eli boştu.

Sabine yoktu.

Onu hiç bulamadı.

Lily, sahil boyunca koşmak için sabahleyin onlardan ayrılmıştı. Her sabah bunu yapıyor, sporun bütün olumlu etkilerini sıralıyor ve parmağını Sebastian'ın yumuşak karnına bastırarak onunla alay ediyordu. Sebastian tatilde koşacağına söz vermişti. Söz vermişti, ama ne zaman koşacaktı? Hemen, ikinci gün değil. O günü kızıyla

geçirecekti, Lily dışarı geç çıkmıştı. Genellikle hava çok ısınmadan koşardı. Ama bugün bütün aile birlikte kalmış, geniş yatakta hep birlikte kahvaltı yapıp oyun oynuyorlardı. Sonunda Lily kalkıp Sebastian'ı ve Sabine'yi son kez öpmüş, neşeyle el sallayarak otel odasından ayrılmıştı. Bugün çok uzun koşmayacaktı.

Hava çok sıcaktı. Yarım saat sonra dönecekti.

Sebastian onu da bir daha hiç bulamamıştı.

Kanepeden kalkınca titredi. Bu ölü oda soğuktu. Saat kaçtı? Onu geçiyordu. Sebastian kanepe sehpasının üzerinden porselen tabağı alarak mutfağa gitti. Eve geldiğinde, buzluktan çıkardığı, lokantadan gelen hazır bir yemeği mikrodalga fırında ısıtıp tabağa koymuş ve birasıyla televizyonun karşısına oturmuştu. Birden o lokanta tekrar aklına geldi. Yemeğin tadı, televizyondaki programlara iyi uyuyordu. Fazla sulu ve yavandı, neredeyse çiğnemeye gerek olmadan yutuluyordu. İki kanaldan birinde, genç bir sunucu kameraya bakarak seyircilerin telefon edip oylamaya katılamaları çağrısında bulunuyordu. Sebastian yemeğinin yarısını yemiş ve arkasına yaslanmıştı. Uyumuştu.

Uyumuş ve rüya görmüştü.

Şimdi yine mutfaktaydı ve ne yapacağını bilmiyordu. Tabağı ve şişeyi bulaşık tezgâhına koydu. Ayakta duruyordu. Hazırlıksızdı. Kestirme alışkanlığı yoktu. Yemekten sonra asla şekerleme yapmaz, seyahatlerde de uyumazdı. Değişik bir gün geçirmişti.

Çalışmıştı.

2004 yılından beri böyle bir şey olmamıştı. İyi bir gün geçirdiğini düşünmekten ileri gitmek istemiyordu, ama farklı bir gündü bu. Böyle devam edeceğini sanıyordu, böylece rüyaların hayatına girmesini engellemiş olacaktı. Başına öyle şeyler gelmişti ki şimdi ailesinin evinin mutfağında, ayakta duruyordu.

Huzursuz ve sinirliydi.

Bilinçsizce sağ elini açıp kapadı. Bütün gece ayık olacaksa yapması gereken bir şey vardı.

Önce hızlı bir duş alacak, sonra da sevişecekti.

Ev gerçekten rezil bir haldeydi. Her yer öyleydi. Çamaşır, toz, bulaşık... Yatak örtülerinin değişmesi, gardıropların havalandırılması gerekiyordu. Bahar güneşi, camların silinmesi gerektiğini açıkça gösteriyordu. Beatrice nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Son zamanlarda her akşam ve hafta sonu olduğu gibi hiçbir şey yapmamayı tercih etti. "Son zamanlarda" kavramının ne kadar uzun bir süreyi kapsadığını düşünmeye bile cesaret edemedi. Bir yıl mı? İki mi? Bilmiyordu. Bildiği tek şey artık gücünün kalmadığıydı. Hiçbir şey yapmaya gücü yoktu. Bütün enerjisini, okulda sevilen başarılı pedagog ve iş arkadaşı olmaya harcamıştı. Ne kadar yorgun, yalnız ve mutsuz olduğunu kimsenin anlamaması için dış görünüşünü korumalıydı.

Bir yığın temiz iç çamaşırını bir yere tıkıp kanepeye oturmuş, bu akşamki ikinci şarabını içiyordu. Biri pencereden bakacak ve odadaki dağınıklığı bir kenara bırakacak olsa, rahatlıkla meslek sahibi bir kadının, bir eş ve annenin yorucu bir günden sonra kanepeye oturup dinlendiğini düşünürdü. Ayaklarını altına alıp oturmuş bir kadın, masada bir kadeh şarap, okunmayı bekleyen iyi bir kitap ve gizli hoparlörlerden gelen dinlendirici müzik. Eksik olan tek şey, çıtır çıtır yanan şömineydi. Yalnızlığın, kendine ayırdığı zamanın tadını çıkaran olgun bir kadın. Hiçbir şey bu kadar yanlış olamazdı. Beatrice yalnızdı. Sorun buydu. Ulf ve Johan evdeyken bile yalnızdı. On altı yaşındaki Johan özgürleşme sürecinin içindeydi ve babasının oğluydu. Johan, Palmlövska Lisesi'ne başladıktan sonra iyice böyle olmuştu. Bir yere kadar Beatrice onu anlayabilirdi. Annesini hep sınıf öğretmeni olarak görmek pek zevkli olmasa gerekti. Ama Beatrice

kendini hak ettiğinden fazla dışlanmış hissediyordu. Bunu Ulf'la konuşmuş ya da konuşmaya çalışmıştı. Tabii ki sonuç alamamıştı.

Kocası Ulf sabah gider, akşam gelirdi. Birlikte yemek yediği, televizyon izlediği ve uyuduğu kocası. Birlikteyken yanında kendini yalnız hissettiği adam. Evin içindeydi, ama asla karısının yanında değildi. Geri geldiğinden beri de ondan önce de karısının yanında olmamıştı.

Kapı çalındı. Beatrice saate baktı. Bu saatte kim olabilirdi? Hole gitti, refleks olarak oradaki bir çift spor ayakkabısını kenara itti ve kapıyı açtı. O tanıdık yüzü hatırlamak için birkaç saniye yetti. Okula gelen polisti bu, adı Sebastian olmalıydı.

"Merhaba, geç saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ancak yolum buradan geçiyordu."

Beatrice başını salladı ve refleks olarak misafirinin arkasına doğru bir göz attı. Ne girişte ne de sokakta park edilmiş bir araç vardı. Beatrice yeniden ona bakınca, Sebastian o an durumu anladı.

"Dışarı çıkmış yürüyüş yapıyordum ve belki birileriyle sohbet etmek istersin diye düşündüm."

"Neden böyle bir şey isteyeyim?"

Şimdi zamanı gelmişti. Sebastian, onunla kocası arasındaki ilişkiyi biliyordu ve buna dayanan stratejisini çizmişti. Her ikisi de kendini karı koca olarak değil, çocuğun anne ve babası olarak tanıtmıştı. Beatrice de bir ara ilişkilerinin pek mükemmel olmadığını söylemişti. Sebastian bunları daha önce görüp duymuştu. Çiftlerin ilişkisinde bu, farkında olmadan ötekini cezalandırmak anlamına geliyordu: "Ben seninle beraber olduğumuzu düşünmüyorum." Sonra, ailece değil de baba ile oğulun ayrı olarak, son günlerde olanlardan uzaklaşmak için çekip gitmeleri Sebastian için anne ile babanın ilişkilerinin iyi olmadığına dair açık bir sinyaldi. O yüzden iyi bir dinleyici olma rolünü üstlenmeye karar vermişti. Ne dinleyeceği

önemli değildi. Roger'in ölümü, Beatrice'in kötü giden evliliği ya da kuantum fiziğine dair bir konuşma olabilirdi. Evin temizlenmesine yardım edilmesi dışında, şu anda Beatrice'in en fazla gereksinim duyduğu şeyin onu dinleyecek biri olduğuna inanıyordu Sebastian.

"Bugün okulda görüştüğümüzde, öğrenciler için güçlü olmak ve metanetini korumak zorunda olduğunu hissettim. Evde de, Roger'in en iyi arkadaşı olan oğlunla aynı durumda olabileceğini düşünüyorum. Kendi duygularını geri planda tutuyorsun." Beatrice farkına varmadan bu söylenenleri başıyla onayladı ve Sebastian devam etti: "Roger senin öğrencindi, genç bir çocuktu. İnsanın bunu tekrarlamaya, kendisini dinleyen birine ihtiyacı olur."

Sebastian başını biraz eğerek en nazik gülümsemesini sundu. Aklında başka düşünceler olmayan, karşısındakinin iyiliğini düşünen biri gibi duruyordu. Söylediklerinden onun etkilendiğini görebiliyordu, ama Beatrice hâlâ tam olarak ikna olmamıştı.

"Ama anlamıyorum, sen soruşturmada olan bir polissin."

"Ben psikoloğum. Bazen kişilerin kimliğini ortaya çıkarmak için polisle çalışıyorum. Ama burada olmamın nedeni bu değil. Bu akşam yalnız olduğunu biliyordum, belki bu sayede düşüncelerini dışa vurabilirsin diye düşündüm."

Sebastian, hafif bir iltifatla sözlerine vurgu yaparken, bir elini de onun koluna koydu, ama kendini tuttu. Beatrice başını eğdi. Gözlerinde nasıl pırıltılar oluştuğunu görmüş müydü? On ikiden vurmuştu. Ne adamdı bu Sebastian! Beatrice kenara çekildi ve Sebastian içeri girdi.

Katil olmayan adam başını yastığa koydu. Yorgundu. Uzun ve birçok bakımdan gergin bir gün geçirmişti. Sürekli doğal davranması gerektiği konusunda kendini zorluyordu. Fazla gerilmekten ve doğal olmayan davranışlar göstermekten çekiniyordu. O zaman da iyice doğal davranmamaya başlıyor ve kısa bir süre sonra bu davranışını

yeniden düşünmeye başlıyordu. Bu çok yorucuydu. Ayrıca polis Leonard Lundin'i salmıştı. Bu da aktif arama sürecinin yeniden başlaması demekti.

Bir başkasının peşine düşeceklerdi.

Onun peşine düşeceklerdi.

Katil olmayan adam sırtüstü uzandı ve ellerini kavuşturdu. Kısa bir akşam duasından sonra uykuya daldı. Bir günü daha geçirme şansını elde ettiğine şükretti. Yaşama isteği, onu yeniden normal hale getirecekti. Sıradan biri olacaktı. Bir yerlerde, cinayetten sonraki ilk yirmi dört saatte katili yakalamanın çok önemli olduğunu okumuştu. Bu olayda, ilk üç gün içinde öldürülen çocuğu aramaya bile başlamamışlardı. Sonuç olarak temennisi, bütün gece uyumak, dün geceki gibi rüyalar görmemekti.

Gördüğü çok garip bir rüyaydı.

Otomobil farlarının aydınlattığı futbol sahası çimlerinin arkasında duruyordu. Çocuk, önünde kanlar içinde yerde yatıyordu. Katil olmayan adam, parçalanmış kalbi eline aldığında kalp hâlâ sıcaktı. Rüyasında ağır ağır atıyordu.

Kalbin atışı yavaşlıyordu.

Durmak üzereydi.

Her neyse, rüyasında sağa dönmüştü. Orada, birkaç metre ileride birinin hiç kıpırdamadan durduğunu fark etmişti. Onun kim olduğundan, kim olması gerektiğinden çok emindi. Ama yanılmıştı. Şaşkınlıkla babasını ve onun kendisine baktığını gördü. Rüyada olmasına rağmen, bunun gerçek olmadığını anladı. Babası öleli yıllar olmuştu. Katil olmayan adam, önündeki kanlı sahneyi eliyle bir kenara itiverdi. Şehirde, bugüne kadar elde etmeyi başardığı, uğruna mücadele ettiği her şeyi yok edecek ve onu tehdit edecek bir kişi vardı.

Peter Westin.

Saat ikiyi çeyrek geçiyordu ve hava buz gibiydi. Belki sıfırın altındaydı. Haraldson, caddenin karşı tarafında bakışlarını binaya sabitlemiş beklerken, nefesi ağzından buhar halinde çıkıyordu. Bir yerlerden, donaark ölmenin acı vermediğini, hoş bir ölüm şekli olduğunu duymuştu. Ölmeden önce insan ısınır ve bütün vücudu gevşermiş. Haraldson henüz hayati bir tehlikeyle karşı karşıya değildi. Şoför koltuğunda, kollarını göğsüne kavuşturmuş bir halde tir tir titriyordu. En küçük bir hareketinde kontrolsüzce sarsılıyor ve vücut ısısının on derece daha düştüğünü hisseder gibi oluyordu. Gözetlediği binada hâlâ tek tük ışıklar yanıyordu, ama çoğu sönmüştü. İçeride insanların sıcak yorganları altında yatıp uyumalarını kıskanmadığı söylenemezdi. Bütün akşam bir iki kez vazgeçip eve gitmeye niyetlenmişti, ama her seferinde kontağı çevirirken eli kilitlenmiş, ertesi gün Roger Eriksson cinayetini çözüp katili yakalayan kişi olarak işe gelmenin çekiciliğine kapılmıştı. Tepkileri şimdiden görebiliyordu.

Tebrikler ve kıskançlıklar.

Onun inisiyatif alma konusundaki becerisi, beklenenlerin bir adım daha ötesine giderek kendini mesleğine adaması konusunda İl Emniyet Müdürü'nün ona teşekkür edişini duyar gibiydi. Bu adımı sadece gerçek bir polis atabilirdi. İl Emniyet Müdürü'nün son olarak yapacağı şey Hanser'e bir bakış atmak olacaktı ve o da utanarak yere bakacaktı. Belki de Haraldson, olağanüstü çabasıyla bir sürü insanın hayatını kaybetmesini önlemiş olacaktı.

Haraldson dondurucu soğukta, Toyota'nın içinde bunları düşündükçe heyecanlandı. Bir de düşündükleri gerçek olsa kim bilir neler hissedecekti. Hayatında her şey tersine dönerdi. Her alanda yükselişe geçerdi.

Haraldson, yarı uyku halinde gördüğü rüyasından uyandı. Binanın kapısına biri yaklaşıyordu. Uzun boylu, elleri ceketinin ceplerinde, omuzları yukarı kalkık iri bir adam hızlı adımlarla gidiyordu. Bu gece soğuktan donan tek kişi Haraldson değildi. Adam

binanın dışındaki bir lambanın önünden geçerken Haraldson onun aydınlanan yüzünü görebildi. Haraldson gösterge panelinin yanma tutturulan resme hızla bir göz attı. Hiçbir tereddüdü kalmadı, eve doğru giden adam Axel Johansson'du.

Eve hoş geldin, dedi içinden Haraldson. Bütün yorgunluğunun kaybolduğunu hissetti. Axel Johansson kapıya yaklaşarak dört rakamlı kapı koduna bastı. Kilit açıldı ve Axel kapıyı itti. Tam karanlığa ve sıcağa doğru adım atacakken, bir kapı kilidi sesi daha duyuldu ve bu metalik sesin kaynağı, açılan bir otomobil kapısıydı. Axel merdiven aralığına giden kapıyı açık tutarak durdu ve etrafına baktı. Haraldson bir an şaşkınlık içinde hareketsiz kaldı. O daha arabanın kapısını açmadan Axel binanın içine girip kaybolmalıydı. Peki şimdi ne yapacaktı? Axel Johansson'un açık kapının önünde durduğunu ve bakışlarının Toyota'ya takıldığını gördü. Aracın kapısı aralık haldeyken içinde kalmak daha garip olacağı için Haraldson kapıyı açıp dışarı çıktı. Yirmi metre ileride Axel Johansson'un kapının kolunu bırakıp bir adım gerilediğini gördü. Haraldson kararlı adımlarla karşıya geçti.

"Axel Johansson," diye seslenerek eski bir arkadaşını görmüş gibi davrandı. Hiç tehditkâr olmayan, hele bir polisi hiç andırmayan bir tonla seslendi. Başarısız olmuştu.

Axel Johansson geri dönüp koşmaya başladı.

Haraldson arkasından koşarak lanet okudu. Arabanın içinde uzun süre kalmış ve üşümüştü. Yavaş koşuyordu. Binanın yanından köşeyi dönünce aralarındaki mesafenin arttığını gördü. Haraldson, katılaşan bacaklarına aldırmayarak hızlandı. Johansson, hızlı ve hafif adımlarla evlerin arasından koşuyordu. Evlerin arasında üzerlerinde "kiralık park yeri" yazan tabelaların olduğu alçak tahta çitlerin üzerinden atlıyordu. Hızla asfaltın üzerinden geçip bir sonraki çimenliğe ulaştı, ama Haraldson peşindeydi. Adımlarının giderek açılmasını ve vücudunun bu gerginliğe yanıt verdiğini hissetti.

Hızını artırıyordu ve Johansson'la arasındaki mesafe azalıyordu. Haraldson'un yorgun düşüp onun peşini bırakmaya niyeti yoktu. Şüpheliyi gözden kaybetmez ve ıslak çimlerde kaymazsa az sonra ona yetişeceğinden emindi.

Sağ ayağı çok kötü burkulup şişen biri için fena sayılmazdı bu.

Bu düşünce nereden gelmişti aklına?

Haraldson, refleks olarak yavaşladı ve kendi kendine küfredip yeniden hızını artırdı. Soluk soluğa kaldığında nabzının şakaklarında atışını duydu. Bacakları ahenkle ilerliyordu, kendini güçlü hissediyordu. Axel Johansson hiçbir yavaşlama belirtisi göstermedi. Skultuna Yolu ile aynı hatta olan Svartån Nehri üzerindeki köprüyü geçti. Haraldson onun peşindeydi, ama resmi kayıtlara sakatlanmış olarak geçtiğini aklından çıkaramıyordu. Sağ ayağı fena halde burkulmuştu, kahve makinesinin yanma kadar gidip masasına dönerken hâlâ acıdan kıvranıyordu. Ayağı ağrıdığı için bazen yarı yolda bir meslektaşının yanında mola veriyordu. Birkaç kilometrelik gece takibinden sonra şimdi bu süpheliyi yakalarsa, herkes ayağıyla ilgili numara yaptığını ve yalan söylediğini düşünecekti. Orman arama ekibini terk etmesine ilişkin delil elde etmiş olacaklardı. Görevden kaçmakla suçlanacaktı. Bunun bir önemi olacak mıydı? Eğer bir çocuk katilini yakalamış olursa, birileri günler önce gerçeği saptırdığı yönünde bir suçlamayı gündeme getirebilir miydi? Evet, Hanser'in bunu yapacağından emindi. Konuşmalar ve tebrikler bitince sıra Hanser'e gelecekti. Bir iç soruşturmanın hedefi haline gelebilir miydi? Belki gelmezdi, ama meslektaşları ne diyecekti? O çok ihtiyaç duyduğu terfi gerçekleşmeyecekti. Kafasının içinde düşünceler dolanıp duruyordu. Haraldson, Axel Johansson'un dereyi geçip sola döndüğünü ve Vallbyleden boyunca uzanan bisiklet yoluna girdiğini gördü. Durum onun lehineydi, az sonra Djäkneberget'teki yeşillik alana varacak ve karanlıkta onu bulmak imkânsızlaşacaktı. Haraldson hızını azalttı ve durdu. Johansson artık görüş mesafesinin dışında kalmıştı. Nefesi kesilen Haraldson yüksek sesle kendine

küfretti. Şu ayak burkulması nereden çıkmıştı? Neden sadece Jenny hastalanmamış ya da kendisi gıda zehirlenmesi geçirmemişti? Veya neden hızla geçecek bir hastalığa yakalanmamıştı? Haraldson geri döndü ve aracına doğru yürümeye başladı.

Eve, Jenny'nin yanına gitmeyi, onu uyandırıp sevişmeyi ve böylece kendisini tamamen değersiz hissetmeyeceğini düşündü.

Yatak odasının pencerelerinden biri aralıktı ve temiz gece havası dağınık yatak odasını serinletmişti. Sebastian gerindi ve yumruk haline gelen sağ elini dikkatle esnetti. Sabine'nin tenine dokunduğu ve avucunun içiyle onu okşadığı duygusu biraz daha etkisini sürdürdü. Yorganın altı sıcaktı ve Sebastian biraz daha orada kalmanın ve bu soğuk havada toplantının ertelenmesinin hoş olacağını hissetti. Beatrice'e döndü. Yanında hareketsiz yatıyor ve Sebastian'a bakıyordu.

"Kâbus mu gördün?"

Uyanık olmalarından nefret ederdi, çünkü ayrılmak çok daha zor oluyordu.

"Hayır."

Beatrice büzülülerek ona yaklaştı, vücudunun sıcaklığı Sebastian'ı sardı. Soğuk havayı tercih etmesine rağmen Sebastian bir şey demedi. Beatrice onun boynunu ve sırtını okşadı.

"Aptalca bir şey mi yapıyorum?"

"Hayır, ama gitmeliyim."

"Biliyorum."

Beatrice onu yumuşakça öptü. Sebastian da ona öpücükle karşılık verdi. Beatrice'in kızıl saçları yanaklarına düştü, o zaman dönüp yastığı düzeltti ve başını yasladı.

"Sabahın erken saatlerini çok seviyorum. İnsan dünyada sadece kendisi var sanıyor."

Sebastian yatağa oturdu ve ayakları soğuk tahta döşemeye değdi. Beatrice'e baktı ve onun kendisini şaşırttığını itiraf etmek zorunda kaldı. Daha önce böyle bir şey görmemişti. Beatrice karmaşık bir kadındı. Sebastian bu ifadeyi, ona seksten çok daha fazlasını veren, gerçekten tehlikeli kadınlar için kullanırdı. Böyle birine bağlanılabilir ve insan kendini geri dönmek zorunda hissedebilirdi. Özellikle de biraz formdan düşünce böyle olurdu. Ondan biraz uzak durmak için ayağa kalktı. Kendini daha iyi hissetti. Sebastian için kadınların çoğu yataktan birlikte kalkarlarken değil, yatağa girerlerken güzeldi. Bu bazı kadınlar için geçerli değildi. Karmaşık olan kadın, ayrılmadan önce de güzel görünürdü.

"Seni evine götürmemi ister misin?"

"Hayır teşekkürler. Yürüyerek giderim."

"Seni götüreceğim."

Sebastian başını sllayarak kabul etti ve ona baktı. Her şeye rağmen karmaşık bir kadındı.

Sabahın ilk saatlerinde arabayla gidiyorlardı. Güneş ufukta, gecenin bitmesini bekliyordu. Radyodan David Bowie'nin "Heroes" şarkısı duyuluyordu. Fazla konuşmadılar. Bowie sohbetin önüne geçmişti. Sebastian kendini daha güçlü hissediyordu. Üzerinde elbiselerle her zaman daha kolay oluyordu. Son günlerde kafasında dönüp duran çok şey olmuştu. Birçok duyguya kapılmış, duygusal bir bağ kurarak zayıflık göstermişti. Onu zayıf düşüren ortamı suçluyordu. Bu gerçek Sebastian değildi.

Beatrice, arabayı Sebastian'ın ailesinin evinin önüne sürdü ve motoru durdurdu. Biraz şaşkınlıkla ona baktı.

"Burada mı yaşıyorsun?"

"Şimdilik."

"Senin yaşam tarzına uymadığını söylemeliyim."

"Çok haklısın."

Beatrice'e gülümseyerek kapıyı açtı. Arabanın içindeki lamba yandı ve kadının yüzündeki çiller daha da güzelleşti. Sebastian ona doğru eğildi. Güzel kokuyordu. Neyin peşindeydi Sebastian? Hiçbir şekilde iyi geceler ya da günaydın öpücüğü olmayacaktı, araya mesafe koymaya karar vermişti. Beatrice onu kavradı ve dudaklarından öptü. Bu işleri daha da zorlaştırıyordu. Arabanın içi dardı, ama aralarındaki bağ sıcaktı. Beatrice, Sebastian'ın saçlarını okşadı. Sebastian dikkatle uzaklaştı. Her zaman bir yolunu buluyordu.

"Artık gitmeliyim."

Kapıyı hızla kapattı ve Beatrice'i daha çekici yapan o baştan çıkarıcı ışık söndü. Beatrice arabayı çalıştırdı ve arkasına dayandı. Arabanın farları Sebastian'a vuruyordu, ama Beatrice'in direksiyonu çevirip hareket etmeden önce elini son defa sallayışını gördü. Farlar, ailesinin ve Clara Lundin'in evini aydınlatıp geçti. Komşu evde bir çift göz ve açık mavi ceketin parıltısı göründü. Clara Lundin, elinde bir sigarayla merdivene oturmuş, öfke ve acı dolu bakışlarla ona bakıyordu. Sebastian ona ağzını ararcasına, "Merhaba," dedi.

Bir cevap alamadı. Bunu hesaba katmamıştı. Clara sigarasını ezerek söndürdükten sonra Sebastian'a uzun uzun baktı ve içeri çekildi. Herhalde kendini iyi hissetmiyordu, ama Sebastian buna aldırış edemeyecek kadar yorgundu. Kendi kapısına geldi. Kırk sekiz saatten daha az bir zamanda bir ev ve muhtemelen bir çocuk sahibi olmuş, biri karmaşık ve diğeri kendisinden intikam alabilecek iki kadınla karşılaşmıştı. Yanlış düşünmüştü, Västerås'ta bir şeyler oluyordu.

Muayenehane, Palmlövska Lisesi'nden altı yüz metre ileride, zemin katında ofislerin bulunduğu, üst katlarında da ailelerin oturduğu üç katlı bir binadaydı. Vanja merkezde Sebastian'ı saat 08.25'e kadar beklemekten yorulmuş, Westin'e tek başına gitmeye karar vermiş ve rahatlamıştı. Sorgu ne kadar sıradan olursa olsun, genel olarak iki kişi olmanın, her anlatılana değişik açılardan bakmak ve bilgilerin ekip içinde birden fazla kişi tarafından bilinmesi açısından daha iyi olacağını düşünmüştü. Bu sayede Vanja'nın gittikçe daha sıkıcı hale geldiğini düşündüğü uzun toplantılara bir son verilmiş olacaktı.

Ancak durum Sebastian için farklıydı. Bu toplantılar kesinlikle sıkıcı değildi. Bu yüzden Vanja onu uzun süre beklemedi.

Cam kapının üzerinde Westin & Lemmel A.Ş. yazılıydı. Vanja içeri girdi. Açık renkli mobilyalar ve klasik doktor muayenehanelerine göre daha iyi bir ışıklandırma sistemi, masa üzerine yerleştirilmiş ufak masa lambaları ile tam iç açıcı bir psikolog muayenehanesi havası vardı. Beklemek için çok rahat bir kanepe vardı. Vanja, bekleme odasındaki cam kapının muayene odasına açıldığını tahmin etti. Elini uzattı, kapı kilitliydi. Kapıyı kararlılıkla birkaç kez çaldıktan sonra kırk yaşlarında bir adam çıktı ve kendini Rolf Lemmel olarak tanıttı. Vanja kimliğini gösterdi ve konuyu açıkladı.

Lemmel, "Peter henüz gelmedi, ama her an burada olabilir," dedikten sonra Vanja'ya oturmasını önerdi. Vanja oturdu ve masanın üzerinde duran, bir gün önceki *Dagens Nyheter* gazetesini

karıştırmaya başladı. Bekleme odası sessizdi ve çıt çıkmıyordu. Az sonra on beş yaşlarında, ufak tefek, saçları yeni yıkanmış bir kız içeri girdi. Vanja kıza başıyla dostça selam verdi.

"Peter Westin'le mi görüşeceksiniz?"

Kız evet anlamında başını salladı.

Bu iyiydi, demek ki Westin az sonra gelecekti.

"Seninle birkaç dakika görüşmem lazım."

Sebastian bir şeyler olduğunu hemen anladı. Torkel'i ve onun ses tonunu iyi tanırdı. Doğrusu Sebastian uyanamamış ve merkeze saat dokuzdan sonra gelmişti, ama bu geç kalmasıyla ilgili bir şey değil, daha ciddi bir konuydu.

Acele etmesi için el sallayarak birinci kattaki yan yana üç sorgu odasından birine giren Torkel'i, "Tamam" diye yanıtlayan Sebastian sallana sallana onu takip etti. Torkel'in sesindeki ciddiyet ve ses geçirmeyen bir odada teke tek görüşme çağrısı iyi bir başlangıç sayılmazdı. Sebastian, daima en kötüsüne kendini hazırlama yöntemi olarak, aldırış etmeyen bir havaya girip adımlarını biraz yavaşlattı. Bu Torkel'in pek hoşuna gitmedi.

"Çabuk ol, bütün günümü sana ayıramam."

Torkel, onun arkasından kapıyı kapatıp bakışlarını Sebastian'a dikti.

"Bize gelip birlikte çalışmak istediğini söylemeden bir gün önce, Leonard Lundin'in annesiyle cinsel ilişki yaşamışsın. Doğru mu bu?"

"Hayır, ondan önceki akşamdı."

"Yeter artık. Dengeni tamamen mi kaybettin? Birinci derecede şüpheli kişinin annesi bu."

"Ne önemi var? Leo suçsuzdu."

"O zaman suçsuz olduğunu bilmiyordun."

Sebastian, kendinden emin bir şekilde Torkel'e gülümsedi.

"Evet, biliyordum. Bundan emin olduğumu sen de biliyordun."

Torkel başını salladı ve dar odanın içinde öfkeyle tur attı.

"Bunun her bakımdan yanlış bir şey olduğunu biliyorsun. Bana telefon ederek bildirdi. Önlem almazsam basma telefon edeceği tehdidinde de bulundu. Kendine hakim olman gerekirdi."

Sebastian birden Torkel'e acıdı. Kötü şöhret sahibi bir afacanı, birçok kişinin karşı çıkmasına rağmen soruşturma ekibine almıştı. Aldığı kararı da savunmuştu. Herhalde savunma gerekçelerinden biri klasikti: *Merak etmeyin, o şimdi farklı bir insan, çok değişti.* Ama aslında hiçbir şey değişmemişti. Sebastian bunu çok iyi biliyordu.

"Kesinlikle haklısın. Clara'yla yakınlaştığımızda ben sizinle çalışmıyordum ama, öyle değil mi? "

Torkel ona baktı, cevap verecek hali yoktu.

Sebastian elinden geldiği kadar içtenlikle, "Bir daha böyle bir şey olmayacak," dedi ve ekledi: "Söz veriyorum." Sanki bu fazladan verilen söz, Beatrice'in dün geceki çıplak resmini hafızasından silebilecek gibiydi. Beatrice Strand, öldürülen çocuğun sınıf öğretmeniydi. Oğlu da çocuğun en yakın arkadaşıydı. Nereden bakılırsa bakılsın, yaptığı yanlış bir şeydi. Gerçekten aptallık etmişti ve kendisi de bunu kabul etmek zorunda kaldı.

Torkel ona baktı. Sebastian bir an için ufak bir uyarı alacağını sandı. Ama Torkel'in devam etmesi zaman aldı. Sebastian'a göre temelsiz bir nedenle tereddüt geçirmişti.

Sonunda baklayı ağzından çıkardı: "Bundan emin misin?" Sebastian olabildiğince içtenlikle tek bir sözcük sarf etti: "Kesinlikle."

"Önüne çıkan her kadınla yatmak zorunda değilsin," diye biraz daha yumuşak bir dille konuşmayı sürdürdü Torkel. Sebastian birden önceki durumun değiştiğini anladı. Aslında nedeni açıktı: Torkel ondan memnundu. Sebastian, Torkel'in bir açıklama duymayı hak ettiğini hissederek en azından denemeye karar verdi.

"Yalnızlık biraz zor geliyor; özellikle de geceleri."

Torkel'le bakışları karşılaştı.

"Şunu bilmelisin ki bundan sonra fazla şansın olmayacak. Şimdi gidebilirsin, bir süre seni görmeyeyim."

Sebastian başını salladı ve yürüdü. Normalde sevinç içinde olmalı ve kendini üstün hissetmeliydi. Bir meydan okumadan daha sıyrılıp kurtulmuştu.

Arkasından Torkel'in, "Beni boktan bir duruma düşürüyorsun, bu hiç hoşuma gitmiyor," dediğini duydu. Sebastian'da pişmanlık duyma eğilimi olsaydı herhalde şimdi duyardı. Kapıya doğru giderken bu duyguların kırıntıları onu izledi. Beatrice bir kerelik bir olay olarak kalacaktı. Kendine bu sözü verdi.

Yeni duş almış olan kız yirmi dakika sonra beklemekten vazgeçmişti. Peter Westin hâlâ ortalarda yoktu. Vanja bir süre sonra biraz hava almak için binanın çevresinde bir tur atmıştı. Kıpırdamadan beklemeye uygun bir yapısı yoktu. Sonunda ailesine telefon etti.

Annesi ve babası dışarı çıkıyorlardı, ama konuşabilirlerdi. Eskiden olduğu gibi önce annesiyle uzun uzadıya ve sonra babasıyla kısa bir konuşma yaptı. Birbirlerine söylecekleri şeyler için fazla sözcüğe ihtiyaç duymamaları garipti. Son aylarda her şeyin yaşam ile ölüm arasında gidip gelmesinden sonra, günlük yaşamla ilgili konular sohbetlerine belirli bir ağırlıkta girmişti bile. Vanja sıradan şeyleri konuşmayı ne kadar özlediğini hissetti ve annesinin aşk ilişkileri gibi hoşuna giden bir konuyu açmasını düşünüp güldü. Örebro'da kimseyle birlikte olmamış mıydı?

Västerås'ta olmamıştı, çünkü hiç zamanı yoktu.

Ya birlikte çalıştığı şu tatlı Billy? Onu beğeniyordu.

Evet, ama erkek kardeşiyle yatmak gibi bir şey olurdu bu.

Sonunda Jonathan'dan söz etmeye gelirdi sıra. Annesinin hep dönüp dolaşıp geldiği konu oydu.

Vanja tekrar onunla temas kuramaz mıydı? Ne kadar hoş biriydi.

Birkaç ay önce Jonathan'dan konuşmaya başladığında Vanja öfkeden çıldırmış halde savunmaya geçmişti. Annesi, Vanja'yı ne kadar küçülttüğünü anlamadan, onu sürekli eski kocasıyla bir araya gelmesi için ikna etmeye çalışarak öfkeden patlamanın sınırına getirirdi. Şimdi ise annesi kızının ağız dalaşına girmemesine şaşırmış ve bir süre sonra Vanja gibi susmuştu.

"Sen yetişkin bir insansın, kendin karar verebilirsin."

"Teşekkür ederim, anne."

Sonra babasıyla konuştu. Babası onu görmek için akşam gelmeye karar vermişti. Hiçbir mazeret kabul etmeyecekti, Vanja bahane bulmaya kalkışmadı bile. Normalde iki dünyasını birbirinden ayrı tutardı. Ama bu kez ikisinin kesişmesine göz yumdu. Babası 18.20 trenine bilet alacaktı. Vanja onu istasyondan almaya söz verdi. Telefonu kapattı ve tekrar muayenehaneye gitti. Hâlâ gelmemiş olan Westin'in ev adresini meslektaşından aldı. Vanja otomobile bindi ve GPS'ten Rotevägen'deki 12 numaralı adresin yerini buldu. Oraya varmak yarım saatini alacaktı. Saat onda merkezde olması ve ekibin toplantısına katılması gerekiyordu. Westin sonraya kalacaktı.

Torkel konferans odasına girdi, diğerleri zaten gelmişti. Torkel girince Ursula arkasından merakla baktı.

"Sebastian nerede?"

"Gelecek," dedi Torkel. Bir sandalye çekip oturdu. Masanın üzerinden uzanarak termosu alıp kâğıt bardaklardan birine kahve koydu.

"Mikael gelmedi mi?"

"Öğleden sonra gelecek."

"Güzel."

"Evet."

Vanja konuşanlara baktı. Ursula ile Torkel arasındaki konuşmada daha önce hiç duymadığı bir ses tonu farklılığı sezdi. Küçükken annesi ile babası tartıştıklarını belli etmek istemediklerinde böyle konuşurlardı. Onun her şeyin yolunda olduğunu hissetmesi için kibar ve kontrollü bir ses tonu kullanırlardı. Tartıştıklarını o zaman anlıyordu Vanja. Şimdi de anlamıştı. Billy'ye baktı; acaba o da anlamış mıydı? Anlamadığı belliydi; bilgisayar ekranına dalıp gitmişti.

Sebastian içeri girdi, herkese başıyla selam verip yerine oturdu. Vanja belli etmeden Ursula'ya baktı. Ursula önce Sebastian'a, sonra da Torkel'e kötü kötü bakıp gözlerini masaya çevirdi. Burada neler oluyordu? Torkel kahvesinden bir yudum aldı ve boğazını temizledi.

"Billy, sen başlayabilirsin."

Billy doğruldu, bilgisayarı kapattı, masadan ufak bir tomar A4 kâğıdı alıp yerinden kalktı.

"Dün akşam telefon santralinden görüşme listeleri, bu sabah da DKE'den diğer listeler geldi ve hepsini birleştirerek tek bir belge haline getirdim."

Billy dolaşarak kağıtları tek tek dağıttı. Vanja, neden herkesin birer kopya alması için kâğıtları masanın ortasına bırakmadığım merak etti, ama bir şey söylemedi. Onun yerine, kendisine verilen kâğıtların ilk sayfasını önüne koydu.

"Birinci sayfa, dışarıyla yapılan telefon konuşmaları. Roger'in son konuşması cuma günü saat 20.17'de sınıf öğretmeniyle yapılmış." Billy konuşmayı duvardaki zaman çizelgesine yazdı. Sebastian yazılı kâğıtlara baktı.

"Bu saatten sonra birine telefon edip yanıt almadığı da görülebilir mi?"

"Evet, ama en son telefon ettiği numara bu."

"Sen ne düşündün?" diye sordu Vanja ve Sebastian'a döndü.

"Strandlara telefon ettiğinde Johan'la konuşmak istemişti, öyle değil mi? Ama daha sonra Johan'ın cep telefonunu aramayı denemiyor."

Billy duvardaki tahtadan dönüp başını salladı.

"Aramıyor."

"Belki o arada başka biri aradı," diye görüş bildirdi Torkel.

"Mesela katil," dedi Ursula.

"Diğer sayfa," diye devam etti Billy. "Gelen telefonlar. Son telefon altı buçuktan biraz önce Lisa'dan gelmiş. Siz de görebilirsiniz."

Billy bu görüşmeyi de duvara not etti, tekrar masaya döndü ve bir sayfa çevirdi.

"Diğer sayfada mesajlar var. Birinci sayfadakilere, suyun hasar verdiği telefondan kalanlar denebilir. Bunların sayısı az ve çoğu Johan, Eric ve Lisa'ya gönderilenler ve onlardan gelenler. Roger'in arkadaş çevresinin çok geniş olmadığını zaten biliyorduk. Bunlar dikkat çekici değil. Son sayfayı çevirirseniz, burada gelen ve silinen mesajlar var. En ilginç olanlar da onlar."

Sebastian önündeki sayfayı üstünkörü okudu ve sandalyesinde doğruldu. Mesajlardan birindeki ilk ad ilginçti.

"Mesajlardan ikisi kontörlü bir telefondan gönderilmiş," diye devam etti Billy.

"Bir tanesi perşembe, diğeri cuma günü. Roger ortadan kaybolmadan birkaç saat önce."

Sebastian mesajı okudu.

"BUNUN ARTIK BİTMESİ GEREK! HERKES İÇİN EN İYİSİ BU!"

Diğer mesajsa şöyleydi:

"NE OLUR BENİ ARA! HEPSİ BENİM HATAM! KİMSE SENİ SORUMLU TUTMUYOR!"

Sebastian kâğıtları masanın üzerine koyup Billy'ye döndü.

"Teknik şeylerden pek anlamam. Ama kontörlü telefonun ne olduğunu biliyorum sanırım."

"Elimizde bir numara var, ama herhangi bir abone adı yok demek," diye yanıtlarken numarayı duvara yazdı Billy.

"Bu telefonla yapılan bütün görüşmeleri ve mesajların listesini istedim, bakalım bir şey çıkacak mı?"

Sebastian, Vanja'nın önündeki kâğıtları incelerken, muhtemelen farkında olmadan kolunu masadan kaldırıp işaret parmağını havaya dikmesini söz hakkı istiyormuş gibi algıladı. Bir an Vanja'yı okul kıyafeti içinde düşündü, ama hemen bu düşünceden uzaklaştı. Bu soruşturmada zaten yeteri kadarı kuralı çiğnemişti ve bütün bu yıllardaki geçici ilişkileri, ona ne zaman bir şansının olup olmadığını derhal anlamayı öğretmişti.

"Mesajlar büyük harflerle mi yazılmış, yoksa yazıcıdan mı böyle çıktı?"

Billy, yorgun bakışlarla Vanja'ya baktı.

"Aynen orada göründüğü gibi büyük harflerle yazılmış."

"Çığlık atar gibi. Göze batıyor."

"Ya da yazan kişi mesaj yazmayı iyi bilmiyor olabilir."

"Cep telefonu kullanmayı iyi bilmeyenler genellikle yaşlılar."

Sebastian kısa mesajları yeniden okudu, Vanja'ya katılma eğilimindeydi. Büyük harflerin bağırmak anlamına gelip gelmediğini bilmiyordu. Ama sözcüklerin seçimi, mesajı gönderenin yetişkin, ileri yaşlarda biri olduğunu gösteriyordu.

"Bunları kimin gönderdiğini öğrenme şansımız yok mu?" diye soran Torkel'in sesindeki bitkinlik fark edilebiliyordu. Billy başını salladı.

"Kimse bu numaraya telefon etmeye çalıştı mı?"

Odada bir sessizlik oldu. Herkes, soruyu soran Vanja'ya ve birbirine baktı, sonunda bakışlar Billy'de toplandı. Billy masanın ortasında duran telefona doğru hızlı birkaç adım attı. Telefonun hoparlörünü açıp numarayı aradı. Odaya gergin bir sessizlik hâkim oldu. Karşı tarafın telefonu çalmadı, sadece şu duyuldu: *"Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor, lütfen daha sonra tekrar deneyin."*

Billy hoparlörü kapattı. Torkel ciddi bir ifadeyle, "Birine söyle, bu numarayı aramaya devam etsin," dedi.

Billy başını salladı.

"Bu kâğıtlardaki diğer bilgiler nedir?" Ursula, tekrar eline aldığı kâğıtlara şöyle bir baktı.

Sebastian kâğıtları inceliyordu. Mesajlar şöyle gidiyordu:

- 12 bira+votka,
- 20 bira ve cin (bir gülen surat),
- 1 şişe kırmızı şarap & bira.

"Bunlar ısmarlanmış."

Diğerleri bakıp kaldı.

"Ne ısmarlanmış?"

"Burada yazılı olanlar."

"Bu tür mesajların sonuncusu ne zaman gelmiş?"

"Bir aydan az bir süre önce."

Sebastian'ın bakışları masanın diğer tarafındaki Vanja'nın bakışlarıyla karşılaştı. Kendisinin nereye varmak istediğini Vanja'nın anladığını fark etti, ama yine de söyledi.

"İçki sattığı için işten atılan Axel Johansson bu."

Vanja yerinden kalktı ve elindeki kâğıtlarla meşgul olan Sebastian'a baktı. Sebastian onun nereye gitmek istediğini biliyor, ama kendisi bunu istemiyordu.

Vanja villaya doğru gidiyor, Sebastian da birkaç adım ardından onu izliyordu. Önce otomobilde kalmayı düşünmüş, ama bunun tuhaf olacağını anlamıştı. Aslında Vanja'nın bunu tuhaf karşılayıp karşılamayacağı umurunda değildi, daha çok kendini kurtarma içgüdüsüydü bu. Kısa bir süre daha, Billy onun istediği adresi aramaya zaman bulana kadar soruşturmada kalmaya karar verdi. O harika gece için kendisine teşekkür eden Beatrice Strand her şeyi berbat edebilirdi. Kapı, Vanja daha zili çalmaya vakit bulamadan açıldı. Beatrice saçlarını toplamış ve sade bir bluzun altına kot pantolon giymişti. Şaşırmış görünüyordu.

"Merhaba, bir şey mi oldu?"

"Johan'la konuşmamız gerekiyor," diye başladı Vanja.

"Evde değil, babasıyla kamp yapıyorlar."

Beatrice, Sebastian'a baktı ve ayrılmalarının üzerinden sadece birkaç saat geçmiş olmasına rağmen hiçbir şekilde renk vermedi.

"Bunu biliyoruz," diye devam etti Vanja. "Ama nerede kamp yapıyorlar?"

E18 karayolu üzerinden batıya doğru sürmeye başladılar. Beatrice'in verdiği bilgiler doğrultusunda, küçük bir yerleşim merkezi olan Dingtuna'dan geçerek dar yollardan Mälaren gölüne varacak, orada da Beatrice'in tahminine göre Lilla Blacken koyunu bulacaklardı. Arabada giderken ikisi de konuşmuyordu. Vanja, Peter Westin'i aradı ama hâlâ yanıt alamıyordu. Dört mesaj bırakmasına rağmen psikoloğun aramamasına kızmaya başlamıştı. Sebastian gözlerini yumdu ve uyumaya çalıştı.

"Gece geç mi yattın?"

Sebastian başını salladı.

"Hayır, ama uyuyamadım."

Gözlerini tekrar yumarak, konuşmak niyetinde olmadığını göstermek istedi. Az sonra Vanja sert bir fren yapınca gözlerini tekrar açmak zorunda kaldı.

"Ne oluyor?"

"Sağa mı, sola mı döneceğiz? Sen iyi harita okursun."

"Bırak şimdi."

"Karar vermeyi seversin, hadi."

Sebastian içini çekip haritayı aldı ve aramaya başladı. Ona laf yetiştirecek hali yoktu. Bu seferlik kazanmasına izin verecekti.

Västerås'tan nasıl da nefret ediyordu! Şehrin her metrekaresini bir gözetleme kamerası gibi tanıyordu.

Billy coşkuya kapılmıştı

Hızla klavyenin üzerine atladı. Dur, geri dön, oynat. Evet, nihayet başarmıştı. Hanımlar ve beyler: Sağda görünen Roger Eriksson. Tekrar oynat. Billy görüntülerle birlikte gelen kayıtlara baktı. Hangi kameraydı bu? 1:22, Drottninggatan. Neredeydi? Billy, Västerås haritasını çıkardı, yeri arayıp buldu ve işaretledi. Görüntünün bir köşesinde saati yazılıydı: 21.29.

Oynat düğmesine bastı.

Billy, Roger'in başı eğik ve gevşek adımlarla kameraya doğru yürüyüşüne baktı. Roger, on metre kadar ileride yukarı bakıp sağa döndü ve daha ufak bir sokakta park etmiş bir otomobilin arkasında kayboldu.

Billy iç çekti, güzel görüntüler kısa sürmüştü. Çocuk hayattaydı ve yoluna devam ediyordu. Bu Billy'nin de devam etmesi anlamına geliyordu. İstese de istemese de Västerås'ı daha fazla görecekti. Roger kuzeye doğru devam etmişti. Billy kayıtlara baktı, haritada yerini buldu.

Västerås'tan nefret ediyordu.

Lilla Blacken, Mälaren gölünde en azından yaz aylarında çok popüler bir dinlenme tesisiydi. Şimdi tamamen terk edilmiş bir haldeydi. Doğru yeri bulmadan önce, etraftaki küçük yollarda bir süre dolandılar. Bir Renault Mégane, düşmek üzere olan bir ilan tahtasının önüne park edilmişti. Sebastian arabadan indi ve boş aracın yanına gitti. Dün Beatrice'in evinde Ulf'la konuşurken, aracı orada gördüğünü düşündü. İyice yıpranmış görünen ilan tahtasında, "Lilla Blacken Dinlenme Tesisi'ne Hoş Geldiniz" yazılıydı. Altında, tahtaya çakılmış olan satılık ve takas ilanları kış aylarında ıslandığı için epey silinmişti. Balık tutma izni belgesinde özel indirim ilanı göze çarpıyordu.

"Burası olduğunu sanıyorum."

Etraflarına bakındılar. Önlerindeki açık arazide yapraklı küçük ağaçlar sulak bir alan içinde göle doğru uzanıyordu. Daha ileride sahile yakın bir yerde mavi bir çadır vardı. Rüzgâr hafif hafif esiyordu.

Islak otların arasından çadıra doğru gittiler. Hava bulutluydu, ama gece soğuğu yoktu. Vanja her zamanki gibi önden gidiyordu. Sebastian bunu düşününce yüzünde bir gülümseme belirdi. Daima o önden gitmeli ve son sözü söylemeliydi. İşte Vanja buydu. Sebastian gençliğinde ve karnı acıktığında böyleydi. Şu aralar sadece son söz ona yetiyordu. Çadıra yaklaştıklarında, kamp yerinin biraz ilerisinde, suyun içine doğru uzanan ve pek sağlam olmayan bir iskelede iki kişinin oturduğunu gördüler. Birbirlerine yakın oturmuş, balık tutyorlardı. Sebastian'la Vanja yaklaştıklarında, Ulf ve Johan'ı tanıdılar. Sebastian'ın hiç yaşamadığı, tam bir baba-oğul manzarasıyla karşılaştılar.

Ulf ve Johan iyi giyinmişlerdi, başlarında şapkaları ve ayaklarında yeşil lastik çizmeleri vardı. Yanlarında birkaç kova, bir bıçak ve içinde oltalar ile kurşun ağırlıklar olan bir kutu duruyordu. Her

ikisi de oltaları ellerinde tutuyordu. Ulf, endişeli bakışlarla kalkıp polisleri karşıladı. Johan yerinden kalkmadı.

"Bir şey mi oldu?"

Baharda karların erimesiyle Mälaren'in suları yükselmiş ve iskelenin alt tarafı tehlikeli şekilde su düzeyine yaklaşmıştı. Ulf onlara doğru giderken, soğuk gölün suları çatlaklar arasından sızarak iskelenin tahtalarını iyice ıslatıyordu. Sebastian ıslanmamak için birkaç adım geri gitti.

"Johan'la biraz daha konuşmamız gerekiyor. Bazı yeni bilgiler geldi."

"Öyle demek, biz de her şeyden uzakta rahat edeceğimizi sanmıştık. Johan'ı çok etkiledi olanlar."

"Evet, bunu söylemiştiniz, ama onunla tekrar konuşmak zorundayız."

"Tamam, baba."

Ulf çaresizce kabul etti ve onları iskeleye geçirdi. Johan yavaşça oltasını bıraktı. Vanja'nın daha fazla bekleyecek hali kalmamıştı.

"Johan... Roger, Axel Johansson'la beraber içki sattı mı?"

Johan olduğu yerde kaldı ve Vanja'ya baktı. Johan, üzerine çok bol gelen giysiler içinde küçük bir çocuk gibi görünüyordu. Solgun bir yüzle başını salladı. Ulf öfkelendi, bu onun için yeni bir haberdi.

"Ne diyorsun sen?"

Üç yetişkin insan, yüzü daha da solgunlaşan on altı yaşında bir çocuğa bakıyordu.

"Bu baştan Roger'in fikriydi. O siparişleri yazıyor, Axel de satın alıyordu. Daha pahalıya satarak kârı paylaşıyorlardı."

Ulf ciddi gözlerle oğluna baktı.

"Sen de bu işin içinde miydin?"

Johan hemen başını sallayarak, "Hayır, ben istemedim," dedi. Johan yardım istercesine babasına baktı ve bakışlarından ne düşündüğünü anladı.

"Johan, senin Roger'i korumak istemeni anlıyorum, ama bana ve polislere her şeyi anlatmalısın." Babası Johan'ın yanına gelmişti. "Tamam mı?"

Johan başını salladı. Vanja devam etme zamanının geldiğini düşündü.

"Ne zaman başladı bu içki satışları?"

"Sonbaharda Roger, Axel'le konuştu ve birden başladılar. İyi para kazanıyorlardı."

"Ters giden neydi? Roger neden Axel'i suçladı?"

"Kimseyle paraları paylaşmak istemiyordu, kendisi satmaya başladı. Aslında Roger'e ihtiyacı yoktu, siparişleri doğrudan kendisi alabiliyordu."

"Bunun üzerine Roger de müdüre gitti, öyle mi?"

"Evet."

"Böylece Axel Johansson işten atıldı."

"Evet, aynı gün."

"Axel, başta Roger'in de işin içinde olduğunu söylemedi mi?"

"Bilmiyorum. Sanıyorum Roger kendisi söyledi. Pişman olduğunu ekleyip artık bu işi yapmadığını bildirdi."

Son soruları Sebastian sormuştu. Roger'in titiz müdürün karşısında çalışkan ve pişman bir öğrenci edasıyla duruşunu, onu kenara iten adamı ele verişini görür gibiydi. Roger, onun sandığından da hesaplı biri çıkmıştı. Devamlı yeni özellikleri ortaya çıkıyordu. İlginç bir durumdu.

"Roger neden böyle bir işe girdi?"

"Paraya ihtiyacı vardı."

Ulf, kendini araya girmek zorunda hissetti. Muhtemelen ailesiyle ilgili bir şey olmadığını vurgulama ihtiyacı duyduğu içindi.

"Parayı ne yapacakmış?"

"Nasıl giyindiğini görmedin mi, baba? Okula başladığındaki kiyafetlerini bir düşün. Bir daha dışlanmak istemiyordu."

Biraz sessizlik oldu ve Johan devam etti.

"Anlamıyor musunuz? Her şeye katılmak istiyordu sadece. Katılmak için ne gerekiyorsa yaptı."

Başlarda silik biri olan Roger, şekil almaya başlamıştı. Gizli yanları ve beraberinde yaptıklarının gerekçeleri açığa çıkıyordu. Hikâyesi hem üzücü hem de insancıldı. Ne pahasına olursa olsun başka biri olmak isteyen bir genç vardı karşılarında. Vanja, Roger'in cep telefonundan elde edilen ve Billy'nin kendisine verdiği mesajların metnini çıkardı.

"Bu mesajları onun telefonunda bulduk." Vanja üzerinde iki öfkeli mesajın bulunduğu kâğıtları Johan'a uzattı. Johan mesajları dikkatle okudu.

"Bunları kimin göndermiş olabileceğini biliyor musun?"

Johan başını sallayarak, "Hiçbir fikrim yok," dedi.

"Telefon numarasının kime ait olduğunu da mı bilmiyorsun?"

"Hayır."

"Emin misin? Çok önemli olabilir bu bilgi."

Johan başını sallayarak anladığını, ama bilmediğini ifade etti. Ulf kolunu oğlunun omuzuna koydu.

"Bu dönem Roger'le senin temasın da azalmıştı, öyle değil mi?"

Johan başıyla onayladı.

"Niçin?" diye sordu Vanja.

"Bu yaşta erkek çocuklar farklı gelişmeler gösterirler," dedi Ulf. Bunun doğal olduğunu ve yapacak bir şey olmadığını ifade eden bir

şekilde omuzlarını silkti. Vanja bir şey söylemedi ve bu kez daha açık bir tavırla Johan'a döndü.

"Artık daha fazla birlikte takılmamanız için bir neden var mıydı?"

Johan tereddüt etti ve düşündü. Omuzlarını silkti.

"O... sanki değişmişti."

"Hangi şekilde?"

"Bilmiyorum... Artık her şey para ve seks olmuştu onun için."

"Seks mi?"

Johan başını salladı.

"Sürekli o konulardan konuşuyordu. Sıkıcı gelmeye başladı."

Ulf eğilip oğluna sarıldı. Bunun klasik bir davranış olduğunu hissetti Sebastian. Söz konusu seks olunca bütün aileler çocuklarım korumak zorunluluğu hissederdi. Ailenin, çocukları hayvani duygulardan ve ahlaksızlıktan koruduğunu herkese göstermek içindi bu davranış. Ulf soğuk çadırda tir tir titrerken, karısının ve Sebastian'ın dün akşam ne yaptıklarını bir bilseydi... Ama bu, yapıcı bir sorgulama olanağını da mahvederdi herhalde.

Johan'la birkaç dakika daha konuştular. Roger'in kimlerle beraber olduğu konusunda ipuçları elde etmeye çalıştılar, ama Johan'ın daha fazla verebileceği bir şey olmadığı ortadaydı. Çocuk yorgun ve perişan haldeydi. Sebastian ve Vanja bunu gördüler. Beklediklerinden fazlasını almışlardı. Sonunda teşekkür edip araçlarına doğru gittiler. Sebastian, sahil kenarındaki baba ile oğula baktı, onları izledi.

O, seven ve koruyan bir babaydı.

Yaşamında oğlundan başkasına yer yoktu.

Beatrice'i baştan çıkaran belki de Sebastian değildi.

Belki tersi de mümkün olabilirdi, kim bilir?

Lilla Blacken'den geri dönerlerken Vanja, Rotevägen'deki Peter Westin'in evine uğramaya karar verdi. Onun oturduğu yer, tam yollarının üstünde değildi. Ancak Westin onu aramadığı için Vanja'nın duyduğu öfke endişeye dönüşmüştü. Zaten günlerinin yarısı geçmişti. Vanja'nın endişesi adresin olduğu yere yaklaşırken arttı. Birden otomobilin içini bir yanık kokusu almıştı. Vanja yan camdan, ağaçların ve iki katlı villaların bulunduğu yerden, ince ve gri bir dumanın yükseldiğini gördü. Yavaşladı ve ilerideki sokaktan sola döndü, sonra Rotevägen'e doğru bir daha sola döndü. Burası kenarları kestane ağaçlarıyla kaplı, villaların olduğu bir sokaktı. Sokağın sessizliğini, üzerlerindeki mavi ışıklarıyla sıralanmış itfaiye araçları bozuyordu. İtfaiyeciler ellerindeki aletlerle koşuşup duruyorlardı. Meraklı insanlar çekilen sınırın gerisinde toplanmışlardı. Sebastian bile uyanıp kendine gelmişti.

"Buraya mı gelecektik?"

"Öyle sanıyorum."

Araçtan indiler ve hızlı adımlarla eve doğru ilerlediler. Yaklaştıkça manzara kötüleşti. Üst katın bir tarafındaki dış duvarın büyük bir kısmı yok olmuştu. İçerideki yanmış mobilyalar ve artık işe yaramaz durumda olan eşyalar görünüyordu. Pis kokulu, kömür rengi sular sokağa ve kanalizasyona akıyordu. Yaklaştıkça koku daha da rahatsız edici oluyordu. Bir grup itfaiyeci yangını söndürmeye çalışıyordu. Yangından önce muhtemelen evle aynı renkte olan gri çitlerin üzerindeki madeni levhada evin numarası olan 12 rakamı yazılıydı. Bu Peter Westin'in eviydi.

Vanya kimliğini gösterdikten birkaç dakika sonra ekip amiri Sundstedt'in karşısındaydı. Sundstedt elli yaşlarında, kuzey İsveç şivesiyle konuşan, sakin görünümlü, bıyıklı bir adamdı. Parlak ceketinin üzerinde "Ekip Amiri" yazılıydı. Sivil polislerin bu kadar kısa bir süre içinde olay yerine gelmiş olmalarına şaşırmıştı. Az önce üst katta bir ceset bulduklarını söyledi. Vanja donup kaldı.

"Evde yaşayan adam mı bu? Yoksa Peter Westin mi?"

"Bilmiyoruz, ama olabilir. Ceset yatak odasından geriye kalan eşyaların arasında bulundu," dedi Sundstedt. Anlatmaya devam etti: "İtfaiyecilerden biri, göçmek üzere olan çatının altında yanarak kömürleşmiş bir ayak görmüş. Cesedi hemen çıkarmak istediler, ama çatının çökme riski nedeniyle bu iş birkaç saat gecikecek. Yangın sabah erken saatte başlamış, itfaiyeye alarm 04.17'de ulaşmış. En yakın komşu telefon etti. İtfaiye geldiğinde, üst katın büyük bir kısmı zaten yanmıştı. İtfaiye ise yangının semte yayılmasını engellemeye özen gösterdi."

"Yangının kasıtlı çıkarıldığından şüphe ediyor musunuz?"

"Bunu söylemek için henüz erken, ama yangının bir yerde toplanması ve hızla ilerlemesi bunu gösteriyor."

Vanja etrafına bakındı, Sebastian ise biraz ileride toplanan birkaç meraklı komşunun yanına gitti. Bazılarıyla konuşmak istiyordu. Vanja telefonunu çıkarıp Ursula'yı aradı ve durumu bildirerek hemen gelmesini istedi. Sonra olayı anlatmak için Torkel'i aradı, ama yanıt

alamadı. Cep telefonuna mesaj attı. Sebastian ona doğru ilerlerken kendisiyle konuşan komşuların yanından bir baş işaretiyle ayrıldı.

"Birkaçı, Westin'i dün gece geç saatlerde gördüğünü söylüyor. Gece içeride olduğundan da eminler. Hep evinde olurmuş." Birbirlerine baktılar. "Böyle bir rastlantının biraz fazla olduğunu düşünüyorum," dedi Sebastian. "Roger'in onun hastası olduğundan emin misin?"

"Hiç değilim. Beatrice'in anlattığına göre, okula başladığı dönemde ona gitmiş. Ama son zamanlarda gidip gitmediği konusunda bir fikrim yok. Tek bildiğim adının baş harfleri ve çarşamba günlerine ait zaman çizelgesi."

Sebastian başını sallayıp Vanja'nın kolunu tuttu. "Öğrenmeliyiz," dedi ve arabaya doğru yürümeye başladı.

"Bu okul bu tür sırları saklamak için çok küçük bir yer. İnan bana, ben de orada okudum."

Geri dönüp tekrar Palmlövska Lisesi'ne gittiler. Bu soruşturma onları hep oraya döndürecek gibiydi.

Dışarıdan bakınca, giderek büyüyen çatlaklarıyla mükemmel bir okuldu.

Vanja, Billy'ye telefon etti ve Rotevägen 12 Numara'da oturan psikolog Peter Westin'le ilgili her türlü bilgiyi bulmasını istedi. O da en kısa zamanda bilgileri bulacağını söyledi. Aynı anda Sebastian, Lena Eriksson'a telefon ederek oğlunun her iki haftada bir çarşamba günleri saat onda ne yaptığı konusunda bilgisi olup olmadığını sordu. Vanja'nın daha önce de düşündüğü gibi Lena'nın okul psikoloğundan haberi yoktu. Sebastian teşekkür edip telefonu kapattı. Vanja ona şöyle bir baktı. Son saatlerde onun hakkındaki kötü düşüncelerini unuttuğunu fark etti. Sebastian'ın kritik durumlarda iyi bir destek olduğunu düşündü. Hafifçe gülümsemeden edemedi. Doğal olarak Sebastian da bunu başka türlü yorumlama fırsatını kaçırmadı.

"Benimle flört mü ediyorsun?"

"Ne dedin? Hayır!"

"Hoş bakışlar atıp duruyorsun da."

"Canın cehenneme."

"Bunda utanılacak bir şey yok. Kadınlar üzerinde böyle bir etkim var."

Sebastian kendinden emin bir şekilde Vanja'ya bakıp gülümsedi. Vanja ise başını çevirip gazı kökledi.

Bu sefer son söz Sebastian'ındı.

"Biraz vaktin var mı?"

Haraldson, Hanser'in ses tonundan neyi kasttettiğini hemen anladı. "Seninle konuşmak istiyorum. Acil!"

Haraldson başım kaldırıp baktığında, Hanser'in kollarını kavuşturmuş halde, kararlı bir ifadeyle ayakta durduğunu ve başıyla kendi odasının kapısını gösterdiğini gördü. Bu o kadar kolay olmayacaktı, ne olursa olsun Haraldson onun kendi sahasında oynamasına izin vermeyecekti.

"Burada konuşamaz mıyız? Ayağımı mümkün olduğunca dinlendirmek istiyorum."

Hanser açık ofis alanına bakarak en yakında bulunan meslektaşlarının konuşulanları ne kadar duyduklarını anlamak istedi ve iç çekerek kontrollü bir öfkeyle boş bir sandalye aldı. Haraldson'un karşısına oturdu ve öne doğru eğilip alçak bir sesle konuşmaya başladı.

"Dün gece Axel Johansson'un evinin önünde miydin?"

"Hayır."

Sonuçları düşünülmeyen otomatik bir inkâr!

Haraldson'un orada olduğunu bildiği için mi soruyordu? Herhalde öyleydi. O zaman itiraf etmesi ve neden orada olduğunu açıklayacak iyi bir gerekçe bulmaya çalışması daha iyi olurdu. Bir sorunun olduğu belliydi, yoksa Hanser onunla konuşmak için buraya gel-

mezdi. Yoksa sadece onun Axel Johansson'un evine gittiği konusunda kuşkuya mı kapılmıştı? Eğer öyleyse inkâr etmek işe yarardı. Onun insiyatif kullanmasını mı övmek istemişti? Pek öyle görünmüyordu. Haraldson'un kafasında düşünceler dönüp duruyordu. Durumdan en az zararla çıkmak için ilk soruya evet cevabını vermek daha iyi olacaktı. Cevabın zamanı da gelmişti.

"Orada olmadığına emin misin?"

Değiştirmek için artık geç kalmıştı, ama ilk yanıtını ne doğrulamasına ne de inkâr etmesine gerek vardı.

"Nasıl yani?"

"Desiré Holmin adlı biri telefon etti. Axel Johansson'la aynı binada oturuyormuş ve geceleyin onu gördüğünü, otomobilde bekleyen birinin Axel'i kovalamaya başladığını söyledi."

"Ve sen de onu kovalayan kişinin ben olduğumu sanıyorsun, öyle mi?"

"Öyle miydi?"

Haraldson hızla düşünmeye başladı. Holmin. Holmin... Axel Johansson'la aynı katta oturan gri saçlı kadın olmasın? Evet, oydu. Haraldson kapısını çalıp onunla konuştuğunda kadın konuya inanılmaz bir ilgi duymuştu. Niyeti polise yardımcı olmak, o sıkıcı ve gri emeklilik yaşamına biraz heyecan katmak olabilirdi. Ayrıca dışarının karanlık, yaşlı kadının yorgun olduğu ve gözlerinin iyi görmediği de düşünülebilirdi. Biraz bunamış da olabilirdi. Haraldson bu işten sıyrılacaktı.

"Hayır, ben değildim."

Hanser ses çıkarmadan, oturduğu yerden biraz memnuniyetle onu inceledi. Haraldson bunun farkında değildi, ama kendi mezarını kazıyordu. Hanser sesini çıkarmıyor, onun kendi mezarını kazmayı sürdüreceğine inanıyordu.

Haraldson kendini kötü hissediyor, onun bakışlarından nefret ediyordu. Hanser biraz gülümsememiş miydi? Son kartını oynamaya karar verdi.

"Ben nasıl birinin peşine düşebilirim, tuvalete bile ayaklarımı sürüyerek gidiyorum."

"Ayağının sakatlığı nedeniyle mi?"

"Aynen öyle."

Hanser başını salladı ve Haraldson ona gülümsedi. İşte böyle, mesele aydınlanıyordu. Hanser, Haraldson'un Axel'in peşine düşmesinin olanaksız olduğunu anlayacak ve onu rahat bırakacaktı. Ancak Hanser'in öne eğilmiş duruşunu bozmadan yerinde kalması Haraldson'u şaşırttı.

"Araban ne marka?"

"Nasıl yani?"

"Holmin, Johansson'u kovalayan adamın yeşil bir Toyota'dan indiğini söyledi."

Haraldson, daha zayıf bir kartı devreye sokmalıydı: Geceydi, kadın yorgundu, gözleri iyi görmüyordu ve bunamıştı. Binadan ne kadar uzakta beklemişti? En az yirmi otuz metre.

Karşısındakinin gardını düşürecek bir gülümsemeyle cevap verdi Haraldson: "Holmin teyzenin güvenirliğini sorgulamak niyetinde değilim, ancak gecenin karanlığında, açık konuşacak olursak, seksen yaşındaki bir insan otomobilin ne renk olduğunu nasıl görür? Ben onunla konuştum ve bana pek güven vermedi. Otomobil markalarını ayırt edebilmesi şaşırtıcı olur."

"Araba sokak lambasının altında beklemiş ve Holmin'in elinde dürbün varmış."

Hanser arkasına yaslanarak Haraldson'u inceledi. Onun beyninin, aynen çizgi filmlerdeki dişli çarkların hızla dönmesi gibi

çalıştığını görüyordu sanki. Hanser biraz şaşırdı. Haraldson artık onun nereye varmak istediğini anlamalıydı.

"Eğer söz konusu olan yeşil bir Toyota'ysa, buna sahip olan tek kişi ben değilim."

Demek anlamıyor, diye düşündü Hanser ve yine şaşırdı. Haraldson kendi mezarını kazmakla kalmıyor, mezarın içine atlıyordu da.

"Aracın plaka numarasını da yazmış, herhalde plaka da başkasına ait değildir."

Haraldson'un dili tutuldu, ağzından tek kelime çıkmadı. Hanser çalışma masasının üzerine iyice eğildi.

"Şimdi Axel Johansson kendisini aradığımızı biliyor ve saklanmak için daha dikkatli davranacak."

Haraldson cevap vermeye çalıştı, ama ağzından tek kelime bile çıkmadı. Sanki ses telleri çalışmıyordu.

"Cinayet Masası'na bunu bildirmeliyim. Bu soruşturma onlara ait. Bunu çok açık söylüyorum, çünkü hâlâ anlamıyor gibi bir halin var."

Hanser kalktı ve etrafına bakınan Haraldson'a baktı. Çizmeyi bu kadar aşmasaydı ona acıyacaktı.

"Listakärr'da olman gerekirken başka yerde olmanı da aynen böyle konuşacağız. Ayrıca Desiré Holmin, Axel'i kovalayan adamın ayağının topallamadığını, aksine çok hızlı koştuğunu söyledi."

Hanser arkasını döndü ve çekip gitti. Haraldson boş gözlerle arkasından baktı. Nasıl böyle olmuştu? Bunun altından kalkmalıydı. Böyle bir şey hesapta yoktu. İl Emniyet Müdürü'nün teşekkür konuşmasını artık rüyasında görürdü. Haraldson, yaşamının paldır küldür düşüşe geçtiğini hissetti.

Ursula, Sundstedt'i eskiden tanırdı. Adam bir süre Kaza Soruşturma Komisyonu'nda çalışmış ve sonra tekrar itfaiyedeki görevine dönmüştü. Ursula Devlet Kriminoloji Laboratuvarı'nda çalışırken,

Sörmland'da düşen bir uçağın pilotunun, karısı tarafından zehirlendiği şüphesi üzerinde çalışılan zorlu bir soruşturma sırasında tanışmışlar ve hemen birbirlerini sevmişlerdi. Sundstedt aynen onun gibi, öne atılmaktan çekinmeyen ve kendine güvenen biriydi. Ursula'nın araçtan indiğini fark edince dostça el salladı.

"Vay, kimler gelmiş."

"Demek buradasın."

Dostça kucaklaştılar ve son görüşmelerinin ardından neler yaptıkları hakkında kısaca konuştular. Sonra Sundstedt, Ursula'ya bir kask verdi, onu güvenlik şeridinin ardına geçirip harap haldeki villaya doğru götürdü.

"Cinayet Masası'nda mısın hâlâ?"

"Evet."

"Şu gencin öldürülmesiyle ilgili olarak mı buradasınız?"

Ursula başını salladı. Sundstedt yangından hâlâ kızgın olan yıkık evi işaret etti.

"Sizce bu yangının cinayetle bir ilgisi var mı?"

"Henüz bilmiyoruz. Yanmış cesedi dışarı çıkardınız mı?"

Başını sallayıp Ursula'yı evin arkasından park halindeki aracına götürdü ve kapıyı açtı. Yangına dayanıklı büyük bir trençkot çıkarıp Ursula'ya uzattı.

"Al bunu. En iyisi sana bulunduğu yeri göstereyim, baştan işin içinde olmazsan sonra yakınır dursun."

"Yakınmam, şikâyet ederim. İkisi arasında fark var."

Birbirlerine gülümseyerek eve doğru yürüdüler. Daha önce dış kapının bulunduğu aralıktan geçtiler. Kapı, şimdi holün bir kenarına atılmış duruyordu. Alevler mutfaktaki mobilyalara değmemişti. Buna karşılık yerler, hâlâ çatıdan sızarak duvarlardan akan kapkara isli sularla kaplıydı. Sudan kayganlaşan merdivenlerden yukarı doğru devam ettiler. Ursula daha önce çok yangın görmüş

olmasına rağmen, aldığı keskin koku burnunu yaktı ve gözlerini sulandırdı. Yangın onu hep büyülerdi. Ateş, sıradan olan her şeyi korkutucu bir hale sokmuştu. Daha önce bahçeye ve diğer eve bakan dış duvarı gördüler. Ölüm, günlük hayattan arta kalanlarla buluşmuştu. Sundstedt yavaşladı ve daha dikkatli yürümeye başladı. Olduğu yerde kalması için Ursula'ya eliyle işaret etti. Sundstedt'in ağırlığı nedeniyle yerden gelen çatırtılar düşündürücüydü. Yataktan arta kalan kısmın yanındaki beyaz örtüyü gösterdi. Çatının bazı kısımları çökmüştü ve gökyüzü görünüyordu.

"Ceset burada. Alıp çıkarmadan önce tabana destek vermeliyiz."

Ursula başını sallayıp çömeldi ve kamerasını çıkardı. Sundstedt onun ne yapmak istediğini biliyordu ve tek kelime etmeden uzanıp örtünün en yakın ucunu tutup çekti. Altta daha çok kömürleşmiş ağaç kirişler ve çöken çatıdan gelen tahta parçaları görünüyordu. Bunların altından ateşten yanıp kararmış bir ayak dışarı sarkıyordu. Ancak eti tamamen yanmamıştı. Ursula birkaç fotoğraf çekti. Yakın plandan fotoğraf çekmek için dikkatle ayağa doğru yaklaşırken keskin yanık kokusunun arasından morg ve orman yangını kokularının karışımı gibi olan daha hafif bir koku duydu. Onun işinde insan çok şeye alışabilirdi, ama en zor olanı kokuydu.

Kabullenmekten başka çare yoktu.

"Ayak büyüklüğüne bakılırsa yetişkin bir erkek bu," diye başladı Sundstedt.

"Doku testi yapmak için sana yardımcı olayım mı? Ayak bileğinin çevresinde birkaç yumuşak kısım var."

"Eğer gerek olursa daha sonra söylerim. Kimlik tespiti için diş kalıbının alınması şu anda daha yararlı olur."

"Buradan naklettirmem için birkaç saat gerek."

Ursula başını salladı.

"Anlaştık. Eğer burada olmazsam bana telefon et."

Ursula cebinden kartvizitini çıkarıp Sundstedt'e uzattı. Ekip amiri kartı cebine koydu, örtüyü örttü ve çömelir haldeyken ayağa kalktı. Ursula da aynısını yaptı.

Birlikte yangının nedenini araştırmaya koyuldular. Ursula yangın yerleri hakkında uzman değildi, ama yatak odasında son derecede güçlü bir yangının çıktığını gösteren ayrıntılar fark etti. Doğal bir yangından farklı bir tutuşma söz konusuydu.

Rolf Lemmel perişan haldeydi. Bir tanıdığı telefon ederek Peter'in evindeki yangını haber vermişti. Yatak odasında bir ceset bulduklarını bilmiyordu ve Vanja bunu anlattığında rengi daha da soldu. Yüzünü ellerinin arasına alarak bekleme odasındaki kanepeye oturdu.

"Peter miydi o?"

"Henüz bilmiyoruz, ama öyle olması büyük bir ihtimal."

Lemmel yan döndü, nerede duracağını bilemiyor gibiydi. Ağır ve derin soluk alıyordu. Sebastian gidip ona bir bardak su getirdi. Lemmel bir miktar içti ve biraz kendine geldi. Polislere şöyle bir baktı ve onların, gün içinde hâlâ geç kaldığını sandığı Peter'i arayanlar olduklarını fark etti. Kadın polisin bu gecikme işine öfkelendiğini hatırladı ve onun ziyaretinin ciddiyetini şimdi anladı.

"Sabah neden buraya gelmiştiniz? Yoksa bu yangın olayıyla ilgili mi?" diye sordu ve Vanja'nın gözlerine derin derin baktı.

"Bilmiyoruz. Bir hastasıyla ilgili olarak gelmiştik. Onunla görüşüp görüşmediğini bilmem gerekiyordu."

"Kimmiş o?"

"Palmlövska Lisesi'nde okuyan on altı yaşındaki Roger Eriksson." Vanja fotoğrafı vermek için uzandı, ama buna gerek kalmadı.

"Şu öldürülen çocuk mu?"

"Aynen."

Emin olmak için Vanja fotoğrafı ona verdi. Lemmel iyice baktı, kesin bir şey söyleyebilmek için uzunca bir süre düşündükten sonra, "Tanıyamadım, Peter'in okulla anlaşması vardı; birçok genç buraya geliyordu. Onun da gelmiş olması mümkün."

"Bu dönem boyunca iki haftada bir çarşamba günleri saat onda buraya geliyor muydu?"

Lemmel başını salladıktan sonra, "Ben haftada üç gün burada çalışıyorum. Çarşamba ve perşembeleri hastanedeyim. O yüzden bilmiyorum. Ancak Peter'in odasına bakabiliriz, ajandası orada," diye yanıtladı.

Camlı kapıdan küçük bir koridora doğru çıkarlarken Sebastian, "Resepsiyon görevliniz yok mu?" diye sordu.

"Hayır, masraf olmasın diye o işleri kendimiz hallediyoruz."

Lemmel sağ taraftaki ikinci kapının önünde durdu ve açmak için anahtarlığını çıkardı. Anahtarı çevirirken şaşırmış bir hali vardı ve birden kapı açıldı.

"Çok garip..."

Sebastian kapıyı ardına kadar açtı. İçerisi etrafa saçılmış kâğıtlar ve eski dosyalarla darmadağın edilmişti. Açık çekmeceler, boş dosyalar ve kırık cam Lemmel'i hayrete düşürdü. Vanja hızla bir çift beyaz lateks eldiven çıkardı.

"Dışarıda bekleyin. Sebastian, Ursula'ya telefon et ve hemen gelmesini söyle."

"Bence sen telefon etsen daha iyi olur," diyerek gülümsemeye çalıştı Sebastian.

"Neyle ilgili olduğunu söyle. Senden nefret ediyor olabilir, ama mesleğinin hakkını verir."

Vanja, Lemmel'e dönerek, "Bugün buraya girmediniz değil mi?" diye sordu.

Lemmel başım hayır anlamında salladı. Vanja etrafa göz atmaya başladı. "Peter'in ajandasını görebiliyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır. Kalın, deri kaplı A4 boyutunda yeşil bir defterdi."

Vanja, sağa sola atılmış kâğıtlar arasında dikkatle ajandayı aramaya koyuldu, ama bu pek kolay değildi. Çünkü ortalıkta yürüyerek olası teknik delillere de bir hasar gelmesini istemiyordu. Aynı zamanda Peter Westin ile Roger arasında bir bağlantı olup olmadığını öğrenmesinin çok önemli olduğunu biliyordu. Eğer böyle bir bağlantı ortaya çıkarılırsa soruşturma beklenmedik bir yöne kayacaktı.

Vanja on dakika sonra ajandanın odada olmadığını anlayınca aramaktan vazgeçti. Her yeri karıştırıp altüst ederek arayamazdı. Ursula telefon açıp yangın yeri olan Rotevägen'de birkaç saat daha kalacağını, ama Hanser'le konuştuğunu ve onun da Västerås polisinin en iyi teknik elemanlarını göndermeye söz verdiğini söylemişti. Bu Vanja'nın hoşuna gitmedi, ama bir odayı güvenlik altında tutmak ne kadar zor olabilirdi ki? Vanja, Lemmel'in anahtarıyla kapıyı kilitledi ve onunla konuşmak için içeri gitti. Tekrar kanepeye oturmuş, biriyle telefonda konuşuyordu. Gözleri yaşlı, sesi hüzünlüydü. Vanja'yı görünce konuyu değiştirdi.

"Sevgilim, kapatmak zorundayım, polis benimle konuşmak istiyor."

"Teknisyenler gelecek, kimse o odaya girmesin. Anahtarlarınız bende kalabilir mi?"

Başıyla onayladı Lemmel.

Vanja etrafına bakındı ve "Meslektaşım nerede?" diye sordu.

"Gidip bir şeye bakacakmış."

Vanja iç çekerek cep telefonunu çıkardı, ama Sebastian'ın numarasının kendisinde kayıtlı olmadığını fark etti. Buna ihtiyaç duyacağını hiç düşünmemişti.

Sebastian, Palmlövska Lisesi'nin kafeteryasına girdi. Onun burada okuduğu yıllarda zemin katın altında, böyle kafeteryaya benzer sevimli bir yer yoktu. Burası öğrencilerin ödevlerini yaptıkları bir çalışma odasıydı. O zamanlar spot lambalarıyla aydınlatılan beyaz duvarlar yoktu. Siyah deri koltuklar ile önlerindeki alçak tahta masalar ve küçük duvar hoparlörlerinden gelen sakin müzik sesi de Sebastian'ın hafızasında yoktu. Onun zamanında duvarlar kitaplıklarla kaplıydı ve yerlerde sert sandalyeler ile uzun okul sıraları vardı. Hepsi buydu.

Sebastian, psikoloğun muayenehanesinde ikinci kemancı rolünü oynamaktan sıkılmıştı. Bütün gün uyum sağlamak için mücadele etmiş, fazla ileri gidememiş, bir ekip üyesi gibi davranmış ve buna benzer boktan şeyler yapmıştı. Aslında zor değildi, sadece ayak uyduracak ve birçok durumda çenesini tutmakla yetinecekti. Ama sıkıcıydı, ruhunu öldürecek kadar sıkıcıydı. Arabada Vanja'ya birkaç laf atmış olması da pek yeterli değildi. Varoluşunun asgari şartıydı bu ve Sebastian bundan azını yapamazdı.

Ursula'nın teknik araştırma yapabilmesi için delillere hasar vermeme konusunda Vanja'nın o darmadağın odada ne kadar dikkatli davrandığını gördüğünde, Sebastian orayı terk edip biraz da solo çalmak istemişti. Biri bu olay hakkındaki her şeyi biliyordu, ama mesele bu kişinin kim olduğunu bulmaktı.

İşte bu yüzden şu anda kafeteryada etrafına bakınıyordu. Az ileride kız arkadaşlarıyla konuşan Lisa Hansson gözüne çarptı. Önlerinde birkaç tane kahve kupası duruyordu. Sebastian ona doğru yaklaştı, ancak Lisa'nın bakışlarından pek memnun olmadığını anladı.

"Merhaba, Lisa. Birkaç dakikanı alabilir miyim?" Diğer kızlar şaşkınlıkla ona baktı, ama Sebastian yanıt beklemedi. "Bir konuda yardımına ihtiyacım var."

Sebastian, yirmi iki dakika sonra Lemmel ve Westing'in muayenehanesine girdiğinde, Roger Eriksson'un iki haftada bir çarşamba günleri saat onda Peter Westin'e gittiğini iki ayrı kaynaktan doğrulamış durumdaydı. Gençlerden daha fazla birbirlerini denetleyen kimse yoktu. Güçlü bir iç denetimin olduğu belirgin büyük gruplaşmalarda olduğu gibi, Roger'in kimseye sezdirmeden psikologla görüşmeye gitmesi imkânsızdı. Lisa, iki haftada bir çarşamba günleri Roger'in kime ya da kimlerin yanına gittiğini bilmiyordu, ama okulun hiyerarşisini iyi biliyordu ve bunu bilen birini bulmada çok yardımcı olmuştu. İkinci sınıftaki bir kız onu görmüş ve Roger'le aynı sınıfa giden bir kız da bunu doğrulamıştı. Psikolog muayenehanesinin bekleme odasında iki kez karşılaşmışlardı.

Vanja oturmuş, telefonla konuşuyordu. Salına salına odaya giren Sebastian'a kızgınlıkla baktı. Buna karşılık Sebastian ona gülümsedi. Westin'in kapı çerçevesine parmak izi tozu döken bir teknisyen gördü. Zamanlamayı çok iyi ayarlamıştı. Vanja telefon konuşmasını bitirene kadar bekledi.

"Nasıl gidiyor? Bir delil bulabildiler mi?"

"Henüz değil. Sen neredeydin?"

"İş yaptım biraz. Roger'in iki haftada bir saat onda buraya gelip gelmediğini öğrenmek istiyordum. Geldiğini öğrendim."

"Kim söyledi bunu?"

Sebastian bu iki kaynağın adlarını verdi, ayrıca verdikleri bilgileri de Vanja'ya iletmek üzere küçük bir kâğıda yazmıştı. Bunun Vanja'yı daha da rahatsız edeceğini biliyordu.

"Eğer istersen telefon aç ve kontrol et."

Vanja elindeki kâğıda baktı.

"Daha sonra arayacağım. Merkeze gidiyoruz, Billy bir şeyler bulmuş."

Torkel, bir şeylerin yoluna girdiğini umuyordu. Onları memnun edecek bir ilerlemeye ihtiyacı vardı. Bir terslik olmasaydı daha da memnun olacaktı. Kibar bir, "Dün akşam için teşekkür ederim," girişinden sonra Hanser, Thomas Haraldson hakkında konuşmuştu. Onun girişiminin ne kadar iyi niyetli olduğunun bir önemi yoktu. Bir becerisizlik yüzünden, esas şüpheli ortadan kaybolmuştu. Telefon listelerinden ve mesajlardan elde edilen bilgiler bir yere varmamıştı. Bütün tersliklerin üzerine bir de Roger'in terapistinin öldürülmesi eklenmişti. Torkel bunun talihsiz bir rastlantı olduğuna inanmayı çok istemişti, ama şu anda bir çifte cinayetle karşı karşıyaydılar. Sebastian'ın, ilk cinayetin planlanmamış olabileceği tezi zayıf bir teselliydi. Ama ikincisi kesinlikle planlıydı. Westin muhtemelen Roger Eriksson hakkında bir şeyler bildiği için öldürülmüştü. Torkel, ekip daha hızlı olmadığı için içinden küfretti. Bu lanet olası soruşturmada hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Basının iki ölüm arasında bağlantı kurması gecikmeyecekti. Zaten olayın gündemden düşmemesi için tam da buna ihtiyaçları vardı.

Ayrıca Ursula ona kızgındı.

Mikael'in gelmesi gerekiyordu.

Konferans odasının kapısını açtı. Ursula olay yerindeydi, ama diğerleri oradaydı. Billy herkesi toplantıya çağırmıştı. Torkel bir sandalyeye çöktü ve başlaması için Billy'ye başıyla işaret verdi. Tavandaki projektörün sesi duyulunca, Torkel şaşkınlık yaratacak yeni görüntülerle karşılaşacaklarını anladı. Yanılmadı. Roger sallana sallana sağ taraftan geliyordu.

"Saat 21.29'da Roger Eriksson buradaydı," diyen Billy, duvardaki şehir haritasında bir sokağı daire içine aldı.

"Gustavsborg Caddesi'nin bir kilometre daha ilerisinde bir sokak burası. Gördüğünüz gibi, caddeden geçiyor ve kayboluyor. Gerçekten kayboluyor."

Billy kumandayla görüntüyü geri alıp Roger'in park halindeki bir aracın arkasında kaybolmadan önceki son görüntüsünü dondurdu.

"Çıkmaz sokak olan ve üç yöne açılan Spräng'e dalıyor."

Billy kalemle haritada işaret etti.

"Spräng'in kuzey ve batısındaki bütün kameraları kontrol ettim. Sayıları fazla değil ve hiçbirinde Roger görünmüyor. Geri dönüp dönmediğine baktım. Bir şey bulamadım. İnsanın hayatı boyunca görebileceğinden fazla sayıda sokağa baktım. Fakat Roger Eriksson'un son görüntüsü bu."

Herkes duvara yansıyan kareye bakıyordu. Torkel, zaten yerinde olmayan keyfinin daha da kaçtığını hissetti.

"Kuzeye doğru devam ettiğini varsayacak olursak, daha kuzeyde ne var?" diye sordu Vanja.

Torkel, ekipten birinin hiçbir şey dememek yerine olasılıkları düşünmesinden memnundu.

"Diğer tarafta E18 Karayolu ile çoğunlukla kiralık evlerin olduğu büyük Vallby semti var."

"Orayla bir bağlantısı var mı acaba? Orada oturan herhangi bir sınıf arakadaşı ya da başka biri var mı?"

Billy çaresizce başını salladı ve Sebastian yerinden kalkarak haritanın yanına gitti.

"Burası neresi?" Sebastian, Spräng'in bittiği yerden yirmi metre kadar uzaklıktaki büyük bir binayı işaret etti.

"Bir motel."

Sebastian odada dolaşmaya ve daha çok kendi kendine konuşup muhakeme ederek sakin bir ses tonuyla şöyle dedi: "Roger ve Lisa'nın bir dönem yalandan bir ilişkisi olmuş. Lisa, onun başka biriyle de buluştuğunu, ama kim olduğunu bilmediğini söyledi. Bu konuyu çok gizli tutuyormuş." Sebastian tekrar haritanın yanına gitti ve parmağını motelin üzerine koydu. "Johan'a göre, Roger seks

hakkında çok konuşuyormuş. Böyle bir buluşma noktası için bir motel en uygun yerdir." Bakışlarını diğer üçünün üzerinde dolaştırdı. "Evet, kendi deneyimlerimden yola çıkıyorum," derken, manalı gözlerle Vanja'ya baktı. "Ama bu moteli kastetmiyorum. Sen ve ben henüz hazır değiliz."

Vanja ona yorgun gözlerle baktı. Bugünkü ikinci seks imasıydı bu. Bir tane daha olursa, derhal soruşturmadan uzaklaştırılması için uğraşacak ve Sebastian neye uğradığını anlamayacaktı. Vanja yine de bir şey söylemedi. Neden onu uyarsındı ki? Torkel kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir halde, kuşkuyla Sebastian'a bakıyordu.

"On altı yaşındaki biri için bu biraz... abartılı olmuyor mu? Böyle bir durumda birinin evine gidilemez mi?"

"Farklı sebepler olabilir."

Kimseden ses çıkmıyordu. Torkel, aynen Billy ve Vanja gibi kuşkuyla onu izliyordu.

Sebastian ellerini kaldırdı ve, "Yapmayın, karşımızda cinsel istekleri uyanmış bir genç ve bir motel var. En azından bir kontrol etmeye değmez mi?" diye sordu.

Vanja yerinden kalkıp Billy'ye seslendi ve birlikte odadan ayrıldılar.

Ucuz Edin Moteli altmışlı yıllarda inşa edilmiş, bakımsız görünen bir yerdi. Geniş park yerinde sadece üç araç vardı. Bina Amerikan tarzındaydı ve dışarıdan merdivenli iki kattan oluşuyordu. Her odanın doğrudan park yerine giden bir çıkışı vardı. Binanın tam ortasında küçük bir resepsiyon bölümü vardı ve dışındaki neon lambalı tabelada "Boş Odamız Var" yazılıydı. Billy ve Vanja tabeladaki ışığın epeydir sönük olduğu hissine kapıldılar. Biriyle gizlice buluşmak için burası harika bir yerdi.

Üzerinde el yazısıyla "American Express kabul etmiyoruz" yazılı bir tabela asılı olan iki bölümlü cam kapıdan içeri girdiler. Koyu

ahşap rengi, yüksek bir masa, kirli koyu mavi bir hah kaplama ve iki koltuğun önünde yuvarlak bir kahve sehpasından oluşan resepsiyonun içi oldukça karanlıktı. Resepsiyon masasının bir kenarında vızıldayan vantilatör, dumanlı havanın üstesinden gelemiyordu. Tezgâhın arkasında uzun saçları sarıya boyalı elli yaşlarında bir kadın oturmuş, içi resimle dolu ve çok az yazısı olan, ucuz magazin dergilerinden birini okuyordu. Yanında *Aftonbladet* gazetesi duruyordu. Roger Eriksson cinayetiyle ilgili yazının olduğu sayfa açıktı. Vanja bu yazıya gün içinde göz atmıştı. Palmlövska Lisesi müdürünün, okulun öğrenciler arasında dışlamayı engellemek için ne kadar çaba sarf ettiğini ifade etmesinin ve Roger'in okulu ne kadar benimsediğini vurgulamasının dışında yeni bir şey yoktu. Vanja müdürün sözlerinden oluşan yalan dolu satırları okurken kendini kötü hissetmişti. Kadın başını kaldırıp yeni gelenlere baktı.

"Hoş geldiniz, yardımcı olabilir miyim?"

Billy kadına gülümsedi.

"Geçen cuma burada çalışıyor muydunuz?"

"Nasıl yani?"

"Biz polisiz."

Billy ve Vanja kimliklerini çıkarıp kadına gösterdiler. Kadın başını salladı. Vanja, Roger'in bir fotoğrafını çıkararak kadının iyice görebilmesi için lambanın altına koydu.

"Bu kişiyi tanıyor musunuz?"

"Evet, gazetede gördüm."

Kadın elini açık duran akşam gazetesinin üzerine koydu.

"Her gün onunla ilgili bir şeyler çıkıyor."

"Peki onu buradan tanımıyor musunuz?"

"Hayır, tanımam mı gerekiyordu?"

"Geçen cuma saat ondan önce buraya geldiğini sanıyoruz."

Kadın başını salladı.

"Genelde, ödeme yapanların dışında gelenlerin hepsini görmeyiz. Odalardan birinde başkasıyla beraber kalmış olabilir."

"Odalardan birinde kaldı mı?"

"Bildiğim kadarıyla kalmadı. Sadece kalmış olabilir dedim."

"O akşamki müşterilerinizin kimler olduğunu bilmek istiyoruz."

Kadın önce kuşkuyla onlara baktı, ama çok geçmeden eski bilgisayara doğru iki adım attı. *En az sekiz yıllık, belki daha da eski, antika bir bilgisayar,* diye düşündü Billy. Kadın sararmış klavyenin düğmelerine basmaya başladı.

"Cumadan cumartesi gününe kadar dokuz oda kiralanmış."

"Hepsi de saat dokuz buçukta mı kiralanmış?"

"Akşam saatini mi kastediyorsunuz?"

Billy başını salladı. Kadın bilgisayara bakmaya devam etti. Bir süre sonra aradığını buldu.

"Hayır, o tarihte sadece yedi kişi varmış."

"Bu kalanlar hakkındaki tüm bilgileri almak zorundayız."

Kadının biraz endişelendiği belliydi, alnı kırıştı.

"Bunun için bir izninizin olması gerekmez mi?"

Vanja kadına doğru eğilerek, "Hayır, sanmıyorum," dedi.

Ancak kadın kararını vermişti. Gizlilik yasasını bildiğinden değil, televizyonda polisin her şey için izin alması gerektiğini duyduğundan böyle davranıyordu. Sırf onlar istedi diye müşterileri hakkında bilgi vermek istemiyordu. Tavrını koruyacaktı.

"Evet, izin göstermeniz gerek."

Vanja ona ve Billy'ye bozulmuş bir halde baktı.

"Tamam, elimizde izinle geri geliriz."

Kadın kendinden memnun bir halde başını salladı. Müşterilerinin özel hayatlarını korumuştu. Fakat kadın polis konuşmasını sürdürdü.

"Gelirken maliye ve sağlık bakanlıklarından birilerini de getirelim. Siz restorandan da sorumluydunuz, değil mi?"

Resepsiyondaki kadın güvensiz bakışlarla Vanja'ya baktı. Bunu yaparlar mıydı? Erkek polis etrafa bakıyordu ve başını sallarken çok ciddi görünüyordu.

"Yangına karşı korumayı da unutmayalım. Yangında çıkış yollarının da kontrol edilmesi gerektiğini görüyorum. Müşterilerinize çok değer verdiğiniz anlaşılıyor."

Kapıya doğru yürüdüler. Kadın tereddüt etti.

"Bekleyin. Sizden arama emri istemeyeceğim. Şimdi bir kopyasını çıkarabilirim."

Polislere budalaca gülümsedi. Bakışları açık duran gazeteye kaydı. Birden onu tanıdı. Bu, heyecan ve zaferin birbirine karıştığı, kendisine artı puan toplayabileceği özel bir andı. Belki de onlara sağlık bakanlığına gitmeyi unutturabilirdi. Kendisine doğru gelen kadın polise, "Geçen hafta buradaydı," dedi. Polis meraklı bakışlarla ona yaklaştı.

"Nasıl yani?"

Gazetenin açık sayfasını göstererek, "O, geçen hafta buradaydı," dedi kadın.

Vanja, tezgâhın arkasındaki kadının işaret ettiği fotoğrafı görünce irkildi.

Büyük odada daha önce olmayan bir heyecan vardı. Birçok soru soruluyor, olaya yeni açılardan bakılıyordu. Gelişmeleri sıraladılar. En son gelişme, moteldeki resepsiyon görevlisinin Palmlövska Lisesi müdürü Ragnar Groth'u, cinayetin işlendiği cuma akşamı motelde gördüğünü kesin olarak ifade etmesiydi. Müdürün orada bulunması bir kereye mahsus değil, belirli aralıklarla gerçekleşen bir durumdu. Daima peşin ödüyor ve kendini Robert bilmemne diye tanıtıyordu. O cuma günü, resepsiyon görevlisi kadın onun dışarıdan sol taraftaki odaya doğru gidişini hayal meyal görmüştü. Ama motel kaydını kendi yapmamıştı. Adamın oraya hep sevgilisiyle buluşmaya geldiğini varsaymıştı. Moteli, reklamda yazılı olduğu gibi değil, bu iş için kullanan insanlar vardı.

Sebastian gelişmelerin keyfini çıkarıyordu. Her şey daha iyiye gidiyor, titiz müdür Groth'un pislikleri ortaya çıkıyordu.

Torkel, gururla Billy ve Vanja'ya bakarak başını salladı.

"Evet, iyi iş çıkardınız. Müdürün artık soruşturmada önceliği var. Anladığım kadarıyla, Roger'in öldürüldüğü akşam ikisinin aynı yerde olmaları büyük bir olasılık haline geldi."

Billy, Ragnar Groth'un bir fotoğrafını çıkarıp Torkel'e verdi.

"Bunu duvara asabilir misin? Benim henüz onunla ilgilenmeye vaktim olmadı, ancak ilginç olan hem Roger'in hem de Peter Westin'in müdürle bağlantılarının olması. Westin'in okulla anlaşması vardı ve Roger ona gidiyordu."

Torkel, müdürün fotoğrafını duvara astı. Roger ile müdürün arasına ve oradan da Westin'e kalemle bir ok çizdi.

"Sanıyorum müdürümüzü tekrar ziyaret edeceğiz ve ona yeni sorular yönelteceğiz." Torkel diğerlerine döndü ve bir an sessizlik oldu.

"Bence biraz dikkatli ilerlemeliyiz, onunla yüz yüze gelmeden önce daha fazla bilgi toplamalıyız," diyerek sessizliği Sebastian bozdu. "Şimdiye kadar gerekli bilgileri vermekten başarıyla kaçındığına bakılırsa az rastlanır bir zekâya sahip biri gibi görünüyor. Onunla karşı karşıya geldiğimizde elimizde ne kadar fazla bilgi olursa kıvırması o kadar zorlaşır."

Vanja, Sebastian'ı onaylayan bir baş hareketi yaptı, zaten o da aynı şeyi düşünüyordu.

"Öyle yapmalıyız, çünkü Peter Westin hakkında hâlâ çok az şey biliyoruz. Yatak odasında mı öldü, yangın nasıl başladı, bunları bile bilmiyoruz. Ursula, Rotevägen'de kaldı ve mümkün olduğu kadar hızlı bir ön rapor hazırlayacağını söyledi," diye devam etti Vanja.

Torkel, Vanja'ya bakarak, "Muayenehanenin talan edilmesi hakkında yeni bir şey var mı?" dedi.

"Hayır, hiçbir delil bulamadık, ajanda da ortada yok. Westin'in meslektaşı, onun fazla not alan biri olmadığını söyledi. Sağa sola not düşermiş, ama her şeyi o kaybolan ajandaya yazarmış."

"Gerçekten şanssısız," diyerek iç çekti Billy.

"Hayır, daha sıkı çalışmalıyız," diye yanıtladı Torkel ve beklenti dolu bakışlarla ekibini süzdü.

"Şansın, sıkı bir çalışma sonucunda geldiğini biliyoruz. Muayenehaneye girilmesi ile yangın arasındaki bağlantıdan ve Peter Westin'in ajandasının içindeki bilgiler için çalındığından yola çıkacağız. Bunların tersi kanıtlanana kadar böyle olacak. Hanser'e, birkaç devriye göndererek muayenehanenin çevresindeki dairelerin

kapılarını çalıp gece şüpheli kimse görüp görmediklerini araştırmalarını söyledim."

Billy, okul hademesinin duvarın bir köşesinde asılı fotoğrafını göstererek, "Peki Axel Johansson ne olacak? Bir şeyler öğrenebildik mi?" diye sordu.

Torkel gülerek başını salladı.

"Hepimizin gözdesi Thomas Haraldson gidip biraz özel takipte bulunmuş."

"Ne demek istiyorsun?"

"Nereden başlasam ki..."

"Bana hak vermekle başlayabilirsin. İlk karşılaşmamızda onu hemen soruşturmanın dışına almamız gerekirdi, değil mi?" diye sordu Vanja hafif bir gülümsemeyle.

Torkel başını sallayarak, "Kesinlikle haklısın, Vanja, kesinlikle," dedi.

Üniformalı bir polis kapıyı çaldı ve başını uzatıp Vanja ile Billy'yi sordu. İkisine birer zarf uzattı, Billy kendisininkine göz ucuyla baktı ve, "Şimdi bunları gözden geçirelim mi?" diye Torkel'e sordu.

"Nedir bunlar?"

"Vanja ile motelde kalanların listesini incelemek istedik."

Torkel başını sallayarak, "Kesinlikle bakalım, ama hiçbir yeni iz elde edemediğimiz Axel Johansson konusunda da bir sonuca varalım. Haraldson yüzünden şimdi onu aradığımızı biliyor. Västerås'tan ayrılmış olması riski de var. Hanser onu bulmak için bütün kaynaklarını kullanacağına söz verdi. O yüzden bu yarışı ona bırakalım," dedi.

Torkel bu bilgileri verirken Billy duvarın yanına giderek yeni fotoğrafları kaldırdı ve başlamadan önce Torkel'in sözünü bitirmesini bekledi.

"Evet, cuma akşamı saat dokuzda yedi oda tutulmuş durumdaydı. Çocuklu üç aileyi ve pazartesi gününe kadar kalan yaşlı bir

çifti çıkardık. Roger ya da Ragnar Groth'un çocuklu aileleri ve yaşlı çifti ziyaret etme ihtimalleri olmadığı için, onları kenara ayırdık ve geriye ilgimizi çeken üç isim kaldı."

Billy fotoğrafları koymaya başladı. Üç kadın ve bir erkek vardı.

"Malin Sten, 28 yaşında. Frank Kleven, 52, Stina Bokström ise 46 yaşında."

Diğerleri, büyütülmüş vesikalık fotoğrafları daha iyi görebilmek için biraz daha yaklaştılar.

Malin Sten içlerinde en genç olanıydı ve siyah, uzun ve kabarık saçlarıyla çekici biriydi. Edinilen bilgilere göre, William Sten'le yeni evliydi. Ortadaki fotoğraf, Eskilstuna'da yaşayan, siyah kısa saçları kırlaşmaya başlamış ve yüzünde belirgin çizgiler olan, üç çocuk babası Frank Kleven'e aitti. Kavruk yüzlü ve kararlı bir hali vardı. Sonuncusu, ufak köşeli yüzlü ve sarı saçlı Stina Bokström'dü. Stina bekârdı.

Billy, siyah saçlı kadını işaret ederek, "Malin Sten'e ulaşmayı başardım. Satış işleriyle uğraşan, yirmi sekiz yaşında bir kadın ve bir satış görüşmesinden sonra geceyi Västerås'taki bu motelde geçirmiş. Bir şey görmediğini ve erkenden yattığını söyledi. Stockholm'de yaşıyormuş. Diğer ikisine henüz ulaşamadım, ama gördüğünüz gibi bunlar da en azından nüfus kayıtlarına göre Västerâs'ta oturmuyor," diye açıklama yaptı.

Torkel, gruptaki herkese dönerek, "Tamam, diğer iki müşteriye de ulaşmamız gerekiyor. Bir şeyleri gizledikleri kanısından yola çıkmalıyız. Aynı şey Malin için de geçerli," dedi.

Vanja dışında herkes onayladı. Vanja yerine oturup az önce gelen kâğıtları karıştırırken başını kaldırdı.

"Afedersiniz, bence acele etmeyelim." Sebastian da dahil olmak üzere odadaki herkes dönüp ona baktı. Vanja ilgi odağı olmanın zevkini çıkararak devam etmeden önce bir ara verdi. "Roger'e ateş

edilirken kullanılan silahın 22 kalibrelik olduğunu düşündüm. Atıcılık yarışmalarında kullanılan klasik bir silah değil mi bu?"

Torkel, sabırsızlıkla Vanja'ya baktı.

"Evet."

"Az önce Västerås Atıcılık Kulübü'nün üye listesi geldi." Vanja bir ara daha verdi ve gözlerini herkesin üzerinde gezdirirken gülümsemeden edemedi. "Sevgili müdürümüz Ragnar Groth 1992'den beri oranın üyesiymiş. Çok etkin bir üye olduğu anlaşılıyor."

Atıcılık Kulübü kuzeyde, havaalanına yakın bir yerdeydi. Eskiden askeriyeye ait olan, tahtadan barakaya benzer bir yapıydı. Hem iç hem de dış pistleri olduğu anlaşılıyordu. Vanja, Sebastian ve Billy kulübe yaklaştıkça tüfek atışlarının boğuk seslerini duydular. Vanja telefon edip kulübün yakınlarda oturan sekretere ulaşmış, sekreter gelip birkaç soruyu yanıtlayacağını söylemişti. Kırk beş yaşlarında, üzerinde kısa kollu bir gömlek ve yıpranmış bir kot pantolon olan bir adam merdivenlerden inip onları karşıladı. Eski bir askere benziyordu ve kendini Ubbe Lindström olarak tanıttı. Birlikte barakanın içine girdiler hem kulüp ofisi hem de depo olarak kullanılan odaya geçtiler.

Ubbe yıpranmış bir büro koltuğuna otururken, "Üyelerimizden biriyle ilgili görüşeceğinizi söylemiştiniz," dedi.

"Evet, Ragnar Groth."

"Ragnar. Evet, iyi atıcıdır. İsveç şampiyonasında iki kez bronz madalya kazandı."

Ubbe tıka basa dolu kitaplıklardan birine giderek bir klasör aldı ve aradığını bulabilmek için bir sürü sayfayı karıştırdı.

"1992'den beri üyeymiş. Neden merak ettiniz bunu?"

Billy soruya aldırış etmedi.

"Silahları burada mı?"

"Hayır, çoğu üyemizinki gibi evinde. Ne yaptı ki?"

Soruya yine aldırış etmediler. Bu kez Vanja söze karıştı.

"Ne tip bir silahı var?"

"Birçok değişik silahı var. Hem yarışmalara katılıyor hem de avcılık yapıyor. Okulundaki çocukla bir alakası var mı bunun? Hani şu ölen çocuk?"

Ubbe sorularıyla inatçılık ediyordu. Sebastian konuşmalardan yorulmuştu ve bürodan dışarı doğru birkaç adım attı. Lindström'ün sorularına yanıt vermek için üç kişi olmalarına gerek yoktu. Billy, Sebastian'ın arkasından baktı. Vanja başka sorularla adamı zorlamaya devam etti.

"22 kalibrelik bir silahı olup olmadığını biliyor musunuz?"

"Brno CZ 453 Varmint tüfeği var."

Ubbe, en azından soru sormayı bırakmış, cevap veriyordu. Vanja silahın markasını not defterine kaydetti.

"Neydi adı? Bruno..."

"Brno CZ, mükemmel bir av tüfeği. Sizin silahınız ne marka? Sig Sauer p225 mi, Glock 17 mi?"

Vanja, Ubbe'ye şöyle bir baktı. Her cevabı bir soruyla tamamlamak hoşuna gidiyordu bu adamın. Vanja bu kadarına tahammül edebilirdi.

"Sig Sauer. Ragnar'daki tek 22 kalibrelik silah bu mu?"

"Bildiğim kadarıyla öyle. Nasıl yani, çocuk silahla mı vurulmuş?"

Sebastian, uzun koridordan aşağı doğru ilerleyerek içinde kahve makinası ve eski, büyük bir buzdolabının olduğu toplantı odasının önünden geçiyordu. Odada, kupalar ve madalyalarla dolu camlı iki dolap bir övünç kaynağı olarak duruyordu. Dolabın önünde birkaç basit sandalye ile tüfekli erkeklerin sigara içmek için dışarı çıkmaları gerekmeyen zamanlardan kalma, üzeri sigara yanıklarıyla

dolu bir masa vardı. Sebastian sallana sallana odaya girdi. Masalardan birindeki sandalyede, elinde bir kutu kola ve önünde tarçınlı bir çörek olan on iki on üç yaşlarında bir kız tek başına oturuyordu. Donuk bakışlı kız Sebastian'ı süzdü. Sebastian başıyla selam verdi. İçinde altın renkli kupaların bulunduğu dolaba doğru gitti. Sebastian, bütün spor dallarındaki galiplerin, gülünç altın kupalarla ödüllendirilmekteki ısrarını anlıyordu. Sanki bu işi yapanlar, aslında aşırı derecede özgüven sorunu olan ve yaptıkları işin tamamen anlamsız olduğunu içten içe kabullenen kişilerdi.

Duvarlarda, tek tek atıcıların ve grupların fotoğrafları asılıydı. Sağda solda çerçevelenmiş gazete afişleri ve yazıları vardı. Klasik bir kulüp odasıydı burası.

Sebastian duvardaki fotoğraflara şöyle bir göz attı. Çoğu, gururla kollarını açarak kameraya sırıtan silahlı adamlardı. Sırıtmaların bir tür maske olduğunu düşündü Sebastian. Şu silahı ve kupayı tutmak gerçekten keyifli bir şey miydi? Arkasında kızın bakışlarını hissetti ve yüzünü ona döndü. Kız hâlâ ona donuk gözlerle bakıyordu. Arkasından kızın ilk kelimeleri duyuldu.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Çalışıyorum."

"Ne çalışması?"

Sebastian kısa bir süre kıza baktıktan sonra, "Ben polisle birlikte çalışan bir psikoloğum. Sen ne yapıyorsun?"

"Birazdan atış yapacağım."

"Bu kadar küçük yaşta yapılıyor mu?"

Kız ona güldü.

"Birbirimize ateş etmiyoruz ki."

"Henüz... Peki zevkli mi?"

Kız omuzlarını silkti.

"Bir salağın peşinde koşmaktan daha eğlenceli. Psikolog olmak zevkli mi?"

"Şöyle böyle. Ben de senin gibi bir şeylere ateş etmeyi isterdim."

Kız ses çıkarmadan ona baktı ve çöreğine döndü. Sohbetin sona erdiği anlaşılıyordu. Sebastian'ın bakışları yine duvara takıldı. Gözleri, kocaman kupaların etrafında toplanan altı adamda sabitlendi. Tabelanın üzerindeki "İsveç Şampiyonası - BRONZ 1999" yazısının üzerindeki küçük altın levhaya baktı. Sebastian fotoğrafa daha yakından baktı, özellikle de altı adamdan birine. Sol kenarda duruyor ve çok mutlu görünüyordu. Bütün dişleri görünecek şekilde sırıtıyordu. Sebastian fotoğrafı çıkarıp aldı ve oradan ayrıldı.

Ursula, Rotevägen'den ayrılmadan önce, Sundstedt'le ikisi Peter Westin'in evindeki yangının kasıtlı çıkarıldığına iyice ikna olmuşlardı. Yangının yatak odasında başlaması, şüpheye yer bırakmayacak şekilde bunu kanıtlıyordu. Yatağın arkasındaki duvarda ve yerde, yangını çıkaracak bir tür yanıcı madde kullanıldığını gösteren belirtiler vardı. Alevler hızla yayılmış ve yatak odasının penceresi sıcaktan patlayınca içeri daha fazla oksijen girmişti. Yatağın çevresinde, yangının hızla yayılmasını açıklayabilecek bir şey yoktu. Olay yerini daha yakından inceleyince yangını hızlandırıcı madde izlerine rastladılar. Apaçık bir cinayet söz konusuydu. Westin'in ölüm nedeni hâlâ tam olarak bilinmiyordu, ama Sundstedt cesedi enkazın altından çıkarmayı başarmıştı. Bu iş birkaç saat almıştı, çünkü hasar gören tabanı aşağıdan desteklemek gerekiyordu. Ursula cesedin itinayla fermuarlı çantaya yerleştirildiğini gördü ve otopside orada bulunmak için adli tıbba gitmeye karar verdi. Sundstedt de en kısa zamanda raporu ileteceğine söz verdi.

Adli tıpta, Ursula'nın orada olmasına biraz kaş çatıldı, ama yine de pek aldırış edilmedi. Ursula bu kez topun kendisinde olmasına karar vermişti, yoksa durum Cinayet Masası açısından bir kâbusa dönüşebilirdi. İstediği diş kalıbının gelmesiyle yapılan karşılaştırmada,

yarısı yanan villada bulunan cesedin gerçekten Peter Westin'e ait olduğu tespit edildi. Böylece Ursula işlenen cinayet sayısının ikiye çıktığından iyice emin oldu. Ursula aynı zamanda bir kişinin iki kere, hatta defalarca cinayet işleyebileceğini biliyordu. Her seferinde bu iş daha da kolaylaşıyordu.

Torkel'e telefon etti.

Billy ve Vanja, Ubbe Lindström'den daha fazla bir şey elde edemediler. Görüşme ilerledikçe Lindström savunmaya geçmeye başlamıştı. En önemli bigiyi elde etmişlerdi: Müdür Ragnar Groth'un elinde, Roger'in yaşamına son veren silahın kalibresine tıpatıp uyan bir silah vardı. Ubbe devamlı polislerin kulübün en sadık ve en başarılı üyelerinden biriyle ilgilenme nedenini anlamaya çalışmıştı. Ne kadar kısa yanıtlar alırsa, kendisi de o kadar isteksiz cevap veriyordu. Vanja, Ragnar Groth ve Ubbe'nin kulüp dışında da arkadaş oldukları hissine kapıldı ve onlar gittikten sonra Ubbe Lindström'ün arkadaşına telefon ederek olanları anlatacağından endişe duydu.

"Silah ruhsatının her beş yılda bir yenilenmesi gerektiğini biliyorsunuzdur. Bu görüşmemizin gizliliğinin ihlal edildiğini fark edersem..." Vanja cümlenin gerisini söylemeden bıraktı.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu kulüp sekreteri öfkeli bir sesle. "Beni tehdit mi ediyorsunuz?"

Billy ona bakarak gülümsedi.

"Bu konuşmanın aramızda kalması gerektiğini söylemek istedi. Tamam mı?"

Ubbe'nin gözleri karardı ve kızgınlıkla başını salladı. En azından sessiz kalması konusunda onu uyarmışlardı. Sebastian hantal adımlarla odaya girdi. Çerçeveli fotoğrafı Ubbe'nin önüne koydu. Parmağıyla fotoğraftaki birini göstererek, "Bu en soldaki kimdir?" dedi.

Ubbe öne doğru eğildi ve fotoğrafa baktı. Billy ile Vanja da öne sırıtan adama bakma fırsatı buldular.

"Bu Frank. Frank Clevén."

Vanja ile Billy onu derhal tanıdılar. Merkezdeki duvarda zaten fotoğrafı vardı, eksik olan sadece yüzündeki sırıtmaydı, ama bunun o olduğundan hiçbir kuşkuları yoktu. Frank Clevén geçen cuma eski motelde bir oda kiralamıştı.

"O da mı buraya üye?"

"Üyeydi. İsveç Şampiyonası'ndan sonra şehirden ayrıldı, şimdi Örebro'da ya da Eskilstuna'da yaşadığını sanıyorum. Yoksa o da mı bu işe karıştı?"

"Kimse bir şeye karışmadı. Siz ruhsatı düşünün," diye kısaca yanıtladı Vanja ve diğerleriyle oradan ayrıldı. Üçü her zamankinden daha hızlı bir şekilde araca doğru ilerlediler. Bu iyi bir günün başlangıcıydı.

Frank Clevén, Eskilstuna'da Lärkvägen'de oturuyordu. Billy ev telefonundan onu aradı, ama kimse cevap vermedi. Sarı sayfalarda adına kayıtlı cep telefonu numarası yoktu. Ufak bir araştırmadan sonra Billy, Frank'ın iş yeri olan H&R adlı inşaat firmasını buldu. Frank orada inşaat mühendisi olarak çalışıyordu ve Billy firmanın verdiği cep telefonunu aradı. Frank, polisin kendisini aradığını öğrenince çok şaşırdı, ancak Billy sadece birkaç soru soracaklarını söyledi. Yarım saat sonra Frank'ın bulunduğu yerde görüşmek için ısrar ettiler.

Vanja ve Sebastian, Eskilstuna yolunun yarısındayken merkezde kalan Billy'den bir telefon geldi ve Frank Clevén'le ilgili fazla bir şey anlatmayan kayıtları okudu. Västervik'te doğmuş, evli, elli iki yaşında, üç çocuklu, genç yaşta Västerås'a taşınmış, dört yıllık lise okumuş, askerliğini Gotland'da KA3'te yapmış, 1981'in sonlarından beri tabanca ve tüfek ruhsatı olan, ceza almamış ve kara listelere

girmemiş biriydi. Bunlardan pek bir şey çıkmazdı, ama ellerine bir adres verildi.

Tam Eskilstuna'dan önce, yeni bir süpermarketin inşa edildiği yere döndüler. Geleceğin alışveriş tapmağı gibi bir görüntü yoktu ortada. Sadece aralarında duvarların yükseleceği kirişler dikilmişti, ancak taban betonu dökülmüştü. İleride, büyük sarı bir araçla uğraşan birkaç işçi göründü. Sebastian ve Vanja adımlarını biraz ilerideki barakaya doğru yönelttiler. Amir gibi görünen birine rastladılar.

"Frank Clevén'i arıyoruz."

Adam başım sallayarak ortadaki barakalardan birini gösterdi.

"Son gördüğümde şuradaydı."

"Teşekkürler."

Vanja ve Sebastian devam ettiler.

Frank Clevén, gerçekte fotoğrafta olduğundan daha iyi görünen insanlardan biriydi. Cildinde uzun çizgiler olsa da düzgün yüz hatlarına sahipti. Vanja ile Sebastian'ın ellerini sıkarken onlara Marlboro reklamındaki adam gibi gözlerini kısarak baktı. Konuşma sırasında, fotoğraftaki gibi ağzı kulaklarına varırcasına sırıttığını bir kere bile görmediler. İkinci barakalardan birindeki ofisinde rahatsız edilmeden konuşmalarını önerdi. Vanja ve Sebastian, onun arkasından yürüdüler ve Vanja gıcırdayan çakılların üzerinde attıkları her adımda, adamın omuzlarının ağırlaştığını düşündü. Nihayet doğru bir iz üzerinde olduklarını hissetti.

Clevén kapıyı açtı ve onları içeri buyur etti. Dar barakaya girdiklerinde, soluk gün ışığı tozlu iki beyaz pencereden içeri yayılıyordu. İki küçük odayı birbirine bağlayan holde, kahve makinesi açık duruyordu. İlk oda Clevén'e aitti. Üzerinde bir sürü yapı planı olan bir çalışma masası ve birkaç sandalyeden başka eşya yoktu içeride. Duvarlar bomboştu; sadece eski bant izleri vardı ve Ica marketine

ait geçen yıldan kalma bir takvim asılıydı. Clevén ayakta duran polislere baktı. O da ayakta kaldı.

"Fazla zamanım yok, biraz çabuk olalım," derken sakin kalmak istedi, ama başaramadı. Sebastian, odanın sıcak olmamasına rağmen Clevén'in dudağının üst tarafının terlediğini fark etti.

"Her şey için zamanımız bol, ne kadar çabuk olacağı size kalmış," diye yanıtladı Sebastian. Böylece görüşmenin Frank'ın şartlarına göre olmayacağını açıklamış oldu.

"Ben neden buraya geldiğinizi bile bilmiyorum. Arkadaşınız sadece benimle konuşmak istediğinizi söyledi."

"Otururseniz arkadaşım anlatır." Sebastian, başını sallayan ve Clevén'in oturmasını bekleyen Vanja'ya baktı. Kısa bir sessizlikten sonra, Clevén onlarla görüşmeyi kabul ederek diken üstündeymiş gibi sandalyenin en ucuna oturdu.

"Geçen cuma neden Västerås'taki motelde kaldığınızı açıklayabilir misiniz?"

Onlara baktı ve, "Geçen cuma motelde falan kalmadım. Kim söylüyor bunu?" dedi.

"Biz söylüyoruz."

Vanja sustu. Normalde soruyu sordukları kişi gerçekler önüne serilince gönüllü olarak konuşmaya başlardı. Eğer emin olmasalardı Eskilstuna'ya gelmezlerdi. Bunu anlaması gerekirdi. Alternatifler genellikle doğrulamak ya da reddetmek oluyordu. Ya da bu şekilde susmakla üçüncü bir alternatif ortaya çıkıyordu. Clevén üçüncü alternatifi tercih etmişti. Bakışları Vanja ile Sebastian arasında gidip geliyordu, ama tek kelime bile etmedi. Vanja iç çekerek öne doğru eğildi.

"Kiminle buluştunuz ve orada ne yaptınız?"

"Ben orada olmadığımı söylüyorum." Yardım istercesine onlara baktı. "Yanlış kişiye gelmiş olmalısınız."

Vanja içinden homurdanarak elindeki kâğıtlara baktı. Sebastian bakışlarını Clevén'den ayırmadı. Clevén kuruyan dudaklarını yaladı ve bir damla ter saçından alnına indi. Odanın içi hâlâ sıcak değildi.

"Siz, 580518 kimlik numaralı Frank Clevén değil misiniz?" diye sordu Vanja.

"Evet."

"Geçen cuma, banka kartıyla oda ücreti olarak 779 kron ödemediniz mi?"

Clevén'in rengi soldu.

"Çalındı, kartım çalındı."

"Çalındı mı? Kartı iptal ettirdiniz mi? Ettirdiyseniz ne zaman?"

Sesi kesildi. Ter damlası iyice solgunlaşan yanağından aşağı doğru indi.

"İptal ettirmedim."

"Kullanılmasını engellemek için başvuru yaptınız mı?"

"Unutmuş olabilirim, bilmiyorum..."

"Kartınızın çalındığına inanmamızı bekliyor musunuz gerçekten?"

Cevap yoktu. Vanja, Frank Clevén'in ne kadar kötü bir durumda olduğunu gördü.

"Bu bir cinayet soruşturması. Bu da bize vereceğiniz her bilgiyi sonuna kadar araştıracağımız anlamına gelir. Bu yüzden tekrar soruyorum, geçen cuma Västerås'taki motelde miydiniz?"

Clevén şoka girmiş gibiydi.

"Cinayet soruşturması mı?"

"Evet."

"Ama ben kimseyi öldürmedim."

"Peki ne yaptınız?"

"Hiçbir şey, hiçbir şey yapmadım."

"Cinayet gecesi Västerås'taydmız ve bu konuda yalan söylüyorsunuz. Benim gözümde şüpheli bir haliniz var."

Clevén gerginleşti, bütün vücudu kıvranır gibi oldu ve karşısında duran iki polise bakacak hali kalmadı. Sebastian hızla yerinden kalktı.

"Bunu boş verelim. Evinize gidip karınızın bir şeyler bilip bilmediğini öğreneceğim. Sen burada kalabilir misin?"

Vanja başıyla onayladı ve kapıya doğru ağır ağır giden Sebastian'ı izleyen Clevén'e baktı.

"Karım bir şey bilmiyor," dedi Clevén.

"Belki bilmiyordur, ama o akşam evde olup olmadığınızı biliyordur, değil mi? Böyle şeyler eşlerin gözlerinden kaçmaz."

Kapıya doğru birkaç adım atmıştı ki Clevén arkasından seslendi.

"Peki, moteldeydim."

"İşte böyle."

"Ama karım bir şey bilmiyor."

"Bunu söylemiştiniz zaten."

Clevén cevap vermedi.

"Kiminle buluştunuz? Bütün gün burada oturabiliriz. Bir polis aracına telefon edip ellerinize kelepçeleri taktırabiliriz. Size bağlı. Ama şunu bilin ki sonunda her şeyi öğreneceğiz."

"Kiminle buluştuğumu söyleyemem. Hayır, olmaz. Bu duyulursa benim için çok kötü olur, ama onun için..."

"O kim?"

Frank'ın sesi kesildi ve utançla başını eğdi. Birden her şey Sebastian'ın gözünün önüne geldi.

Atıcılık Kulübü.

Frank'ın utanç dolu bakışları.

Palmlövska Lisesi.

"Ragnar Groth'la buluştunuz, değil mi?"

Frank kıpırdamadan başını salladı. Bakışlarını yere indirdi.

Sebastian ve Vanja arabayla geri dönerlerken neşeliydiler.

Frank Clevén ile Roger Groth arasında uzun zamandır devam eden bir ilişki vardı. Birbirlerini on dört yıl önce atıcılık kulübünde bulmuşlardı. Önce karşılıklı yakınlaşmış, sonra da ilişkinin içinde kaybolup gitmişlerdi.

Kahredici bir durumdu bu. Clevén, utandığı bu durumdan kurtulmak için Västerås'tan taşınmıştı. Evliydi, çocukları vardı ve eşcinsel değildi. Ama bu ilişkiden uzak kalamıyordu. Bir uyuşturucu gibiydi.

Zevk alma.

Seks.

Utanç.

Dönüp dolaşıp görüşmeyi sürdürmüşlerdi. Telefon edip buluşmak isteyen hep Groth olmuş, ama Clevén de asla hayır diyememişti. Buluşmalarını özlemişti. Hiçbir zaman Groth'un evinde buluşmuyorlardı. Motel onların sığınağı olmuştu. Ucuz bir oda ve yumuşak yataklar... Clevén yer ayırtıyor ve ücreti ödüyordu. Kimi gerekçeler uyduruyor, ama karısının şüphesi artıyordu. Geceleri motelde kalmadığı zaman daha kolay oluyordu. Geç gelmek, hiç gelmemekten daha iyiydi. Evet, cuma günü saat dört sıralarında buluşmuşlardı. Groth çok doyumsuzdu ama Clevén moteli saat on olmadan terk etmişti. Groth ise yarım saat kadar önce odadan ayrılmıştı.

Yani dokuz buçuğu biraz geçerken.

Muhtemelen Roger'in binanın önünden geçtiği saatte.

Beşi birden tekrar umutlandılar. Bir başarı elde ettikten sonra böyle hissediyorlardı. Soruşturma yeni bir ivme kazandığından, sona yaklaştıklarını seziyorlardı. Günlerdir bütün ipuçları ve yeni fikirler çıkmaz sokaklara varıyordu. Ama Ragnar Groth'un moteldeki aşk buluşmasıyla, yapbozun yeni parçaları elde edilmişti.

"Hıristiyan değer yargılarına önem veren özel bir okulun müdürü eşcinsel çıktı," dedi Torkel. Bakışlarıyla karşılaşanlarda, ekibi saran yeni bir enerji gördü. "Bunu gizlemek için fazla ileri gidebileceğini hesaba katmalıyız."

"Birini öldürmek ileri gitmek değil, çok çok ileri gitmektir." Bu sözler Ursula'dan geldi. Torkel, onun yorgun göründüğünü düşündü. Bütün gün yangın ve Westin'le ilgili cinayet teorisinin peşinde koşmuştu. Ama Torkel yine de onun kendisi kadar uykusuz olabileceğinden şüpheliydi.

"Söz konusu, kimsenin ölmesi değil," diyerek Sebastian öne doğru eğildi ve meyve kabından büyük bir armut aldı. Sesli bir şekilde ısırarak yemeye başladı.

"Roger Eriksson'u öldürenin, aynı zamanda Peter Westin'i de öldürdüğünden yola çıkmıyor muyuz?" diye sordu Ursula. "Kimse bunun bir kaza olduğuna inanmıyor, değil mi?"

"Hayır, ama ben Roger'in öldürülmesinin planlanmadığına dair düşüncemde ısrar ediyorum." Sebastian'ın ağzı doluyken söyledikleri zor anlaşılıyordu. Birkaç saniye içinde lokmasını çiğneyip yuttuk-

tan sonra yeniden başladı: "Roger cinayetinin planlanmadığında ısrarcıyım. Buna karşılık, yakalanmamak için gereken her şeyi çok bilinçli ve sistematik olarak yapan birinin peşindeyiz."

"Yani Roger'in ölümü bir kaza olabilir, ama bunu yapan kişi yakalanmamak için soğukkanlılıkla cinayet işlemeye hazır biri. Öyle mi demek istiyorsun?"

"Evet."

"Bunları nasıl birbirine bağlıyor?" diye merakla sordu Billy.

"Muhtemelen kendisini her şeyden önemli görüyor. Kendisi hakkında böyle düşünmesi şart da değil. Yakalanırsa bir ya da daha fazla kişinin zarar göreceğine, onun yüzünden acı çekeceğine inanıyor olabilir. Yaptığı işi kimsenin yapamayacağını ya da ne pahasına olursa olsun tamamlaması gereken bir görevi olduğunu düşünebilir."

"Palmlövska'nın müdürü buna uyuyor mu?"

Soruyu soran Vanja'ydı. Sebastian omuzlarını silkti. Yaptıkları iki kısa görüşmenin sonucunda bir kanıya varamazdı, ama onu eleyemezdi de. Okula olan bağımlılığı nedeniyle polise başvurmaktan kaçınmıştı. Daha da ileriye gitmeye niyetli miydi? Kesinlikle. Groth'un izlenmesi gerekiyordu ve Sebastian bu kapıyı açık bıraktı.

"Bunu yapabilir."

"Ragnar Groth, Roger'in Westin'e gittiğini biliyor muydu?" Doğal olarak Westin olayına takılan Ursula'dan geldi bu soru.

Farklı yerlerden destek bekleyen Billy, "Bilmesi gerekiyordu," dedi.

"Westin okul tarafından tutulan biriydi ve hizmetinden kimlerin yararlandığını da söylüyordu. Ona iyi para ödüyorlardı demek ki."

"Bunu öğrenmeliyiz." Torkel, bu yeni hevesli çalışma ortamında, sorulmayan sorulara cevap verilmesini beklemeden konuşmayı kesti. Soruşturmanın bu aşamasında her şeyin düşüşe geçme riski vardı. Şimdi mevcut başarıyı korumanın zamanıydı. Bildiklerini, nelerin

mümkün olduğunu ve neleri bilmediklerini ortaya koymanın zamanıydı.

"Sebastian ve Vanja bir senaryo oluşturdular. Biz olgu ve teknik delillerin yeterli olmadığı yerlere yoğunlaşalım, olur mu?"

Herkes kabul etti ve Torkel, Sebastian'a dönerek eliyle Vanja'nın başlayabileceğini belirten küçük bir hareket yaptı. Vanja, kâğıtlarına bir göz attıktan sonra sözü aldı:

"Biz şöyle düşünüyoruz: *Roger motele gider. Leo Lundin'le karşılaşmasından dolayı kızgın ve üzgündür. Yüzü kan içinde, gururu incinmiş bir halde, gözyaşlarını ceketinin koluyla siler. Buluşmaya karar verdiği kişinin yanına gitmek için motelin bahçe tarafına geçer. Roger birdenbire durur. Motel odalarının birinden gelen kıpırdanmalar dikkatini çeker. Yukarı bakar ve okul müdürünü görür. Ragnar, yeni terk ettiği odanın kapısına döner ve bir el onu geri çeker. Kapının önünde Roger'in tanımadığı bir adam, eğilerek Ragner'i dudağından öper. Ragner önce bundan kaçınır gibi görünür, ama Roger, gölgelerin arasına geri çekilince Ragnar'ın hemen rahatlayıp öpücüklere karşılık verdiğini görür. İşleri bitip odanın kapısı kapandığında, Ragnar dikkatle etrafa bakar.*"

"Eğer Roger motelde başka biriyle buluşacak olsaydı, başka planları olması gerekirdi."

Vanja, sandalyesinden kalkarak odada dolaşmaya başlayan ve işaret çubuğunu eline alan Sebastian'a baktı.

"*Roger gizlice araçların park yerine gelir... Ragnar arabasının yanına geldiğinde, Roger orada onu bekliyordur. Dudaklarında tepeden bakan bir gülümseme vardır. Gördüklerini Ragnar'a söyler, ama o kabul etmez. Roger söylediklerinde diretir. Eğer bir şey olmadıysa, anlatılacak bir şey de olmamalıdır. Roger, Ragnar'ın bir çözüm bulmak için nasıl uğraştığını görür. Hem de gördükleri karşısında keyiflenir. Leo'yla karşılaşmalarından sonra, kendini bir süre güçlü hissetmek*

ona iyi gelir. Güçlü görünen Ragnar'ın bir kez olsun başkasının karşısında nasıl terlediğini görür. Roger, müdürün küçük aşk kaçamakları konusunda sesini çıkarmayabilir, ama bunun bir bedeli vardır. Para ister, çok para ister. Ragnar kabul etmez. Roger omuzlarını silker ve on beş dakika sonra Facebook sayfasında olacağını söyler. Ragnar her şeyi kaybetmesinin yakın olduğunu fark eder. Roger gitmek için arkasını döner. Park yeri boştur ve aydınlatma zayıftır. Roger sırtını dönmekle hata etmiştir. Ragnar'ın kendini savunma dürtüsünü hesaba katmamıştır. Ragnar yapacağını yapar ve Roger orada yığılıp kalır."

"Epeydir yağmur yağmıyor, motelin park yerinde izlerin olup olmadığına bakmalıydık," diyen Ursula başını sallayıp önündeki not defterine bir şeyler yazdı. Roger bulunduktan sonra bir iki çok kısa yağmur bulutu geçmişti, ama suçun işlenmesinden bir hafta sonra sıkça kullanılan bir otoparkta delil bulunacağına inanmak, iyimserliğin sınırlarını aşıyordu. Ancak Ursula bir tarama yapacaktı. Çocuk veya müdür bir şey düşürmüş olabilirdi.

Sebastian, tekrar söze başlamadan önce önündeki kâğıtlara hızla göz atan Vanja'ya baktı. Anlatılanların gerçek olabileceği düşüncesiyle Torkel'in dili tutulmuştu. Sebastian, Vanja'nın pay almasına ses çıkarmadı. Normalde Sebastian yanındakine şans tanımaz ve elindekini paylaşmazdı. Vanja bir şeyleri doğru yapmış olmalıydı.

"Ragnar büyük bir güçlükle Roger'i arabaya koyar... Amacı ona zarar vermek değildir, ama her şeyi anlatıp onu mahvetmesine de izin veremez. Konuşmalı ve her ikisi için de mantıklı ve uygun bir çözüm bulmalıdır. Ragnar ter içinde ve öfkeyle, yanında baygın yatan çocukla beraber, insanların az olduğu yerlerde plansızca dolanır. Bu durumdan nasıl sıyrılacağını, öğrencisi kendine geldiğinde ona ne söyleyeceğini, bu kâbusa nasıl son vereceğini düşünür. Ragnar, sakinleştirici ve mantıklı sözlere başlayacak vakit bulamadan, Roger onun üzerine atlar ve ona vurmaya başlar. Ragnar frene basmak zorunda kalır. Araç yolun kenarına kadar patinaj yapar ve durur. Ragnar'ın

çocuğu sakinleştirme çabası sona ermiştir. Şimdi herkes Ragnar'ın erkeklerle yattığını öğrenecek, şiddet kullandığı ve Roger'i kaçırdığı için şikâyet edecektir. Roger kapıyı açıp aşağı yuvarlanmadan önce Ragnar müdahale etmeye bile zaman bulamaz. Roger, öfkeyle zayıf ışıklı yoldan ilerlerken, yönünü bulmaya çalışır. Burası neresidir? Bu adam onu nereye getirmiştir? Roger aslında ne kadar korktuğunun farkında değildir. Arabanın farları önünde uzun gölgeler oluşturur. Ragnar arabadan dışarı atlar ve arkasından seslenir. Roger'in orta parmağından başka bir cevap alamaz. Ragner gittikçe umutsuzluğa düşer ve tüm hayatının mahvolacağını anlar. Onu mutlaka durdurması gerekmektedir. Artık düşünemez haldedir ve içgüdüleriyle davranır. Arabanın yanından arkaya koşar ve bagajı açıp tüfeğini alır, kaçan çocuğa nişan alır ve tetiği çeker. Roger yere yığılır. Ragnar yaptığından paniğe kapılır ve şoka girer. Kimse yoktur, kimse gelmemektedir. Kimse bir şey duymamış ya da görmemiştir. Kendini kurtarmak için hâlâ şansı vardır. Ragnar telaşla çocuğun yanına gider ve farların aydınlattığı sırtından kan aktığını gördüğünde iki şeyi fark eder. Çocuk ölmüştür ve vücudundaki mermi bir parmak izi kadar tehlikelidir."

Vanja devam etti:

"Roger'in cesedini yoldan kenardaki ağaçların arasına çeker. Arabadan bir bıçak alır ve yerdeki çocuğun üzerine eğilerek mermi deliğini genişletir. Aslında düşünmeden, mermiye ulaşmak için kalbi kesip parçalar. Şaşkın halde, bu kadar büyük bir tahribat yaratan kanlı küçük metal parçasına ve cesede şöyle bir bakar. Evet, mermi çıkarılmıştır, ama merminin girdiği belli olmasın diye o yer bıçak izi gibi görünerek tamamen gizli kalmalıdır. Kendini kurtarma içgüdüsüne teslim olduğundan, Ragnar kendini kaybedip cesedin her yerine çılgınca bıçak saplamaya başlar."

"Sonra Roger'i arabaya koyup Listakärr'a sürer ve onu suya atar. Gerisini biliyoruz zaten..."

Sebastian ve Vanja sözlerini bitirmişlerdi. Bu canlı senaryo, içinde adı geçen kişilerin olaya gerçekten dahil olup olmadığı kesinleşmeden, fikirler ve tahminlerle oluşturulmuştu. Bu bir yana bırakılacak olursa, bu hikâye Torkel'e inandırıcı gelmişti. Odadakilere şöyle bir baktı ve gözlüğünü katladı.

"Bence Ragnar Groth'la görüşmemiz gerekiyor."

"Hayır, hayır, hayır kesinlikle öyle olmadı."

Ragnar Groth başını sallayarak sandalyesinde öne doğru eğildi. İyi bakımlı elleriyle söylenenleri kabullenmediğini gösteren bir hareket yaptı. Hareketiyle, masanın diğer tarafında oturan Vanja zayıf bir Hugo Boss parfüm kokusu aldı. Aynı parfümü Jonathan'ın da kullandığını düşündü Vanja. İki erkek arasındaki tek ortak nokta buydu. Vanja, Roger'le motel dışında kavgaya yol açan karşılaşmalarına dair teorilerini yeni sunmuştu. Müdür bu iddayı kararlılıkla reddetti.

"Nasıl oldu o zaman?"

"Böyle bir karşılaşma olmadı, ben cuma akşamı Roger'i hiç görmediğimi zaten söylemiştim."

Evet, söylemişti. Bir saat önce onu okuldan aldıkları sırada söylemişti bunu.

Vanja ve Billy odaya girdiklerinde Groth yorgun ve kızgın görünüyordu. Konuyu açtıkları saniyede yorgunluğu kaybolmuş, yerini neredeyse anlayışsızlığa bırakmıştı. Onun böyle trajik bir olaya karıştığına inanmakta ciddi olamayacaklarını düşündü. Konuşmak için merkeze gelmesini istediklerinde, Groth bunun ne anlama geldiğini merak etti. Tutuklanmış mıydı? Ne oluyordu? Vanja sadece bir görüşme yapacaklarına dair ona söz verdi. Müdür, önceki iki görüşmede olduğu gibi yine kendi ofisinde konuşmalarını istedi, ama Vanja ısrarla bu kez merkezde görüşeceklerini söyledi. Müdürün ofisinden ve okuldan ayrılması gibi ufak tefek resmi ayrıntıları

ayarlamaları zaman aldı. Groth, bunun bir tutuklanma gibi görünmemesine çok dikkat ediyordu. Vanja onu sakinleştirmişti. Kelepçe kullanmayacaklardı. Ortada resmi polis olmayacak, Groth sivil bir aracın ön tarafında oturacaktı. Vanja ayrıca ona bir iş uydurmuştu ve meslektaşları onun nerede olduğunu merak ettiğinde cevabı hazırdı. Ragner Groth'un merkeze gelmesini istiyorlardı, çünkü gözetleme kamerası kayıtlarındaki birkaç genci tanıyıp tanımadığına bakacaklardı. Okulun önündeki dev İsa tablosunun önünden geçerlerken müdür yardımlarından ötürü Vanja'ya teşekkür etti.

Groth, Torkel'le ilk kez karşılaşıyordu; Vanja ve Torkel bir tarafta, Groth diğer tarafta olmak üzere üç kişilerdi. Groth, kollarını masaya koymadan önce lekeli masanın üstünü mendille sildi.

Vanja masadan minik bir kulaklık alınca, "O nedir?" diye sordu.

Vanja kulaklığı Groth'a doğru tutarak, "Kulaklık," dedi.

"Kimi dinliyorsunuz onunla?"

Vanja cevap vermemeyi tercih ederek tekrar kulağındaki kulaklığı gösterdi. Groth döndü ve bir duvarı boydan boya kaplayan aynaya baktı.

"Aynanın arkasında Bergman mı var?" Sesindeki isteksizliği gizleyemedi. Vanja, soruyu yine cevapsız bırakmıştı, ama okul müdürü haklıydı. Sebastian yan odadan sorguyu izliyor ve gerek duyduğunda doğrudan Vanja'ya kısa yorumlarını iletiyordu. Sebastian'ın sorgu odasında bulunmaması konusunda karar almışlardı. Sebastian'ın varlığı, kontrollü davranan Ragnar Groth'u kızdıracak ve içini dökmesini zorlaştıracaktı.

Vanja ses kayıt cihazını masaya koydu, odada kimlerin bulunduğunu ve saatin kaç olduğunu kaydetti. Sonra Roger'i gözetleme kameralarıyla nasıl izlediklerini ve onun motelin dışında Ragnar Groth'la karşılaşmasına ilişkin teorisini anlattı. Müdür başta bun-

ları kıpırdamadan dinledi. Motelden söz edildiğinde ilk kez tepki verdi. Sonra sessizce başını sallayıp kollarını kavuşturdu ve mesafe koyduğunu belirten bir vücut diliyle arkasına yaslandı.

Vanja'dan, onun bütün söylediklerinden, tüm olan bitenden uzak durduğunu belirten bir tepkiydi bu.

Vanja sözünü bitirdikten sonra, Groth ellerini kaldırarak, "Hayır, hayır, hayır, öyle olmadı," dedi.

"Nasıl oldu peki?"

"Hiçbir şey olmadı. Cuma akşamı Roger'le karşılaşmadığımı zaten söylemiştim."

"Ama söz konusu saatte moteldeydiniz, değil mi?" Bitişik odada Sebastian kendi kendine başını salladı. Zaman ve yer onu bağlayacak ve çok zor duruma düşürecekti. O kadar zor duruma düştü ki Vanja'nın sorusuna cevap bile vermedi. Vanja'nın elbette vazgeçmeye niyeti yoktu.

"Buna cevap beklemiyorum zaten. Cuma akşamı dokuz buçukta motelde olduğunuzu biliyoruz."

"Ama asla Roger'le karşılaşmadım."

"Frank'tan söz ettirin," dedi Sebastian. Vanja'nın sorgu odasında, onun söylediklerine kulak kabarttığını ve camdan ona doğru hızlı bir bakış attığını gördü. Sebastian, Vanja kendisini görüyormuş gibi başını salladı.

Vanja masanın üzerine eğilerek, "Frank Cleven'den bahsedin," dedi.

Groth hemen cevap vermedi. Biraz bekledikten sonra ceketinin içinden gömleğinin kollarını biraz çekerek düzeltti ve tekrar geriye yaslanıp Vanja ile Torkel'e sakince baktı.

"Atıcılık kulübünden eski bir arkadaşımdır, zaman zaman görüşürüz."

"Görüşüp ne yaparsınız?" Soruyu soran Torkel'di. Groth dikkatini ona yöneltti.

"Eski hatıraları konuşuruz. Belki biliyorsunuzdur, İsveç şampiyonasında bronz madalyayı birlikte kazandık. Biraz şarap içer, bazen de kâğıt oynarız."

"Neden evinizde görüşmüyorsunuz?"

"Genelde Frank seyahatteyken ve evine giderken görüşüyoruz. Motelin yeri daha uygun oluyor."

"Frank Clevén'le seks yapmak için motelde buluştuğunuzu biliyoruz."

Groth, Vanja'ya döndü ve bir an için bu iddiadan iğrenmiş gibi göründü. Öne doğru eğilerek bakışlarını Vanja'ya kenetledi.

"Bunu nereden çıkardığınızı öğrenebilir miyim?"

"Frank Clevén söyledi."

"O zaman yalan söylemiş."

"O evli ve üç çocuğu var. Bir erkekle seks yapmak için neden Västerås'a gelsin ki?"

"Bilmiyorum, bunu ona sormalısınız."

"İyi arkadaş mısınız?"

"Öyle sanıyordum, ama bunu duyunca tereddüte kapıldım."

"Motelle ilgili olarak elimizde sizi bağlayacak deliller var."

"Oraya gittiğimi ve Frank'la görüştüğümü inkâr etmiyorum. Onunla cinsel ilişkide bulunmam ve aynı akşam Roger Eriksson'la karşılaşmam gibi iddiaları ise kesinlikle reddediyorum."

Vanja ile Torkel bir an birbilerine baktılar. Ragnar Groth başarılıydı; kanıtlanabilecek şeyleri itiraf ediyor, gerisini toptan inkâr ediyordu. Onu biraz erken mi çağırmışlardı acaba? Ellerinde zayıf ipuçları vardı sadece. Gizli seks buluşmaları, atıcılık kulübüne üyelik, korunması gereken bir mevki. Başka kanıtlara mı ihtiyaçları vardı?

Yandaki odada Sebastian da aynı şeyleri düşündü. Groth'un, ciddi olmasa bile ifadesini şekilcilik ve zorbalıkta bulan, belirgin psikolojik rahatsızlıkları vardı. Yıllar içinde beğenmediği davranışlara karşı kendini korumak için derin ve geçit vermeyen bir savunma mekanizması oluşturduğuna inanmak yanlış olmazdı. Sebastian'ın içinde, Roger Groth'un sürekli olarak artı eksi hesabı yaptığına ve bir karar aldığında onu biçimlendirdiğine dair bir his vardı. Artık aldığı kararı gerçek gibi sunabilirdi. Motel odasında Frank Clevin'le cinsel ilişkide bulunmadıkları yalanını söylerken bunun yalan olduğunu algılamıyor, buna inanarak konuşuyordu. İtiraf etmesi için resimli delil gerekiyordu. Bu da ellerinde yoktu.

"Peter Westin'e gelelim mi?"

Yeni bir ipucu ortaya atan Vanja oldu.

"Onun konuyla ne ilgisi var?"

"Onu tanıyorsunuz."

"Okul onunla bir anlaşma yapmıştı. Bununla ne ilgisi var?"

"Nerede oturduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır. Özel hayatta bir ilişkimiz yok." Groth, aklına bir şey takılmış gibi sandalyede öne doğru eğildi. "Onunla da cinsel ilişkimin olup olmadığını mı öğrenmek istiyorsunuz?"

"Var mı böyle bir şey?"

"Hayır."

"Bu sabah saat dörtte neredeydiniz?"

"Evde uyuyordum. Neden merak ediyorsunuz ki?"

Yan odada Sebastian içini çekti ve Groth'un yeniden özgüvenini kazandığını düşündü. Ellerinde kendisi hakkında fazla bir şey olmadığını fark etmişti. Bir yere varamayacaklardı. Sorgu odasında Torkel, mümkün olduğunca fazla bilgi elde etmeye çalışıyordu.

"Silahlarınıza bir bakmak istiyoruz."

Groth, "Neden ki?" dedi. Gerçekten şaşırmış görünüyordu.

Vanja içinden küfretti. Bu konuyu basından gizli tutmuşlardı. Katilin dışında hiç kimse Roger'e ateş edildiğini bilmiyordu.

"Neden olmasın?"

"Sadece bunun nedenini anlamıyorum. Çocuğa ateş edilmemişti, değil mi?" Groth merakla başını Vanja'dan Torkel'e çevirip baktı. İkisi de bunu ne doğruladı ne yalanladı.

"Silahlarınıza bakmamıza karşı mısınız?"

"Hayır, kesinlikle. Hangisini isterseniz alın, istediğiniz kadar sizde kalsın."

"Dairenize de bir bakmak istiyoruz."

"Ben villada oturuyorum."

"O zaman villanıza bakarız."

"Böyle bir şey için mahkeme kararına gerek yok mu?"

"Eğer evde oturan kişi kabul etmezse var. Savcıyla bir görüşmede bulunmamız yeter."

Vanja, müdürden artık kendilerine yardımcı olmasını bekleyemeyeceklerini anladı ve bu yüzden farklı oynamaya karar verdi.

"İzin için resmi makamlar işin içine girecek ve talebimizi başkaları da görecek. Dışarıya bilgi sızma riskinin artacağını bilin."

Groth şöyle bir baktı ve Vanja onun bu sahte tehdidi yuttuğunu anladı.

"Elbette, istediğiniz gibi arayabilirsiniz. Roger'e bir şey yapmadığımı ne kadar çabuk açığa çıkarırsanız o kadar iyidir."

Vanja, bunun müdürden gördükleri son yardım olduğu hissine kapıldı.

"Cep telefonunuz var mı?"

"Var, görmek ister misiniz?"

"Evet."

"Çalışma odamın en üst çekmecesinde duruyor. Şimdi benim evime mi gidiyorsunuz?"

"Az sonra."

Ragnar Groth ayağa kalktı. Vanja ve Torkel yerlerinden kıpırdamadılar, ama o elini pantolonunun cebine sokarak küçük bir anahtarlık çıkardı. Üç anahtarı masanın üzerine koydu ve kontrol etmesi için Vanja'ya doğru itti.

"Silah dolabının anahtarı temizlik dolabının sağında asılı. Dikkat çekmemeniz konusunda ısrar ediyorum. Üniformalı polis ya da resmi polis araçlarının olmayacağını temenni ediyorum. Komşular arasında saygınlığı olan bir insanım."

"Elimizden geldiğince dikkatli olacağız."

"Öyle olmasını dilerim."

Tekrar sandalyesine oturdu, rahat bir şekilde arkasına yaslandı ve yeniden kollarını göğsünde kavuşturdu. Vanja ve Torkel birbirlerine hızlı bir bakış attılar. Vanja vericiyi ağzına doğru götüren Sebastian'a baktı.

"Daha fazla bir şey çıkmaz."

Vanja da içinden aynı şeyleri söyledi ve zamanı kaydettikten sonra eğilip ses kayıt cihazını kapattı. Bakışları Torkel'le kesişti ve aynı şeyleri düşündüklerini fark etti.

Onu sorguya çok erken almışlardı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Ragnar Groth bir villada değil, bitişik evlerden birinde oturuyordu. Üstü kapalı park yeri, komşunun evine bitişikti. Hangi evin ona ait olduğunu görmek zor değildi. Billy ve Ursula, doğru adrese yaklaştıklarında bunu hissettiler. Onun evi diğerlerinden daha temiz görünüyordu.

Kışın buzlanmaya karşı kum kamyonlarının döktüğü kumlardan kalan çakıllar cadde ve arsanın sınırına kadar gelen kaldırımdan süpürülmüştü. Park yerinde her şey yerli yerinde ve düzenliydi. Billy ve Ursula eve doğru yürürken, bahçe girişinde ve bakımlı çimlerin üzerinde önceki yıldan kalma bir tane bile yaprak olmaması dikkatlerini çekti. Ursula, ev kapısının önündeki pencerenin sac levhasına parmağıyla dokundu ve Billy'ye gösterdi. Hiç kir yoktu.

Ursula, "Etrafın bu kadar düzenli olması için insanın her anını bu işlere harcaması gerek," derken Billy anahtarı kapıya sokup açmış ve içeri girmişti.

Ev oldukça küçüktü. Doksan iki metrekare iki kata paylaştırılmıştı. Merdivenlere giden iki kapı ve iki kemerli geçidin bulunduğu küçük bir hole girdiler. Billy holdeki lambanın düğmesine bastı ve birbirlerine baktılar. Tek kelime etmeden ayakkabılarını çıkardılar. Birinin evini aradıklarında böyle yapmıyorlardı, ama bu eve ayakkabıyla girmeyi bir tür saygısızlık gibi gördüler. Hemen kapının sağındaki vestiyerin altında ayakkabılık olmasına rağmen ayakkabılarını holdeki halının üzerinde bıraktılar. Vestiyerin üzerinde bir şapka duruyordu ve askıda da bir palto asılıydı. Yerde, üzerinde bir

ot ya da çamur bulunmayan boyalı bir çift ayakkabı vardı. Ursula, yıllarca önce Mikael'le beraber baktıkları, aynen bunun gibi hiçbir özelliği olmayan ve içinde oturulmamış gibi kokan, yeni yapılmış evi hatırlamadan edemedi.

Ursula ve Billy içeriye doğru devam ettiler ve ikisi de birer kapıyı açtı. Sağdaki kapı bir gardıroba, soldakiyse alt katın banyosuna açılıyordu. Hızlı bir bakışla, her iki yerin de kusursuz temizliğini ve her şeyin müdür Groth'un hayatı gibi düzenli olduğunu gördüler. Alt kattaki diğer her şey de bunu doğruluyordu. Sağdaki kemerli geçitten, zevkle döşenmiş küçük oturma odasına giriliyordu. İki kanepenin arasına yerleştirilen uzun bir sehpanın karşısındaki kitaplığın yarısı kitap, diğer yarısı da klasik müzik ve caz plaklarıyla doluydu. Kitaplıktaki bir rafın ortasında üzeri tozsuz bir gramafon vardı. Müdür Groth'un evinde, en azından oturma odasında televizyon yoktu.

Soldaki kemerli geçit, tertemiz bir mutfağa çıkıyordu. Bıçaklar duvardaki mıknatıslı bir şeride asılıydı. Tezgâhın üzerinde düdüklü bir tencere, masanın üzerinde bir tuzluk ve biberlik vardı. Bunların dışında her yer tertemiz ve boştu.

Birlikte merdivenlerden devam ettiler. Kare biçiminde bir banyo, bir yatak odası ve bir çalışma odasının bulunduğu bir hole geldiler. Koyu renkli meşe ağacından yapılma çalışma masasının arkasındaki kilitli silah dolabında Ragnar'ın silahları asılı duruyordu. Billy, Ursula'ya döndü.

"Yukarıyı mı yoksa aşağıyı mı aramak istiyorsun?"

"Fark etmez, sen hangisini istiyorsun?"

"Ben aşağı bakayım, sen silahları kontrol et."

"Tamam. İlk bitiren garaja ve arabaya baksın."

Billy, "Anlaştık," diyerek başını salladı ve merdivenlerden geri gitti. Ursula çalışma odasında kaldı.

Vanja, kollarıyla babasına sarılınca büyük farkı hissetti. Epey kilo vermişti, ama bu kadarla da kalmamıştı. Son aylardaki kucaklaşmalar, yaşamın kırılganlığını hissettiren korkuları ve her dokunmanın son olabileceği düşüncesini içeriyordu. Doktorun verdiği olumlu bilgilerle kucaklaşmalar da birdenbire değişti. Tıp, onların yolculuğunu uzatmış ve son zamanlarda ilişkilerini dibe çökmekten kurtarmıştı. Şimdiki kucaklaşmaları bir devam etme sözüydü. Valdemar ona gülümsedi. Bir an için sevinç gözyaşlarıyla parıldayan mavi gözleri, uzun zamandır bu kadar canlı olmamıştı.

"Seni o kadar çok özledim ki..."

"Ben de seni, baba."

Valdemar onun yanağını okşadı.

"Her şeyi yeni başlıyormuş gibi keşfetmem ne garip şey."

Vanja kıpırdamadan babasına baktı.

"Anlıyorum, anlıyorum." Vanja birkaç adım geri gitti. Otel lobisinde oturup ağlamaya hiç niyeti yoktu. Pencereden, dışarıda havanın kararmak üzere olduğunu gördü.

"Bir yürüyüş yapalım, bana Västerås'ı gezdir."

"Ben mi? Ben buraya gelmeyeli yıllar oldu."

"Sen şehri benden iyi bilirsin. Bir süre burada oturdun değil mi?"

Valdemar güldü, kızının kolunu tutup döner kapıya doğru yürüdü.

"Çok eskiden, yirmi bir yaşındayken, Asea'da ilk işimde çalışırken burada oturmuştum."

"Benden daha iyi biliyorsundur. Ben sadece oteli, polis merkezini ve birkaç olay yerini biliyorum."

Yürümeye başladılar. Valdemar'ın çok eskiden Västerås'ta şevkle, lisenin mühendislik bölümünde okuduğu gençlik yıllarını konuştular. Uzun süredir ilk defa böyle bir sohbet ediyorlardı ve sırf gün boyunca zihinlerini meşgul eden şeylerden sıyrılmak için konuşmuyorlardı.

Şehre karanlık çökerken hava da bozmaya başladı. Hafiften yağmur damlaları düşüyordu. Yarım saat yağmur yağdı ve damlalar iyice irileştikten sonra Valdemar kapalı bir yere girmeleri gerektiğini hissetti. Vanja otele dönüp bir şeyler yemeyi önerdi.

"Zamanın var mı?"

"Zaman bulurum."

"Benim için başının derde girmesini istemem."

"Ben yokum diye soruşturmaya bir saatte bir şey olmaz."

Valdemar mutlu görünüyordu. Kızının kolunu tuttu ve adımlarını hızlandırarak otele doğru ilerlediler.

Babası barın menüsüne göz atarken Vanja bir kadeh beyaz şarap ve *light* kola ısmarladı ve ona baktı. Gerçekten onu seviyordu. Annesini de seviyordu, ama onunla ilişkileri hep daha karmaşık ve çatışmalı olmuştu. Valdemar'ın yanında kendini daha sakin hissediyordu. Babası daha uysal bir insandı. Onunla da çatıştığı oluyordu, ama onun yanında kendini daha güvende hissediyordu.

Valdemar ona güveniyor, o da aynı duyguları taşıyordu. Aslında çok şarap içmek istiyordu, ama bunu yapmasa daha iyiydi. Bu akşam daha çalışması ve elindeki bilgileri incelemesi gerekecekti. En iyisi zinde kalmasıydı.

Valdemar başını menüden kaldırdı.

"Annen selam söyledi. O da gelmek istedi."

"Niye gelmedi o zaman?"

"İşi yüzünden."

Vanja başını salladı, *Öyledir tabii*, diye düşündü. Bu ilk değildi.

"Benim için sarıl ona."

Garson kız içeceklerini getirdi. Vanja bir çizburger, babası da balık çorbası ve sarımsaklı ekmek söyledi. Garson kız menüleri alarak ayrıldı. Sessizce kadeh kaldırdılar. Soruşturmanın ve günlük

koşuşturmaların dışında, yeniden doğmuş olan babasıyla oturuyordu. Bu özel anda duyulamayacak bir ses duydu.

"Vanja."

Yanlış duyduğunu umarak sese doğru döndü. Yanlış duymamıştı. Sebastian Bergman onlara doğru geliyordu. Pardösüsü yağmurdan ıslanmıştı.

"Merhaba, Groth hakkında yeni bir şey duydun mu?"

Vanja rahatsız olduğunu bakışlarıyla ona yeterince açıkladığını umdu.

"Hayır. Burada ne arıyorsun? Gideceğin bir yer yok muydu?"

"Dışarıda yemek yedim ve merkeze gidiyordum. Billy ve Ursula'nın bir şeyler bulup bulamadığını öğrenmek istedim. Sen bir şey duydun mu?"

"Hayır, ben bir süre izinliyim."

Sebastian, sessizce yerinde oturan Valdemar'a bir göz attı. Vanja, babası kendini tanıtmadan ve Sebastian onlara eşlik etmeyi teklif etmeden önce harekete geçmek zorunda olduğunu hissetti.

"Ben yemek yiyeceğim. Sen önden git, ben sonra gelirim. Orada görüşürüz."

Vanja'nm sesinden mesafeli davrandığını normal bir insanın anlamaması imkânsızdı. Ama Sebastian'ın Valdemar'a elini uzatıp gülümsediğini görünce Vanja onun normal bir insan olmadığını unuttuğunu anladı.

"Merhaba. Ben Sebastian Bergman, Vanja'yla beraber çalışıyorum."

Valdemar, yerinde doğrularak Sebastian'ın elini dostça sıktı.

"Merhaba, ben Valdemar, Vanja'nın babasıyım."

Vanja'nın suratı daha da asıldı. Babasının onun işiyle ne kadar ilgilendiğini biliyordu ve bu tanışmanın kısa bir merhabalaşmadan öteye gidebileceğini fark etti. Doğru düşünmüştü. Babası yerine oturdu ve merakla Sebastian'a baktı.

"Vanja meslektaşlarının çoğundan bahsetti, ama sizden söz ettiğini duymadım sanırım."

"Ben danışmanım, geçici olarak soruşturmanın içindeyim. Polis değil, psikoloğum."

Sebastian mesleğini söyleyince Valdemar'ın yüz ifadesinin değiştiğini fark etti. Hafızasını zorlayan bir hali vardı.

"Bergman... Siz şu seri katil Hinde ile ilgili kitabı yazan Sebastian Bergman mısınız?"

Sebastian hızla başını salladı.

"Evet, o benim."

Valdemar neşe içinde Vanja'ya döndü.

"Yıllar önce senin bana verdiğin kitap oydu, hatırlıyor musun?"

"Evet."

Valdemar tekrar Sebastian'a dönüp Vanja'nın karşısındaki boş koltuğu gösterdi.

"Oturmak istemez misiniz?"

"Baba, Sebastian'ın yapacak başka işleri olduğundan eminim. Çok karmaşık bir soruşturmayla uğraşıyoruz."

Sebastian, Vanja'yla bakıştı. Kendisini istemediği besbelliydi.

"Hayır, zamanım var."

Sebastian, oturmadan önce ıslak pardösüsünü çıkardı ve koltuğun arkasına koydu. Sürekli gülümseyerek Vanja'ya bakması, ancak alay etme olarak yorumlanabilirdi. Bundan keyif alıyordu. Vanja bunu fark etti ve onun kalmasından çok bu haline öfkelendi.

Sebastian koltuğa çökünce, "Benim kitabımı okuduğunu bilmiyordum. Bir şey söylemedin."

"Herhalde söylemeye vaktim olmamıştır."

Valdemar, kızının ne kadar bozulduğunun farkında olmadan, "Kitabınızı çok sevmişti," dedi.

"Beni adeta okumaya zorladı. Polisliği seçme nedenlerinden birinin o kitap olduğunu sanıyorum."

"Gerçekten mi? Bunu duymak çok hoş." Sebastian memnun bir halde arkasına yaslandı. "Demek onu bu kadar etkileyebilmişim."

Oyun bitmişti. Sebastian ona gülümsedi. Artık son söz asla Vanja'nın olmayacaktı. Sevgili babası bile bunu gördü.

Mikael, tren istayonundan Ursula'ya telefon edip kendisini karşılayıp karşılamayacağını sordu. Yoksa otele mi gitseydi? Ursula içinden küfür etti. Onun geleceğini unutmamıştı, ama gün içinde bunu düşünecek hali olmamıştı. Ursula hızla saate baktı. Uzun ve rezil bir gün geçirmiş ve gün hâlâ bitmemişti. Groth'un yatak odasında, içinde itinayla katlanmış gömlekler, kazaklar, iç çamaşırları, çoraplar olan çift kapılı gardroba bakacaktı. Ragnar askılar arasında tam üç santimetre mesafe bırakmadan hiçbir şey asmamıştı. Ursula kocasına bir saat kadar beklemesini söyleyecekti. Canı sıkkındı. Somut bir şey bulamamaları onu kızdırmıştı. Önce silahlardan başladı, ama bunun bir yere varmayacağını hemen anladı. Yeni kullanıldıklarına dair belirtiler vardı, ama Groth zaten atıcıydı. Ortada bir mermi olmadan yapılacak bir karşılaştırmanın hiçbir değeri yoktu. Çalışma odasının geri kalan kısmından da fazla bir şey çıkmadı. Yazı masasında, çekmecede ya da kitaplıkta bir şey bulamadı. Belki bilgisayarda bir şeyler vardı, ama o işe Billy bakacaktı. Banyoda da bir delil olabilecek en ufak bir şey yoktu.

Şimdi aklında Mikael vardı. Onun gelmesini Ursula istemişti. Akşam yemeği zamanı gelmişti. Bir şeyler yemek zorunda değil miydi? Ursula aramayı bırakıp merdivenlerden aşağı indi ve başını mutfaktan içeri uzatarak dolapları ve çekmeceleri tarayan Billy'ye döndü.

"Ben bir süreliğine gidiyorum. Bir iki saat sonra gelirim."

Billy şaşkınlıkla ona baktı.

"Tamam."

"Arabayı alabilir miyim?"

"Nereye gideceksin?"

"Şey... Gidip yemek yiyeceğim."

Billy anlayamamıştı. Ursula'nın en son ne zaman iştahına kapılarak çekip gittiğini hatırlayamadı. Onun gözünde Ursula, değişik benzin marketlerinden plastiğe sarılı sandviçleri alıp suç yerlerinde acıkınca yiyen bir kadındı.

"Bir şey mi oldu?"

"Mikael Västerås'a geldi."

Billy gösterebileceği kadar anlayışla başını salladı, ama ortada şaşılacak bir durum da vardı. Her yıl yapılan Noel partilerinin birinden sonra Ursula'yı almak için gelen Mikael'i on dakikalığına görmüştü, şimdi bu kişi Ursula'yla akşam yemeği yemek için Västerås'taydı.

Mutlaka bir şey olmuştu.

Ursula evden çıktı ve sinirli adımlarla park halindeki araca doğru gitti. Arabanın kapısını açarken, birden Mikael'in Västerås'a gelme nedenini bir an için unuttuğunu fark etti.

Kızılması gereken kesinlikle Mikael değildi.

O tamamen suçsuzdu. İşin kötü tarafı, Ursula'nın kendi amaçları için onu kullanmasıydı. Mikael'e telefon edip onun varlığının Torkel'e iyi bir ders olacağını değil, onu özlediğini söylemişti.

Mikael'e karşı çok iyi davranması, yanlış insanı cezalandırmaması gerektiğini kendi kendine hatırlattı.

Aracın içine girip cep telefonunu çıkardı. Şehir merkezine doğru sürerken çabucak iki telefon görüşmesi yaptı. Birinde Torkel'in orada olup olmadığından emin olmak için polis merkeziyle, diğerinde de buluşma yeri kararlaştırmak için Mikael'le konuştu. Buluşacağı yere

Mikael'den sonra varmak için arabanın süratini düşürdü, radyoyu açıp bir süre dinledi ve düşüncelerini sakinleştirdi.

Top yuvarlanıyordu.

Ceza uygulanacaktı.

"Merhaba, Torkel."

Torkel arkasını döndüğünde, danışmadaki kanepelerden birinde oturan uzun boylu adamı hemen tanıdı. Torkel tanışıklığını göstermek için başıyla onu selamladı. Gülümsemek için elinden geleni yaptı.

"Mikael seni gördüğüme sevindim. Ursula geleceğini söyledi."

"Kendisi burada mı?"

"Bilmiyorum, ama bakarım."

"Telaşa gerek yok, burada olacağımı biliyor."

Torkel tekrar başını salladı. Mikael dinç görünüyordu. Koyu renk saçlarının arasında, şakaklarındaki birkaç gri saç teli ona yakışıyordu. İkisi de aynı yaşlardaydı, ama Torkel kendini daha yaşlı ve yıpranmış hissediyordu, ama o kadar fazla yaşlanmamıştı. Mikael'in değişik dönemlerde alkol sorunuyla boğuşmuş olması dış görünüşünden belli olmuyordu. Tam tersine hiç olmadığı kadar sportif ve sağlıklı görünüyordu.

Genetik olmalı diye düşündü Torkel, ama jimnastik salonu kartını yenilemeyi düşünmeye başladı. İkisi de bir an sessizce ayakta kaldı. Torkel kesinlikle kabalık yapmıyordu, ama söyleyecek bir şey de bulamıyordu. Fazla bir ilgi de duymadığından rutin konuşmaya başvuracaktı.

"Kahve ister misin?"

Mikael olumlu yanıtlayınca, Torkel girişe doğru giderek elindeki kartı sürdü ve açılan cam kapıyı, Mikael'in geçmesi için tuttu. Ofislerin arasından geçerek yemek salonuna doğru gittiler.

"Cinayeti okudum, zor bir soruşturma olmalı."

"Evet, öyle."

Torkel konuşmadan, yolu göstermek için önde gidiyordu. Geçen yıllarda birkaç kere görüşmüşlerdi. En çok da Ursula o bölümde işe yeni başladığında. O zamanlar Torkel, Monika'yla evliydi, belki iki üç kez onları evlerine davet etmişti. Otel odası ilişkileri başlamadan önce, Torkel ile Ursula sadece meslektaştı ve ikisi de ayrı ayrı kendi çevreleriyle görüşüyordu. İlişkileri başlayalı ne kadar olmuştu? Dört yıl mıydı? Kopenhang'daki geceyi sayarsak beş yıl. Soğuk terler içindeki pişmanlıkla, bir daha asla tekrarlanmayacak, bir kerelik bir olay olarak değerlendirmişti bunu Torkel.

Şimdi durum farklıydı. Pişmanlık ve verilen sözün yerinde yeller esiyordu ve bunun yerini yazılı olmayan kurallar almıştı.

Sadece iş hayatında beraber olacaklar, asla evlerde buluşmayacak ve gelecek planları yapmayacaklardı.

Son nokta Torkel'e en zor geleniydi. Birbirlerinin yanında, rahatlamış, çıplak yatarlarken, otel odasının ötesinde, daha fazlasını dilememek imkânsız olmasa bile başlangıçta zordu. Birkaç kez sınırı geçerek anlaşmalarını bozunca, Ursula'nın gözlerinde sert bir ifade belirmiş, haftalarca birlikte olamamışlardı. Böylece Torkel dersini almıştı.

Gelecek planları yapılmayacaktı, yoksa bunun bedeli ağır olacaktı.

Şimdi, bir özelliği olmayan yemek salonunda ayakta duruyor ve gözleriyle kupadaki kahveye bakıyordu. Mikael, en yakın masaya oturmuş kapuçinosunu yudumluyordu.

Havadan sudan bir sürü şey konuşmuşlardı. Boş laflar bitince Torkel soruşturmadan söz edecekti.

Hava durumu ve rüzgâr (*Bahar gerçekten geldi),* Mikael'in işinin nasıl gittiği *(aşağı yukarı aynı dertler),* Bella'nın nasıl olduğu *(çok iyi, hukuk bölümünün son yılında),* son zamanlarda Mikael'in futbol oynayıp oynamadığı *(hayır, menisküsü var)...*

Torkel, dün sabah Mikael'in karısıyla yattığını düşünmeden edemiyordu. Kendini sahtekâr gibi görüyordu.

Canı cehenneme, bu Ursula neden onunla burada buluşmayı istemişti ki? Torkel bunun nedenini sezdi ve bu sezgisi saniyeler sonra Ursula ikisinin arkasından kayarcasına gelince doğrulanmış oldu.

"Merhaba, sevgilim. Geciktiğim için üzgünüm." Ursula, Torkel'in yanından ona en ufak bir ilgi göstermeden geçip gitti ve Mikael'e sevecen bir öpücük kondurdu. Sonra Torkel'e dönüp kısa ve ifadesiz bir bakış attı.

"Bir şeyler atıştırmaya vaktin var mı?"

Torkel tam cevap verecekken, Mikael onun imdadına yetişti.

"Danışmada oturmuş bekliyordum, Torkel ilgilendi."

"Yapacak çok işimiz var, bu yüzden yeni elemanlar almamız gerekecek. Öyle değil mi, Torkel?"

Artık doğrulanmıştı, Mikael'in varlığı, Torkel'i cezalandırmak içindi. Belki çok ince bir yöntem değildi, ama ona etkili şekilde haddini bildirmişti. Torkel cevap vermedi. Mikael oradayken çatışmaya girmenin bir anlamı yoktu. O olmasaydı da yoktu anlamı. Ursula kızgınken kazanmak olanaksızdı.

Torkel, Mikael'in elini iyice sıkmayı ihmal etmedi. Biraz gurur gösterisi yapacaktı. Kuyruğunu kıstırıp sıvışmaktan nefret ediyordu.

Ursula, Mikael'in kolunu tuttu ve yemek salonundan dışarı yürüdüler.

"Bu şehirdeki restoranları pek bilmiyorum, ama Billy yakınlarda iyi bir Yunan lokantası olduğunu söyledi."

"Bu iyi."

Birkaç adım ilerledikten sonra Mikael durdu.

"Ben neden buraya geldim?"

Ursula, soran gözlerle ona baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Aynen söylediğimi demek istiyorum. Ben neden buradayım? Ne istiyorsun?"

"Bir şey istemiyorum. Sadece Stockholm'den bir saatlik bir mesafedeyim, bu yüzden bu fırsatı kullanalım diye..."

Mikael inceleyen gözlerle Ursula'ya baktı. İkna olmamıştı.

"Sen Stockholm'e buradan daha yakın yerlerde de çalıştın ve hiç telefon etmezdin."

Ursula bir iç çekti, ama fark edilmesini engelledi.

"Çünkü az görüşüyoruz diye düşündüm. Farklı bir şey yapalım dedim. Hadi gel şimdi."

Onu kolundan tutup hafifçe çekti ve yola koyuldular. Ursula kocasına sımsıkı yanaşırken, dün doğru ve gerçek görünen düşüncesine öfkelendi. Aslında gerçekten ne istiyordu? Torkel'i kıskandırmak mı?

Onu aşağılamak mı?

Bağımsızlığını göstermek mi?

Hangisi olursa olsun, Mikael'in varlığı, görevini yerine getirmişti zaten. Torkel'in rahatsızlığı besbelliydi. Onlardan sıvışırken omuzları çöküktü.

Şimdi Ursula'nın kafasındaki soru şuydu:

Kocasıyla ilişkisi nasıl olacaktı?

Yunan lokantasında geçen bir saatten sonra, Ursula kendini tekrar Ragnar Groth'un evine dönmek zorunda hissetti. Akşam yemeği, onun sandığından da hoş geçmişti. Mikael birkaç kez Ursula'nın neden onu yanında istediğini merak ettiğini sormuştu. Onun sadece kendisiyle buluşmak istemesine inanmak zor gelmişti. Aslında çok garip bir şey değildi.

Mikael'le onun ilişkisi yıllar içinde yıpranmıştı ve bu ilişkinin kurtarılması bir mucizeydi, ama mücadele içinde bağları güçlenmişti. Partnerinin zayıflıklarını bilmek, bir ilişkiyi ya güçlendirir ya da öldürürdü. Her ikisinin de sadece ebeveyn olarak değil, kişisel eksiklikleri de vardı. Bella'ya gelince, Ursula birçok kez, farkında olmadan teknik araştırmaları ve cesetleri, yaşayan kızına tercih ettiği için acı çekmişti. Bundan, yetiştirilme tarzını, ailesini ve mantığı duyguların önüne çıkaran beynini suçlamıştı.

Apaçık zayıflıklarına rağmen, Ursula Mikael'i takdir etmekten de geri kalmıyordu.

Alkol problemi ekonomilerinin çökmesine ya da evde yaşamalarının olanaksız hale gelmesine neden olmamıştı. Çok kötü duruma düştüğünde Mikael yaralı bir hayvan gibi ortadan kayboluyordu. Her seferinde yıkılarak kendine ihanet ediyordu. Yaşamı, kendi eksikliklerine karşı uzun bir çatışmaydı.

Ursula'nm ona olan aşkının anahtarının orada olduğuna kararlılıkla inanıyordu. Hiç teslim olmuyordu; bütün hatalarına, yanlış adımlarına, çöken umutlarına rağmen, mücadele ediyordu. Ursula'dan

daha açıktı, daha güçlüydü. Düşmüş, başarısızlığa uğramış, ama kalkıp devam etmişti.

Ursula için, Bella için, ailesi için.

Ve Ursula, onun uğruna mücadele ettiği şeylere masumane bir şekilde sadıktı. Bu romantik ve mükemmel bir genç kız rüyası değildi. Ursula hiçbir zaman hayaller peşinde değildi; sadakate aşktan daha fazla önem verirdi. Birbirine omuz veren insanlar birbirlerine bağlanır, böyle bir ilişkiye layık olurlardı. İlişkide bunu bulamayan, başka yerde arardı.

Ursula öyle olduğuna inansa da, Torkel onun ilk sevgilisi değildi. Başkaları da vardı. Mikael'le ilişkilerinin başlarında, başkalarıyla onu tamamlamıştı. Başlangıçta kendisi hakkında kötü düşünmeye çalışmış, ne kadar uğraşsa da başaramamıştı. Mikael'e ihanet ettiğini kabul etmiyordu. O, evlilik dışı macerası sayesinde Mikael'in yanında kalabiliyordu. Ursula, hem Mikael'le olan duygusal karmaşıklığa hem de Torkel gibi birinin fiziksel varlığına gereksinim duyuyordu. O aynen bir pil gibi artı ve eksi iki ters uca ihtiyaç duyuyordu.

Her iki uçtan da talep ettiği bir şey vardı: sadakat.

Bu noktada Torkel ona ihanet etmişti. İki ucu birleştirerek kontak attırmaya karar vermesinin nedeni buydu. Bu çocukça bir karardı, iyice düşünülmemiş ve heyecanla alınmış bir karardı, ama yine de işe yaramıştı.

Ve akşam yemeği hoş geçmişti.

Mikael'e en kısa zamanda otele geleceğine söz vererek restorandan çıkınca ondan ayrıldı. Ama bir miktar gecikeceğini de söylemişti. Mikael elinde bir kitap olduğunu ve telaşa gerek olmadığını ifade etti.

Mikael'le karşılaştıktan sonra, Torkel'in eğrisi aşağı doğru inmeye devam etti. Groth'un evinden geri dönerken Billy telefon etmiş ve hiçbir şey bulamadıklarını söylemişti. Elbiselerde kan izinden eser yoktu, ne bir çamurlu ayakkabı, ne Roger'den ne de bir başkasından

bir iz vardı evde. Otomobilin lastikleri Pirelli marka değildi, araba garajında herhangi bir kan lekesi yoktu. Hızlı yanan sıvı bidonu, duman kokan giysiler de yoktu. Roger Eriksson ya da Peter Westin cinayetiyle bağlantılı hiçbir şey yoktu. Kesinlikle hiçbir şey.

Billy, müdürün bilgisayarını bir kere daha tarayacaktı, ama Torkel'in buradan fazla bir beklentisi yoktu.

Torkel, telefon konuşmasını bir iç çekmeyle sona erdirdi. Masanın yanına oturdu ve görünmeden, duvara bakıp olayı düşündü. Groth'u yirmi dört saat tutabilirlerdi, ama Torkel ona karşı şüphelerin artırılması için gereken delillerin elde edilebileceğini sanmıyordu. Dünyanın hiçbir savcısı, eldeki delillerle onu tutuklamazdı. Bu yüzden onu bu akşam ya da yarın öğleden sonra salıvermek arasında fark yoktu. Torkel tam kalkmak üzereyken, Vanja'nın odaya dalmasına şaşırdı. Bugün onu bir daha göreceğini sanmıyordu, çünkü bazı özel işleri olduğu için izin almıştı.

"Neden bu Sebastian'ı soruşturmaya bulaştırdın?"

Öfkeden gözleri şimşek gibi çakıyordu. Torkel yorgun bir bakışla karşıladı bu soruyu.

"Bunu yeterince açıkladığımı sanıyorum."

"Aptalca bir kararmış bu."

"Bir şey mi oldu?"

"Hayır, bir şey olmadı, ama gitmesini istiyorum, her şeyi mahvediyor."

Torkel'in telefonu çaldı. Ekranda İl Emniyet Müdürü'nün adını gördü. Torkel, gözlerinde özür dileyen bir bakışla telefona cevap verdi. Bir dakika kadar konuşup bilgi alışverişinde bulundular.

Torkel, *Expressen* gazetesinin internet sayfasında, Peter Westin'le Palmlövska Lisesi ve Roger Eriksson arasında bağlantı kurulmuş olduğunu öğrendi.

İl Emniyet Müdürü de Torkel'in, Ragnar Groth'u serbest bırakmayı düşündüğünü ve bunun nedenini, ayrıca olayın mümkün olduğu kadar kısa zamanda çözüleceğini öğrendi.

İl Emniyet Müdürü, Cinayet Masası'nın elinden geleni yaptığını da öğrenmiş oldu.

Ayrıca Torkel, Emniyet Müdürü'nün, akşam merkezden ayrılmadan önce onun dışarıda toplanan gazetecilerle konuşmasını istediğini de öğrenmişti.

İl Emniyet Müdürü'yle telefon konuşmasının sona ermesiyle, Torkel'in Vanja'yla gözgöze gelmesi, endşesinin bitmediğini gösteriyordu.

"Groth'u serbest mi bırakacağız?"

"Evet. Telefonda söylediklerimi duydun, değil mi?"

"Evet."

"Tamam o zaman."

Vanja, duyduklarını kafasında toparlamak için birkaç saniye sessiz kaldı ve bir sonuç çıkardı.

"Bu soruşturmadan ve lanet olası şehirden nefret ediyorum."

Döndü ve kapıya doğru yürüdü, ama çıkmadan önce durup Torkel'e baktı. "Ayrıca Sebastian Bergman'dan da nefret ediyorum."

Vanja, arkasından kapıyı çekip gitti. Torkel, onun boş ofislerin arasından hızlı adımlarla uzaklaşmasını seyretti. Yorgun bir halde sandalyenin arkasından ceketini aldı. Sebastian'la ilgili hızla alınan karar, gerçekten onun başına dert olmuştu.

Torkel, yarım saat kadar sonra Ragnar Groth'un serbest bırakılmasına ilişkin bütün detayları belirlemişti. Ragnar Groth saygılı ve sessizdi. Polisin incelik göstermesini ve arka kapıdan sivil bir araç ya da taksiyle onu eve ulaştırmaları talebini tekrarlamıştı. Dışarı çıkıp gazetecilere av olmak istemiyordu. Bu kadar geç bir saatte sivil araç getirmek olanağı yoktu, o yüzden Torkel taksiye telefon etti ve ayrıldılar. Groth onlarla bir daha karşılaşmamayı diledi. Torkel bu

duygunun karşılıklı olduğunu söylemeden edemedi. Torkel, taksinin kırmızı ışıkları merkezin bahçesinden kaybolana kadar orada, ayakta durdu. Yapılması gerekenin, vicdanının öncelik verebileceği bir şey olup olmadığını düşündü. İçinden çıkamadı. Gidip basınla görüşmek zorundaydı.

Basınla ilişkilerin gittikçe iyileşmesi, Torkel'in mesleğinde hiç sevmediği bir şeydi. Kamuoyunun enformasyon ihtiyacını anlayabilirdi, ama gazetecilerin hareket noktasının bu olup olmadığını ciddi olarak sorguluyordu.

Olay, okuyucuları çekmekti ve hiçbir şey seks, korku ve sansasyondan daha popüler değildi. Bu da, bilgi vermekten çok korkutmaya, beraat ettirmekten çok mahkûm etmeye yol açıyordu. Olası saldırganların kimliklerini açığa vurmanın kamuoyunun yararına olduğu değerlendirmesini yapıyordu.

Torkel, bütün açıklamalarda korkutucu bir içsellik olduğunu düşünüyordu:

Başına bir şey gelebilir.

Asla güvenlik içinde değilsin.

Suçlanan senin çocuğun olabilir.

Torkel için en zor olan buydu.

Basın, zorlu bağlamları basitleştirmiş, trajedileri bir kenara atıp insanlar arasında korku ve şüphe yaratmıştı.

Kendini içeri kapat.

Geceleri dışarı çıkma.

Kimseye güvenme.

Korku.

Piyasada satışı yüksek olan bunlardı.

Ursula iki saat kadar sonra otele döndüğünde sinirleri berbat haldeydi.

Daha da kötüleşeceği belliydi.

Groth'un evine geri döndüğünde Billy işini bitirmişti. Mutfağa oturmuşlar ve Billy aramadan ne çıktığını süratle anlatmıştı.

Hiçbir şey çıkmamıştı, kesinlikle hiçbir şey.

Ursula iç çekmişti. Başlangıçta Ragnar Groth'un evdeki düzenini beğenmişti, ama şimdi ilginç olacağını düşündüğü bulgular ortada olmayınca, onun titizliğinin soruşturma için aslında bir eksiklik olduğu kanaatine varmıştı. Groth'un hiçbir şeyi tasarlamadan ve planlamadan yapacak bir insan olmadığı anlaşılmıştı. Hiçbir şeyi baştan savma saklayacak, önemli bir delilin bulunmasını şansa bırakacak biri değildi. Eğer bir şeyi gizlediyse, o şey gizli kalacaktı.

Bir şey yoktu, kesinlikle yoktu.

Ne açık saçık bir şey, ne yasak maddeler, ne gizli aşk mektupları, ne bilgisayarda şüphe uyandıran linkler, ne Frank Clevin'le ya da başka erkeklerle cinsel ilişkisini doğrulayacak bir şey vardı. Roger Eriksson'a mesaj gönderilen telefon onun değildi. Bir tane bile ödenilmemiş fatura yoktu. Ragnar Groth, insani denmeyecek kadar mükemmeldi.

Billy, Ursula'nın düş kırıklığını paylaştı ve bilgisayarı ofise götürüp daha iyi programlarla, üçüncü kez taramak için kablolarını çıkardı.

Groth'un eşyaları arasında sadece yasak şeylerin yokluğu değil, kişisel hiçbir şeyin olmaması da dikkat çekiciydi. Samimi ya da başka türlü ilişkilere ait en ufak bir delil yoktu. Ne kendisinin, ne de onu beğenen kimsenin, akrabaların, dostların resmi, bir tane bile mektubu, kenara koyulmuş noel tebriği, davetiye yoktu. Buldukları en kişisel şey, doğal olarak mükemmel olan mezuniyet belgesiydi. Billy ve Ursula, müdürün, eğer varsa, gizli dünyasının başka yerlerde olduğuna iyice ikna olmuşlardı.

Billy'nin arabaya atlayıp durumu Torkel'e rapor etmesine karar verdiler. Ursula, en başta üst katı bir kere daha aramak için orada kaldı. Mikael'in gelmesi yüzünden, bir şeyi gözden kaçırmamış olmakta kesin kararlıydı. Ama yeni bir şey bulamadı.

Tekrar otele dönmek için bir taksi çağırdı ve doğru odasına gitti.

Mikael televizyonun karşısına oturmuş Eurosport'a bakıyordu. Ursula, sade döşeli otel odasına girer girmez bir şeylerin yanlış olduğunu hissetti. Mikael biraz hızlı hareket edip yerinden kalktı ve ona mutlu olduğunu gösteren bir gülümseme sundu. Ursula tek kelime etmeden gidip mini barı açtı. İki şişe maden suyu ve bir paket meyve suyundan başka bir şey yoktu. Çöp kutusunda hayal meyal o küçük yasak plastik şişeleri gördü. Gizlemeye bile tenezzül etmemişti. Amacı sadece sarhoş olmaktı. Bu artık fazlaydı.

Cehenneme kadar yolu vardı.

Ursula ona baktı ve öfkelenmek istedi. Aslında kendini neye inandırmıştı? Pilin, artı ve eksi uçlarının ayrı taraflarda olmasının bir nedeni vardı.

Artık görüşmeyeceklerdi...

Haraldson sarhoştu. Sık sık bu duruma düşmezdi. İçkiyi ölçülü içerdi, ama akşam yemeğinde bir şişe şarabı açıp iki saat içinde tek başına içmesi Jenny'yi şaşırtmıştı. Jenny bir şey olup olmadığını sormuş, o da iş yeri hakkında bir sürü şey gevelemişti. Ne söyleyecekti ki? Onun iş yerindeki yalanlarını Jenny bilemezdi. Axel Johansson'u özel olarak izlediğini ve bunun sonuçlarını bilmiyordu. Bilmiyordu ve hiçbir zaman da bilmeyecekti.

Bilseydi onun bir salak olduğunu düşünürdü.

Öyleydi de.

Şimdi herhangi bir sarhoş budalaydı. Kanepede oturmuş televizyon kanallarında geziniyordu. Jenny'yi uyandırmamak için televizyonun sesini kapatmıştı. Bu akşam sevişmişlerdi, ama düşünceleri başka yerlerdeydi. Bunun bir önemi yoktu, Jenny şimdi uyuyordu.

Bir plana ihtiyacı vardı. Bugün Hanser'den büyük bir darbe yemişti. Roger Eriksson'un katilini ele geçirmesi olasılığı gittikçe azalıyordu. Hanser, soruşturmaya bulaşmamasını söylemişti. Ancak

Axel Johansson'un katil olma olasılığı hâlâ vardı. Haraldson'un anladığı kadarıyla, Cinayet Masası'nın elinde başka bir şüpheli vardı. O da öldürülen çocuğun okulundaki müdürdü. Axel Johansson hiçbir şekilde devre dışı bırakılmamış, ama ona öncelik de tanınmamıştı.

Haraldson, Axel Johansson'a nasıl ulaşılabileceği konusundaki materyali eve getirmediği için kendine kızdı. İçki içmiş olmasına da öfkelendi, çünkü içmemiş olsa merkeze gidip materyalleri şimdi alabilirdi. Taksiyle gidip gelmek sadece pahalı ve düşüncesiz bir girişim değildi, aynı zamanda Haraldson hangi koşullarda olursa olsun, meslektaşlarına içkili görünmek istemiyordu. Yarın planını yaptığında getirecekti materyalleri.

Haraldson, Emniyet Cinayet Masası'nın Johansson'un eski kız arkadaşıyla görüştüğünü biliyordu. Onun söylediklerini öğrenmek istiyordu. Ona telefon etmek ya da onu bulup sorgulamak bir alternatif değildi. Bunu yaparsa ve bu bir şekilde Hanser'in kulağına giderse daha kötü bir duruma düşerdi. Hanser çok açık bir dille, Haraldson'un Roger Eriksson cinayetine müdahale etmesi halinde onu soruşturmayı engellemekten tutuklayacağını dile getirmişti. Bir şakaydı bu elbette, daha doğrusu bir uyarıydı. Bu bir güç gösterisiydi ve Haraldson bir kereliğine ufak bir hata yaptığı için onu köşeye sıkıştırmaktan ibaretti. Lanet olası Hanser, fırsatı hiç kaçırmamıştı...

Haraldson derin bir nefes aldı ve olaya odaklandı.

Zamanını ve enerjisini Hanser'i öfkelendirmeye harcamayacaktı. Bir plana göre hareket edecekti. Öyle bir plan ki, tersine Hanser'i köşeye sıkıştıracak, ona kimin daha iyi polis olduğunu gösterecekti. Axel Johansson'un eski kız arkadaşıyla temasa geçmek söz konusu değildi, ama söylendiği gibi Emniyet Cinayet Masası onunla görüşmüştü ve artık Haraldson'un elinde soruşturmayla bağlantılı bir bilgi yoktu, bunlar diğerlerindeydi.

Haraldson cep telefonunu aldı, listeden bir numarayı buldu ve düğmeye bastı. Saat gece yarısına gelmişti, ama bir iki sinyal sesinden sonra yanıt aldı.

Aradığı kişi Radjan Micic'di. Merkezde uzun süre çalışmanın yararlarından biri buydu. Arkadaş edinebilmişti. Bazen daha ufak görevlerde çalışan arkadaşlar, yardım istendiğinde elini uzatabiliyordu.

Bunda garip bir şey yoktu, yasa dışı bir şey değildi.

Gerçeği ortaya çıkarmak için bir yardım eliydi sadece. Birisi bir rapor yazarken diğerinin yuvaya gidip çocuğu alması ya da cuma günü öğleden sonra arabayla tekelden içki alışverişi yapması gibi ufak tefek yardımlardandı. Gerek duyulduğunda karşılıklı hizmetler, küçük yardımlaşmalar, bütün taraflar için hayatı daha kolaylaştırıyordu.

Hanser, Axel Johansson'da odaklaşma konusunda sorumluluğu aldığında Radjan'ı görevlendirdi. Ortadan kaybolan okul hademesiyle ilgili bütün materyal elinin altındaydı. Görüşmeleri iki dakika kadar sürdü. Radjan, Västerås polis merkezinde, Haraldson kadar uzun çalışmıştı. Her şeyi anladı ve yardıma hazırdı. Hademenin eski kız arkadaşının sorgusunu yazıcıdan çıkaracak ve yarın sorgu metni, Haraldson'un masasının üzerinde olacaktı. Radjan gerçekten iyi bir meslektaştı.

Haraldson, memnun bir gülümsemeyle telefonu kapattığında Jenny'nin uykulu halde kapıda durduğunu fark etti.

"Kiminle konuştun?"

"Radjan'la."

"Bu saatte mi?"

"Evet."

Jenny kanepede onun yanına oturdu ve ayaklarını altına aldı.

"Sen ne yapıyorsun?"

"Televizyon izliyorum."

"Ne izliyorsun?"

"Hiçbir şey."

Jenny bir kolunu koltuğun kenarına ve diğerini onun başına koydu. Onun saçlarını okşarken, aynı zamanda başını kendi omuzuna doğru eğdi.

"Bir şey olduğunu anladım, hadi anlat bana."

Haraldson gözlerini yumdu. Biraz başı dönüyordu. İşini, Hanser'i, her şeyi hiç yakınmadan ve dalga geçmeden, gerçekten anlatma isteği hissetti. Yaşamın elinden kayıp gideceğinden, on yıl sonrasında kim olduğunu, ne yaptığını düşünmekten korkuyordu. Gelecek onu korkutuyordu. Asla çocukları olmayacağından korktuğunu anlatmak istiyordu. İlişkileri bunlara dayanabilir miydi? Jenny onu terk eder miydi? Jenny'yi sevdiğini söylemek istiyordu. Bunu çok çok seyrek söylerdi. Çok şey anlatmak istiyordu, ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Başını sallayarak yumulu gözlerle kendini Jenny'nin masaj yapan eline bıraktı.

"Gel yatalım şimdi," diyen Jenny, öne doğru eğilip onu yanağından öptü. Haraldson ne kadar yorgun olduğunu hissetti. Yorgun ve sarhoş!

Gidip yan yana yattılar, Jenny ona sarıldı. Boynunda onun sakin nefesini hissetti. Epeydir böyle bir yakınlık yaşamamışlardı. Günlük ilişkide sevişmenin yeri vardı, ama yakınlık...Uyku basarken, bu duyguyu ne kadar özlediğini hissetti.

Suçlular kaçar.

Son berrak düşüncesi buydu.

Bu düşünceden, bir suçlu motifi çıkıyordu. Aklında bu vardı, ama beyinde alkolün yarattığı bulanıklık, daha fazlasını düşünmesini engellediği için derin ve rüyasız bir uykuya daldı Thomas Haraldson.

Gece yarısından biraz önce, Torkel basın konferansından çıktı. Cinayetler arasında bir bağlantı olup olmadığı yolundaki soruları yanıtlamadı. Cinayetlerle ilgili olarak Palmlövska Lisesi'nden kimseyi gözaltına alıp almadıkları sorusunu duymazlıktan geldi, ama yine de soruşturmanın sağlam adımlarla ilerlediğini ve her şeyin yakında çözüme ulaşacağı umudunu taşıdığını ifade etti.

Hızlı adımlarla otele yürüdü. Karnı müthiş aç olduğundan, oradaki ufak lokantanın mutfağının açık olmasını diledi. Otele varınca, kötü bir gün geçirenin sadece kendisi olmadığını anladı. Barda, önünde bir içkiyle Mikael oturuyordu. Torkel farkına varılmadan tüymeye çalışırken Mikael onu gördü.

"Torkel!"

Torkel durdu ve elini mesafeli bir şekilde salladı.

"Merhaba, Mikael."

"Benimle bir içki içmez misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Yapmam gereken işler var."

Torkel gülümseyerek onu geri çevirmeye çalıştı ve kabalaşmadan kendisiyle oturmanın cazip olmadığını hissettirmek istedi. Faydası olmadı. Mikael bar sandalyesinden inerek Torkel'e yaklaştı. Daha yanına varmadan, onun sarhoş olduğunu düşündü Torkel. İyice yaklaşınca Mikael'in nefesinin viski ve tatlı bir alkol koktuğunu hissetti. Mikael sadece çok yakınında durmuyor, ayrıca yüksek sesle konuşuyordu.

"Torkel, başarısız oldum, rezil oldum."

"Görüyorum."

"Onunla biraz konuşsan."

"Faydası olacağını sanmıyorum. İkinizin arasında çözülmesi gerek..."

"Ama seni beğeniyor, seni dinler."

"Mikael, bence gidip yatmalısın."

"Birer içki alsak, sadece bir tane. Olmaz mı?"

Torkel kararlılıkla başını salladı, aynı zamanda bu durumdan nasıl sıyrılacağım düşündü. Mikael'le yakınlaşmak gibi bir niyeti yoktu. Zaten kendini berbat hissediyordu ve bu adamı daha yakından tanımak düşüncesi korkutucu geliyordu. Ursula'nın kurallarının ağırlığını hatırladı.

İlişki hep iş hayatı süresince olacaktı, evlerde buluşma yoktu.

Evde buluşmadan daha kötü olmuştu bu durum. Ancak kuralları çiğneyen Ursula'ydı. Şimdi ona doğru eğilen ve duygularını paylaşmak isteyen kocasını buraya o getirtmişti.

"Kahretsin, ne hata yaptım. Onu seviyorum, anlıyor musun? Ama çok karmaşık biri, sen onunla çalışıyorsun. Biliyorsun ne olduğunu, değil mi?"

Torkel tepki vermeye karar verdi. Onu Ursula'nın odasına götürüp bırakacaktı. Yapılacak tek şey buydu. Mikael'i kolunun altından tutarak dostça ama kararlılıkla bardan çekip çıkarmaya çalıştı.

"Gel hadi, yukarı çıkmana yardım edeyim."

Mikael itaat etti. Asansör zaten zemin kata inmişti, bu yüzden danışmada çalışan kızın bakışlarından süratle uzaklaşmış oldular. Torkel dördüncü kat düğmesine bastı. Ursula'nın oda numarasını nereden bildiğini soracağından endişelendi, ama endişesi çabuk geçti. Onlar iş arkadaşıydı, elbette birbirlerinin oda numaralarını bileceklerdi. Mikael ona baktı.

"Sen iyi birisin, Ursula senin hakkında çok iyi şeyler söylüyor."

"Bunu duymak hoş."

"Telefon etmesi garipti zaten. Sen iyi bilirsin, Ursula çalışıyorsa çalışıyordur. Kuralları olan biri. İşteyse işte dir. O zaman ondan ses çıkmaz. Hep böyle olmuştur. Ben de bu durumu kabullendim."

Mikael derin bir nefes aldı, Torkel bir şey söylemedi.

"Dün telefon etti ve mümkün olduğu kadar çabuk gelmemi istedi. Anlıyor musun?"

Torkel'in yaşadığı en uzun asansör yolculuklarından birine dönüştü bu. Daha ikinci kata gelmişlerdi. Acaba Mikael'i barda bırakıp oradan çekip gitmek daha mı iyi olurdu?

"Bilmelisin ki ilişkimiz çok zorlaştı. Bana söylemek istediği bu ilişkinin bittiği oldu. Kararını vermiş zaten, o zaman beni buraya çağırmak ne anlama geliyor? Daha önce böyle bir şey olmadı."

"Bilmiyorum, Mikael. En iyisi bunu Ursula'yla konuşman."

"O böyle bir insan, bir şeye karar verdi mi bitti. Hemen yerine getirilmesi gerekiyor. Ben neye inanacağım?"

"Onun senden boşanmak istediğini düşünemiyorum."

Nihayet dördüncü kata gelmişlerdi. Torkel hızla cam kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Mikael asansörde kaldı.

"Belki istemiyor, ama ben öyle algıladım. Bir şey söylemedi, benimle yemek yedi, beni odada bıraktı. Benim neden buraya gelmemi istediğini sordum. Sadece görüşmek istediğini söyledi, ama bu doğru değil."

"Gel şimdi." Torkel, zorlukla asansörden çıkan Mikael'i eliyle de çağırdı. Birlikte koridorda yürümeye başladılar.

"Odadaki mini bardan bir şişe aldım, gergindim. Beni terk edeceğinden tamamen emindim."

Torkel yanıtlamadı. Ne söyleyecekti? Mikael bozuk plak gibi aynı şeyleri tekrarlıyordu. Odaya vardıklarında Torkel kapıyı çaldı.

"İçeride olduğunu sanmıyorum. Dışarı çıktı, beni burada görmekten hoşlanmıyor, ama anahtarım var." Mikael ceplerini aradı, sonunda beyaz anahtar kartını bulup Torkel'e verdi. Torkel bir an için Mikael'le göz göze gelince gözlerindeki yaşları gördü. "Ayrılmak istemiyorsa, o zaman neden benim buraya gelmemi istedi ki?"

"Bilmiyorum, gerçekten bir fikrim yok," diye yalan söyledi Torkel. Kapıyı açtı, içerisi içki ve Ursula'nın kullandığı parfüm kokuyordu. Bu Torkel'in bilmediği bir kombinasyondu. İçeri girdiler ve Mikael, bir köşedeki iki sandalyeden birine oturdu. Pişman görünüyordu.

"Lanet olsun, yanlış yaptım."

Torkel bu kırılganlığı koltuktan seyretti ve ona acıdı. Mikael masumdu, Ursula ile kendisi suçluydu. Torkel gitmek istedi, ama aynı zamanda adımları geri gidiyordu. Bir an için her şeyi anlatmak istedi.

Mikael'in sarhoş bir halde, Västerås'taki bir otel odasının köşesinde oturmasının nedenini açıklamak istedi.

Bunun Torkel'in hatası olduğunu, Mikael'in değil, onun cezalandırılması gerektiğini...

Kapının girişinde birdenbire Ursula göründü. Hiçbir şey söylemedi. Tıpkı Torkel gibi hissederek söylemek istediği, söylenmesi ve yapılması gereken bir yığın şey olduğunu, ama durumun buna uygun olmadığını düşündü. Suskunluk şimdi çalabileceği tek melodiydi.

Torkel başıyla kısa bir selam verip çekti gitti.

Torkel'in binayı terk etmesinin üzerinden bir saatten az bir süre geçtiğini bilmeden, Billy, gözetleme kameralarının görüntülerine baktığı ve neredeyse içinde yaşadığı küçük odada, ayaklarını masaya uzattı. Yıprandığı uzun bir günden sonra, kanındaki şekerin yükselmesi için çikolata yiyordu. Gözlerini kısa bir süre kapatıp boş ve karanlık odadan gelen sesleri duymak istedi. Havalandırıcıların yumuşak sesleri dışında, Stellar Phoenix Windows Data Recovery programının Ragnar Groth'un sabit diskiyle mücadele sesi duyuluyordu. Program, çöpe atılan dosyaları arıyordu ve sabit diskin sinirli dönüşü hâlâ çalıştığının göstergesiydi.

Billy bir yerlerde bir şeyler olduğunu biliyordu. Her zaman böyle olmuştu. Sorun, doğru yerde arayıp aramadığıydı. Bilgisayarlar, tahmin edilenden çok daha fazla şeyi gizleyebilirdi ve bu yüzden aramayı sürdürüyordu. Birçok insan, sabit diskin içinde, dosyalar silindikten sonra bile, ne kadar fazla bilgi olduğundan habersizdi.

Sabit diski yöneten sistem, sil düğmesine basınca sadece silinmesi istenen bilgiyi ortadan kaldırır, ama sabit diskin içinde o bilgi dururdu. Groth'un bilgisayarınca gelince, Billy biraz kuşkuyla başladı. Zaten iki kere etkinliği fazla yüksek olmayan programlarla taramış ve ilginç bir şey bulamamıştı. Ragnar'ın sabit diskin içini tamamen silen güçlü logaritmalar kullandığına dair bir işaret de yoktu. Tam tersine, Billy çöpe atılmış bir yığın belge ve e-postayı bir yerde toplamıştı. Maalesef bunların içinde, soruşturma için ilginç olabilecek hiçbir şey yoktu.

Billy şöyle bir gerindi; sabit diskin taranması on beş yirmi dakika alacaktı. Başka bir çalışmaya başlamak için kısa, oturup beklemek içinse uzun bir süreydi. Kan dolaşımını artırmak için odanın içinde bir tur attı ve bir an zemin kata inerek makinadan bir çikolata daha almayı düşündü. Sonuçta bundan vazgeçti; zaten fazla şeker tüketiyordu ve bir çikolata daha alırsa birkaç saat içinde yenisini isteyeceğini biliyordu. Gözü, masadaki diğer ekranlardan birine takıldı. Roger hayattayken kaydedilen son görüntünün içinden bir kare ekranda donmuş halde duruyordu. Roger, motel yönüne doğru azıcık dönmüş haldeydi. Billy klavyeyi aldı ve teker teker bütün kareleri ekrana getirmeye başladı. Çocuğun son adımını düşük hızda izledi. Kareden son kaybolan, tenis ayakkabılı sağ bacağı oldu. Arkadan boş bir karenin bir köşesinde zor fark edilen bir otomobil görünüyordu. Roger bu aracın arkasına geçtikten sonra görüntüden kaybolup gitmişti.

Billy'nin aklına bir şey geldi. Billy sürekli olarak Roger'in bu noktadan sonra yoluna devam ettiğini, bu yüzden de yeni bir gözetleme kamerasının kayıtlarına düşeceğini hesaplamıştı. Ancak Roger biriyle karşılaşıp bir yerlerde bir şeyle meşgul olduktan sonra geri dönüp yoluna devam etmiş olabilirdi. Bu hiç de olmayacak bir şey değildi, incelemeye değerdi ve bir çikolata daha yemekten faydalıydı. Billy dimdik oturdu ve başladı. Roger'in göründüğü son kareyi buldu. Oynatma hızını dört kata çıkararak görüntünün daha süratle oynamasını sağladı. Billy boş sokak manzarasına dikkatle bakıyordu. Zaman kodları bir, iki, üç diye ilerliyordu. Billy zamandan

tasarruf etmek için karelerin ilerleme hızını sekiz katına çıkardı. On üç dakika sonra Billy aradığı yere ulaşmıştı. Karedeki o araç çekip gitmiş ve sokak bomboş kalmıştı. Billy bu kez on altı kat hızla devam ediyordu. Az sonra iki kişi göründü, ama kareler normalden on altı kat hızlı ilerlediği için komik bir görüntü çıkmıştı. Billy kareyi sabitledi ve bu iki kişiyi görene kadar geri sardı. Roger'e göre, karşı istikamete gidenler köpekli yaşlı bir çiftti. Köpeği gezdirmekten başka bir şey yaptıklarına dair bir belirti yoktu. Billy, zaman kodunu yazdı ve Hanser'den bu çifti bulmasını istemeye karar verdi. En azından yaşlı çiftin bir şeyler görüp görmediklerini öğrenmek istiyordu. Billy film bandını ileriye doğru sararken, dakikalar geçti, ama bir şey göremedi, Roger bir daha ortaya çıkmadı.

Billy arkaya yaslandı ve aniden aklına bir şey geldi. Şu otomobil neyin nesiydi? Roger geçtikten on üç dakika kadar sonra giden araç ne zaman gelmişti? Billy iki tuşla Roger'in göründüğü sahnelere yeniden geri döndü. Aracın yolda, park halindeki hareketsiz bir obje olduğundan yola çıkmışlardı. Ama aynı otomobil on üç dakika sonra biri tarafından götürülmüştü. Billy geri sarmaya başladı ve aracın Roger'in ortaya çıkışından sadece altı dakika önce göründüğünü fark etti. Aracın, on dokuz dakika gibi kısa bir süre için, tam Roger'in bitişiğinde park etmiş olduğu bilgisiyle, Billy'nin bütün yorgunluğu kayboldu. Billy önündeki delillerin yorumlanmasında sınırlı davranmış olduğu için, birden kendini salak gibi hissetti. Başkalarına kapıyı açık tutmadan, belirli bir şablona takılıp kalmıştı. Şu ana kadar Roger bir kameradan diğerine atlıyor ve bu böyle sürüp gidiyordu. Billy de bunun peşinden gidip bir sonraki kameradaki görüntüde arıyordu.

Billy başka olasılıklara kapıyı aralayınca, başka senaryoların da olabileceğini fark etti. Araç belki park edilmiş ve boş değildi. Roger oradan geçmeden önce aracı oraya parkeden kişi belki hep içindeydi. Billy aracın sadece sol arka tarafını görmüştü ve içinden kimsenin çıkıp çıkmadığına karar vermek olanaksızdı, ama yine de geriye, Roger'in karesine dönüp görüntüyü başlattı. Kendine, bunu ilk kez önkoşulsuz seyrettiği düşüncesini telkin etti.

Roger sol tarafta görünüyordu; birkaç adım gittikten sonra caddeyi geçti. Billy görüntüyü durdurdu ve kare kare geri gitti. İşte! Roger aniden, sanki dikkatini çeken soldaki birine başını çevirdi. Sonra caddeyi geçmeye başladı. Billy videoyu tekrar başlattı. İlerideki bir tünel görünümü içindeki sahneyi, Roger'in aracın arkasından geçerek kapıyı açıp ön koltuğa oturduğu şeklinde de yorumlayabilirdi Billy.

Billy derin bir nefes aldı. Acele bir sonuca varmadan önce, kareye ve oradaki araca odaklanarak iyice kontrol etmeliydi. Koyu mavi ya da siyah bir Volvo'ya benziyordu. Yeni bir araç değildi, belki 2002-2006 yıllarına ait bir modeldi. Bunu daha iyi kontrol etmek zorundaydı. Ancak kesin olarak dört kapılı bir Volvo'ydu bu. Billy araca odaklanarak kare kare izlemeye başladı. Araçtan başka hiçbir şeye bakmıyordu. Roger ortadan kaybolduktan sonra 57 saniye ve 6 kare içinde, daha önce görmediği bir şeyi keşfetti Billy. Birinin kapıyı çarpmasından dolayı araçta çok hafif bir sallanma oldu. Bu, tam belirgin değildi, yanlış olabilirdi. Hızla kontrol edilebilirdi.

Billy bu kısmı hareketleri stabilize eden basit bir programa yükledi. Sabit gözetleme kamerasının titreme yapmayacağı düşünülürse görüntüdeki objenin herhangi bir hareketi ortaya çıkacaktı. Billy, arka tekerleğin üzerindeki çamurluğun metal kenarında birkaç hareket noktasını hemen fark etti. 00.57.06 ayarında, titreme noktaları arasında birkaç milimetre fark ediyor ve sonra çıkış noktasında daha düşük bir yerde stabilize oluyordu. Birisi aracın kapısını açıp içine girdikten sonra sertçe kapıyı kapatmıştı. Daha düşük noktaların stabilize olması, aracın ağırlığının birden artmasının bir göstergesiydi. Birisi içeri girip oturmuştu. Bu Roger olmalıydı.

Billy saate baktı, neredeyse yarım olmuştu. Torkel'e telefon etmek için asla geç bir saat değildi. Eğer telefon etmezse, Torkel rahatsız olurdu. Telefonu alıp bir tuşa bastı. Yanıt beklerken, ekrandaki resme bakıyordu. Bu yeni olaylar zinciri, bişeylere açıklık getirecekti.

Roger, daha fazla ilerleyemediği için diğer kameralarda yoktu.

O, koyu renk bir Volvo'nun içindeydi.

Muhtemelen ölümüne doğru ilerliyordu.

Lena Eriksson, Billy'nin yedi saat kadar önce oturduğu sandalyede oturuyor ve şaşkın şaşkın etrafına bakıyordu. İki büyük bilgisayar ekranının önündeki klavyeyle meşgul olan genç erkek polisin dışında, küçük odadakilerin çoğu onu daha önceden tanıyordu.

Bu kadar çok polisin olmasının bir tek nedeni olabilirdi:

Bir şey olmuştu, hem de önemli bir şey.

Kapısı çalındığı anda, sonra daha da güçlenen bu duyguya kapılmıştı. Arka arkaya uzun zil sesinden sonra yataktan kalkıp kapıyı açtığında saat 06.45'ti. Birkaç gün evvel evine gelen kadın polis yeniden kendini tanıtmış, hızlı ve heyecanlı konuşmuştu.

Lena'nın yardımına ihtiyaçları vardı.

Sabah erken saatte, polisin kısık ama ciddi ses tonu, Lena'yı götürmedeki acelesi, perişan uykusuzluk ve korkuyla birleşince Lena bütün bedeninin endişeli bir enerjiyle dolduğunu hissetti.

Sabahın puslu gri havasında Lena'yı götürürken, tek kelime bile konuşmamışlardı. Aracı, Lena'nın varlığından bile haberi olmayan, polis merkezinin altındaki garaja park etmişlerdi. Birkaç beton merdivenden çıkarak çelik bir kapıdan içeri girdiler. Polis hızlı adımlarla birkaç uzun koridoru geçti. Yolda, vardiya değiştirdikten sonra dışarı çıkacak olan birkaç resmi polisle karşılaştılar. Bir şeye gülüyorlardı, ama neşelendikleri yer uygun düşmüyordu. Her şey çok hızlı olmuştu; Lena'nın dikkatini tek bir resimde toplaması zordu. Bir dizi farklı resim ortaya çıkmıştı: gülüşmeler, sağa sola

kıvrılan koridorlar, gidip gelen polisler ve son bir dönemeçten sonra hedefe varmışlardı. Bir miktar insan toplanmış, onu bekliyordu. Selam verdiler, ama Lena onların ne dediğini duymadı bile. Sadece buradan dışarıya çıkışta yolunu bulamayacağını düşündü. Amirleri gibi görünen ve kendisiyle Leo Lundin hakkında hiç bitmeyeceğini sandığı görüşmeyi yapan polis, dostça omuzuna dokundu.

"Geldiğiniz için teşekkürker. Size bir şey göstermek istiyoruz."

Ufak odayı açıp onu buyur ettiler. İnsan tutuklanınca böyle hissediyor galiba, diye düşündü Lena.

Her biri teker teker selam verdi ve kendini tanıttı.

Lena derin bir nefes aldı. Polislerden birisi ona bir sandalye çekip verdi ve içlerindeki en genç ve uzun boylu polis, Lena'nın önündeki masada duran klavyenin tuşlarına basmaya başladı.

"Konuşacaklarımızın bu odada kalması çok önemli."

Daha yaşlı olan amirleriydi bu. Torsten miydi neydi adı? Lena başıyla onayladı ve amir devam etti:

"Roger'in bir arabaya alındığını sanıyoruz. Bu arabayı tanıyıp tanımadığınızı öğrenmek istiyoruz."

Lena'nın yüzü solgunlaştı. "Resmi var mı sizde?"

"Maalesef fazla bir şey yok. Doğru söylemek gerekirse, çok az. Hazır mısınız?"

Daha yaşlı olan polis, bigisayarın başındaki gence başıyla işaret verdi. O da, klavyenin bir tuşuna basınca, aniden boş bir asfalt sokak resmi ekranı kapladı. Yolun bir kenarında çimen bir alan, küçük bir ev ve yukarıda muhtemelen sokak lambasından yansıma görünüyordu.

"Neye bakacağım?" diye şaşkınlıkla sordu Lena.

Resmin aşağı sol köşesini gösteren genç polis, "Oraya," diye yanıtladı. Koyu renkli bir otomobilin arka çamurluğu görünüyordu. Bunu nereden tanıyacaktı ki?

"Bu, 2002-2004 modeli bir Volvo S60," diye devam etti genç adam.

"Bu bana bir şey hatırlatmıyor."

Lena dikkatle arabaya baktı ve hareket edip gözden kaybolmadan önce, arabanın sinyal lambalarının yandığını gördü.

"Hepsi bu kadar mıydı?"

"Maalesef. Tekrar bakmak ister misiniz?"

Lena başıyla onayladı. Genç polis hızla birkaç tuşa bastı ve görüntü geri atlayarak yeniden başladı. Lena dikkatle baktı ve hararetle bir şey bulmaya çalıştı. Ancak sabit bir resmin küçük bir bölümüydü görünen. Lena heyecanla başka bir şey olabileceğini bekledi, ama görünen aynı boş sokak, aynı araçtı.

"Tanıyamadım aracı."

Beklenen buydu zaten.

"Koyu renk Volvo'su olan birini tanıyor musunuz?"

"Belki, bu sıradan bir araba sanıyorum, ama bilmiyorum... Hatırladığım kadarıyla tanımıyorum."

"Roger'i böyle bir arabayla eve getiren oldu mu hiç?"

"Hayır."

Sessizlik oldu. Lena, polislerdeki heyecan ve beklentinin yerini, hayal kırıklığının aldığını hissetti.

Vanja'ya dönerek, "Bu nereden geldi?" diye sordu.

"Bir gözetleme kamerasından."

"Nereye koymuşlar?"

"Bunu maalesef söyleyemeyiz."

Onun sessiz kalacağına güvenmiyorlardı. Bu yüzden söylemeyi düşünmediler. Sözü tekrar amirlerinin almasının nedeni, ona yeni bir hatırlatma yapmaktı.

"Burada konuşulanların dışarı sızması soruşturmayı zora sokar. Umarım ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Bir şey anlatmayacağım."

Lena ekranlara ve boş sokak resmine baktı.

"Bu kayıtta Roger var mı?"

Billy, zayıf bir onay işareti veren Torkel'e baktı.

"Evet."

"Onu görebilir miyim?"

Billy bir kez daha Torkel'le bakıştı, onayı alınca, klavyeye doğru eğildi, kaydı geri aldı ve oynat düğmesine bastı. Birkaç saniye sonra Roger sağ kenarda göründü. Lena öne eğildi, bir şeyi kaçırma korkusuyla, gözlerini kırpmadan bakıyordu.

Oğlu hayattaydı.

Hızlı, rahat adımlarla oraya gitmişti. İyi idman yapıyor, vücuduna bakıyor ve bundan gurur duyuyordu. Şimdi morgdaki çelik bir kapının arkasında, cansız ve soğuk bir halde yatıyordu. Lena'nın gözleri yaşlandı, ama yine de gözlerini kırpmadı.

Oğlu yaşıyordu.

Hızla başını sola çevirdi ve caddeyi geçti ve arabanın arkasında ortadan kayboldu.

Resimden uzaktaydı, annesinden uzaktaydı.

Yoktu artık.

Çok çabuk olmuştu.

Lena, ekrana dokunma isteğine karşı mücadele etti. Odada herkes sessiz ve hareketsizdi. Genç polis ona yaklaşarak, "Yeniden görmek ister misiniz?" dedi.

Lena başını salladı ve yutkundu. Sesinin bunu kaldırmasını umdu.

"Hayır, teşekkür ederim..."

Amir ona yaklaştı ve elini omuzuna koyarak, "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Sizi eve göndereceğiz," dedi.

Bu sözlerle toplantı sona erdi ve Lena kendisini yeniden Vanja'nın arkasında buldu. Şimdi artık hızlı yürümüyorlardı, en azından Vanja yürümüyordu.

Lena için durum farklıydı. Endişesi hafiflemiş, onun yerini, bazı şeyleri kavramış olmanın öfkesi, doğrulanmanın enerjisi almıştı.

Volvo S60

2002-2004 modeli.

Kimde böyle bir araba olduğunu biliyordu.

Çalışma masasında oturan resmi bir polisin önüne geldiler. Vanja bir şeyler söyledi ve polis kalkıp ceketini aldı. Lena başını salladı, Vanja'nın ne söylediğini tahmin ediyordu.

"Gerek yok, bana sadece çıkışı gösterin. Şehirde işlerim var."

"Emin misiniz? Bizim için hiç sorun değil."

"Eminim. Yine de teşekkürler."

Lena, Vanja'yla el sıkıştı. Polis memuru ceketini yeniden astı ve onu koridorun sonundaki çıkış kapısına doğru götürdü.

Şehirde işleri vardı.

En azından bir işi vardı.

Vanja, konferans odasındaki meslektaşlarının yanına gitti. Dışarıdan, Torkel'in yumrukları sıkılı halde, umutsuzluğa kapılmış olduğunu fark etti. Vanja keyifli olsaydı, Torkel'in Sebastian ve Billy'nin oturduğu masanın etrafında dolanmasının çok komik olduğunu düşünebilirdi. Kapıyı açıp girince Sebastian sustu, Vanja da bakışlarını ondan uzak tuttu.

Bu öfkenin mantıklı bir yanı yoktu. Aslında, Sebastian'ı davet edip onu Vanja'ya devreden Valdemar fazla abuk sabuk konuşarak geceyi mahvetmişti. Onu fazla önemsemiş ve olduğundan daha fazla değer vermişti. Bunların hepsini Valdemar yapmıştı. Ancak

Sebastian orada duyduklarını sonuna kadar kullanacaktı; Vanja bunu hissetmişti.

Vanja bundan nefret ediyordu.

Kapının kenarında ayakta durarak kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde bekliyordu. Torkel ona baktı ve yorgun olduğunu gördü. Kahretsin, herkes yorgundu, yıpranmıştı ve suratsızdı.

Sebastian başını salladı ve devam etti.

"Orada bir kamera olduğunu bildiğinden geriye doğru sürdüyse, aşırı derecede iyi plan yapan biriymiş. O zaman bizimle oynadı demektir. Doğru otomobili bulursak, buradan da bir şey çıkmaz."

Vanja isteksizce onayladı. Doğru bir değerlendirme gibi görünüyordu.

"Kameradan haberi olduğu kesin değil," diye cevaplandırdı Billy.

"Kamera sadece çıkmaz sokak olan girişin bir tarafını alıyor, şuraya girmiş olabilir..."

Billy kalktı, duvardaki haritanın yanına gitti ve muhtemel bir senaryoyu göstermek için kalemin ucunu dayayarak yarım kalan cümlesini tamamladı.

"Geri dönmek yerine geri geri sürmüş olabilir."

Torkel gezinmeyi bırakıp,Billy'ye ve haritaya baktı.

"Orada kamera olduğunu bilmeseydi... İki metre daha geriye park ederdi ve biz de kim olduğunu görürdük.

"Evet."

Torkel kulaklarına inanamıyormuş gibi görünüyordu.

"İki metre! Bu canı cehenneme olayı çözemememizin nedeni şu iki metre mi?

"Neden bu lanet olası işi bir türlü alıp götüremiyoruz?"

Billy omuzlarını silkti. Son zamanlarda Torkel'in gerginliklerine alışmaya başlamıştı. Eğer Torkel'in kendisinin yaptığı ya da

gözden kaçırdığı bir şey olsaydı herhalde farklı davranırdı, ama bunun onunla bir ilgisi yoktu, bundan emindi. Bu işin Ursula'yla ilgisi vardı. Ursula tam o sırada, elinde kahve kupası ve büfeden alınmış çörek poşetiyle kapıyı itip içeri girdi.

"Geciktiğim için kusura bakmayın."

Ursula, elindekileri masaya koyup bir sandalye çekti.

"Mikael nasıl?"

Sorunun Billy'den geldiğini sandı. Torkel'in sesi daha yumuşak, merhametli değil miydi?

"Gitti."

"Dün akşam gelmemiş miydi?"

"Evet."

"Şimşek gibi hızlı bir ziyaret miydi yani?"

"Evet."

Torkel, Ursula'nın ses tonundan, eğer Ursula daha sonra kendisi söylemezse, ki bu pek olasılı değildi, Mikael'in ziyaretini ona soran en son kişinin kendisi olacağını anladı. Ursula'nın, odadakilere bakarken, poşetten peynirli bir sandviç ve ayran çıkarışını seyrediyordu Torkel.

"Neler kaçırdım?

"Sonra özetlerim. Devam ediyoruz."

Torkel, kâğıtlarının başına dönen Billy'ye el salladı.

"Fazla sevinemeyeceksin. Trafik kayıtlarını gözden geçirdim. Västerås'ta 2002-2004 modeli Volvo S6'nın siyah, koyu mavi ya da koyu gri rengindeki versiyonlarından 216 adet var. Eğer Enköping, Sala, Eskilstuna gibi çevredeki belediyeleri de katarsak, bu sayı 500'e çıkar."

Torkel'in cevap verecek hali yoktu, sadece yumruklarını biraz daha sıktı.

Sebastian, Billy'ye baktı.

"Bunların kaç tanesinin Palmlövska Lisesi'yle bağlantısı var? Velilerin ve çalışanların kayıtlarını gözden geçirsek?"

Billy, Sebastian'a baktı.

"Yapamayız, bunu ancak teker teker ele alabiliriz. Bu da zaman alır."

"Bence başlayalım. Bugüne kadar her şey bizi bu lanet olası okula yönlendirdi."

Billy, Sebastian'ın önerisini benimsedi, ama grupta çalışmalara Sebastian'ın katılmasından öfkelenenler olduğunu anlamak için davranış biçimleri uzmanı olmak gerekmiyordu. Torkel kendi yorumunu yapmadan, Billy bu plan üzerinde görüş bildirmek istemedi.

"Bu iyi bir fikir. Ancak ben her kayda ve her kameraya yeniden bakılmasını, bu lanet olası aracı bulmamızı istiyorum!"

Billy bunları duyunca sesli bir iç çekti.

"Ben kendi başıma bunları yapamam."

"Sorun değil. Hanser'le konuşacağım. Şimdilik Sebastian sana yardım edebilir. Tam anlamıyla polis çalışmasını biraz öğrenir."

Sebastian bir an Torkel'e canın cehenneme demek istedi. Kayıtlara bakmak, gözetleme kamerası görüntülerini ileri geri sarmak yapacağı son işti. Bu sert sözcükler dudaklarından çıkmak üzereyken kendini engelledi. Gruptan çıkarılmadan, bu noktaya kadar geldiğini düşündü. Bu olay çözülmeden, aradığı adresi bulmadan ayrılmak yoktu. Anna Eriksson'un aranmasında ona tek yardımcı olabilecek kişiyle arasını bozması budalalık olurdu. Burada olmasının asıl nedeni de buydu. Sebastian sırıtarak Billy'ye baktı.

"Tamam, Billy, ne yapacağımı söyle, hemen başlayayım."

"Bilgisayardan anlar mısın?"

Sebastian başını salladı. Torkel kızgınlıkla bir tur daha attı, eski dostuyla sözlü bir çatışmaya daha girmeye çalışmıştı. Kısmen

ona karşı olan genel öfkeyi hafifletmeye ve kısmen de Sebastian'ın her şeyi beleş elde etmesine müsaade etmediğini gösterme gereği duyuyordu. Sebastian kalktı ve Billy'nin omuzuna dokundu.

"Haydi başlayalım."

Torkel kızgınlıkla çekip gitti.

Lena oraya düşünmeden gitmemişti. Polis merkezinde hissettiği kararlılığı, bir süre sonra açık havaya çıkınca azalmaya başlamıştı. Yanlış düşündüyse ne olacaktı? Aracın o olmadığını bir düşünseydi... Haklıysa daha da kötüsü olacaktı? O zaman ne yapacaktı?

Geçen sonbaharda açılan yeni alışveriş merkezinde bir tur attı. Buranın inşası yıllarca sürmüş ve Västerås'lular hiç bitmeyeceğini sanmışlardı. Lena plansız bir şekilde, parlak taşların üzerinden yürüyerek ışıklandırılan büyük vitrinlere bakıyordu. Vakit daha erkendi, mağazalar henüz açılmamıştı ve Lena, Västerås'ın yeni övünç kaynağı yapının içinde tek başına gibiydi. Yılın yaz modası afişleri asılmaya başlanmıştı. Reklamlarda büyük bir güvenle böyle söyleniyordu, ama Lena geçen yılın modasıyla bu yılın modası arasında bir fark göremedi. Asılı olan hiçbir şey ona farklı gelmiyordu. Her şey birbirine benziyordu.

Ayrıca alışveriş yapmak gibi boş şeyler yerine, düşüneceği başka şeyler vardı. Son günlerde üç aşağı beş yukarı bastırmayı başardığı fısıltı geri gelmişti.

Belki bu yüzden, her zamankinden sesli çıkıyordu.

O sendin!

Şimdi bunu biliyorsun!

O senin hatan!

Sesin haklı olup olmadığını öğrenmek zorunda olduğunu biliyordu. Ama bu olasılığın yanma yaklaşmak bile o kadar acı verici ve

korkunçtu ki... Özellikle şimdi artık inkâr etmek olanağı olmadığı için böyleydi. Videodaki siyah aracı da görmüştü.

Alışveriş merkezinin ortasında genç bir kız ayakta durmuş, bir kafenin büyük dondurma tezgâhının üzerinde yeni fırından çıkan çörekleri ve ufak ekmekleri paketliyordu. Şeker, vanilya ve tarçının tatlı kokusu geliyordu burnuna. Eziyet çektiren düşüncelerin ötesindeki başka bir yaşamın parçasıydı bu ve Lena, bir an içine daldığı bu yaşama dönmeye ihtiyacı olduğunu hissetti. Kafe henüz açık olmadığı halde, Lena kızı bir çörek satmaya ikna etti. Üzerinde fazla şeker olan, abartılı büyüklükteki vanilyalı bir çörek seçti. Kız, çöreği küçük bir kesekâğıdına koyarak uzattı. Lena teşekkür ederek çıkışa doğru birkaç adım attıktan sonra çöreği çıkardı. Hâlâ sıcak ve yumuşaktı. Diğer yaşam, bir an için onu ziyaret etmişti ve Lena çörekten iştahla büyük bir parça ısırdı. Tadına vardığı tatlı hamuru ağzında hissedince birden kendini kötü hissetti.

Bu alışveriş merkezinde ne işi vardı zaten? Vitrinlere bakmak ve şimdi de tıkınmak! Orada durup bir şeylerin keyfini çıkarmaya çalışmak olacak şey miydi? Roger'inin fotoğrafları gözünün önünden geçiyordu.

Onun ilk gülümseyişi.

Onun ilk adımlarını atışı.

Okul günleri, doğum günleri, futbol maçları.

Onun son sözleri.

"Ben gidiyorum şimdi..."

Arabanın arkasındaki son adımı.

Lena, çöreği çöp sepetine atıp yoluna devam etti. Yeteri kadar zaman kaybetmişti. Bilmek zorunda olduğunu öğrenmekten kaçmış ve sakınmıştı.

Korkunç bir şeyin suç ortağı mıydı?

Daha fazlasıydı.

Suçlu muydu?

Duyduğu ses böyle söylüyordu.

Koşar adımlarla şehri geçti. Bedeni bu tempoya alışkın değildi, ama hızını kesmedi. Hedefini şaşırmadan, her şeyden çok nefret ettiği yere doğru ilerliyordu.

O ve Roger için sonun başlangıcı olan yer.

Kendisini, aşağılık ve tamamen değersiz hissettiren yer.

Palmlövska Lisesi.

Lena okulun arka tarafında aradığını buldu. Önce ön taraftaki büyük park yerine gidip gelmiş, ama onu bulamamıştı. Sonra umutsuzluğa düşüp okulun çevresinde bir tur atmış ve sonunda yemek salonunun girişindeki küçük park yerinde bulmuştu.

Koyu mavi Volvo orada duruyordu.

Tıpkı düşündüğü gibiydi.

Tıpkı korktuğu gibiydi.

Mide bulantısıyla birlikte düşünceler de geri geldi. İşte buna binmişti onun Roger'i. O cuma öyle yakındaydı ki... Ama garip bir şekilde sonsuzluk kadar uzaklardaydı da. Geriye bir şeyin bilinmesi kaldı. Lena sol arka çamurluğun önünde çömelmişti. Polislerin bunu keşfedip etmediklerini bilmiyordu. Bir şey de söylememişlerdi. Kayıtta otomobilin sinyal lambaları yandıktan sonra sokaktan ayrılırken sol arka lambanın bantla kaplı olduğu açıkça görülüyordu.

Belki de bunu sadece Lena görmüştü. Roger'e birkaç hafta önce okuldan bir kâğıt verilmişti. Donuk ve şikâyet eden bir dille, aracın her iki arka lambasının kırılıp döküldüğü ve bunların geçici olarak tamir edildiği, ancak suçluların ortaya çıkarak tamir bedelini ödeyeceklerinin varsayıldığı yazılıydı. Lena bunun nasıl olduğunu bilmiyordu. Parmaklarıyla kalın bantı çekip çıkardı. Zamanın donup kalmasını ve daha fazla bir şey olmamasını diledi.

Ama olacaktı. Bu sadece bir başlangıçtı. Bunu biliyordu. Kalkıp arabanın etrafında birkaç adım attı. Soğuk metale dikkatlice dokundu. O da belki tam buraya dokunmuştu. Belki de buraya. Dokunmaya devam etti. Onun ellerinin arabanın nerelerine dokunmuş olabileceğini düşündü. Kapılardan birine, muhtemelen ön kapıya dokunmuştu. Soğuk ve kilitli kapıyı elleriyle hissetti. Lena öne doğru eğildi ve içeriye baktı. Desensiz koyu renkli döşemelerde ve yerde bir şey yoktu. İki koltuk arasındaki boşlukta bir miktar bozuk para vardı. Başka hiçbir şey göremedi.

Lena doğruldu ve endişesinin kaybolmasına şaşırdı. Olabilecek en kötü şey olmuştu zaten.

Onun suçu, hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak şekilde doğrulanmış oldu.

İçinde tepeden tırnağa bir boşluk hissetti. Bütün bedenine bir soğukluk yayıldı. O soğuk ses, nihayet onun bir parçası gibi oldu.

Bu onun hatasıydı. Bu gerçeğin karşısında artık savunmaya geçecek gücü kalmamıştı.

Roger ondan koptuğu gün, Lena'nın bir yanı ölmüştü.

Diğer yanı da şimdi öldü.

Cep telefonunu çıkardı ve bir numarayı aradı. Karşıdan bir erkek sesi gelmeden önce telefon birkaç kez çaldı. Kendi sesine kulak verdi; sesi de tıpkı iç dünyası gibi soğuktu.

"Bugün poliste bir şey gördüm. Senin arabanı gördüm. Onun, sen olduğunu biliyorum."

Cia Edlund'un şimdilik bir köpeği yoktu. Aslında kendini hiç köpek sahibi olacak biri gibi görmüyordu. Ancak iki yıl önce bir gün, Rudolfo onun yaş gününde tüylü ve çok sevimli bir köpek yavrusuyla karşında durmuştu. *Spaniel* cinsi dişi bir köpekti bu. Ve Rudolfo, sırıtarak ve gözleri ışıldayarak küçük hanımı takdim etmişti. Cia'nın

hayır demesi imkânsızdı. Özellikle Rudolfo onun spontan tereddüdünü görünce, sadakatle yardımcı olmaya söz verdi.

"Sadece senin köpeğin değil, bizim köpeğimiz olacağına söz veriyorum. Bizim küçük bebeğimiz..."

Tam olarak böyle olmadı. Altı ay sonra Rudolfo'nun gözleri daha az görmeye ve bu yüzden Cia'yı ziyaretleri azalmaya başlayınca, Cia köpeğin sorumluluğunun kendisinde olduğunu anladı. Köpeğe, Rudolfo'nun Şili'deki, Cia'nın hiç karşılaşmadığı, ama durumları iyi olduğunda ziyaret etmeyi planladıkları anneannesi Lucia Almira'nın adının konmasına rağmen bu sevimli köpek sadece onundu artık.

Bu ziyaret de gerçekleşmemişti. Böylece Cia, adını hiçbir zaman göremeyeceği, Şili'li bir anneanneden alan bir canlıyla yatağını paylaştı.

Onun en büyük sorunu pratik şeylerdi. Cia hastabakıcı olarak uzun sürelerle ve düzensiz çalışıyordu. Almira'nın gezdirilmesi sürekli dert oluyordu. Genellikle yaşadıkları bölgede, bazen gecenin yarısında ve diğer gün öğleden sonra kısa yürüyüşlerle yetinmek zorundaydı. Her şey Cia'nın şemasına bağlıydı. Ancak bugün boştu; hem Almira hem de kendisi için iyi olacak olan, uzun bir yürüyüş yapmayı düşündü. İkisi birlikte, ormana ve ışıklı yürüyüş yoluna bitişik futbol sahasına giden merdivenden indiler.

Boş futbol sahasına geldiklerinde, Cia köpeğinin tasmasını çıkardı ve Almira sevinçli bir havlamayla ağaçların ve çam ormanının içine daldı. Cia, zaman zaman küçük ağaçların arasında Almira'nın kuyruğunu salladığını görüyordu. Cia gülümseyip bir kereliğine bile olsa, kendisinin iyi bir köpek sahibi olduğunu hissetti.

Almira koşarak geri geldi. Fazla uzaklaşmazdı, daima sahibinin nerede olduğunu bilmek isterdi. Göz temasından sonra, kısa bir süre sonra geri dönmek üzere tekrar koşup gitti. Cia, köpeğin bir ipten sıyrılıp geldiğini görünce alnını kırıştırdı. Almira'nın burnunda ve ağzında koyu renk bir şey vardı. Cia köpeğe seslendi ve Almira yakınına gelince Cia taş kesildi. Köpeğinin yüzünde kana benze-

yen bir şey vardı. Ama köpek mutluydu. Cia onun öpücüklerinden sakınarak tekrar tasmasını taktı.

"Ne buldun bakayım? Göster bana."

Sebastian on beş dakika sonra, ekranın karşısında oturup koyu renkli Volvo'lara bakmaktan bıktı. Bu anlamsız bir gösteriydi. Billy ona, nasıl mesafe alınacağını açıklamaya çalışıyordu. Roger'in içinde olduğu aracın ne zaman hareket ettiği bilindiği için, hangi yöne gittiğine göre arabanın rengi tahmin edilebilirmiş vs. vs. vs. Bir sürü laf kalabalığı... Sebastian ekranı kapattı ve az önce Palmlövska Lisesi'nin müdürlük bürosundan gelen adres listelerine göz atan Billy'ye baktı. Billy sıkılmış gözükmüyordu, azimle konsantre olmuştu. Kıpırdamadan duran Sebastian'a baktı.

"Ters giden bir şeyler mi var?"

"Hayır, senin çalışman nasıl gidiyor?"

Billy ona gülümsedi.

"Ancak başlayabildim. Devam et, bir sürü kamera var, inan bana."

Billy önündeki kâğıtlara döndü. Sebastian ekrana bakarak bir iç çekti. Bu durum ona otuz yıl önce Profesör Erlander'in yanında araştırma asistanı olarak çalıştığı günleri hatırlattı. Binlerce anket cevabını tasnif etmişti. O zamanlar birkaç öğrenciye para vererek bu işi yaptırmış ve kendisi onun yerine lokantaya gitmişti. Şimdi bu daha zor görünüyordu.

"Sana adını verdiğim Anna Eriksson hakkında bir bilgi elde edebildin mi?"

"Maalesef, başka işler çıktı, ama ele alacağım."

"Acil bir durum yok, sadece merak ettim."

Billy talepkâr gözlerle Sebastian'a baktı. En iyisi çalışıyor gibi yapmaktı, şu anda bir şeyi değiştiremezdi. Sebastian, Billy'nin ona öğrettiği gibi klavyenin F5 düğmesine bastı ve Västerås'taki bozuk

gri yollardan biri daha karşısına çıktı. Bıkkınlıktan canının çıktığı bir anda, duyduğu konuşma onu kurtardı.

Futbol sahasına iki araçla geldiler. Vanja ve Ursula birinde, Torkel ve Sebastian diğerindeydi. Torkel kendini, kızların ve erkeklerin ayrı ayrı gittiği ortaokula geri dönmüş gibi hissetti. Ursula son saatlerde olanlar konusunda bilgilendirilmek için kaldığında, Torkel kişisel hiçbir konuya girmemişti, ama merkezin altındaki garaja doğru yürürleken, Ursula tek kelime bile etmeyerek arabasına atlayıp gitmekle yine de onu görmezlikten gelmişti.

Araçlarından indiklerinde resmi bir polis onları karşılayıp çakıllı sahadan geçerlerken eşlik etti. Resmi polis heyecanlı ve geldikleri için müteşekkir görünüyordu.

"Çok miktarda kan bulundu."

"Kim buldu?" diye sordu Ursula. Uzun süreden beri ele geçen tek teknik bulgu olduğundan soru sorması doğaldı.

"Cia Edlund adında biri. Köpeğini gezdiriyormuş. Orada bekliyor."

Futbol sahasından ilerlemeye devam ederek üniformalı meslektaşlarını ormana doğru izlediler. Birkaç adım sonra yürüdükleri yer dikleşiyordu ve gittikleri yerden artık futbol sahasının görünmediğini fark etti Vanja.

Patika sola doğru kıvrılıyor ve ileride araziye doğru ufak bir geçide ulaşılıyordu. Orada iki kişi onları bekliyordu. Bir tanesi, büyük bir alanı kare biçiminde güvenlik şeridi içine alan bir polis ve diğeri de biraz ileride, yanında *spaniel* cinsi bir köpekle duran yirmi beş yaşlarında bir kadındı.

"Burada bulmuş. Sizin isteğinize uyarak fazla bir şey sormadık."

"Önce bulguyu görmek istiyorum," dedi Ursula ve açık alana doğru ilerledi.

Polis, patikadan birkaç metre ilerisini gösterdi.

"Buradan görebilirsin."

Ursula durdu ve elini kaldırarak diğerlerinin bulundukları yerde durmalarını istedi. Geçen yıldan kalma sarı otlar yerde birikmişti. Altlarından da yeni yeşil bitkiler görünüyordu. Ama daha kısaydılar ve sarı ot denizinin üzerinde hafif bir yeşil görüntü oluşturuyorlardı. Bu sınırlı renk ölçeğini, pas kırmızısı kurumuş kan lekeleri bozuyordu. Sağa sola dağılan kan lekeleri, en iyi şekilde pıhtılaşmış kan birikintisi olarak anlatılabilirdi.

"Burası mezbahaya benziyor," diye yorum yaptı, güvenlik şeridini çeken polis.

"Belki öyle," diye yanıtladı Ursula donuk bir sesle ve dikkatlice ilerleyip birikintinin önünde çömeldi. Kanların büyük bir kısmı kurumuştu, ama yerde ayak izlerine benzeyen birkaç küçük oyuk, jöle benzeri kırmızı bir maddeyle doluydu. Havada yoğun bir demir kokusu var mıydı, yoksa uyduruyor muydu? Ursula diğerlerine işaret verdi.

"Bu maddenin derhal tahlil edilmesini istiyorum, zaman kaybetmeyelim." Beyaz çantasını açıp işe koyuldu. Torkel ve Sebastian köpekli kadına doğru gittiler. Kadın onlara, uzun süredir beklediğini ve birisinin gelerek ondan olayı anlatmasını istemesini beklediğini gösteren donuk gözlerle baktı.

"Bunu Almira buldu, korkarım ki... içti herhalde..."

Lena içeri girip dairenin kapısını kapattığında aniden çok gerildi. Holde yere yıkıldı, yürüyecek takati kalmamıştı. Dışarıda, insanlar arasında maske takmak daha kolaydı. İnsan bakışlarını sabitleştirerek mesafeli görünüp aralarından geçip gidebilirdi. Evde çok zordu, imkânsızdı bu. Yerin ortasında, ayakkabıların, poşetlerin arasında oturmuş, çok eskiden duvara astığı, Roger'in okul fotoğrafına bakıp duruyordu. Roger ilkokula gittiğinde çekilmiş ve postayla eve gelmişti bu resim. Üzerindeki tenis kazağıyla kameraya doğru

gülümsüyordu. İki dişi yoktu. Bu resme bakalı çok olmuştu. Bu daireye taşındıklarında asmıştı duvara, ama vestiyerdeki şapkalığa çok yakın olduğundan, ceketler ve kışlık elbiseler üstünü kapatıyordu. Roger büyüdükçe, giysileri büyümüş, sayısı da artmıştı ve Lena, fotoğrafı birkaç yıl unutup gitmişti. Onu şimdi keşfetmek garipti. Pardösülerin, ceketlerin altında yıllarca unutulup gitmişti. Onun üstünü örtecek yeni ceketler olmayacaktı artık. Orada asılı kalacak, iki dişi eksik, yaşadığı sürece annesine gülümseyecekti. Hayat dolu bakışları hiç yaşlanmayacaktı, hiçbir ses çıkmayacaktı ondan.

Kapı çaldı, ama Lena aldırış etmedi. İstediği kadar beklesinlerdi. Şu an daha önemliydi. Ziyaretçi içeri girince, kapıyı kilitlemeyi unuttuğunu fark etti ve ona baktı. Şimdi en acayip olan şey, onun dairesinde karşısında bir başkasının durması değildi. Adamın gözlerindeki şaşkınlık bile değildi. Hayır, içinde öyle bir sarsıntı yaşıyordu ki, yedi yaşındaki oğlunun gözlerine bakarken, onun hayatını alan kişi olarak görüyordu kendisini.

Haraldson geç kalmıştı. Uyanamamak onun bir özelliği değildi. Suçu şarapta ve Jenny'de buldu. Şarap onu derin bir uykuya daldırmış, her zamankinden farklı olarak rüya görmesini engellemişti. Jenny de hastaneye gitmeden önce onu uyandırmamıştı. Saati kurmuştu, alarm tekrarlanmasın diye kapatmış olmalıydı. Saatin çaldığını bile hatırlamıyordu. Dokuz buçuktan sonra kalkmıştı. Önce üzerine giysilerini geçirip işe koşmayı düşündü; sabah saati biraz yavaş hareket ettiği için duş yapması, giyinmesi ve kahvaltı etmesi bir saati alacaktı. Merkeze yürüyerek gitmeye karar verdi ve tam saat on birde orada oldu.

Radjan, Haraldson'un kendisinden rica ettiği şeyi yapmıştı. Elinde bir kahve kupasıyla yerine oturduğunda, çalışma masasının üzerinde boş bir dosya olduğunu gördü. İçinde sık yazılı üç A4 sayfası vardı. Haraldson bir elinde kahve kupası, diğer elinde de üç sayfalık metinle arkasına yaslandı. Dikkatle okumaya başladı.

Kırk beş dakika içinde Linda Beckman'ın sorgusunu üç kez okudu. Dosyayı kenara koyup bilgisayara geçti. Axel Johansson hakkındaki bilgileri kaydetti ve sonuçları aramaya başladı. Biraz gezindikten sonra, iyi bir vatandaş olarak Johansson'un, oturduğu her yerde polisle tanışık olduğunu gördü. Haraldson rapor edilen yerlere baktı. Umeo, Sollefteo, Gevle, Helsingborg ve Västerås'ta işlenen birkaç hafif suça rastladı. Düzeni bozmak, mağazalardan mal yürütme, hırsızlık, cinsel taciz... Haraldson irkilerek geriye döndü. Sollefteo'da da cinsel taciz olayı vardı ve Axel şikâyet edilmiş, ama mahkûm olmamıştı. Her iki alt soruşturma da delil yetersizliğinden kapanmıştı. Haraldson daha öncelere gitti. Axel Johansson, on bir yıl önce, Umeo'daki bir tecavüz olayının soruşturmasında da ortaya çıkmıştı. Orada bir partiye gitmiş ve aynı yerde bulunan bir kız sigara içmek için bahçeye çıktığında vahşice tecavüze uğramıştı. Partiye katılanların tümü sorguya çekilmiş, hiç kimse mahkeme önüne çıkmamıştı. Tecavüz olayı aydınlatılamadan kalmıştı.

Haraldson'un aklına yeninden dünkü düşüncesi geldi.

Suçlular kaçar.

Arkasına yaslanarak bu düşünceyi geliştirmek istedi. Radjan'ın kopyaladığı metinlerin bulunduğu dosyayı aldı. Bir bölümde, *Axel Johansson yatakta egemen olmaktan hoşlanıyordu*, yazılıydı.

Suçlular kaçar.

Haraldson büyük bir hızla oyuna girmeye hazırlanıyordu, bu yüzden şansını deneyebilirdi. Tekrar bilgisayara eğildi ve parmaklarını klavyenin üzerinde gezdirdi. Önce, Axel Johansson'un hangi dönemde Umeo'da olduğunu öğrendi ve sonra, onun orada olduğu sıralarda aydınlatılamayan suç listesini çıkardı. Birkaç suçu vardı. Haraldson seksle ilgili olmayan bütün suçları dışarıda bırakarak arıyordu. Sayı azaldı, ama yine de çoktu. Arama alanını daralttı; önce tecavüz suçlarını arayacaktı. Sayılar, hâlâ korkutacak kadar fazlaydı. Arkadan saldırı ve tecavüz suçlarına baktı. Bu kez sayı

azaldı. Seyrek görülen bir suçtu bu. Tecavüz olaylarının çoğunda kurban ve saldırgan birbirini tanırdı. Birkaç saatlik bir tanışıklık da buna dahildi. Axel Johansson'un Umeo'da yaşadığı süre içinde beş adet saldırarak tecavüz olayı olmuş ve hepsi aynı yöntemle işlenmişti.

Yalnız kadınlar ıssız, ama yakınlarda insanların olduğu, bomboş denemeyecek yerlerdeyken işlenmişti bu suçlar. Herhalde kadınlar diğer insanların sesini duyunca bir güvenlik duygusuna kapılıyor, sigara içmek için karanlık ağaçlıkların arasında geziniyor ve pencerelerden eğlence sesleri gelince gevşiyorlardı. Kestirme olsun diye parka dalıyor ve ilerlerken, ağaçların arkasındaki otobüs durağında yapılan konuşmaları duyunca güvende hissediyorlardı. Üç ayrı tecavüz olayında da aynısı olmuştu: saldırgan arkadan yaklaşıp kurbanı yere yatırmış, yüzünü yere bastırarak bağırmasını engellemiş ve tecavüzü o pozisyonda gerçekleştirmişti. Fiziksel olarak güçlü olan bu adam, sonra ortadan kayboluyordu. Muhtemelen süratle ve dikkat uyandırmadan yakınlardaki insan kalabalığına karışıyor, şehrin caddelerinde normal bir insan gibi geziyordu. Kadınların hiçbirinin gözüne ilişmemişti, eşkali hakkında ne bir bilgi ne de bir tanık vardı.

Haraldson aynı prosedürü, bu kez Sollefteo'yla ilgili olarak izledi. Önce Axel Johansson'un hangi tarihte orada oturduğunu öğrendi ve sonra da aydınlatılamayan seks suçlarına yöneldi. Aynen Umeo'daki gibi, iki tecavüz olayı rapor edilmiş, bunlar da ıssız, ama bomboş olmayan bölgelerde, aynı yöntemle gerçekleştirilmişti. Arkadan saldırı, kurbanın başını yere bastırıp o pozisyonda tecavüz. Ne bir eşkal ne de bir tanık!

Haraldson arkaya yaslandı ve ağır bir nefes aldı. Büyük bir işe kalkıştığını hissetti. Bir seri tecavüzcüyle rövanş yapacaktı. Belki de bu Haga Parkı tecavüzcüsünden daha berbattı. Ve de bunun izini bulan Haraldson'du. İl Emniyet Müdürü'nün teşekkür konuşması, hiç olmadığı kadar yakınlardaydı.

Roger Eriksson ve şu psikologla ilgili soruşturmaya diyecek laf yoktu, ama bu gerçekten büyük bir olaydı. Bu olay da ta diplere iniyordu ve bir kariyer söz konusuydu. Haraldson titreyen ellerini klavyeye götürerek hırsla araştırmayı sürdürdü. Axel'in göreceli olarak kısa yaşadığı Gevle'de aynı dönemde bir tecavüz rapor edilmişti. Yine aynı tarzda...

Helsingborg'da, Axel'in orada yaşadığı yıllara ait bir bilgi yoktu.

Haraldson bir an durdu. Sanki dışarıda koşuyor ve hızını artıryormuş gibiydi. Bütün bedenine bir umutsuzluk dalgasının yayılması tuhaftı. Hiçbir kadının başına böyle bir tecavüz olayının gelmesinden elbette memnuniyet duyamazdı, ama teorileri çatlamıştı. O teorilerin kesin doğrulanmasına o kadar yakındı ki... Haraldson tekrar kontrol etti ve aynı üzücü sonuçla karşılaştı. Axel Johansson iki yıl Helsingborg'de yaşamıştı, ama bu dönemde rapor edilen hiçbir saldırı, modele uymuyordu. Haraldson yeniden arkaya yaslandı ve kahve kupasının içinde ne kaldıysa bir seferde içti. Kahve soğumuş olabilirdi, ama bunun hiçbir öneminin olmadığını düşündü. Acaba tecavüz olayı olmuş da şikâyet edilmemiş olabilir miydi? Bütün cinsel suçlar şikâyet edilmiyordu. Saldırıyla gerçekleştirilen tecavüzlerin çoğu şikâyetle sonuçlanıyordu, ama bu kesin olmayabilirdi de.

Aslında Helsingborg'a gerek yoktu. Daha önceki bütün olaylar DNA testiyle kanıtlanmıştı.

Ama yine de şu Helsingborg işi can sıkıcıydı; bütünlüğü bozuyordu.

Bu aynen, resim yaparken, bir noktadan diğer bir noktaya çizgi çekildiğinde, bir ya da iki yerin üzerinden atlamak gibiydi. Evet, resmin neyi anlatmak istediği anlaşılırdı, ama bakışlar hep atlanan yere gider ve rahatsız ederdi. Can sıkıcı bir durumdu. Ayrıca Haraldson, Axel'in tecavüze hiç ara vermediğinden emindi. Bu işe başlayıp bu kadar uzun bir süre yakalanmadan suç işlemeye devam eden bir kişi, iki yıldan fazla köşesinde oturamazdı.

Haraldson, kahve almak için yerinden kalkıp yemek salonuna gitti. İşe geldiğinde kendini hantal ve uyuşuk hissetmişti. Daha doğrusu akşamdan kalmaydı. Ama bu hisler hızla kaybolmuş, yerini gıdıklayıcı bir beklentiye bırakmıştı. Çok küçükken, Noel Baba'nın Noel akşamı geleceğine inanmaktan farklı bir duygu değildi bu. Helsingborg sorununu çözecekti.

Yerine tekrar geçince, bu kez Västerås'la ilgili olarak kendi arşivlerine yöneldi. Ne aradığını biliyordu. İki tecavüz olayına rastladı ve bunlar tıpkı Axel Johansson'un yöntemine uyuyordu. Her ikisi de Axel şehre geldikten sonra gerçeklemişti.

Geriye bir tek Helsingborg kalmıştı.

Resim gözünün önüne geldi, neyin ne olduğunu hatırladı ve son kısmıyla bir bağlantı kurmak istedi. Doksanlı yılların sonunda köprü inşa edilmeden önce, bir Skåne tatilinden sonra, Danimarka'da gezmek için Jenny'yle birlikte Helsingborg'a gitmişlerdi. O tarihte gemiler, Helsingborg'dan Helsingör'e gidip geliyorlardı. Haraldson'un hatırladığı kadarıyla gemi seyahati on dakika alıyordu. Ne de olsa, burası başka bir ülke, başka bir şehirdi. On dakikada oradaydın. Helsingör polis merkezine ait bir numara buldu. Meseleyi anlattı, onu başka bir yere bağlayıp yeni bir numara verdiler. Orayı da aradı, başka yere bağlandı, yanlış anlaşıldı ve sonunda Charlot adlı bir kadın ona yardımcı olabildi. Haraldson'un Dancası çok sınırlıydı ve yeniden sormalar ve tekrarlarla geçen birkaç dakikadan sonra, İngilizce konuşmaya karar verdiler.

Haraldson zamanı biliyordu.

Suç yöntemini de biliyordu.

Uzun sürmemesi gerekirdi.

Sürmedi zaten. Helsingör polisinin elinde, o dönemde aydınlatılamayan iki tecavüz olayı vardı. Haraldson zafer işareti yapmamak için kendini zor tuttu. Olay İsveç sınırlarının dışına taşmıştı.

Ve çözülmüştü.

Şimdi artık iş, Axel Johansson'u ele geçirmeye kalmıştı. Ancak önce Hanser'e anlatmalıydı.

Haraldson, açık kapıyı tıklatıp ofisine girdiğinde, Hanser çalışma masasındaki işinden başını pek kaldırmadı.

"Ayağın nasıl?"

"İyi, teşekkürler."

Haraldson, onun oyunlarını oynamayı düşünmedi. Provoke olmama ya da baskı altına girmeme niyetindeydi. Hanser ona birkaç saniye zaman tanıyabilirdi. Birazdan, ufak hatasına rağmen, onun ne kadar iyi bir polis olduğunu itiraf etmek zorunda kalacaktı.

"Roger Eriksson soruşturmasından uzak durmamı söylemiştin."

"Evet. Umarım öyle yaptın."

"Bir bakıma."

Haraldson sözcüklerini altın terazisinde tartıyordu. Şu anda geride durmak istiyordu, her şeyi bir seferde açıklamak olmazdı. Hanser'in anlamsız güvensizlik duygusundan isteksiz takdirine doğru her adımı görmek istiyordu.

"Axel Johansson'u daha yakından araştırdım."

Hanser tepki vermedi, önündeki kâğıtlarla ilgilenmeye devam etti. Haraldson bir adım daha yaklaştı. Sesini alçaltıp daha yoğunlaştırdı ve ilginç hale getirmeye çalıştı.

"Onun bir şeylere bulaştığını hissettim. Roger'le bağlantısı olmasının dışında bir şeyler. Bu hisse, istersen sezgi de diyebilirsin."

"Hımm."

İlgilenmiyor rolü oynuyordu. Belki biraz daha zaman alacak, ama az sonra tepki göstermek zorunda kalacaktı.

"Her şey, onun bir seri tecavüzcü olduğunu gösteriyor."

Hanser'in yukarı doğru bir anlık bakışı, hiç ilgilenmediği şeklinde yorumlanabilirdi.

"Gerçekten mi?"

Ona inanmamıştı, inanmak istemiyordu. Az sonra başka bir seçeneği kalmayacaktı. Haraldson, onun masasına kadarki birkaç adımı atarak masanın üzerine o günkü çalışmanın sade bir özetini koydu. Şehirler, zamanlar, kaçışlar ve kurbanlar...

"Onun yaşadığı yerler olan Umeo'da, Sollefteo'da, Gevle'de, Helsingborg'da ve burada, Västerås'ta son on iki yılda tecavüz suçları işlediğine dair bulduğum bağlantılar bunu açığa çıkarıyor."

Hanser listeye hızlı bir göz attıktan sonra, ilk kez bütün dikkatini Haraldson'da topladı.

"Bana şaka mı yapıyorsun?"

"Ne? Hayır, elbette DNA testi gerekiyor, ama haklı olduğumu biliyorum."

"Bütün merkez senin haklı olduğunu biliyor."

"Ne dedin, nasıl yani? Henüz nerede olduğunu bilmiyorum, ama..."

"Ben biliyorum," diyerek Hanser onun sözünü kesti. Haraldson ayakta kalakaldı. Konuşma, onun hiç beklemediği bir yöne kaymıştı. Hanser aslında ne demek istemişti?

"Biliyor musun?"

"Axel Johansson üç numaralı gözaltında. Meslektaşın Radjan sabahleyin yakalayıp getirdi."

Haraldson, onun dediğini duydu, ama verilen enformasyonu algılayamadı. Kıpırdamadan ağzı açık, ayakta duruyordu.

Ursula, bir gün önceki başarısızlığını arkada bırakarak gerçekten yetkin olduğu suç yeri araştırması işine konsantre olmaya karar verdi. Yaptığı basit test beklediği sonucu vermişti. Buldukları, hiç

tereddütsüz insan kanıydı. Bu durum, onu daha da işe yoğunlaştırmıştı. Çevreyi dolaşarak olayı kavramaya çalıştı.

Zaman alacaktı.

Şimdi genel bir bakışa ihtiyaç vardı; önce büyük resmi tanımak ve sonra da ayrıntılara girmek gerekiyordu. İzleri incelelemekle başlanacak ve olayın en muhtemel açıklaması yapılacaktı. Ensesinde Torkel'in bakışlarını hissetti, ama bu onu strese sokmadı; neredeyse tersine, onun etkilendiğini biliyordu. Şimdi Ursula'nın günüydü, onun değil. Diğerleri, onun güvenlik şeridinin içinde delillere bir zarar vermemek için dikkatle ileri geri gidişini seyrediyordu. Uzun bir on dakikadan sonra onların yanına gitti; işi bitmişti.

"Bir yığın kan var, bir şey söylemek zor. Büyük bir bölümünü toprak emmiş, kargalar ve diğer hayvanlar deşmiş, ama bu bir insan kanı ve çok fazla. Şuraya bir bakın."

Şeridin son kısmını kaldırıp yumuşak toprağı gösterdi. Her zaman en hevesli olan Vanja, dikkatle birkaç adım attı ve Ursula'nın neyi işaret ettiğini iyice görmek için yere çömeldi.

"Tekerlek izi."

"Büyük bir ihtimalle Pirelli P7. Ortadaki bu zikzaklı çizgiyi tanıyorum. Bir araç burada durup park etmiş. Buradan hareket edip karşıdaki orman yolundan çekip gitmiş."

Ursula, üzerinden aracın geçtiği dar orman yoluna giden otların üstündeki izleri gösterdi. Onlara, bir çeşit zafer edasıyla gülümsedi.

"Suç işlenen bir yerde olduğumuzu söylemeliyim. Labaratuvar bunun Roger'in kanı olduğunu doğrulamalı, ama Västerås'ta son haftalarda birkaç litre kan kaybeden başka biri yoktur herhalde." Dramatik bir şekilde durakladıktan ve ağaçsız alana baktıktan sonra, "Ama cinayet burada işlenmemiş," dedi.

"Az önce suç yerinin burası olduğunu söylediğini düşündüm," diye başladı Torkel.

"Burası suç yeri, ama cinayet yeri değil. Çekilerek buraya getirilmiş. Şuraya bir bak."

Ursula öne geçti ve arkasında diğer üçü, güvenlik şeridinin yanından dikkatlice geçip patika yoldan futbol sahasına doğru yürümeye başladılar.

"Patikanın kenarında kalmaya çalışın. Bir kere üzerinden yürümemiz hiç iyi olmadı."

Sessizlik içinde devam ettiler ve az sonra Ursula'nın sararmış otların üzerinde gördüğü belirgin kan izlerine baktılar. Torkel, üniformalı polise el salladı ve, "Güvenlik alanını genişletmeliyiz," dedi.

Ursula aldırış etmeyerek çalıların ve küçük ağaçların arasından ileri doğru devam etti, yokuştan çıkıp sahaya vardı.

"Birisi onu oradan aşağı çekmiş." Ursula sahayı gösterdi ve biraz uğraşınca, sahanın kenarındaki gri çakılların üzerinde bir çift topuk izinden sonra gelen silik römork izini gördüler. Kıpırdamadan durdular; ciddiyet had safhadaydı. Cinayete hiç bu kadar yakın olmamışlardı. Sıradan, sıkıcı bir yere, sırf Ursula'nın gözleri aracılığıyla bakıldığı için, bu kadar anlam yüklenmesinde bir sihir vardı. Küçük kan lekeleri, cesedin ağırlığıyla kırılmış dallar ve kirli çakıllar... Bir gencin yaşamının tamamen söndüğü yerdi burası. Şimdi çok daha yavaş hareket ediyorlardı; devam etmekte istekli, ama dikkatliydiler. En başta herhangi bir delili tahrip etme endişesi içindeydiler, fakat aynı zamanda rahatlatan sihri kaybetmemek için de böyle yapıyorlardı. Torkel telefonunu alıp Hanser'i aradı. Daha fazla kaynağa ihtiyacı olduğunu, aranacak bölgenin genişletilmesini talep etti. Tam Hanser cevap verdiği sırada, zaten pek görünmeyen izin kaybolduğu ve yerini yuvarlak, koyu bir lekenin aldığı noktaya geldiler. Bunun bir tek anlamı olabilirdi. On altı yaşındaki bir çocuğun öldüğü yerdeydiler. Her şey hem burada başlamış hem de burada bitmişti.

Torkel nerede bulunduklarını fark edince, fısıltıyla Hanser'e anlattı.

Sebastian etrafına baktı. Önemli bir bulguya ulaşmışlardı. Şimdi bir sonraki adımı atmalıydılar. Tamam, römork ve kan izi vardı, ama bunun anlamını doğru yorumlamalı ve katile ulaşmalıydılar. Suç yeri, bir cinayet soruşturmasının en önemli bileşenlerinden birisiydi. Roger'in son gezisi, bu konuda bir fikir veriyordu, ama cinayet yeri katil hakkında ne gibi veriler sunuyordu?

"Birine burada, futbol sahasının ortasında ateş etmek çok garip," dedi Sebastian kısa bir süre sonra. Ursula başıyla onayladı.

Ursula, "Özellikle şu ileride insanların yaşadığı apartman daireleri varken," diye az ötedeki üç büyük gri binayı gösterdi.

"Bu durum cinayetin planlanmamış olduğu teorisini güçlendiriyor." Sebastian, koyu renkteki lekeden birkaç adım uzaklaştı. Olasılıkları düşünürken hararetli görünüyordu.

"Roger burada vuruldu. Cansız yerde yatarken, katil mermiyi çıkarmak zorunda olduğunu düşündü. Bu iş için en ıssız yeri seçti. En iyisi ilk yer olacaktı. Bu tercih bize bir şey anlatmıyor."

Diğerleri baş sallamakla yetindi.

"Roger'in sırtından vurulduğunu biliyoruz, öyle değil mi? O zaman iki alternatif var: ya Roger tehdit altında olduğunu hissetti ve bundan kaçmaya başladı ya da tehlikede olduğunun farkında olmadan sırtından vuruldu."

"Bence farkındaydı," dedi Ursula kararlılıkla. "Kesinlikle öyleydi; tehlikeden kaçıyordu."

"Ben de aynı fikirdeyim," diye araya girdi Vanja.

"Buna inanmanızın nedeni ne?" diye meraklandı Torkel.

"Cinayet yerine bir bak," dedi Ursula. Sahanın diğer ucundan çok uzaktayız. Eğer ben kendimi tehdit altında hissetseydim, özellikle de birisi bana silah doğrultmuş olsaydı, ormana doğru koşardım.

Torkel etrafına bakındı. Ursula haklıydı. Futbol sahası önlerinde dikdörtgen olarak uzanıyordu: Kısa kenarı kulübün kulübesine ve büyük bir açık park yerine bakıyordu; uzun kenarın bir tarafı baştan başa yüksek tel örgüyle kapalıydı ve on metre kadar arkasında bir yol ve ötesinde açık bir alan vardı. Uzun kenarın diğer tarafındaysa, apartman dairelerinden oluşan yüksek binalar uzanıyor, diğer kısa kenarsa ormana gidiyordu. Eğer şimşek gibi hızla karar vermek gerekirse, orman tarafının en ıssız yön olduğu çok açıktı. Apartmanların aralarının da güvenli olduğu iddia edilebilirdi, ama saklanacak yer olarak hemen ulaşılması zor gelebilirdi. Ayrıca yükseklik farkı ona sürat kaybettirirdi.

Sessiz kalan ve etrafı izleyen Sebastian, belirgin biçimde elini kaldırdı.

"Başka bir teori ileri sürmeme izin verin."

"Hiç beklenmiyordu," diye fısıldadı Vanja.

Sebastian duymazlıktan geldi.

"Sizinle aynı fikirdeyim. Eğer Roger tedhit altında olduğunu görseydi, kesinlikle ormana koşardı. Ama bunu nasıl yapacaktı, bilmiyorum." Sebastian bir ara verdi, herkesin dikkati onun üzerindeydi. "Roger'in buraya bir araçla geldiğini öngörüyoruz. Park yeri orada, ileride."

Sebastian, kulüp kulübesinin bulunduğu ve bir sürü polis aracının şu anda park etmiş olduğu park yerinin karşısındaki, sahanın dar tarafını gösterdi.

Birkaç sivil araç gelip park etti. Araçlardan inen adamları polisler hemen durdurdu. Gazeteciler burayı bulmuştu.

"Roger, elinde tüfek olan birinin önünde bütün bu yolu mu aştı?" diye devam etti Sebastian.

"Ama ormanın içinde de tekerlek izi vardı," diye araya girdi Ursula.

"Sen, onun ormana doğru gitmek yerine, oradan geldiğini mi kastediyorsun?" diye merak etti Torkel.

"Bu olasılık da var," diye yanıtladı Ursula.

Sebastian başını sallayarak. "Olasılık var, ama inandırıcı değil. Ulaşılması zor, uzak, korunaklı bir yer. Roger'e zarar vermeyi düşünmeyen birisi, aracını neden oraya sürsün ki? Olayın böyle olmadığı konusunda anlaşıyoruz."

Diğerleri, onaylayan baş işaretlerinde bulundu. Sebastian eliyle hızlı bir hareket yaptı.

"O yeri bir düşünün; oldukça ıssız. Birini gizlice bırakmak için iyi bir yer ve Roger'in evine oldukça yakın bir yerde değil miyiz?"

"Evet, öyle sanıyorum, şunların arkasında olmalı." Vanja büyük apartmanların olduğu yönü gösterdi. "Beş yüz metre kadar bir mesafede herhalde."

"O zaman burası iyi bir kestirme yol, öyle değil mi?" dedi Sebastian.

Hepsi baş salladı ve Torkel, yanağını kaşıyarak ona baktı. Sabahleyin tıraş olmayı unutmuştu.

"Yani ne demek istiyorsun? Roger bir araçla buraya getirildi ve... ne yani?"

Herkesin bakışları Sebastian'a yöneldi. O da bunu istiyordu.

"Lisa, Roger'in biriyle buluşmak için gittiğini söyledi... *Fazla uzak olmayan bir gelecekte katil olacak olan araç sürücüsü arabada bekler ve Roger'in karşı taraftan yürüyerek geldiğini görünce hafifçe kornaya basar. Roger caddeyi geçer ve camı açılan yan pencereden yapılan bir konuşmadan sonra, Volvo marka araca biner. Etrafta arabayla dolanırlarken, sürücü ve Roger tartışır ve bir anlaşmazlık yaşanır. Sürücü futbol sahasının park yerine sürer ve Roger araçtan iner. Belki durumu anlamamıştır ve kendini başarılı sayar. Belki tartışmanın tatsız bittiğini düşünüp sahadan geçip eve gitmek ister. Hangisi olursa olsun, sırtının gerisinde neler olduğunu düşünemez*

bile. Sürücü durumu gözden geçirir ve bir çözüm bulamaz. Doğrusunu söylemek gerekirse, bir tek çözüm yolu bulur. Düşünmeden hızla bir karar verir. Arabadan dışarı çıkar, bagaj kapağını açar ve bir tüfek çıkarır. Roger, birinin park yerinden sırtına doğru tüfek yönelttiğinin farkında olmadan, futbol sahasından devam etmektedir. Eğer katil bir avcı ya da atıcı gibi silaha alışkın biriyse, mesafe hiç de uzak değildir. Sürücü ateş eder ve Roger yere yıkılır. Sürücü, doğal olarak merminin delil olarak kalmaması gerektiğini düşünür. Sahada koşup Roger'in vücudunun yanına gelir ve onu ıssız ormana doğru sürükler. Geriye koşar, araçla ormana girer ve mermiyi çıkarır, vücuda bıçak darbeleri indirir, cesedi arabaya yükler ve suya atacağı yere gelir."

Sebastian bitirip sustu. Yoldan tek tük araçlar geçiyordu. Ormandan yalnızca bir kuşun sesi geliyordu. Sessizliği bozan Torkel oldu.

"Atıcı dedin. Hâlâ müdürün katil olduğuna inanıyor musun?"

"Bu sadece bir teoriydi. Teknik araştırmalarınıza bensiz devam edersiniz." Sebastian apartmanlara doğru yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Lena Eriksson'la konuşup Roger'in bu kestirme yolu kullanıp kullanmadığını öğrenmek istiyorum. Eğer kullandıysa, bu benim teorimi güçlendirir ve birinin, onu ve aracı bir başka zaman görmüş olma olasılığını artırır."

Diğerleri başlarıyla onayladı. Sebastian durdu ve dönüp davetkâr bir jestle, "Gelmek isteyen var mı?" diye sordu.

Kimse davete icabet etmedi.

Sebastian, gri apartmanların bulunduğu yüksekliğe giden, üzerinden çok geçilmiş patika yolu kolaylıkla buldu. Kısa bir mesafeden sonra patika, yukarıya, apartmanlara ve binaların aralarına kadar uzanan asfaltlı ara yolla birleşti. Sebastian bu apartmanların, o hâlâ Palmlövska Lisesi'ne giderken yapılmış olduğunu düşündü, ama hiç bu kadar yakınlarına gelmemişti. Şehrin ters tarafındaydılar ve ayrıca

onun ailesi, kirada oturanlara karşı içten içe bir orta sınıf ön yargısı içindeydi. Onlara göre, doğru dürüst insanlar villada otururdu.

Arkasına dönüp futbol sahasına baktığında, yeni polis araçlarının gelmiş olduğunu gördü. Çok daha önce gelmeleri gerektiğini biliyordu. Polis çalışmasının teknik yönleriyle ilgili olarak çok bilgili değildi. Eğitimli biri olarak, ortaya konan sağlam delillerin ne kadar önemli olduğunu, bunların duruşma sırasındaki belirleyiciliği sayesinde çok sayıda mahkûmiyet kararına yol açtığını, kendi uzmanlık alanı nedeniyle biliyordu. Eğer delil sayılırsa, şu anda ortaya koyduğu deliller çok daha zayıftı ve iyi bir savunma avukatı tarafından kuşkuyla karşılanabilir ve tersi söylenebilirdi. Bunlar daha çok, karanlık işlerin içindekilere ilişkin hipotezler ve teorilerdi; aydınlık mahkeme salonlarından çok, alt soruşturmalarda kullanılabilirdi. Ancak Sebastian için delil toplama önemli olmamıştı; o mahkûmiyet kararı çıksın diye hareket etmiyordu. Hedefi, saldırganın iç dünyasına girmek, o kişinin bir sonraki adımını önceden bilmekti; bu onun için bir ödüldü.

Bir zamanlar bütün düşündüğü, özlediği, aradığı buydu. Son günlerde, doğruyu söylemek gerekirse yarım hızla gitse bile, yine bu duygunun tadına varmaya başladığını fark etti. Bu, odaklanmayla ilgili bir şeydi. Bir an için acısını ve sonsuz ızdırabını unutmuştu. Durdu ve bildiklerini düşündü. Geriye dönmek mümkün müydü?

Çekim gücünü ortaya çıkarmak.

Onu zorla elinde tutanı bulmak.

Odak değiştirmek mümkün müydü?

Elbette değildi. Kimi kandırıyordu? Asla eskisi gibi olmayacaktı.

Asla.

Bunu rüyalara bırakmalıydı.

Sebastian, Lena Eriksson'un oturduğu apartmanın camlı giriş kapısını açtı.

Stockholm'de kapıda kodlu kilit olurdu, buradan doğrudan içeri giriliyordu. Lena'nın kaçıncı katta oturduğunu bilmiyordu. Girişteki levhada 3. kat olduğu yazılıydı. Sebastian, yankı yapan kirli merdivenlerden ağır adımlarla yukarı çıkıyordu. Üçüncü katın sahanlığına ulaştığında olduğu yerde kalıverdi. Garip bir durum vardı. Lena Eriksson'un dairesinin kapısı hafif aralıktı. Öne doğru bir iki adım attı ve kapının zilini çaldı. Ayağıyla yavaşça kapıyı iterek seslendi.

"Hey."

Bir yanıt gelmedi. Kapı ağır ağır açıldı ve ufak hol göründü. Yerde birkaç ayakkabı duruyordu; kahverengi bir konsolun üzerinde bir tomar darmadağınık reklam ilanı vardı.

"Hey, kimse yok mu?"

Sebastian içeri girdi. Solda tuvalete giden bir kapı, tam karşıda Ikea mobilyalarıyla döşeli bir oturma odası vardı. Ev havasızdı ve sigara dumanı kokuyordu. Jaluzilerin aşağı çekilmiş olması, özellikle ışıklar kapalıyken odayı karartmıştı.

Sebastian oturma odasına girdi ve yere yatmış bir sandalye ile yerde paramparça olmuş bir vazo gördü. Sebastian durdu, vücudunda bir endişenin büyüdüğünü hissetti. Bir şeyler olmuştu. Evdeki sessizlik aniden bir şeylerin habercisi oldu. Daha ileri gitmekte zorlandı; hissettiği şeyin mutfakta olduğunu düşünerek oraya yöneldi ve yerde yatan Lena'yı gördü. Ayaklarında ayakkabı yoktu, tabanları ona dönüktü. Bir bacağı diğerinin altındaydı. Mutfak masası yan dönmüştü. Sebastian koşup ona eğildi. Başının arkasından akan kanları gördü. Saçları darmadağınıktı ve kanlar onun altında ölümün halesi gibi, parlak bir birikinti oluşturmuştu. Nabzını kontrol etmek için beyaz boynundaki damarı aradı, ama parmak uçlarındaki soğukluğu hissetmesinin bir şeyi gösterdiğini anladı. Geç kalmıştı. Sebastian ayağa kalkıp cep telefonunu çıkardı. Tam Torkel'e telefon edecekken, elindeki telefon çalmaya başladı. Numarayı tanımadı, ama gergin bir sesle yanıtladı.

"Evet."

Arayan Billy'ydi. Sesi keyifli geliyordu ve Sebastian nerede olduğunu ya da neler keşfettiğini anlatmaya bile fırsat bulamadı.

"Torkel seni aradı mı?"

"Hayır, ama..."

"Palmlövska'da bir Volvo var," dedi Billy hızla.

"Okulu işleten vakfa ait. Koyu mavi 2004 model bir S60. Şöylesi daha iyi olur..."

Sebastian, Lena'nın vücudunun yanından ayrılıp oturma odasına doğru birkaç adım attı. Billy'yle mevcut Volvo arabaları tartışmak saçmaydı.

"Billy, beni dinle."

Ama Billy dinlemedi; tersine durmadan konuştu. Hızlı ve coşkuluydu.

"Roger'e mesaj gönderilen telefonların listesini aldım. Aynı telefonla Frank Clevin ve Lena Eriksson aranmış. Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun?"

Sebastian derin bir nefes aldı ve tam Billy'yle görüşmeyi kesecekken, Roger'in odasında bir şey fark etti. Orada kesinlikle olmaması gereken bir şey... Çocuğun odasının kapısına doğru son adımı attığında, artık Billy'yi pek dinlemiyordu.

"Şimdi Groth'u içeri alalım, artık elimizde."

Sebastian, Billy'nin zafer dolu sesini artık zorlukla tanıyabiliyordu.

"Alo, Sebastian, beni duyuyor musun? Müdürü içeri alabiliriz artık!"

"Gerek yok. O burada."

Sebastian cep telefonunu aşağı doğru indirdi ve Roger'in odasındaki tavan lambasının çengeline asılı Ragnar Groth'a gözlerini dikti.

Ragnar Groth da ölü gözlerle ona bakıyordu.

Günün geri kalan kısmında çok sıkı çalıştılar. Baştan savmalığa izin vermeyen, çok hızlı ve etkili bir çalışmaydı bu. Henüz başarılı olamadıklarından, günün olaylarına çok ciddi bir odaklanmayla yaklaştılar ve şimdi çözüme birkaç adımları kalmıştı. Yanlış hiçbir şey yapılmamalıydı, onları zorlu bir görev bekliyordu. Birbiriyle çelişen bilgileri, materyalleri ve bulguları ve bulguların teknik olarak doğruluğunu tartacak zamana ihtiyaçları vardı. Bulgu sonuçlarının da son hızla gönderilmesi istenmişti.

Torkel, basını mümkün olduğu kadar uzak tutmaya çalışmıştı. Cinayet yeriyle ya da apartman dairesindeki o iki ölüyle ilgili bilgilerin kamu oyuyla paylaşılması kimsenin işine yaramayacaktı. Birçok kişinin bulaştığı bütün karmaşık soruşturmalarda olduğu gibi, müdür Ragnar Groth'un ölümüne ilişkin bilgiler de dışarı sızdı. Özellikle de polis kaynaklarından iyi bilgi aldıkları gözlenen mahalli basında şiddetli spekülasyonlar başladı; polis artık bekleyemezdi. Torkel ve Hanser tekrar rahat çalışma ortamını sağlamak için ortaklaşa bir basın toplatısı yaptı. Torkel, Ursula ve Hanser'le mevcut sonuçları bir araya getirdikten sonra, yakında soruşturmanın başarılı bir sonuca vardığını açıklayacağına söz verecekti. Torkel her zaman olduğu gibi ifadelerinde çok dikkatliydi. Geldiklerinde, oda gazetecilerle doluydu. Torkel'in boş laflarla geçirecek zamanı yoktu.

Bir kadın ile bir adam daha hayatını kaybetmişti.

Kadın, ölen Roger Eriksson'un annesiydi ve büyük bir olasılıkla, ölen adam tarafından hayatına kıyılmıştı.

Birçok veri, daha önce soruşturmanın gündeminde olan adamı katil olarak gösteriyordu; kadının ölümünden sonra kendi hayatına son vermişti.

Torkel bir konuda çok açıktı: Soruşturmanın başlarında gözaltına alınan genç, artık şüpheli durumda değildi. Kısa konuşmasını bitirmeden önce, bunu bir kere daha vurguladı.

Bu, arıların önüne çilek şurubu koymak gibiydi. Hevesli eller havaya kalktı, sorular yağdı. Herkes diğerinin ne dediğini dinlemeden konuştu, sadece cevap talep ediyorlardı. Torkel, ortada dolanan sorular arasından şu seçimleri yaptı:

Palmlövska Lisesi müdürü hakkındaki bilgiler doğru muydu?

Buldukları adam o muydu?

Ölen kadın Roger'in annesi miydi?

Torkel, sıcak ve sıkışık odada, iki taraf arasındaki oyunu sona erdirdi. Bir tarafta sordukları sorulara aldıkları yanıtlarla iyi bilgilendirilen gazeteciler, diğer tarafta da resmi olarak zaten bilinen bilgileri sunmakta olan polis vardı.

Her zaman bu kadar göze çarpmazdı, ama Torkel uzun zamandır ilk defa eldeki bilgilerin dışarı sızmadığı, küçük grubun dışına hemen yayılmadığı bir soruşturma yürütüyordu.

Torkel, soruları elinden geldiğince açık yanıtladı, ama soruşturmanın içinde bulunduğu hassas döneme ısrarla vurgu yaptı. Gazetecilerin sorularını ince eleyip sık dokumaya alışkındı ve o yüzden onlar arasında pek popüler değildi. Hanser pek direnemezdi. Torkel bunu anlıyordu, çünkü burası onun şehriydi, onun kariyeriydi ve onlarla iyi geçinmek Hanser için önemliydi.

Torkel süratle her iki tarafa da teşekkür edip onu alıp gitmeden önce, Hanser, "Bazı izlerin okulu işaret ettiğini söyleyebilirim," dedi. Torkel, onun utandığını gördü ve Hanser bu talihsiz ifadenin gerekçesini açıklamayı da ihmal etmeyerek ekledi: "Bunu zaten biliyorlardı."

"Mesele bu değil, onlara ne kadar bilgi vereceğimize onlar değil, biz karar veririz. Şimdi okulda curcuna çıkacak."

Torkel bundan kaçınmak istiyordu. Okula, potansiyel bir bulgu yeri olduğu için öncelik tanınmıştı. Sebastian'ın sağladığı etkileyici bulgudan sonra Ursula ve Billy'nin de tavsiyesiyle, Torkel'in aldığı ilk tedbirlerden birisi, aranacak alanın genişletilmesi oldu. Groth'un

evinde delil bulmak bir yana, kişisel hiçbir şeyin olmaması, zaten şüphe uyandıracak bir durumdu. Araç, Palmlövska'yı işleten vakfa aitti, bu yüzden okul binasının aranması gayet doğaldı. Groth'un tam anlamıyla elinin altında olan tek yerin burası olduğunu biliyorlardı. Torkel, Ursula'nın yeni suç yerinde yaptığı ön araştırmadan sonra, onu süratle okula gönderme kararı aldı. Ama Ursula tek başına değil, Sebastian'la birlikte gidecekti.

Ursula'nm buna karşı çıkmaması Torkel'i şaşırttı. Özellikle parçalar yerli yerine oturmaya başlayınca, olayı çözme olasılığı, kendi egosunun üzerine çıkmıştı ve Sebastian, okul ve sınıflar hakkında bilgisi olan tek kişiydi. Otuz yıl önceki bilgiler de olsa önemliydi... Hatta Ursula ona ön koltukta oturmasını önerdi.

Oraya varana kadar birbirleriyle konuşmadılar.

Bir sınır vardı.

Billy, büroda kaldığı için kendini olaylardan kopmuş hissediyordu. Torkel ondan, S60 model Volvo'nun nerede olduğunu araştırmasını istemişti. Okulda olmadığını hem Ursula hem de müdür sekreterliği doğrulamıştı. Billy, devriyedeki bütün polis araçlarına Volvo'yu arama emri gönderdi ve kendisi de Lena Eriksson'un dairesine gitmeye karar verdi. Yapabileceği her şeyi yapmıştı ve yeni olay yerini kendi gözüyle incelemek istiyordu. Merkezde, her zamankinden çok daha az kişi vardı. Torkel personelden, suç yerlerine ve okul girişine sınır çekmelerini istemişti. İnceleyecekleri çok yer vardı. Futbol sahası, Lena'nın dairesi, tekrar Groth'un evi ve okul araştırılacaktı. Yoncalık gibi ilginç, ama aynı zamanda baş edilmesi zor yerler de vardı. Torkel, hangi yerlerin kendileri için öncelikli olduğuna ve hangilerini Västerås polisinin teknik elemanlarına bırakacaklarına karar vermek zorundaydı.

Billy, araca oturduğunda çok heyecanlıydı. Uzun zamandır ilk kez, Roger cinayetinin çözümünün bu kadar yakın olduğunu hissetti.

Her şey, yolun açıldığını ve böyle süreceğini gösteriyor gibiydi. Billy, Lena'nın dairesine doğru döndüğünde, bir polis devriyesinden, aranan aracın Billy'nin gittiği apartmanın önünde park halinde olduğunu bildiren bir çağrı aldı. Otuz saniye sonra Billy Volvo'nun önündeydi ve Torkel'e telefon ederek bulguyu bildirdi. Torkel, Vanja'yla birlikte Lena'nın dairesindeydi. Ve az önce müdürün cebinde, Volvo'ya ait bir çift anahtar bulmuşlardı.

Her şey yolun açıldığını gösteriyordu.

Ursula ile Sebastian yarım saat boyunca okulun sınıflarında çalışma yapmış, şimdi okulun mahzenindeki gri çelik kapının önünde duruyorlardı. Aşağı onlarla birlikte inen ne okul hademesinin ne de sekreterlikteki kadının bu kapıdan haberi vardı. Sebastian'ın zamanında burası barınaktı, ama şimdi kimse kapının arkasındaki yerin hangi amaçla kullanıldığını bilmiyordu. Okul çalışanlarından kimsenin bir yardımı olmadı ve hademe ile sekreter herhangi bir kapıyı açmadan önce müdürle konuşmak istediklerini söyledile. Sebastian onlara baktı ve zamanında, çalışanların babasından ne kadar çekindiklerini hatırladı. Ayrıca çekinme sözcüğü yeterli değildi. Saygı ve daha ziyade duvarlara sinen bir korku demek daha uygundu. Ama şu anda buna yer yoktu.

"Şunu söyleyeyim, Ragnar Groth bu kapıyı açıp açmamanızla ilgilenmez ve artık buna aldırış etmez."

Bu sözlerin bir faydası değil, neredeyse tersi olmuştu.

Hademe, havaya girerek aniden buranın anahtarının kendisinde hiç olmadığını söyledi. Sekreter başını sallayarak doğruladı. Sebastian onlara doğru yaklaştı. Hademenin bakışlarında tereddüt olduğunu gördü. Ragnar Groth'un iktidarının sona ermekte olduğunu her ikisi de biliyordu, ama bir biçimde bu durum muhtemelen hademeye enerji veriyordu. Kendini daima diğerlerinden üstün gören bu kuruluşun, düşmeden önceki son savaşıydı bu. Sebastian

adama baktı ve o anda, babasının rüyasını öldürmeye daha önce hiç olmadığı kadar yakın olduğunu gördü. Palmlövska Lisesi ve onun kusursuzluğuna ilişkin kanı, bundan sonra, müdür ister suçlu bulunsun, isterse bulunmasın, hiçbir zaman eskisi gibi olmayacaktı. Sebastian bunu biliyordu ve muhtemelen karşısında duran adam da anlamıştı. Hademe, Groth'un başına geleni bilmemesine rağmen polisten sık sık gelen sorular ona bir şeyler ifade etmiş olmalıydı. Tertemiz görünen, artık temiz değildi. Birbirlerine baktılar; dikkatli bakışları kilitlendi: Sebastian için karşısındaki kişi artık okulun hademesi değildi; karşısında yalanlar, sahtelik ve babasının yarattığı her şey duruyordu. Sebastian derin bir nefes aldı ve karşısındaki, küçük gördüğü adamı sarsarak ceplerindeki bütün anahtarları almak için bir adım daha ilerledi. Kapı açılacaktı. Sebastian'ı hiç bu kadar çatışmaya istekli görmeyen Ursula onu engelledi.

"Gidin, şimdi!" Eliyle ikisine de işaret etti ve Sebastian'a baktı.

"Biz polisiz, bunu unutma, kendine gel."

Sonra sessizce onun yanından geçti ve Sebastian, Ursula'nm arkasından baktı. Ursula yanılıyordu, Sebastian polis değildi. Burada olması kendisi içindi. Böyle başlamıştı, böyle bitecekti. Onlara memnuniyetle yardımcı olacaktı, elinden gelirse Palmlövska'yı batıracaktı, ama sonra işi bitecek ve gidecekti; bir zamanlar yattığı kadını arayacaktı.

Hepsi bu kadardı.

Ursula sessizce geri geldi. Elinde bir alet çantası vardı, bunu yere koyup açtı. Eğilip içinden büyük bir elektrikli matkap çıkardı. Kapıyı delmeye başladı ve üç dakika sonra metal talaşlar uçuşmaya başladı. Sonra ikisi birlikte güçlerini birleştirerek kapıya yüklenip açtılar. İçeride düzenli bir ofis vardı. Pencere falan yoktu; duvarlar beyaza boyalıydı ve yumuşak bir ışıkla aydınlanıyordu. Üzerinde bilgisayar olan koyu renkli, büyük bir masa vardı. Birkaç zarif arşiv dolabı ve ortada İngiliz stili deri bir sandalye duruyordu. Bu tertipli yeri görünce, Sebastian doğru yeri bulduklarını anladı. Odaya denge

vermek için mobilyalar simetrik olarak yerleştirilmişti. Masadaki kalemlerin pozisyonu müdürün adım haykırıyordu. Sebastian ve Ursula birbirlerine bakıp gülümsediler. Müdürün ufak sırrı açığa çıkmıştı.

Ursula bir çift mavi lateks eldiveni Sebastian'a uzattı ve ondan önce odaya girdi. Sebastian, Lily'yle beraber eski Doğu Almanya'daki Stasi müzesinde gördüğü tertipli sorgulama odasını hatırladı. Yüzeyde zarif ve uygardı, ama tertip ve düzenlemenin arkasında, duvarlara sabitlenen ve dışarı asla sızdırılmayacak sırlar ve olaylar titreşiyordu. Ursula ve Sebastian içeriye girince, daha da güçlenen taze limon ve havasızlık arasında bu ikisine bir koku hissettiler.

Dikkatle araştırmaya başladılar. Sebastian, cilalı, parlak arşiv dolabından, Ursula ise çalışma masasından işe başladı. Sebastian'ın arşiv dolabındaki dosyalarda ilk bulguya ulaşması birkaç dakika aldı. Renkli resimlerle kaplı bir yığın DVD'yi alıp Ursula'nın yanına götürdü.

"*Real Men, Hard Cocks* (2. ve 3. Bölüm). 1. bölümü nereye koydu acaba?"

Ursula donuk bir gülümseme sundu.

"Daha yeni başladık, bulursun herhalde."

Sebastian tek tek DVD'leri incelemeyi sürdürdü.

"*Bareback Mountain, Bears Jacking and Fucking.*" Çok fazla çeşit yoktu, hepsi aynı türdendi. Sebastian DVD'leri bırakıp arşiv dolabını araştırmaya devam etti.

"Buraya bak."

Ursula yanma gidip baktı. Klasörlerin arkasında bir cep telefonuna ait karton bir kutu duruyordu. Kutu yeni gibiydi; Ursula kutuya doğru uzandı.

Lena Eriksson'un dairesinin araştırılması, Torkel ile Vanja'nın üzerinde durdukları teoriyi güçlendirmişti. Groth bir nedenle evde Lena'yla kavga etmişti. Lena'nın başındaki derin yara, itildiğini ya da düşerken başını mutfak masasının köşesine çok kötü çarptığım ve aldığı darbeden dolayı öldüğünü gösteriyordu. Ragnar Groth'un bunun ardından yaşamına kıyması dışında bir işaret yoktu. Ayrıca Roger'in çalışma masasının üzerinde, Vanja çok kısa bir veda mesajı bulmuştu. Yırtılmış bir çizgili A4 kâğıdın üzerinde, mavi bir tükenmez kalemle, *"Beni Affedin"* yazılıydı.

Ursula, Sebastian'la birlikte Palmlövska Lisesi'ne gitmeden önce, Lena'nın dairesinde yaptığı ön araştırmadan sonra Torkel çalışmanın devamını organize etti. En büyük sorun, teknik bulguların hasar görmemesi için, dairede koşuşturmayı engellemekti. Västerås polis merkezinden bir sürü insan şu ya da bu nedenle uğruyordu ve Torkel merdiven girişine tavizsiz bir polis yerleştirerek içeriye sadece işi olanların alınmasını sağladı.

Önce, bir an evvel otopsiye göndermek için, akla gelebilecek bütün açılardan fotoğraflarını çektirdikleri cesetlere odaklandılar. Vanja, Lena'nın holdeki çantasında, onun cep telefonunu buldu ve böylece bu trajediye yol açan başka ipuçları elde etti.

Polis merkezinde koyu mavi bir Volvo aracın resmi ona gösterildikten iki saat sonra, oğlunun yatak odasının tavanına asılı duran ve koyu mavi Volvo S60 kullanan adamla, sadece yirmi beş saniye süren bir telefon konuşması yaptığı tespit edildi. Her şey Lena'nın

merkezde arabayı tanıdığını gösteriyordu, ama bir nedenle bunu söylememeyi tercih etmişti.

Neden?

Bunun yerine neden Groth'la temasa geçmişti?

Vanja hemen, Lena ile müdür arasında, kendilerinin bilmedikleri bir bağ olması gerektiğini düşündü. Bundan bir dakika sonra Ursula telefon açıp Sebastian'la Palmlövska'da Groth'a ait bulgularla dolu, tam bir açık büfe niteliğinde gizli bir oda bulduklarını anlatınca, Vanja bu çıkarımında haklı olduğunu anladı.

En önemlisi arşivde duran, ambalajının içindeki kontörlü telefondu. Telefonun görüşme listesinde sadece üç numara vardı. Birisi Frank Clevén, diğeri Roger ve üçüncüsü Lena'ya aitti. Roger ölmeden az önce ona gelen çağrı mesajı bu telefondan gönderilmişti. Vanja telefonunun hoparlör düğmesine basarak Torkel'in de bu yeni haberleri duymasını sağladı. Ayrıca Ursula ve Sebastian, okulun muhasebe defteri ile bir miktar eşcinsel pornosu da bulmuşlardı. Bir saat sonra merkezde buluşmaya karar verdiler.

Billy biraz geç kaldı ve o geldiğinde, toplantıya henüz başlamışlardı. Konferans odası, son saatlerde sadece soruşturmanın hararetlenmesinden olsa gerek, sıcak geldi. Ursula, içeri girdiğinde Billy'yi başıyla selamladı.

"Evet, dediğim gibi, Palmlövska Lisesi gerçekten Ragnar Groth'un bebeğiymiş. Okulun muhasebesine bile o bakıyor. Şuraya bakın." Ursula birkaç A4 kâğıdı çıkarıp uzattı. "Groth ile Lena Eriksson arasındaki bağlantıyı aradık. Son ayın muhasebe kayıtlarındaki üç kayıt dikkati çekiyordu. "Kişisel Masraflar." Önce 2000 kron ve arkadan, bir ay sonra iki kere 5000 kron." Ursula bir ara verdi. Odada herkes, işin nereye doğru gittiğini fark etti, ama kimse bir şey söylemedi ve Ursula devam etti: "Bankaya telefon ettim. Bun-

dan birkaç gün sonra, Lena Eriksson aşağı yukarı bu miktarlarda para yatırmış."

Ursula, bu iki ölümü tartışılmayacak şekilde birbirine bağlamıştı.

"Şantaj mı?" diye havaya bir soru atıldı.

"Yoksa neden 12.000 kronu çekip ona versin?"

"Özellikle Ragnar, aynı zamanda Roger'e mesaj gönderiyor ve bu işin sona ermesini istiyor." Vanja hararetle, yepyeni karton kutu içindeki telefonu gösterdi.

"Olanlar neyin nesiyse artık sonuca varılmalı," dedi Billy. "İki alternatif var."

"Groth'un erkeklerden hoşlandığını biliyoruz," dedi Vanja ve başıyla masadaki porno filmleri gösterdi. "Belki Lena bunu öğrenmişti."

"Sen bilgisayarında izlediğin eşcinsel pornoları dışarı sızmasın diye 12.000 kron öder misin?" diye sordu Sebastian kuşkuyla.

"Şantaj teorisinin işlerliği için, Lena'nm çok daha önemli bilgiler elde etmiş olması gerekirdi."

"Ne gibi?" diye merak etti Vanja.

"Lisa'nın sana söylediğini, yani Roger'in sırları olabileceğini düşünüyorum..." Sebastian sözlerini tamamlamadı. Vanja onun neyi kastettiğini hemen anladı. Sandalyesinde doğruldu.

"Onun biriyle, daha doğrusu Ragnar Groth'la görüştüğünü mü kastediyorsun?"

Diğerleri Vanja ile Sebastian'a baktılar. Söylediklerinde gerçek payı vardı. Herkes, bu trajediye yol açan şeyin Ragnar Groth'u ölüme sürükleyecek kadar ciddi olduğunu anlamıştı. On altı yaşındaki bir öğrenciyle cinsel ilişki, mutlkaka bu kategoriye girerdi.

"Eğer böyleyse, Lena bunu öğrenmiş olmalı ve onu şikâyet etmek yerine, bildiğini kendine kazanç sağlamak için kullanmaya karar vermiş."

"Paraya ihtiyacı olduğunu biliyoruz. Gazete röportajını, en yüksek ödemeyi yapana sattı, öyle değil mi?"

Vanja, beyaz yazı tahtasına giden Torkel'e başını salladı. Torkel şimdi tetikteydi; daha önceki kızgınlıklar gitmişti. Özel gerginlikler de aynı şekilde yumuşamıştı.

"Tamam, bir süre bu teorinin peşinden gidelim." Konuşurken, tahtaya eğri, okunması zor bir çizelge yazdı. El yazısı, aşırı derecede heyecanlanması ile orantılı olarak daima eciş bücüş oluyordu.

"Roger öldürülmeden bir ay önce Ragnar Groth, Lena'ya para ödemeye başladı. Onun bir şeyleri açığa vurmaması için bunun yapıldığını düşünüyoruz, öyle değil mi? Belki de oğlunun onunla yakın bir ilişkisi vardı. Bunu gösterecek ne var elimizde? Burada bir saniye duralım."

Torkel ekibine talepkâr bakışlarla dönerek onların düşüncelerini öğrenmek istedi. Vanja başladı.

"Groth'un eşcinsel olduğunu biliyoruz. Roger'e mesaj göndererek bir şeylere ara ya da son verilmesi istediğini de biliyoruz. Birlikte bir şeyler yaptıkları belli. Lisa, Roger'in gizli olarak biriyle buluştuğunu söylemişti."

"Peki, bekle." Torkel yazmaya yetişemedi. Vanja sustu, tahtada "buluşma" ve "gizlilik içinde" sözcüklerine benzer bir şeylerin yazılı olduğunu görünce devam etti.

"Roger yakınlardeyken, Groth'un motelde olduğunu biliyoruz. Groth'un moteli seks aktiviteleri için buluşma yeri yaptığını da öğrendik. Ayrıca o akşam Roger'in okula ait araçla karşılaştığını ve büyük bir olasılıkla araca bindiğini de biliyoruz. Araçla, futbol sahasına götürüldüğü anlaşılıyor."

"Eğer isterseniz şu Volvo hakkında biraz bilgi vereyim," diye araya girdi Billy.

"Birtakım ilginç bulgular var." Torkel başıyla onayladıktan sonra, "Tabii anlat," dedi.

"Maalesef içinde görünür kan izleri yok, ama Roger, Ragnar Groth ve iki kişinin daha parmak izlerini buldum. Roger'in parmak izleri, koltuğun yanındaki kapıda ve torpido gözündeydi. Ayrıca bagajda, vücudu sarmakta kullanılmış olabilecek, büyük bir plastik kaplama rulosu vardı."

Toplantı sona erdikten sonra, kan ya da DNA izi bulmak için Ursula aracı kontrol edecekti. Pirelli P7 lastikler, izlere tamamen uyuyordu. Billy ayağa kalkıp, ortaya yıpranmış bir kitap ile kırmızı bir klasör koydu.

"Bir sürücü kayıt defteri buldum. Bunda ilginç olan şey, Roger kaybolmadan önceki perşembe günü sürüş yapılması. Bir sonraki sürüşse, hafta sonu ertesinde pazartesi günü yapılmış. Bu iki sürüş arasında, kayda geçmeyen bir 17 km'lik sürüş mesafesi var."

"Böylece cuma ile pazartesi sabahı arasında aracı kullanan birisi,17 km'lik bir sürüş yapmış oluyor. Öyle değil mi?" Torkel, harıl harıl beyaz tahtaya yazarken aynı zamanda soruyordu.

"Sürüş belgesine göre öyle. Eğer isteniyorsa, sürüş mesafesinin tamı tamına hesaplanması kolay. Ancak 17 kilometre kaydedilmemiş."

Torkel'in yanında sırtı duvara dayalı olarak oturan Sebastian, haritaya bir göz attı.

"Okulla, motel, futbol sahası, Listakärr ve tekrar okula geri dönüş 17 kilometreden fazla tutmalı."

Billy başıyla onayladı.

"Evet bu bir problem, ama söylediğim gibi sürüş kayıtlarından bu çıktı. Kayıt defterinde tahrifat kolay. Ne olursa olsun, araç kullanılmış." Billy tekrar yerine oturdu.

Torkel başını sallayıp, "İyi, toplantıdan sonra Ursula araca bakar," dedi ve devam etti: "Bir şeyi unutmamalıyız, o da okul psikoloğu Peter Westin."

Torkel, onun adını tahtaya yazdı.

"Roger'in yıl içinde onu birçok defa ziyaret ettiğini biliyoruz. Groth'la onun arasındaki muhtemel ilişkiyi bilen birisi varsa, o da Westin'den başkası değildi. Belki Groth'la çatışmıştı bile. Onun ajandasının kaybolması bunun açıklaması olabilir. Psikologlarla başka ne konuşulur ki? Demek istediğim bu."

"Bunu Sebastian iyi bilir," dedi Vanja şakayla. Sebastian dışında herkes güldü. Vanja'ya bir an baktı.

"Benim kitabımı okuduğuna göre, sen de iyi bilirsin."

Torkel ikisine birden bakıp başını salladı.

"Konudan ayrılmayalım. Roger ile müdür arasında gizli bir cinsel ilişki olduysa, Roger'in bunu Westin'e anlatmış olması makul bir şey."

"Hayır, katılmıyorum," dedi Sebastian. "Üzgünüm. Roger, arkadaş grubunda tek başınaydı ve aralarına katılmak istiyordu. Bunun için de paraya ihtiyacı vardı. Belki Groth'la para için ilişkiye girmiştir, ama bunu Westin'e asla anlatamazdı. Bu bindiği dalı kesmek olurdu."

"Belki bir çeşit zorlama altında olamaz mıydı?" dedi Ursula.

"Sanmıyorum. Biriyle buluşmak için Lisa'nın yanından ayrıldı."

"Hangi ihtimal düşünülürse düşünülsün, Westin'in Roger'le ilgili bir şeyler bildiği için öldürüldüğünden kuşkum yok," dedi Ursula. "Başka hiçbir nedeni yok. Özellikle tek kaybolan şeyin, onun ajandası olması bunu güçlendiriyor."

Kapı çalındı ve Hanser içeri girdi. Üzerinde yeni gibi görünen, koyu leylak rengi bir elbise vardı. Torkel, onun elbiseyi olayın çözüleceği gün almış olduğu duygusuna kapılmadan edemedi. Bu sayede fotoğraflarda daha şık görünecekti. Bir sonraki basın toplantısına hazırlanmıştı bile; onu durdurmak zor olurdu.

"Rahatsız etmiş olmayayım, ben de katılabilir miyim diye soracaktım."

Torkel başıyla onayladı ve eliyle masanın dar tarafındaki sandalyeyi gösterdi. Hanser, elbisesini buruşturmamak için dikkatle oturdu.

"Muhtemel senaryoları konuşuyoruz," diye devam etti Torkel ve tahtada açık seçik olmayan, karga ayağına benzer figürleri işaret etti.

"Ragnar Groth'un, gizli olarak Lena Eriksson'a para ödediğini öğrendik. Herhalde Lena ona şantaj yapıyordu. Muhtemelen Roger ya isteyerek ya da baskı altında Groth'la cinsel ilişki içindeydi."

Hanser'in bakışları sertleşti ve öne doğru eğildi.

"Okula ait aracın lastik izi tutuyor, araçta Roger ve müdürün parmak izleri vardı ve söz konusu akşam motelde olduklarını biliyoruz. Henüz kan izi bulamadık, ama aracı bir kez daha gözden geçirmeliyiz. Hâlâ cinayetin planlı olmadığına inanıyoruz; Groth ve Roger, futbol sahasına gittiklerinde bir terslik oldu. Groth, Roger'e ateş etti ve sonra mermiyi çıkarması gerektiğini fark etti. Bu sabah Lena Eriksson'a aracı tanıyıp tanımadığını sorduğumuzda yalan söyledi. Ama oğlunu Ragnar Groth'un öldürdüğünü biliyordu. Bu sefer ona iyice baskı yapmaya karar verdi, ama onunla çatışınca, ok yaydan çıktı." Torkel, Hanser'in önüne gelince durdu.

"Bana makul görünüyor."

"Yine de zayıf kanıtlar zinciri. Bunu pekiştirecek teknik delillere ihtiyacımız var."

Vanja ve Billy başlarıyla onayladı. Bu güçlü olasılığı, gerçekliğe çevirmenin yolunu bulacaklardı.

Birden Sebastian'ın tek başına alkışlamaya başlaması, küçücük odada sinir bozucu bir yankı yarattı.

"Bravo. Muhteşem teorinize uymayan bazı ufak tefek şeyler konusunda belki de sessiz kalmalıydım. Olumlu ortamı bozmak istemiyorum."

Vanja, kendini beğenmiş halde arkaya yaslanan Sebastian'a öfkeyle baktı.

"Şimdi bunu düşünmek için biraz geç değil mi?"

Sebastian ona abartılı bir gülümsemeyle karşılık verdi ve masada üst üste halde duran DVD filmleri eliyle itiverdi.

"Ragnar küçük çocuklardan neden hoşlansın ki? Yetişkin erkekleri tercih ediyordu o. Adaleler, büyük penisler peşindeydi. Frank Clevén'e bir bakın. Tüysüz, on altı yaşında bir çocuk değil, olgun bir erkek. Eşcinsellerin tercihleri olmadığını, sadece bir penisle tatmin olduklarını sanmakla yanılıyorsunuz."

Ursula, "Yine de kimi erkekler, tercihlerinden bağımsız olarak sekse hayır diyemez. Sen birçoklarından iyi bilirsin bunu, değil mi?" diyerek ona döndü.

"Benim için önemli olan seks değil, elde etmektir. Bu tamamen başka bir şey."

Torkel, her ikisine de yalvaran bir ifadeyle, "Konuya dönebilir miyiz?" dedi. "Elbette haklısın, Sebastian. Groth ve Roger arasında gerçekten seks ilişkisi olup olmadığını bilmiyoruz."

"Bu olayda beni tedirgin eden bir konu var, o da Ragnar'ın intiharı," diye sürdürdü Sebastian.

"Neyi kastediyorsun?"

"Katilimize bir bakın! Belki Roger'i öldürmeyi planlamadı, ama bu olduğunda, gizlemek için hiçbir şeyden sakınmadı. Mermiyi çıkarmak için kalbini bile oydu."

Sebastian yerinden kalkarak odada dolanmaya başladı.

"Peter Westin'in kendisini tehdit ettiğini hissedince onu hemen ortadan kaldırdı. Roger'le ilgili delil malzemesini Leo'nun evine koydu, Westin'in ofisine daldı. Aşırı baskı altında kaldığı durumlarda çok bilinçli hareket etti. Açığa çıkmamak için her şeyi yaptı. Soğukkanlı

ve hesaplı davrandı, strese girmedi. Asla pişmanlık duyacak ve bir gencin odasında kendini asıp özür dileyecek bir tip değildi."

Sebastian bitirince ortalığı sessizlik sardı. Sebastian'm, pek yakın görünen bir çözüme karşı gösterdiği otoriter tavır birbirine ters duygular yaratmıştı. İlk sözü alan Vanja oldu.

"Peki Freud, sana sadece küçük bir soru: Haklı olduğunu varsayalım. Katilin Groth değil, başka birisi olduğunu, Groth'un da sadece motelde olduğunu farz edelim. Otomobil, Roger'in yürüdüğü yerde park edilmişti. Groth, içinde Roger olan aracı futbol sahasına sürdü, ama onu başka birisi öldürdü. Teorin bu mu?" dedikten sonra, zaferle renklenen sert bakışlarla arkaya yaslandı Vanja. Sebastian ayakta kalarak ona sakin sakin baktı.

"Hayır, teorim bu değil. Sadece söylediklerinizin doğru olmadığını, bir şeylerin eksik kaldığını ileri sürüyorum."

Torkel'in telefonu çaldı. Özür dileyerek telefon görüşmesine başladı. Sebastian yerine dönüp oturdu. Torkel cevap vermeden önce, bir süre dinledikten sonra, kararlılıkla, "İçeri getirin, hemen şimdi," dedi ve telefonu kapatıp Hanser'e döndü.

"Senin teknik elemanların, Groth'un villasında yeni bir bulgu ele geçirmişler. Peter Westin'e ait ajandayı sobada bulmuşlar."

Hanser arkasına yaslanıp gülümsedi. Artık Ragnar Groth kesindi. Vanja, Sebastian'a laf atmadan duramadı.

"Onun psikolojik özelliklerine uyuyor mu bu, Sebastian?"

Sebastian yanıtı biliyordu, artık aldırış etmeye takati kalmamıştı.

Diğerleri yine de kararlarını verdi.

Sebastian odadan ayrıldı.

İçeride kalanlar bu işi bitirmek istiyordu, Sebastian bunu anlayabilirdi. Karmaşık bir olaydı, onları yıpratmıştı ve yorulmuşlardı. Yüzeysel bir çözüm mükemmel geldi. Ama Sebastian için yüzeyde-

kiler değil, altındaki bağlantıyı bulmak için uğraşmak önemliydi. Bildiği her şey birbirine uyuyorsa, yani eylem, mantıksal sonuç, itici güç ve gerekçe, hepsi aynı şeyi söylüyorsa, açık ve berrak bir yanıt elde edebilirdi.

Bunların hiçbirisi yüzeyde olamazdı.

Neden önemsiyordu ki? Kanıtlar zinciri eleştirilemezdi ve kişisel anlamda tatmin olması gerekirdi. Babasının kurduğu bilgi tapınağı kirlenecek, lekelenecek, tahrip olacak ve gerçekliğin altında ezilecekti.

Erken akşam güneşi kocaman pencereden içeri giriyordu ve Sebastian çalışan polislerle dolu büyük salonun ortasına doğru birkaç adım attıktan sonra durdu ve geriye dönerek o küçük odada kalan Torkel ve diğerlerine baktı. Eşyalarını toplamakla meşguldüler. Ragnar Groth'un evinde Westin'in ajandası bulunmuştu. Birçok sayfa yandığı için bir delil bulunamadı, ama defterin Groth'un evinde bulunması Hanser'i ikna etmeye fazlasıyla yetmişti. Ama Sebastian açısından olayı daha da belirsiz hale getiren bir bulguydu bu. Onun görüştüğü Ragnar Groth hiçbir şeyi böyle baştan savma yapmazdı. Adam bir kalemin ya da bir kâğıdın yanlış yerleştirilmesine tahammül edemiyordu. Onun hakkındaki hüküm yanlıştı. Defterin bulunduğu yeri duyunca, Ursula'ya bakmıştı. Sebastian'ın tanıdığı kadarıyla, onun gibi düşünmeliydi. Ayrıntılara ilişkin konularda daima çatışmalarına rağmen, ikisi de hep aynı şeyin peşindeydi: derine inmek. Tam bir denklemdi bu. Ursula'nm bakışlarında Sebastian'ın hissettiği tereddüt vardı, ama ilk kez eski Ursula olmaktan vazgeçmişti. Billy'yle beraber villayı ararken, Mikael'le kısa bir süre akşam yemeği için izin alarak görevini savsaklamıştı. Evin o bölümünü arayamamış ve Billy'nin bu işi yaptığını sanmıştı. Billy de yanlış anlamış ve Ursula'nın aradığını düşünmüştü. Ursula'nın gözünden pek bir şey kaçmazdı. Odada herkes onun nasıl utandığını görmüştü ve işte o zaman Sebastian kararını vermişti. Böyle şeylerden bıkmıştı artık. Eğer diğerleri memnunsa, onun da memnun olması gerekiyordu.

Olacak olan, Ragnar Groth'un adının pisliğe bulaştırılıp gerçek katilin serbest kalmasıydı.

Sebastian her iki duruma da müdahale etmeyebilirdi.

Böylece yerinden kalkıp orayı terk etmişti.

Şimdi büyük salonun ortasında durmuş, son defa onlara bakıyordu. Pardösüsünü giydi ve yürümeye başladı. Tam polis merkezinden çıkacakken, arkasından Billy'nin sesini duydu. Etrafına bakınırken, Billy ona doğru geliyordu. Sebastian'ın yanına vardığında biraz alçak sesle, "Dün biraz boş vaktim vardı," dedi.

"Öyle mi? Senin için hoş olmuştur."

"Bunu neden istediğini bilmiyorum, ama Anna Eriksson'un adresini buldum."

Sebastian, Billy'ye baktı ve artık ne hissedeceğini bilemiyordu. Otuz yıl sonra, tanımadığı bir kadın birdenbire ona yakındı.

"Bunun soruşturmayla bir ilgisi yok, öyle değil mi?"

Billy soran gözlerle bakışlarını ona dikti. Sebastian'ın yalan söyleyecek hali yoktu.

"Hayır, ilgisi yok."

"O zaman bu adresi sana veremem, bunu biliyorsun."

Sebastian başını salladı. Billy birden öne eğildi ve ona fısıldayarak, "Stockholm'de Storker Caddesi 12 Numara," dedi. Sonra gülümseyerek Sebastian'ın elini tuttu.

"Yine de seninle beraber çalışmak zevkliydi," dedi.

Sebastian başını salladı; özellikle şu anda, olduğu gibi davranmak zorunda hissetti kendini.

"Aynı şeyi temenni etmek isterim," dedi ve yürüdü. Bir daha hiç geri dönmemeye karar verdi.

Asla.

KATİL OLMAYAN ADAM

Katil olmayan adam yerinde duramıyordu. Olay, internette, televizyonda ve radyoda, polisin büyük başarısı olarak sunuluyordu. Polisin başarısının zirvesi, İsveç devlet televizyonunda, son basın toplantısının kısa bir girişiyle başladı. Televizyonda birkaç kez gördüğü Cinayet Masası komiserinin yanında, şık kıyafetiyle kadın polis şefi oturuyordu. Rahat bir gülümsemeyle bakıyor, dudaklarının arasından dişleri görünüyordu. Sebastian neredeyse, onun sırf bunun için dişlerini beyazlattığını düşünmüştü. Cinayet Masası komiserinde fazla bir değişiklik yoktu. Her zamanki gibi resmi ve ciddiydi. Polisin cinayeti işleyen kişiyi bildiğini söyleyen kadının görüntüsünün altında adı yazılıydı: Kerstin Hanser. Teknik araştırmalar sonuçlandığında diğer ayrıntıların sunulacağını, ancak çok kesin bilgilere ulaştıkları için bunu açıkladıklarını söyledi. Bu sabahki iki trajik ölüm sonucunda bu başarıya ulaşılmıştı. Cinayet şüphelisiyse, Västerås'ta oturan elli yaşlarında biriydi ve intihar etmişti. Kim olduğunu söylemediler. Ama yine de çevredeki herkes kim olduğunu biliyordu.

Özellikle de katil olmayan adam.

Müdür Ragnar Groth.

Dün, internetteki bir sitede söylentiyi kendisi de görmüştü. Flasback adlı bu site, her şey ve herkes hakkında rezil dedikodular ve spekülasyonlarla doluydu. Ancak aralarında birçok doğru bilginin olması da şaşırtıcıydı. "Västerås'taki Törensel Cinayet" adlı bir tartışma ağındaki bir yazıda, Palmlövska Lisesi müdürünün polis sorgusuna alındığı ısrarla idda ediliyordu. Katil olmayan adam, hemen okulun santraline telefon ederek müdürü aramış, ama bütün gün meşgul olduğu yanıtını almıştı. Mazeret gösterip koşar adımlarla arabasına gitmişti. Bilinmeyen numaralardan müdürün ev adresini alıp süratle oraya gitmişti. Aracı biraz ileriye park edip, iki katlı evin önünden, dikkat çekmeden yürüdü. Ancak evin önüne park edilen araç her şeyi söylüyordu. Üzerinde bir işaret falan olmayan sivil araçtakileri tanıdı.

Bir süre önce Leo Lundin'in evinin önünde duran araçtı bu.

Katil olmayan adam, piyangoda büyük bir servet kazandığını ve bunu kimsenin bilmediğini öğrenmiş gibi, vücudunun ısındığını hissetti. Bu onun kazancıydı ve onunla ne isterse yapardı. O oradayken kapı açıldı ve araçtan bir kadın çıktı. Kadının dikkatini çekmemek için oradan uzaklaşmaya başladı, ama kadının kendisinden başka kimseyi görecek hali yoktu. Öfkeli bir hali vardı. Baktığı yerden, kadının tekrar kapıyı çarptığını gördü; daha ileriye gitti, ancak kadının arabası onu geçtikten sonra, dikkatle geri dönüp kendi arabasına bindi.

Ajandayı almak için on dakikası vardı.

Tekrar burada olması için de bir on dakika.

İçeride bir tek polis vardı.

Yapılabilirdi.

Yapılmıştı da.

Sebastian, karanlık aile evinin dışında duruyordu. Artık yapmak isteyip de son günlerde olanların engellediği şeyleri yapma zamanı gelmişti. Yarın sabah çekip gidecek, ortadan kaybolacaktı. Baştan onun soruşturmaya girmesine neden olan adresi de bulmuştu.

Storker Caddesi 12.

Eğer öğrenmek istiyorsa yanıt orada olabilirdi.

Orada ayakta durduğunda, bütün olanların içinde gerçekten olumlu şeyler olduğunu da fark etti. Annesine gelen o iki mektubun açtığı büyük olasılıklar ve hatta Cinayet Masası'yla birlikte çalışmak ona enerji vermişti. Uzun bir dönem ona eşlik eden sitemin ve pişmanlık duygularıyla matem tutmanın yerini başka bir meşguliyet almıştı. Bu duygular elbette kaybolmamıştı, rüyalar geceleri devam ediyor, Sebastian her sabah Sabine'nin kokusuna uyanıyordu, ama kaybı artık onu tamamen pasifleştirmiyordu. Başka bir yaşam olasılığı için bir kıpırtı vardı içinde. Şimdiye kadarki yaşamında bir çeşit huzur vardı. Onun için ne denli olumsuz olsa da rutin yaşamın rahatlığı içindeydi. Bu içinden gelmişti; kendi tercihiydi. Çocukluğundan beri bildiği bir şey vardı:

Mutlu olmaya layık değildi.

Baştan lanetlenmişti.

Tsunami bunu doğrulamıştı.

Dönüp Clara'nın evine baktı. Gelip merdivenlere oturmuş, ona bakıyordu. Sebastian ilgilenmedi. Belki de, hayatını belirleyecek bir

anı yaşamakta olduğu içindi. Yine de bir şeyler olmuştu. Beatrice'ten sonra bir kadınla birlikte olmak bir yana, bunu düşünmemişti bile. Bunun bir anlamı vardı. Saat 19.20'yi gösteriyordu. Emlakçının burada olması gerekirdi. Saat yedide buluşacaklardı. Kontratı imzalayacak ve Stockholm'e giden sekiz buçuk trenine binecekti. Planı buydu. Neden gelmemişti? Sebastian kızgınlıkla eve girdi ve mutfağın ışığını yaktı. Emlakçı Peter Nylander'e telefon açtı. Birkaç sinyalden sonra Nylander cevap verdi ve müteessir olduğunu söyledi. Hâlâ müşterilere ev göstermekte olduğunu ve en erken ertesi sabah gelebileceğini söyledi. Hep böyle olurdu.

Bu lanet olası evde bir gece daha geçirmek ha!

Torkel ceketini ve ayakkabılarını çıkarmıştı. Yorgunluktan ölüyordu; yumuşak otel yatağına uzandı. Bir ara televizyonun düğmesine bastı. Ekrana basın toplantısı görüntüleri gelince hemen kapattı. Sadece kendini ekranda görmek değil, bütün olay onu çok rahatsız etmişti. Gözlerini yumup dinlenmek istedi, ama olmadı; bir türlü huzursuzluktan kurtulamadı. İzler zincirinin güçlü olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Onları bir araya kendisi toplamıştı, ama tartışılamayacak teknik deliller yoktu. Onu yüzde yüz ikna edecek olan elde delil olmasıydı. En çok peşinde olduğu şey, araçta kan izi bulmaktı. Plastik rulo olmuş ya da olmamış, kan, saldırgan için ortadan tamamen silinip yok edilmesi zor bir maddeydi. Organik bir sıvı olan kandan kalan mikroskobik bir miktardan bile sonuç alınabilirdi. Roger'den büyük miktarda kan akmıştı, buna rağmen Volvo'da kan izi yoktu. Ursula'nın da aynı şeyleri hissettiğini biliyordu. Toplantıdan sonra, sıkıcı birkaç saati aracı incelemekle geçirmiş, ama bir şey bulamamıştı. Eğer onu doğru tanıdıysa, hâlâ orada kan izi bulmayla uğraşıyor olmalıydı. Şimdi üç kere incelediği Ragnar Groth'un evindeki şu malum ajandayı da kaptırmıştı. Ama Hanser'i durdurmak ya da azıcık engellemek mümkün olmamıştı ve Hanser, İl Emniyet Müdürü'nü kendi tarafına

çekmişti. Torkel ve Hanser, İl Emniyet Müdürü ile Hanser'in planladığı basın toplantısından yarım saat önce görüşmüşlerdi. Torkel biraz daha zaman istemiş, fazladan bir günün onlar için çok önemli olabileceğini söylemişti. Ama karşısındaki iki kişinin beklemeye tahammülü yoktu ve şimdi kazanmak istiyorlardı. Torkel onların daha dikkatli bir çizgi izlemeleri için hararetle çaba gösterirken, polisten daha çok politikacılara benzediklerini fark etti. Onlar için, kariyerlerinde ilerleyebilmenin yolu, olayın tutanaklarda karanlık bir nokta olmadan çözülmesinden geçiyordu. Torkel' göre çözüm için daha fazla şey gerekliydi. En başta gerçeğin ortaya çıkması gerekiyordu. Katledilen insan gerçeğin ortaya çıkmasını hak etmişti; kendi kariyeriyle bunun bir ilişkisi olamazdı. Sonunda onu kenara itmişlerdi. Daha sert mücadele edebilirdi, ama yorgundu, yıpranmıştı ve o bile, bu olayın geride kalmasını istiyordu. Gerekçelerin kötü olduğunu biliyordu, ama gerçek buydu, karar veren o değil, İl Emniyet Müdürü'ydü. Durumdan hoşlanması gerekmiyordu; polis olarak insanın alıştığı bir ortamdı bu. Yoksa kimsenin artık beraber çalışmak istemediği Sebastian gibi tek başına yaşayan zor biri gibi çekip gidebilirdi. Haberlerin bittiğini umut ederek televizyon kumandasına uzandı, ama televizyonu açmaya vakit bulamadan kapısı hafifçe çalındı. Kalktı ve açtı. Dışarıda Ursula duruyordu. O da yorgun görünüyordu.

Torkel hemen sordu: "Bir şeyler bulabildin mi?"

Ursula başını sallayarak, "Araçta en ufak bir kan izi yok. Ne akyuvarlar, ne alyuvarlar, o araçta kandan eser yok."

Torkel baş sallamaktan başka bir şey yapamadı; bir an öyle kaldılar. İkisi de ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Öyleyse yarın gidiyoruz," dedi Ursula sonunda.

"Evet, öyle görünüyor. Hanser olayı kendisi sonuçlandırmak istiyor, zaten biz onun isteğiyle buradayız."

Ursula anladığını belirten bir ifadeyle başını salladı ve gitmek için döndü. Torkel onu durdurdu.

"Buraya sadece otomobili anlatmak için mi geldin?"

"Aslında değil." Ursula ona baktı. "Ama bu kadarı yeter sanıyorum. Başka ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Sebastian ortada yok."

Ursula başıyla onayladı.

"Her şey karmakarışık."

"Biliyorum ve üzülüyorum."

"Sadece senin hatan olmadığını hissediyorum."

Ursula ona baktı, bir adım atarak eline dokundu.

"Beni tanıdığını sanıyordum; gerçekten buna inanıyordum."

"Şimdi tanıdığıma inanıyorum."

"Hayır, daha açık konuşayım..."

Torkel güldü.

"Tavrın yeteri kadar açıktı zaten. Seni içeri buyur edebilir miyim?"

Ursula, "Deneyebilirsin," diyerek gülümsedi ve odaya girdi.

Torkel, onun arkasından kapıyı kilitledi. Ursula çantasını ve ceketini sandalyeye astı ve duş yapmak için içeri gitti. Torkel gömleğini çıkardı ve yatağı düzeltti. Ursula böyle istemişti. Önce o duş yaptı, sonra Torkel. Sonra onun yanına sokuldu. Rutin buydu, Ursula böyle istiyordu. Bunlar onun kurallarıydı.

Sadece iş hayatında görüşülecek.

Asla evlerde buluşulmayacak.

Hiçbir gelecek planı yapılmayacak.

Ve Torkel bir şey daha düşündü: Ursula'ya sürekli sadık olunacaktı.

Torkel bunu ekleme ihtiyacı duydu.

Sebastian uyuyamıyordu. Kafasında bir sürü şey dönüp duruyordu. Çok fazla şey olmuştu. Önce Stockholm'deki adresin ortaya çıkmasının onun sakinleşmesini engellediğini sanmıştı. Belki çok garip

değildi, ama zor bir olasılık ya da önünde duran bir riskle nasıl rahat uyuyabilirdi? Ama sorun sadece adres değildi. Başka bir şey daha vardı. Geçmişten gelen bir mektubun olası sonuçlarından başka bir şey daha vardı. Bu başka bir resimdi; daha güncel ve daha belirgin. Çakıllı bir futbol sahasında ölüme giden bir gencin resmi. Durumunu kavrayamadığı bir genç. Belki de yanlış buradaydı. O ve diğerleri, merkez yerine hemen çevreye odaklanmışlardı. Axel Johansson, Ragnar Groth. Frank Clevén. Bunların hepsinden şüphelenmeleri doğaldı. Bir katil arıyorlardı. Ama ölüp giden kurban unutulmuştu. Sebastian, işte mantıksal bağlamı kaybetmelerinin burada başladığını düşünüyordu. Trajedinin merkezinde olan genç, hâlâ bir sır perdesinin ardındaydı.

Sebastian kalktı ve mutfağa gitti. Buzdolabında hâlâ birkaç maden suyu vardı. Birini açtı ve mutfak masasına oturdu. Çantasını açtı ve kâğıt, kalem ve soruşturmadan kalan materyalleri çıkardı. O kâğıtları ve dosyaları bırakması gerekirdi. Onların yanında olduğunu unutmuştu ve geri dönüp onları bırakacak biri değildi. Hiç de olmamıştı. Tersine, bunun gibi fırsatlar ortaya çıkar diye, mümkün olduğu kadar materyalin elinin altında olmasını tercih ederdi. Çalıştığı yıllarda, en azından çantasını doldurma alışkanlığını kaybetmediği için mutluydu. Ama maalesef Roger'le ilgili çok fazla materyal yoktu. En çok, onun gittiği okuldan sağlanan kâğıtlar vardı. Sebastian onları bir kenara koydu, not defterini kıvırıp kalemi aldı ve metodik bir düşünce yaratmak için en yukarıya şunu yazdı:

Okul Değiştirdi

Sebastian o sayfayı çekip çıkardı ve masanın üstüne koydu. Ayrı ayrı kâğıtlar üzerindeki sözcüklerle çalışmayı severdi. Bu sayede düşüncelerinde bir akış olurdu. İskeletin eldeki parçalarını

hissetmek gibiydi. Nasıl çevrilip döndürüleceğini görerek yeniden birleştirmek gibi bir şeydi bu. Sebastian devam etti.

Hiç Arkadaşı Yoktu

Roger'in sınırlı arkadaş çevresi, polisin çalışması için sorun oluşturuyordu. Çok az müttefiki vardı. Onun hakkında bir şeyler bilen, çok az insan vardı. Lisa kandırmaca olarak onun kız arkadaşıydı ve çocukluk arkadaşı Johan da çekip gitmişti. Yalnız insanları kavramak daima daha zordu.

Terapiye Gidiyordu

Büyük bir ihtimalle, konuşacak birini aradığı için, ölen Peter Westin'e gidiyordu. Onun ne kadar yalnız olduğu tezini güçlendiren bir olguydu bu.

Paraya İhtiyacı Vardı

İçki satmak ve Axel peşinde iz toplamanın, ikincil olay olduğu ortaya çıkmıştı. Ancak Roger para için bir şeyler yapabilecek biriydi. Kendini ortama kabul ettirmek için, özellikle de yeni okul ortamında, "hoş" Palmlövska Lisesi'nde paraya ihtiyacı vardı.

Anne Müdürden Para Alıyordu

Parayla ilgili ahlak dışı ilişki aileden gelir. Şantaj senaryosunun inanılırlığı vardı. Lena, Ragnar Groth'un dışarı sızmaması için ödeme yaptığı bir şeyi biliyordu. Bu, okulun adına leke sürebilecek bir şey olmalıydı. Groth bunu korumak için yaşıyordu. Roger bunu bilen

tek kişiydi. Sebastian, Lena ile Groth arasındaki bağlantıyı buna göre kurdu. Sonuç şu oldu:

Eşcinsel miydi?

Sebastian hemen bunun üzerini çizdi. Bulgular zincirinde Sebastian'ı en çok rahatsız eden bu tezdi. Bu düşünce hattı egemendi ve soruşturma bu çizgide yürütülmüştü. Şimdi böyle bir ön yargıya dayanmadan ve kilitlenmeden, serbestçe bütünlüğe öncelik tanınmalıydı. Çözüm genellikle küçük ayrıntılarda gizliydi. Bunu bildiği için şöyle yazdı:

Gizli bir Kadın/Erkek Sevgili

Bu iz üzerinden yürümek de zayıf kalıyordu. Vanja'nın, Lisa'yı alıp ona baskı yaptığı günden kalan ve Sebastian'ın da ortak olduğu bir duyguydu bu. Belki de gizllilik sözcüğü, onların subjektif abartmalarından kaynaklanan bir içerik kazanmış olabilirdi. Bir şeyler gizleniyordu; bu seksle ilgili bir şey olmalıydı. Onların haklı olduğunu gösteren başka belirtiler var mıydı? Evet, kâğıda yazdığı bir şey daha vardı:

"Her şey seksle ilgiliydi."

Kamp yerinde görüştüklerinde, bunu Johan ona ve Vanja'ya söylemişti. Onun ilk düşündüğünden daha önemli olabilirdi bu. Johan'a göre, Roger'le ilişkilerinin bozulmasının nedeni buydu. Roger'in sekse ilgisi o kadar büyüktü ki bu Johan'a zor gelmişti. Ama kiminle cinsel ilişkide bulunuyordu? Lisa değildi. Ama kimdi?

Son Konuşma

Roger'in son konuşması Sebastian'ı rahatsız etmişti. Roger o cuma akşamı Johan'ı evden aramış, ama ona ulaşamamıştı. Neden sonra onun cep telefonunu aramaya çalışmamıştı? Bir ara Roger'in onu aramaya vakit bulamadığını düşünmüşlerdi, ama kameralar aracılığıyla onun son yürüyüşünü tespit etmeyi başardıktan sonra artık böyle bir durum olmadığını görmüşlerdi. Tam tersine, yapamadığı telefon görüşmesinden sonra, Roger araca girmeden önce epey bir süre şehirde dolaşmıştı. Aramaya zamanı vardı. Muhtemel alternatifse, Johan'la önemli bir işinin olmadığıydı. Belki de bir mesaj bırakmak yeterliydi.

Sebastian, gidip buz dolabından bir şişe su daha aldı. Unuttuğu bir şey var mıydı? Mutlaka bir şeyler vardı. Yorgun düşmeye başladı ve şu Roger olayını kavramanın zorluğuna canı sıkıldı. Bir şeyleri gözden kaçırdığını biliyordu. Sebastian, okul kâğıtlarını, okul kataloğunu, Roger hakkındaki son değerlendirme notlarını karıştırmaya başladı. Onun okuldaki durumunun daha iyiye gittiğini gösteren izlerden başka bir şey bulamadı. Özellikle Beatrice'in dersinde çok iyiydi; onun iyi bir öğretmen olduğu görülüyordu. Öğrendikleri aşağı yukarı bunlar oldu.

Sebastian yerinden kalktı. Zihnini temizlemek ve olayları perspektife oturtturmak için biraz temiz havaya ihtiyacı vardı. Kendi sürecinin nasıl işlediğini biliyordu. Bazen oyunun birkaç parçasını çevirip doğru yere koyabilmesi biraz zaman alıyordu. Bazen de hiç olmuyordu. Hiçbir garantisi olmayan süreçler de vardı.

Emlakçı saat sekiz buçukta geldi. Geldiğinde, Sebastian çantasını hazırlayıp bir yürüyüş daha yapmıştı. Hâlâ bir sonuca varamamıştı. Düşünceleri aynı alanda dolanıp duruyordu. Belki de eldeki materyallerle, Roger'in sırrına girmek mümkün değildi. Emlakçının

büyük, gösterişli bir Mercedes'i vardı. Üzerine mükemmel uyan bir ceketin içinde gülümsüyor ve neşeli görünüyordu. Sebastian görür görmez ondan nefret etti ve uzattığı elini sıkmadı bile.

"Demek satmak istiyorsunuz, öyle mi?"

"Bir an önce buradan gitmek istiyorum. Bana kontratı verin, derhal imzalayayım. Telefonda söylemiştim, değil mi?"

"Evet, ama yine de sözleşmeyi bir gözden gecirsek, ne dersiniz?"

"Gerek yok. Toplam bedelden yüzdenizi almayacak mısınız?"

"Evet, ama..."

"Ne kadar yüksek fiyata satılırsa, o kadar fazla almayacak mısınız?"

"Aynen öyle."

"Bilmek istediğim bu kadar. Satarken, fiyatı yükseltmeye teşvik etmek işinize gelir. Benim için bu yeterli."

Sebastian, emlakçıya başını salladıktan sonra, altı tirelerle çizili boş satırı imzalamak için kalemini aldı. Emlakçı ona biraz kuşkulu gözlerle baktı.

"Önce evi görmeliyim."

"O zaman başka bir emlakçıya telefon edeyim. İmzalayayım mı, kalsın mı?"

Emlakçı tereddüt geçirdi.

"Bizim firmamızı seçmenizin sebebi neydi?"

"Telefon rehberinin ilk sırasında sizin adınız vardı ve telesekretere mesaj bırakılabiliyordu. Şimdi oldu mu? İmzalayabilir miyim?"

Emlakçı hoşnut oldu ve gülümseyerek, "Bunu söylemeniz hoşuma gitti. Sadece açık olan saatleri bildiren ve müşterinin telefonla geri dönmesini isteyen telesekreterler çok yaygın. Bu durumda başka yere telefon edileceğini düşünerek bizim müşteriyi aradığımız böyle bir sistem geliştirdim. Zekice ama değil mi?" dedi.

Sebastian'm emlakçının teorisini onaylama gibi bir niyeti yoktu.

"Müşterinin bize ulaşabilmesi çok önemlidir. Benim cep telefon numaram dosyada var," diyerek zaten gelmeyecek olan cevabı beklemedi. "Eğer öğrenmek istediğiniz bir şey olursa, hafta sonu, tatil ve akşam demeden beni arayabilirsiniz. Ben böyle çalışıyorum."

Sanki kendisine ne kadar kolay ulaşılabildiğini göstermek için, emlakçının cep telefonu, sözünü bitirmeye vakit bulamadan çaldı. Sebastian, yorgun gözlerle adama bakarak baştan bu adama hiç telefon etmemiş olma temennisinde bulundu.

"Merhaba sevgilim, evet, birazcık rahatsız etmiş oldun... ama elbette." Emlakçı özel bir konuşma yapmak için birkaç adım ileri gitti.

"Sevgilim, sen bunu halledersin. Şimdi kapatmalıyım. Öpücükler."

Emlakçı telefonu kapayıp özür dileyen bir ifadeyle Sebastian'a döndü.

"Özür dilerim. Kız arkadaşım aradı, bir iş görüşmesi yapacaktı. Hep heyecanlanır böyle durumlarda."

Sebastian, karşısında duran ve daha şimdiden hakkında çok şey bildiği adama baktı. Adamı susturmak için, hızla içinden çarpıcı bir şeyler olmasını dilemeye başladı. Öyle güçlü bir şey olsaydı ki, emlakçı bir daha ağzını açamasaydı. Bu dileği gerçekleşti. Beklediği oldu.

Düşünce süreci başladı.

Mantıksal bağlantı kuruldu.

Kime telefon etmeliydi?

Vasilios Koukouvinos, o akşamki sürüşte bir gariplik olduğu düşüncesindeydi. Adamı, evinin önünden valiziyle almıştı. Adam telaşlı konuşuyordu. Önce Palmlövska Lisesi'ne uğrayıp sonra devam etmek istiyordu. Araçtan dışarı bile çıkmayacaktı, sadece olabildiğince hızlı oraya gitmek istiyordu.

Orada adam, aracın kilometre sayacını sıfırlayarak dönüp en çabuk yoldan E18 Karayolu'nun kenarındaki motele sürmesini istedi.

Adam bir harita çıkararak motelin yerini gösterdi, ama Vasilios, Västerås'ı avucunun içi gibi bildiğini söyleyip onu sakinleştirdi. Daha sonra hiç konuşmadan yola devam ettiler, ama Vasilios arada bir göz attığında, adamın yerinde duramadığını fark etti. Pek keyifli bir hali vardı.

Motele yaklaştıklarında, adam fikrini değiştirdi. Vasilios'a bir sokak adı vererek oraya gitmek istediğini söyledi: Spräng Çıkmazı'ydı verdiği adres. Bununla yetinmedi, Vasilios'un içeri doğru sürmesini, geri gitmesini ve park etmesini istedi. Vasilios istenenleri yaptıktan sonra adam kilometre sayacına baktı; altı kilometre yapıldığını gösteriyordu. Adam kredi kartını Vasilios'a verip biraz beklemesini istedi. Arabadan inerek hızlı adımlarla motelin bulunduğu istikamete doğru yürümeye başladı. Vasilios motoru kapattı ve sigara içmek için arabadan çıktı. Başını salladıktan sonra düşündü. Eğer adam motele gitmek istediyse, Vasilios önüne kadar sürebilirdi. Sigarasından birkaç nefes çekmeye anca vakit bulmuştu ki adam geri gelmişti. Beti benzi atmış, çok daha gergin bir haldeydi. Elinde okul kataloğuna benzer bir şey taşıyordu. Şoför kataloğu kapağından tanıdı. Bu, biraz önce gittikleri züppe okulu Palmlövska'ya aitti.

Vasilios yerine geçti ve bu sefer adam, yüksek apartmanların yanındaki futbol sahasına, sonra da yeniden okula gitmek istiyordu.

Adam sürekli olarak kilometre sayacına bakıyordu.

Söylendiği gibi garip bir geziydi bu.

17 kilometre uzunluğunda acayip bir gezi.

Sebastian bunu anlamalıydı. Kendisi de kadını tanıyınca, onun içindeki değişimi, gücü ve enerjiyi, onun tarafından nasıl kuşatıldığını bizzat yaşamış ve onunla tekrar buluşmak istemişti.

Tıpkı Roger gibi.

Roger'in birine ihtiyacı vardı. Okul değiştirdiği için orada var olan, ona destek olacak, gerildiğinde, birinden dayak yediğinde telefon edebileceği, sevdiği birine ihtiyacı vardı.

Roger, telefonla birisini aramıştı.

Bu Johan değildi.

Beatrice'ti.

Sebastian'm aklına birdenbire bir fikir gelmiş ve motele koşmaya başlamıştı. Motel, daha önce sandığından çok daha önemli bir yerdi. Roger'in oraya gitmesi bir tesadüf değildi. Daha önce de buraya gelmişti, ama Ragnar Groth'la değil. Sebastian, resepsiyondaki kadının önüne okul kataloğunu koyunca, kanaati doğrulanmış oldu.

Evet, kadın buraya gelmişti ve defalarca.

O sadece karmaşık değil, çok daha fazla özelliği olan biriydi.

Vanya ve Torkel sorgu odasında oturuyordu. Karşılarında Beatrice Strand duruyordu. Üzerinde, Vanja ile Sebastian'la Palmlövska'daki ilk görüşmelerinde giydiği koyu yeşil bluz ile uzun etek vardı. Ancak şimdi yorgun görünüyordu; yorgun ve solgun. Yüzündeki çiller, solgunluktan daha belirgin hale gelmişti. Belki de bu sadece bir sanıydı, ama bitişikteki odada oturan Sebastian, onun gür kızıl saçlarındaki parlaklığın biraz kaybolduğunu düşündü. Beatrice, bir eliyle kâğıt mendili sımsıkı tutuyordu, ama yanaklarından gözyaşlarının ağır ağır akmasına aldırış etmiyordu.

"Elbette anlatmalıydım."

Suçlama sınırında kızgın bir sesle, "Evet, her şey daha kolay olurdu," dedi Vanja kısaca. Beatrice, bu korkunç şeyin açığa çıkmasından yediği darbeyle, ona baktı.

"Lena ve Ragnar, biliyorlar mıydı?"

Masada bir sessizlik oldu. Torkel, Vanja'nın evet diye yanıtlayacağını anlamış gibiydi, sakinliğini bozmadı; bir eliyle Vanja'nın koluna dokunmak istedi, ama Vanja onu durdurdu.

"Bunu bilmek imkânsız ve buna kafayı yormak bizi bir yere vardırmaz," dedi Torkel sakin ve güven verici bir sesle.

"Onun yerine, kendinizden ve Roger'den bahsedin."

Beatrice, sanki az sonra olacaklara kendini alıştırmak için, nefes alıp biraz tuttu.

"Bunun çok uygunsuz bir şey olduğunu düşündüğünüzü biliyorum. Ben evli biriyim, o ise sadece on altı yaşındaydı, ama yaşına göre çok olgundu ve... oldu bir kere işte."

"Ne zaman oldu bu?"

"Okula başladıktan birkaç ay sonra. Birisine ihtiyacı vardı, evden fazla teşvik görmüyordu. Ve ben... ihtiyaç duyulan bir insan olduğum hissine kapıldım. Benim de sevilmeye ihtiyacım vardı. Kulağa korkunç mu geliyor bunlar?"

"On altı yaşında ve bağımlı bir durumda. Sence kulağa nasıl geliyor?" Yine Vanja'ydı müdahale eden.

"Duygusuz, anlamsızca duygusuz."

Beatrice utanarak gözlerini yere indirdi. Ellerini masaya koymuş, kâğıt mendili sımsıkı tutuyordu.

Eğer Vanja biraz sakinleşmezse, kadın çöküntüye uğrayacak ve bir şey elde edemeyeceklerdi. Torkel yeniden eliyle Vanja'nm koluna dokundu. Sebastian kulaklıkla müdahale etmeye karar verdi.

"Neden sevilmeye ihtiyacı olduğunu sorun. Karşımızdaki evli bir kadın."

Vanja, gözünün ucuyla aynaya baktı. Bunun olayla ne ilgisi olduğunu soran bir bakıştı bu. Sebastian tekrar vericinin düğmesine bastı.

"Onu ezmeye çalışmayın, sadece sorun. Anlatmak isteyecektir."

Vanja omuzlarını silkip dikkatini yeniden Beatrice'te topladı.

"Evliliğin nasıl gidiyor?"

"Şey..." Beatrice yukarı baktı, tereddüt geçirdi, evdeki durumunu en iyi anlatacak kelime ya da kelimeleri arıyor gibi bir haldeydi. Yaşamını anlatacaktı. Sonunda buldu.

"Sevgisiz."

"Neden öyle?"

"Ulf'la altı yıl önce boşandığımızı biliyor musunuz? Bir buçuk yıl kadar önce yeniden evlendik."

"Neden boşandınız?"

"Başka bir erkekle ilişkiye girdiğim için."

"Aldattın demek?"

Beatrice başıyla onaylayıp utancından yere baktı.

"Ve Ulf seni terk etti öyle mi?"

"Evet. Beni ve Johan'ı. Kapıdan çıkıp gitti. Tekrar konuşmamız bir yıl aldı."

"Ama şimdi seni affetti, öyle mi?"

Beatrice, seyrek karşılaşılan parlak bakışlarla Vanja'ya baktı. Bu önemliydi; genç kadın bunu anlamış olmalıydı.

"Hayır, Ulf, Johan için geri döndü. Ayrılmamız, bir yıl sonra ona ağır gelmeye başladı. Kızgın ve şaşkındı. Benimle aynı evde yaşıyordu ve aileyi parçalayan ben olmuştum. Açık bir savaştı bu. Bir çözüme varamadık. Birçok çocuk, anne ve babasının boşanmasını kabul eder. Bu kısa ya da uzun zaman alır, ama sonunda çoğunlukla olumlu biter. İki haftada bir ya da daha fazla babasıyla yaşamasına rağmen, Johan için öyle olmadı. Ailesi birleşmeden hiçbir şeyin iyi olmayacağına inanıyordu. Bu sonunda saplantıya dönüştü ve hastalandı. Depresyona girdi. Bir süre intihar düşünsesine kapıldı. Terapiye başladı, ama iyileşmedi. Her şey ailede toplanmıştı. Her zamanki gibi üçümüz birlikte olacaktık."

"Böylece Ulf geri geldi."

"Johan için, bundan memnunum, ama Ulf'la ben... Bu, sizin düşündüğünüz gibi bir evlilik değildi."

Sebastian, bitişikteki odada bu sözleri başını sallayarak onayladı. O da, haklı olarak kendisinin Beatrice'i değil, Beatrice'in onu baştan çıkardığını hissetmişti. Ama durum, onun sandığından daha kötüydü. Son yıllarda nasıl bir cenennem hayatı yaşamış olmalıydı

bu kadın. İtici, karısıyla bir işinin olmadığını söyleyen bir erkekle, ailenin başına gelenlerden onu suçlayan bir evlatla her gün birlikte yaşamayı bir düşünün. Herhalde Beatrice sevgisizlikten donmuş haldeydi. Sevgi sunulduğunda, bunu kabul etmesinde garip bir durum yoktu.

"Lena Eriksson sizin ilişkinizi nasıl öğrendi?"

Müdahale eden Torkel'di. Beatrice ağlamayı bırakmıştı. Birilerine anlatmak onu rahatlatmıştı. Ayrıca karşısındaki genç kadının, ona acıyla baktığını düşünüyordu. Beatrice'in yaptıklarını asla savunmayacaktı, ama onu buna zorlayan nedenleri anlayabilirdi.

"Bilmiyorum, birdenbire öğreniverdi. Ama bunu engellemeye çalışmak yerine, para sağlamak için Ragnar'a şantaj yapmaya başladı. O da böylece öğrenmiş oldu."

"Ve para ödedi mi?"

"Okulun itibarını her şeyden önemli gördüğü için ödedi sanıyorum. Ben bu eğitim döneminin sonuna kadar çalışacaktım. Zaten hadememizin işine son verilmişti ve birinin daha gitmesi... pek hoş bir manzara olmayacaktı. Ancak Roger'le ilişkimi sona erdirmem için bana baskı yapıyordu."

"Peki sona erdirdin mi?"

"Evet. Daha doğrusu uğraştım. Roger, bunun devam edemeyeceğini anlamak istemedi."

"Ne zaman oldu bu?"

"Bir ay kadar önceydi."

"Ama o cuma günü onunla tekrar buluştun?"

Beatrice başıyla onayladıktan sonra derin bir nefes daha aldı. Yüzünün rengi biraz geri gelmişti. Ne olursa olsun, yaptığı şey kabul edilemezdi ve burada bulunan insanlar haklı olarak onu mahkûm ediyordu, ama anlatarak rahatladığı belliydi. Her şeyi anlatmalıydı.

"Cuma akşamı telefon etti ve son kez görüşmek istediğini söyledi. Dışarıda görüşelim dedi."

"Sen de kabul ettin?"

"Evet, onu bekleyeceğim bir yer tespit ettik. Evdekilere, yürüyüşe çıkacağımı söyledim. Okulun aracını ödünç aldım ve onunla buluştum. Geldiğinde üzgündü, kavga etmişti ve burnu kanıyordu."

"Leo Lundin yapmıştı."

"Evet, konuştuk ve ben kendisine açıklamaya çalıştım. Arabayı futbol sahasına sürdüm. Hâlâ reddediyor, buluşmaya devam etmemizi istiyordu. Ağlıyor ve yalvarıyordu. Kendini terk edilmiş hissettiği için öfkeliydi."

"Ne oldu?"

Kızgın ve üzgün bir halde arabadan indi. Son kez gördüğümde koşar adımlarla futbol sahasında gidiyordu.

"Arkasından koşmadın mı?"

"Hayır, okula geri dönüp arabayı bıraktım."

Odada sessizlik oldu. Beatrice anında bu sessizliği güvensizlik olarak yorumladı. Onun yalan söylediğini sanıyorlardı. Gözlerinden tekrar yaşlar inmeye başladı.

"Onun ölümüyle bir alakam yok. Bana inanmalısınız. Onu seviyordum. Ne isterseniz düşünün, ama onu seviyordum."

Beatrice ağlamaya başladı. Yüzünü ellerinin arasına sakladı. Vanja ve Torkel bakıştılar. Torkel kapıya doğru başıyla bir işaret yaptı ve ikisi birden yerlerinden kalktılar. Torkel hemen geri geleceklerini söyledi, ama Beatrice'in bunu anlayıp anlamadığı belli değildi.

Koridora açılan kapıyı tam açmışlardı ki Beatrice seslendi.

"Sebastian burada mı?"

Torkel ile Vanja, sandalyede ağlayan kadının söylediklerini yanlış duymuş gibi dönüp baktılar.

"Sebastian Bergman mı?"

Beatrice gözyaşları arasında başıyla onayladı.

"Nasıl yani?" Vanja, Sebastian'la Beatrice'in karşılaştıklarını bile hatırlamakta zorlandı. Ulf ile Johan'ın kamp yaptıkları yeri sorduklarında, çok kısa bir süre görüşmüşlerdi.

"Onunla görüşmek istiyorum."

"Ne yapabiliriz bir bakalım."

"Lütfen, onun da benimle görüşmek istediğini sanıyorum."

Saniyeler içinde Sebastian diğer odadan çıktı ve hemen konuya girdi.

"Onun cinayetle hiçbir ilişkisi yok."

Üçü birlikte koridorda giderlerken, "Nereden biliyorsun bunu?" diye sordu Torkel. "Onun arabayı sürdüğünü ve Roger'le ilişkisi olduğunu söyleyen sendin."

"Biliyorum, ama acele sonuç çıkarmışım. Ben arabayı kullananın aynı zamanda katil olduğundan yola çıktım. Ama katil o değil."

"Henüz bilmiyorsun."

"Evet ,biliyorum. Anlatımı ve davranışı, onun yalan söylemediğini gösteriyor."

"Onu bu işin dışında tutmamız için bu yeterli değil."

"Otomobilin içindeki teknik deliller, Beatrice'in o akşama ilişkin anlattıklarını doğruluyor. İşte bu yüzden araçta en ufak bir kan izi bulamadık."

Vanja, Torkel'e döndü.

"Bir seferlik olsa bile Sebastian'la aynı fikirdeyim."

Torkel başını salladı. Kendisi de aynı fikirdeydi. Beatrice'in anlatımı son derece inandırıcıydı. Maalesef. Vanja'nın düşünceleri de aynı hat üzerindeydi. Yorgunluğunu ve hayal kırıklığını ifade etmeden yapamadı.

"Bu, bir aracın daha olduğu anlamına gelir. İlk kareye geri dönmüş durumdayız. Sırasıyla, nereden bakmaya başlayacağız?"

"Gerekli değil," dedi Sebastian. Üçü birden durdular.

"Eğer birini aldatırsan, biri de seni aldatır. Kocası hakkında ne biliyoruz?"

Haraldson şoktaydı.

Onun durumunu anlatan başka bir sözcük bulunamazdı.

Onun planı...

Rövanşı...

Yok edilmişti.

Şimdi tek başına önünde soğumuş bir kupa kahveyle yemek salonunda oturmuş ve nasıl bu kadar terslik olabileceğini düşünüyordu. Radjan'a telefon açtığında, şimdi hatırlayabildiğinden daha fazla şey söylemişti. Gevezelik etmişti... Suçlu olanların nasıl sıvıştıklarını ve Axel Johansson'un basit bir içki satıcısı olmadığını; belki Roger Eriksson ve Peter Westin cinayetlerine bulaşmadığını, ama başka pislikleri olduğunu, alkolün çok şey yaptırabileceğini söylemişti.

Açıkçası, fazla olmuştu.

Radjan sadece bilgisayardaki kısmı kopya etmekle kalmamış, yeni bir gözle okumuştu da. Okumuş ve aynen Haraldson'un yaptığı gibi Axel Johansson'la ilgili ne varsa bulmuştu. Radjan Micic kötü bir polis değildi. Haraldson'un saatlerce önce vardığı sonuçlara varmak için daha fazla zamana gerek yoktu. Gevle ve Sollefteo'daki diğer polisler ve hatta merkezdeki meslektaşları, değişik tecavüz olaylarındaki benzerlikleri görüp bütün olayların aynı saldırganın eseri olduğunu fark etmişlerdi, ama ellerinde bir isim olmadan, fazla bir şey yapmak zordu.

Haraldson'un elinde bir isim vardı ve bunu Radjan'a vermişti.

Haraldson'un şimdi anladığına göre, Radjan'ın şehirde kendisininkinden daha geniş bir ilişkiler ağı vardı. Merkezdeki konuşmadan on beş dakika sonra Radjan ve meslektaşı Elevson, ellerindeki adrese gitmek için ayrıldılar. Saat on buçukta Axel Johansson ellerindeydi. Aynı anda Haraldson merkeze doğru yürüyordu. DNA testi yapılması gündeme gelince Axel, kayıtlara geçenlerden başka tecavüzleri de anlattığı

bir itirafta bulunmuştu. Bunun yanı sıra Roger Eriksson ve Peter Westin cinayetleriyle bir ilişkisinin olmadığını söylemişti. Ayrıca Roger cinayetinde, şimdilik tutarlılığı olan bir tanık da göstermişti. Yine de Västerås polisi için iyi bir günün başlangıcıydı bu.

Micic ve Elevson sayesinde 15 tecavüz olayı açığa çıkarılmıştı.

İl Emniyet Müdürü'yle öğleden sonra görüşeceklerine dair söylenti çıkmıştı. Haraldson gözlerinin yandığını hissetti ve parmaklarını bastırdı. Gözyaşlarını sildi. Ağır gelmişti. Karanlıktaki renkler arasında yanıp sönen ışıklar gözüktü. Gerçeklerden uzaklara, daha derinlere dalmak istiyordu. Yaşadığı anın gerisinde kalmak.... Yaklaşan adımların sesi, masasının önünde durdu. Haraldson, ellerini yüzünden kaldırdı ve yanına gelen kişiyi hayal meyal gördü.

"Gel," dedi Hanser ve geri döndü.

Haraldson, itaatkâr adımlarla arkasından gitti.

Yeniden konferans odasında toplandılar. Beşi de oradaydı. Billy ve Ursula, sabahleyin bütün soruşturma aşamalarını tekrar duvara astılar. Odada genel bir ağırlık vardı. Bir ara, bu işi çözdüklerini sanmışlar ya da kendilerini buna inandırmayı tercih etmişlerdi. Uzun bir yarışı kazandıktan sonra, on kilometre daha koşmaları gerektiğini öğrenmeleri gibi bir şeydi bu. Takatleri kalmamıştı.

"Ulf Strand altı yıl önce Beatrice Strand'dan boşandı. Bir buçuk yıl önce yeniden evlendiler," dedi Billy ve Beatrice'in kocası hakkında topladıklarını ortaya koydu.

Vanja bir iç çekti. Sebastian ona bir göz attı ve hemen bu iç çekmenin sıkıntıdan ya da ilgisizlikten olmadığını fark etti. Sempati olmasa bile, fedakârlıkla yapılan çalışmaların, birçok bakımdan boşa gittiğini kabullenen bir ifadeydi bu.

"Onun hakkında tehdit ve şiddetten iki şikâyet olmuş. Her iki şikâyet de, Beatrice Strand'la beraber olan Birger Franzen tarafından 2004 yılında yapılmış."

"Kocasını aldattığı adam mı bu?" Vanja kendi sesini duyar duymaz, sorunun uygun olmadığını ve bunu sadece meraktan sorduğunu fark etti.

"Aynen öyle. Burada yazılı değil. Sadece şikâyetler sırasında ilişkilerinin, evlilik biçiminde olmadığı yazılı."

"Ne çıkmış bu şikâyetlerden?" diye sordu Torkel sabırsızlıkla. Devam edip, bu konuyu kapatmak istiyordu.

"Birincisinden para cezası, ikincisinden şartlı mahkûmiyet ve ziyaret cezası. Beatrice'in değil, Franzen'in yanına gitmesi yasak," diyerek açıklık getirdi Billy.

"Yani biraz kıskanç bir tip." Sebastian sandalyenin arkasına yaslandı. Kadının, oğlunun arkadaşıyla yatması canını sıkmıştı.

Torkel, yeniden Billy'ye döndü.

"Devam et."

"Silah ruhsatı var."

"Silahı var mı?"

"Kayıtlı bir Unique T66 Match var."

Soru sormaktan çok bilgi vermek için "22 kalibre," dedi Ursula. Billy doğrulamak için başını salladı ve, "Evet öyle," dedi.

"Başka ne var?"

"Hepsi bu kadar."

"Eleman kiralayan bir firmada sistem idarecisi olarak çalışıyor ve 2008 model bir Renault Megan otomobili var."

Torkel yerinden kalktı.

"Öyleyse gidip Ulf Strand'la bir konuşalım."

Vanja, Sebastian ve Ursula sandalyelerinden kalktı. Billy ise yerinde kaldı. Ulf'la birlikte geri döndüklerinde, bütün materyallerin ellerinin altında olmasını istiyorlardı. Billy'nin işi buydu. Dördü tam gitmeye hazırlanırken, kapı çaldı ve hemen sonrasında Hanser'in başı uzandı.

"Bir dakikanızı alabilir miyim?" Cevap beklemeden odaya girdi.

"Tam çıkıyorduk..." Torkel sesindeki rahatsızlığı belli etmeden yapamadı. Hanser duydu, ama aldırış etmemeyi tercih etti.

"Roger Eriksson olayında yeni bir şey var mı?"

"Beatrice'in kocası Ulf Strand'ı alıp getireceğiz."

"İyi. Yetiştim demek ki. İl Emniyet Müdürü'yle konuştum...."

Torkel sözünü kesti: "Axel Johansson olayını duydum. Memnun olmalı. Tebrikler." Torkel kapıyı göstererek konuşmaya yolda devam edebileceklerini ima eden bir jest yaptı.

Hanser olduğu yerde kaldı. "Teşekkürler. Memnun, ama daha da memnun olmak istiyor."

Torkel işin nereye doğru gittiğini biliyordu. Neden böyle konuştuğunu anlamıştı ve düşündüğü şey doğrulandı.

"Dün olayın aydınlığa kavuştuğunu söylemekle büyük laf ettik."

"Bu benim hatam değildi. Dün birçok şey, Ragnar Groth'u suçlu olarak gösteriyordu, ama daha derin bir incelemeyle delillerin tükenmediğini gördük. Böyle şeyler oluyor."

"Bize bilgi vermeden Beatrice Strand'ı buraya getirmeniz, müdürün hoşuna gitmedi. Bir yakalama olayında Västerås polisinin de temsil edilmesini istiyor."

"Benim ya da ekibimin ne yapacağı konusunda onu bilgilendirmek zorunda değilim." Torkel'in sesi gittikçe sertleşiyordu. Başkasının alanına işeyecek değildi, ama, reklam fırsatını kaybettiği için İl Emniyet Müdürü'nün keyfi kaçtı diye böyle lafları yutacak hali de yoktu. "Yaptığım iş hakkında görüşleri varsa, neden kendi gelip konuşmuyor?"

Hanser omuzlarını silkti.

"Beni gönderdi."

Torkel, mesaj getireni zor duruma soktuğunu gördü ve hızla bir durum muhasebesi yaptı. Kazanacak ne vardı ve ne kaybedebilirdi?

"Tamam, birisi bizimle gelsin."

"Gençlerin mesken sorunu için taşkınlığa varan bir miting var ve E18 Karayolu'nda da bir kaza olmuş. Elimizde fazla eleman yok."

"Eğer beklememizi söylemeye çalışıyorsan, buna halim yok. Bu işin bir sınırı var."

"Hayır, beklemenize gerek yok. Sadece neden böyle olduğunu açıklamaya çalıştım."

Hanser, ofislere doğru gitmeden, Torkel onun yüzünde hafif acılı bir ifade görür gibi oldu. Torkel, Hanser'in başını salladığı yöne baktı. Bir eşek şakasıyla karşı karşıya kalmış gibi bir yüz ifadesiyle geri döndü.

"Şaka yapıyorsun!"

Tam o anda dışarıda Haraldson bir çalışma masasına doğru eğildi ve bir kalem kutusu yere düştü.

Sivil araçlar, sarı villadan yirmi metre kadar uzağa park ettiler. Beşi birden araçlardan indi. Haraldson, Torkel ve Vanja'yla aynı arabanın arka tarafında yalnız oturmuştu. Polis merkezinden ayrıldıktan sonra, biraz sohbet etmek istemişti, ama hemen, söyleyecekleriyle kimsenin ilgilenmediğini fark edip susmuştu.

Şimdi sokağı geçiyorlardı. Haraldson, Vanja ve Torkel, Ursula ile Sebastian'ın biraz önündeydiler. Villa bölgesi, öğleden sonra güneşinin sessizliği altındaydı. Uzaklardan bir yerden elektrikli çim kesme aletinin sesi geliyordu. Sebastian bahçe bakımı hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ama nisan ayının, çim kesmek için biraz erken olduğunu düşündü. Bu ayda çim kestiğine göre, herhalde bahçe heveslisi olmalıydı.

Ekip, Strand'ın evinin önündeki ara yola yaklaştı. Beatrice'i okuldan aldıklarında, öğleden sonraları Johan eve geldiğinde, Ulf'un da genellikle evde olduğunu söylemişti. Çalıştığı firma, orada olmadığını söylemişti. Öyle olduğu anlaşılıyordu, çünkü ailenin Renault Megana aracı, garajın girişine itinayla park edilmişti.

Vanja park halindeki arabaya doğru gitti. Arka tekerleğin yanına gelince çömeldi. Diğerlerine döndüğünde gözleri beklentiyle parladı.

"Pirelli."

Ursula hızla Vanja'nın yanına gitti ve o da çömeldi. Kamerasını çıkartıp tekerleğin resmini çekti.

"P7, tam uyuyor."

Ursula küçük bir çakı çıkardı ve lastiğin aralarına giren çamurları kazımaya başladı. Vanja kalktı, Ursula'nın arkasından dolanıp aracın arkasına geçti. Bagaj kapısını kontrol etti; açıktı. Vanja bagajı açtı. Torkel de onun yanma geldi ve birlikte boş bagaja baktılar. Kenarları siyahtı ve doğru teçhizat olmayınca, kan izi olup olmadığını tespit etmek imkânsızdı. Bagaj tabanında plastik halı vardı.

Muşamba yeniydi.

Torkel öne eğildi ve halıyı kaldırdı. Altında kapalı bir yer vardı. Muhtemelen yedek lastik, uyarı üçgeni, sigortalar ve alakasız başka şeyler vardı burada. Kapağı örten kalın gri örtü önemliydi. En azından kenarları griydi. Ortasına büyük kırmızı bir leke yayılmıştı. Vanja ve Torkel, yeterince kurumuş kan görmüşlerdi, bu yüzden

neye baktıklarını iyi biliyorlardı. Bir şekilde tereddüt geçirseler bile, duyulan koku fark ettikleri şeyi doğrular nitelikteydi. Bagaj kapısı gürültüyle kapandı.

Sebastian, onların kararlı hallerinden bir şeyler bulduklarını anladı.

Nihayet, doğru şeyi bulmuşlardı. Sebastian hızla eve döndü. Üst kattaki pencerede bir hareket görür gibi olmuştu. Gözlerini ayırmadı. Bir şey yoktu; her yer hareketsizdi.

"Sebastian..."

Torkel hepsini çağırdı. Sebastian, dikkatini Torkel'e vermeden önce son defa üst kata baktı.

Katil olmayan adam, onların ara yoldaki aracın yanında durduklarını görmüştü. O, daha önceden bunu biliyordu. Araç onun için en zayıf noktaydı.

O feci cuma gününün ertesi günü, gidip arabayı hurdaya çıkarma düşüncesine kapılmıştı, ama kendini engellemişti. Bunu nasıl izah edecekti? Tamamen kullanılabilecek durumda olan bir aracı neden hurdaya çıkardığı dikkat çekecekti. Çok şüphe çekici görünmüştü bu düşünce. Yapabileceği kadarını yaptı. Yıkadı, fırçaladı, bagaja yeni bir halı aldı ve satmak için internete ilan verdi. İki kişi gelip bakmış, ama hiçbirisi arabaya vurulmamıştı. Bajajın altındaki iki boşluğa yeni kapak ısmarlamıştı. Kapaklar gelecek hafta elinde olacaktı.

Geç kalmıştı.

Polis buradaydı artık.

Hem de otomobilin yanında. İki kadın arka lastiğin önünde çömelmişti. Arkasında iz bırakmış mıydı? Herhalde. Katil olmayan adam kendine küfretti. Tedbir alabilirdi. Yeni lastik alabilirdi. Bunda garip bir şey yoktu. Ya şimdi?

Artık çok geçti.

Yapılacak bir tek şey kalıyordu. Gidip itiraf etmek ve cezasını çekmek. Belki onu anlarlardı. Anlayabilirler, ama affetmezlerdi.

Asla affetmezlerdi.

Hiç kimse onu affetmezdi. Af, sadece kabullenmeyi değil, pişmanlığı da gerektirirdi ve o hâlâ bir şey hissetmiyordu.

Yapılması gerekeni yapmıştı.

Şimdilik yapabileceğini yapmıştı.

Ama artık her şey bitmişti.

"Silahı olduğunu biliyoruz, bu yüzden çok dikkatli olun."

Torkel, hepsinin ortasında, alçak ve hatta fısıldayan bir sesle durumu gözden geçiriyordu.

"Duvarlara yakın durun. Vanja sen arka tarafı tut."

Hepsi ciddiyetle baş sallıyordu. Yarı çömelmiş halde duran Vanja, silahını çekip evin yan tarafında kayboldu.

"Ursula, sen evin geniş tarafına göz kulak ol. Pencereden, komşunun arazisine kaçmaya çalışabilir. Sebastian sen arka planda kal."

Bu bir direktifti ve Sebastian'ın uymaması için bir neden yoktu. Polis çalışmasının bu tarafı onu en ufak bir şekilde ilgilendirmiyordu. Roger Eriksson adlı on altı yaşındaki bir çocuğun kaybolduğunu işittikleri ilk günden itibaren, diğerlerinin bu anı beklediklerini biliyordu, ama yakalama olayına dahil olmak Sebastian'a bir şey vermiyordu.

Onun için hedefe giden yol önemliydi. Hedefin bir önemi yoktu.

Torkel, Haraldson'a döndü.

"Biz ikimiz kapıyı çalacağız. Silahını elinde ama aşağıda tut ve kenarda dur. Onu korkutmayalım. Anlaşıldı mı?"

Haraldson başını salladı. Adrenalinler yükselmişti, durum ciddiydi. Haraldson tek başına kendisi olmasa da, Roger Eriksson'un

katilini ele geçirecekti. Oradaydı, katılmıştı. Silahını çekip Torkel'le birlikte evin dış kapısına yaklaşırken kulakları çınlıyordu.

Birkaç adım attıktan sonra kapı kolunun yavaşça aşağı doğru indiğini gördüler. Torkel şimşek gibi bir hızla silahını çekti ve kapıya doğru yöneltti. Haraldson, hızla Torkel'e baktı ve silahı aşağıda tutma emrinin artık geçerli olmadığını anladı ve o da silahını kaldırdı. Kapı yavaşça açıldı.

"Dışarı geliyorum," diye bir erkek sesi duyuldu içeriden.

"Ağır ağır çık ve ellerini kaldır!"

Torkel, dış kapıdan dört beş metre mesafede durdu. Aynı şekilde Haraldson da. Ayakkabılı bir ayağın, kapı ile kapı eşiği arasındaki aralıktan dışarı çıktığını ve kapının daha da açıldığını gördüler. Ulf Strand iki eli başının hizasında dışarı çıktı.

"Sanıyorum beni arıyorsunuz."

"Orada dur."

Ulf itaat etti ve kendisine doğru gelen silahlı polislere sakin sakin baktı. Vanja ve Ursula evin önüne geri geldiler. Onların da ellerinde silahları vardı.

"Dön arkanı."

Ulf arkasını döndü ve dağınık hole baktı. Torkel, Ulf'a yaklaşırken, Haraldson'a yerinde kalması için işareti etti.

"Dizüstü çök." Ulf söyleneni yaptı. Merdivendeki iri taş dizlerini zorladı. Torkel son adımları atıp bir elini Ulf'un ensesine koyarken, diğer eliyle hızla üzerini aradı.

"Ben yaptım, onu ben öldürdüm."

Torkel aramayı bitirdi ve Ulf Strand'ı ayağa kaldırdı. Diğer polisler silahlarını kılıflarına soktu.

Göz teması sağlayınca, "Onu ben öldürdüm," diye tekrarladı Ulf.

"Evet, duydum," dedi Torkel ve elinde kelepçeyle yaklaşan Haraldson'a başıyla işaret etti.

"Ellerini arkaya koy."

Ulf neredeyse yalvarırcasına Torkel'e baktı.

"Bu manzarayı yaşatmasanız olmaz mı? Buradan normal bir şekilde gitsek ve Johan beni bir suçlu gibi görmese..."

"Johan evde mi?"

"Evet, yukarıda, odasında."

Çocuk ne olup bittiğini duyup görmese de bir süre sonra odasından çıkacaktı. Evi boş görmesi iyi olmayacaktı. Biriyle konuşma ihtiyacı duyacaktı. Torkel, Vanja'yı çağırdı.

"Sen burada, çocuğun yanında kal."

"Elbette."

Torkel tekrar Ulf'a döndü.

"Haydi gidelim."

Ulf başını çevirerek eve doğru seslendi.

"Johan, kısa bir süreliğine polislerle gidiyorum. Annen az sonra gelir!"

Hiçbir cevap gelmedi. Torkel, Ulf'un bir kolunu tuttu. Haraldson kelepçeyi kaldırdı ve diğer tarafa geçti. Ulf Strand'ı aralarına alarak arabaya doğru yürümeye başladılar. Sebastian'ın durduğu yere geldiklerinde, o da aynı hizaya geçti.

"Ne kadar zamandır biliyordun?"

Ulf, akşam güneşinin karşısında gözlerini kısarak Sebastian'a soran gözlerle baktı.

"Neyi ne kadar zamandır biliyordum?"

"Karının Roger Eriksson'la yattığını."

Sebastian, bir an içinde Ulf'un gözlerinin tam bir şaşkınlıkla açıldığını gördü; yüzünü, şok ve güvensizlik kaplamıştı. Ulf, yüz çizgilerini kontrol altına alınca, bakışlarını ayaklarına doğru indirdi.

"Ahhh... bir süredir..."

Sebastian durdu. Bütün vücudu taş kesildi. Gördüklerini anlamaya başladı. Karşısında oka giren bir adam vardı; baştan aşağı, tamamen bir şaşkınlık yaşıyordu. Sebastian açığa vurmadan önce, karısının oğlunun en iyi arkadaşıyla neler çevirdiğinden haberi olmayan bir adamdı bu. Sebastian şimşek gibi bir hızla diğerlerine döndü ve, "Katil o değil," dedi.

Torkel de durdu. Aynı şekilde Ulf ve Haraldson da. Ulf, hâlâ aşağı, yere bakıyordu.

"Ne dedin?"

"Bunun hiçbir şeyden haberi yok." Sebastian hararetli adımlarla Torkel'in yanına kadar gitti.

"Ne? Neden bahsediyorsun sen?"

Sebastian ağzından çıkan kelimelerin ne anlama geldiğini bilerek yüksek sesle bir daha tekrarladı.

"Katil o değil."

Daha kimse bir tepkide bulunmaya vakit bulamadan, bir silah sesi duyuldu. Sebastian, Ulf'a döndü ve göğsüne isabet alan Haraldson'un, yola nasıl düştüğünü gördü.

"Silah!"

Ursula öne atladı ve tek bir hareketle, feci şekilde kanayan Haraldson'u park halindeki Renault'nun arkasına çekerek korumaya aldı. Torkel de aynı şekilde hızlı davrandı ve Ulf Strand'ı haşin bir şekilde yere iterek atış menzilinden çıkmak için çömelir halde onun arkasından gitti. Birkaç saniye içinde ara yolda kimse kalmamıştı. Sebastian, arkasına hızla baktı. Daha önce baktığı üst kat penceresinden bir tüfek namlusu dışarı doğru uzanmıştı. Arkasında soluk, genç bir yüz görünüyordu.

"Sebastian," diye bağırdı Torkel. Sebastian bir an içinde diğerlerinin içgüdüsel olarak yılların eğitimiyle nasıl korunmaya geç-

tiklerini fark etti. Kendisi tamamen görünür vaziyette, ara yolda ayakta duruyordu. Yeniden üst kattaki pencereye baktı ve tüfek namlusunun sola, yani ona doğru kaydığını gördü.

Hemen harekete geçti ve evin dış kapısına doğru koşmaya başladı. Birkaç adım attıktan sonra, bir merminin, arkasındaki taş düzeye isabet ettiğini duydu. Hızını artırdı ve önündeki kapı girişinde, silahı çekili haldeki Vanja'yla karşılaştı.

"Ne oluyor?"

Sebastian, eve çok yakın olduğu için bulunduğu açının, yukarıdaki pencereden bir isabet almasının imkânsız olduğundan emindi, ama orada kalıp Vanja'yı bilgilendirme riskine de girmeyecekti. Kendini hole attı. Güvendeydi artık. Vanja saniyeler içinde yanına geldi.

"Sebastian, ne oluyor?"

Sebastian hızlı nefes alıp veriyordu; kalbi yerinden fırlayacaktı. Nabzı kulaklarında atıyordu. Aşırı gerginlikten değil, ama son on beş saniyede yıllık adrenalin hissesini kullanmış olmalıydı.

"O yukarıda, silahlı," diyebildi Sebastian nefes nefese.

"Kim?"

"Johan, Haraldson'u o vurdu."

Üst kattan ayak sesleri duydular. Vanja etrafı kolaçan etti ve hızla silahını merdivenlere doğrulttu. Kimse gelmiyordu, ayak sesi kesildi.

"Emin misin?"

"Gördüm onu."

"Neden Haraldson'a ateş etsin ki?"

Sebastian omuzlarını silkti ve titreyen elleriyle cep telefonunu çıkardı. Bir numarayı aradı, meşguldü. Yeniden aradı, yine meşguldü. Torkel'in destek istediğini düşündü.

Silahlı destek.

Sebastian düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

Neler biliyordu?

Üst kattaki çocuğun az önce bir polisi vurduğunu biliyordu. Annesine göre, daha önceden psikolojik dengesi bozuk bir çocuktu bu. Babasını alıp götürerek ondan ayırdıklarını gördüğü için içgüdüsüyle hareket etmiş olabilirdi. Bir şekilde Roger Eriksson cinayetine bulaşmış olup, bütün dünyasının yıkılmakta olduğunu hissetmiş olabilirdi.

Sebastian merdivenlere doğru yürümeye başladı. Vanja, bir elini göğsüne dayayarak onu durdurmaya çalıştı.

"Onunla konuşmalıyım."

"Hayır, gidemezsin. Destek gelmesini bekliyoruz."

Sebastian derin bir nefes aldıktan sonra, "On altı yaşında bir çocuk o; korkuyor. Odasına kapanmış, buraya destek gücünün geldiğini görürse, tüfeği kendine doğrultmaktan başka bir çare olmadığına inanır."

Sebastian, ciddiyetle Vanja'ya baktı.

"Vicdanen sorumlu olmak istemiyorum. Sen ister misin?

Vanja, Sebastian'la göz göze geldi. İkisi de sessiz kaldı. Sebastian, onun iki gerekçenin de artı ve eksilerini tarttığını görebiliyordu.

Mantık ve duygu.

Sebastian, Vanja'yı izledi. Merdivenlerden yukarı çıkmasına itiraz ederse, onu nasıl ikna edeceğini düşündü. Zor olacaktı, ama yapmak zorundaydı. Johan'la kimsenin temas kuramayacağına ve kısa bir süre sonra çocuğun öleceğine inanıyordu. En gerçekçi senaryo buydu. Sadece bekleyip görmek kalıyordu. Vanja'nın başıyla onaylayıp bir adım kenara çekilmesi, Sebastian'ı rahatlattı ve yanından geçip gitti.

"Torkel'e telefon edip ne yaptığımı söyle. Beklesinler."

Vanja başıyla onayladı ve Sebastian derin bir nefes alarak merdiven korkuluğunu tuttu, merdivene ilk adımını attı.

"Başarılar." Vanja eliyle hafifçe onun koluna dokundu.

"Teşekkür ederim."

Sebastian ağır adımlarda merdivenden çıkmaya başladı.

Merdiven, üst katta sola doğru devam eden küçük bir koridorun girişinde sona erdi. İkisi sağ tarafta, biri solda ve diğeri koridorun sonunda, tam karşıda olmak üzere dört kapı vardı. Beyaz renkli duvarlarda belirli bir düzen içinde olmayan afişler, fotoğraflar ve çocuk çizimleri vardı. Yerde, eni koridordan birkaç santimetre daha dar, tozlu bir yer halısı vardı. Sebastian kapalı kapılara bakıp düşündü. Merdiven doksan derece sola doğru kıvrımlıydı. Dış kapı, Johan'ın odasındaki pencere ile aynı taraftaydı. Bu, kısa koridorun sonundaki kapı Johan'ın odasına açılıyor demekti. Sebastian ayaklarının ucuna basarak oraya doğru yürüdü.

"Johan?"

Ses çıkmadı. Sebastian sağ taraftaki duvara kendini dayadı. Kapının önünde durmak için rahatsız bir pozisyondu. Unique T66 Match markalı silahtan çıkacak bir merminin kapıyı delip delmeyeceği konusunda bir fikri yoktu. Bunu bilme ihtiyacı da duymadı.

"Johan, benim. Sebastian." Hafifçe kapıyı çaldı. "Beni hatırlıyor musun?

İçeriden zayıf bir ses duyuldu. "Defol buradan." Sebastian bir nefes aldı. İlk önemli adımı atmış, temas kurmuştu. Şimdi diğer adımın atılıp çocuğun odadan çıkması sağlanmalıydı.

"Seninle konuşmak istiyorum. Konuşamaz mıyım?"

Cevap yok.

"Biraz konuşsak iyi olur. Ben polis falan değilim, psikolog olduğumu hatırlıyor musun?"

Sessizlik arasında uzaktan polis sirenlerinin sesinin yaklaştığını duydu Sebastian. Ne yapıyorlardı bunlar? Çocuk daha da gerilecekti. Sebastian'ın bu odaya girmesi gerekiyordu.

Hem de şimdi.

Yön değiştirerek kapının soluna geçti. Elini dikkatlice kapının koluna koydu. Sebastian terlediğinin bilincindeydi, ama eli soğuktu. Diğer eliyle alnını sildi.

"Sadece konuşmak istiyorum. Söz veriyorum, başka bir şey istemiyorum."

Hiçbir cevap gelmedi. Siren sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Şimdi sokağa gelmiş olmalıydılar. Sebastian sesini yükseltti.

"Beni duydun mu?"

"Defolup gidemez misin buradan?" Johan'ın sesi, tehditkâr olmaktan çok bitkin çıkıyordu. Ağlıyor muydu acaba? Teslim olmayı mı düşünüyordu? Sebastian derin bir nefes daha aldı.

"Şimdi kapıyı açıyorum." Sebastian kolu aşağı doğru bastırdı ve içeriden bir tepki gelmedi. Kapı dışarıya doğru açılıyordu ve Sebastian bir santimetre kadar açıp bekledi.

"Tamamen açıp içeri geliyorum. Anlaştık mı?" Sebastian tekrar sessizlikle karşı karşıya kaldı. İşaret parmağını kapı aralığından soktu ve ardına kadar açtı. Kendisi hâlâ duvar kenarında, koruma altında duruyordu. Sonra ortaya çıkarak kapı açıklığının tam ortasında durdu. Ellerinde bir şey olmadığı görünüyordu.

Johan pencerenin altında, elinde tüfekle oturuyordu. Sebastian'a döndü ve yüz ifadesinden, onun burada olmasına tamamen şaşırdığı okunuyordu.

Kafası karışıktı ve şoka girmişti. O yüzden de tehlikeliydi.

Sebastian kıpırdamadan kapıda duruyordu. Sıcak bakışlarla Johan'a baktı. Çok küçük, çok acılı görünüyordu. Yüzü solgun ve terliydi. Gözleri kanlı ve çökmüş, etrafında siyah halkalar oluşmuştu. Uykusuzluktandı belki. Ne olmuş olursa olsun, Johan ne yapmış olursa olsun, yapılanlar peşini bırakmamış, buraya kadar onu kovalamıştı. Ağır psikolojik baskıya maruz kalabilirdi. Gerçeklik ile arasındaki ince yüzey paramparça olacaktı. Sebastian çocuğun ne

kadar gergin olduğunu gördü. Solgun yanaklarının altında çenesi hareket halindeydi. Johan aniden, Sebastian'la ilgilenmeyerek geriye döndü ve dikkatini pencereye ve dışarıda olanlara verdi.

Sebastian kapıda bulunduğu yerden, ambulans ve başka polis araçlarının geldiğini gördü. Tam bir faaliyet içindeydiler. Torkel'in, mahalli polis destek gücünden silahlı bir polisle konuştuğunu görebiliyordu. Johan dizinden tüfeği kaldırıp Sebastian'a yöneltti.

"Onlara burdan gitmelerini söyle."

"Bunu yapamam."

"Beni rahat bırakmalarını istiyorum."

"Buradan gitmezler, sen bir polisi vurdun."

Johan yorgun bir halde gözlerini kırptı ve yanağına bir damla gözyaşı damladı. Sebastian odanın içine doğru bir adım attı. Johan kendini toplayıp tüfeği doğrulttu. Sebastian durdu. Ellerini, onu sakinleştirip durdurmak için ileri uzattı.

"Buraya oturmayı düşünüyorum."

Sebastian yana doğru bir adım atıp kapının yanında sırtını duvara yaslayarak yere çöktü. Johan gözlerini ondan ayırmadı, ama tüfeği tekrar aşağı indirdi.

"Ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Johan başını salladı, arkasına döndü, tekrar sokakta olup bitenleri inceledi.

"Gelip beni alacaklar mı?"

"Ben burada olduğum sürece, hayır." Sebastian dikkatli bir hareketle, bacaklarını yerde ileriye doğru uzattı.

"Benim zamanım çok."

Johan baş salladı. Sebastian, onun omuzlarının biraz çöktüğünü gördü. Rahatlamış mıydı biraz? Öyle görünüyordu. Ama dışarıda olanları görmeye çalıştığında, çocuğun başı küçük bir kuşunki gibi ileri uzanıyordu ve tüfek hâlâ Sebastian'a doğrultulmuş haldeydi.

"Sevdiklerimizi korumaya çalışırız. Bu doğal bir şeydir. Senin gerçekten babanı sevdiğini anladım."

Çocuktan bir tepki gelmedi. Belki de dışarıda olanlara o kadar yoğunlaşmıştı ki, söylenleri duymuyordu bile. Belki de dinlemiyordu. Sebastian sustu, sadece orada oturuyorlardı. Sebastian, açık pencereden asfalt üzerinde tekerlekli bir sedyenin geçtiğini, kısa bir süre sonra da ambulansın arka kapılarının kapandığını duydu. Haraldson'u almışlardı. Sesler azaldı; atılan adımlar, bir aracın motorunun çalıştırılıp yola çıktığı duyuluyordu. Çok ileriden, hayatın hâlâ devam ettiğinin göstergesi olarak bir çim makinasının sesi hâlâ geliyordu.

"Ben sevdiklerimi korumak istedim, ama başaramadım."

Belki onun ses tonunda bir şey vardı. Belki de dışarıdaki faaliyetlerin büyük bir kısmı sona erip artık dikkatini çekmediği için Johan, Sebastian'a döndü.

"Ne oldu?"

"Eşim ve kızım öldü."

"Nasıl?"

"Tsunamide boğuldular. Hatırlıyor musun onu?"

Johan başını salladı. Sebastian gözlerini ondan ayırmıyordu.

"Onların geri gelmesi için ne mümkünse yapardım. Yine bir aile olurduk."

Sebastian'ın umduğu gibi, söyledikleri Johan'ın içinde bir şeyleri harekete geçirmişti. Bir şeylerle bağlantı kurduğu belliydi. Artık olmayan ailesine duyduğu özlemdi bu. Beatrice bu hasretin, Johan'ı hasta ettiğini söylemişti. Mükemmel aile resmiydi özlenen. Sebastian, hiç kimse müdahale etmeden, Johan'ın ne kadar ileri gitmek istediğini sezinlemekle meşguldü.

Johan sessiz kaldı. Sebastian rahatsız bir şekilde oturuyordu. Dikkatle dizlerini yukarı kaldırdı ve kollarını dizlerinin altına koydu.

Şimdi daha rahattı. Johan, yaptığı harekete tepki göstermedi. Karşılıklı olarak, sessizce oturuyorlardı.

Johan dalgın bir şekilde alt dudağını ısırıyordu. Dışarıda olan hiçbir şeyin artık kendisini ilgilendirmediğini gösterircesine bakıyordu penceren.

"Roger'i öldürmeye niyetim yoktu."

Sebastian sözcükleri kavramakta zorlandı. Johan dişlerinin sıkılı olması nedeniyle alçak sesle söylemişti bunları. Sebastian, bir an için gözlerini yumdu. Demek ki böyle olmuştu. Ulf'un cinayet için bir gerekçesi olmadığı belli olunca, Sebastian bunu tahmin etmiş, ama inanmak istememişti. Trajedi göründüğü gibi büyüktü.

"Annesi Lena'ya anlattım, bunu engelleyebilirdi. Ama bir şey yapmadı. Devam edip gitti."

"Roger'le annenin arasındaki ilişki mi?"

Johan, pencereden dışarıyı seyrederek devam etti. Bakışları dışarıda uzak bir yerlere sabitlenmişti.

"Annem daha önce başka biriyle beraberdi. Bunu biliyor muydun?"

"Evet, Birger Franzen."

"O zaman babam çekip gitti."

Sebastian bekledi. Başka bir şey söylemedi Johan, gerisini Sebastian'ın tamamlayabileceğini hesap etmiş olmalıydı.

"Babanın tekrar gitmesinden korkuyordun galiba."

"Giderdi, bu çok daha beter bir şeydi."

Johan'ın sesinden anlaşıldığı kadarıyla, Sebastian istese bile, ona bir şey söyleyemeyecekti.

Yaş farkı, öğrenci ile öğretmen ilişkisi, hem de oğlunun en yakın arkadaşıyla... Bu ihanet kesinlikle olduğundan da büyük algılanacaktı. Özellikle Ulf gibi bir adam tarafından affedilmesi zordu. Geçen sefer affetmeye yanaşmayan bir adam tarafından...

"Birlikte olduklarını nasıl öğrendin?"

"Bir keresinde öpüştüklerini gördüm. Roger'in biriyle beraber olduğunu biliyordum. Bu konuda çok fazla konuşuyordu... ne yaptıklarını falan. Ama ben..."

Johan cümlesini tamamlamadı. En azından bunu yüksek sesle yapmadı. Sebastian, sanki kendi içinde olayı gerekçelendiriyor gibi, oğlanın kendi kendine başını salladığını gördü.

Sebastian bekledi.

Süreç başlamıştı. Johan bu şekilde açılmaya başlamışsa, yeniden kendini kapatması zor olacaktı. Anlatmak istiyordu. Sırları taşımak zordu. Suçla birleştiğinde insanı mahvederdi. Sebastian, Johan'ın daha şimdiden rahatladığından emindi. Çocukta fiziksel değişiklikler fark etti. Omuzları daha da düşmüştü; çenesini germiyor, dişlerini fazla sıkmıyordu. Dik ve gergin olan sırtı daha gevşemişti.

Sebastian böylece bekledi.

Sanki Johan, Sebastian'ın odadaki varlığını unutmuş gibiydi. Ama aniden tekrar konuşmaya başladı. Sanki kafasının içinde bir film oynatıyor ve sonra gördüklerini anlatıyor gibiydi.

"Buraya, eve telefon etti. Babam işteydi, annem cevap verdi. Tekrar görüşeceklerini anladım. Annem yürüyüşe çıkacağını söyledi." Johan son kelimeleri sanki tükürür gibi söyledi.

"Ne anlama geldiğini, ne yapacaklarını anladım."

Sözcükler daha hızlı geldi bu kez. Sesi yükselmişti. Bakışları ileride, sadece Johan'a ait bir yerlerdeydi. Sanki kendisi de orada...

Futbol sahasında, ormanın kenarına gizlenmiş bekler. Annesinin onu nerede indirdiğini bilir. Bunu, Johan'ın öğrendiğini bilmeden önce, Roger ona söylemiştir. Okulun Volvo'sunun park yerine yaklaştığını görür. Araç durur, ama kimse inmez.

İçeride ne yaptıklarını düşünmeye bile tahammül edemez. Evden getirdiği tüfeği ayağıyla iter ve ayaklarının yanında durur. Az

sonra arabanın içindeki ışığın yandığını ve birinin indiğini görür. Bu Roger'dır. Johan ona seslenip bir şeyler söylemeyi düşünür, ama ne diyeceğini bilemez. Roger hızla futbol sahasından geçer, hızlı adımlarla ona doğru gelir. Johan kalkar ve tüfeği alır. Johan ona seslendiğinde, Roger eve gitmek için patikaya doğru ilerlemektedir. Roger durur. Gözlerini kısıp ormana bakar. Johan ortaya çıkar ve onu fark edince, Roger'in başını salladığını görür. Memnun da değildir şaşkın da. Korkmaz. Johan'ı, şimdi uğraşacak hali olmadığı bir problem olarak görür. Johan sahaya doğru birkaç adım atar. Roger ağlamaklı bir haldedir. Johan'ın sağ bacağının dışında asılı duran tüfeği görür mü? Görür, ama bir şey söylemez. Johan'ın ne istediğini merak eder. Johan ne istediğini açıklar. Annesiyle kesinlikle yatmayacak, onların evine bir daha gelmeyecektir. Roger, Johan ve ailesinden uzak duracaktır. Sözlerine ağırlık kazandırmak için Johan silahı kaldırır. Ama Roger, hiç de Johan'ın düşündüğü ve beklediği gibi tepki göstermez; bağırmaya başlar.

Johan'ın lanet olası bir salak olduğunu, cehennemin dibine gitmesini ve Johan'a o anda tahammül edemeyeceğini belirten sözler haykırır.

Johan'dan uzaklaşıp ağlayarak gider. Ama olmaz, şimdi böyle gidemez. Bir şeylerin değişeceğine söz vermemiştir. Bitireceğine söz vermemiştir. Roger, bunun ne kadar önemli olduğunun ve işin ciddiyetinin farkında değil gibidir. Johan bunu ona öğretmelidir. Anlaması için durdurmalıdır onu. Johan silahı kaldırır, durması için Roger'e seslenir. Onun gitmeye devam ettiğini görür. Bir daha seslenir. Roger omzu üzerinden ona orta parmağını uzatır.

Johan tetiğe basar.

"Sadece beni dinlemesini istedim." Johan, Sebastian'a döndü, yanakları ıslaktı. Enerjisi tükenmiş, parmaklarında mecal ve önüne doğru kayan silahı tutmaya isteği kalmamıştı.

"Sadece beni dinlemesini istedim."

Vücudu derin hıçkırıklarla sarsılıyordu. Kramp girmiş gibiydi. Johan alnından bacaklarına kadar iki misli ağırlaşmıştı. Sebastian, yerde sarsılan bu küçük kırılgan çocuğa doğru yavaşça eğildi. Tüfeği dikkatle alıp kenara koydu.

Sonra koluyla Johan'a sarıldı ve o anda ona verebileceği tek şeyi verdi.

Zaman ve yakınlık.

Vanja huzursuz ve sabırsızdı. Sebastian üst kata çıkalı yarım saat olmuştu. Onun Johan'la konuştuğunu kapalı kapı aralığından duymuştu, ama Sebastian odaya girdikten sonra sadece tıkırtılar gelmişti kulağına. Birisi yer değiştirdiğinde çıkan tıkırtılardı bunlar. Bunların olumlu olduğunu düşündü, bir çığlık falan yoktu. Hiçbir tepkisel ses de yoktu.

Hepsinden önemlisi, başka bir ateş etme olayı yaşanmamıştı.

Haraldson hastaneye gidiyordu, belki de varmıştı. Mermi tam omuz kemiğinin sol tarafının altına isabet etmiş, çok kan kaybetmişti ve ameliyata alınacaktı, ama aldıkları ilk raporlara göre, hayati bir tehlike içinde değildi.

Vanja kesintisiz olarak Torkel'le telefon temasındaydı. Altı polis aracı gelmişti. On iki ağır silahlı zırhlı polis, evin etrafında bir daire oluşturmuştu. Ancak Torkel onları dışarıda tuttu. Resmi polisler, güvenlik açısından bütün mahalleyi kapattılar. Meraklılar sokak köşesinde toplanmıştı; gazeteciler ile fotoğrafçılarsa daha yakma gelebilmek için çalışıyorlardı. Vanja tekrar saatine baktı. Yukarıda ne olup bitiyordu? Sebastian'ın yukarı çıkmasına izin verdiğine pişman olmamayı temenni ediyordu.

Bir adım sesi duydu, merdivene yaklaşan bir adımdı bu. Vanja silahını çekti ve merdiven bitiminin kenarındaki açıklıkta durdu. Her şeye hazırdı.

Sebastian ve Johan birlikte geliyorlardı. Sebastian, on altı yaşından çok daha küçük gösteren çocuğa koluyla sarılmıştı. Sanki Sebastian onu merdivenden aşağı doğru taşıyarak getiriyor gibi görünüyordu. Vanja tabancasını yerine koydu ve Torkel'le temasa geçti.

Johan alınıp götürülünce, Sebastian sokaktaki bütün olup bitene sırtını çevirip eve geri döndü.

Bitkin bir ruh haliyle oturma odasına girdi, kanepedeki çamaşırlardan bir kısmını itip oraya çöktü. Kanepenin kalın kumaşına sırtını dayadı; alçak koltuk sehpasına ayaklarını uzattı ve gözlerini yumdu. Aktif olarak çalıştığı yıllarda, ister saldırgan, isterse kurban olsun, her iki tarafın da ruhsal çöküntüye uğramasına göz yummazdı, bilinçlerinin yerinde olması gerekirdi. Onun işi problemleri çözmek, engelleri aşmaktı. Son aşamada herkes ve her şey onu heveslendirmek için vardı. Onun becerisi kanıtlanacak, egosu beslenecekti.

Görevini yerine getirince, diğerlerini unutup çekip gitti. Bundan sonraki adli süreç, onun için yakalama ve ateş etme olayı kadar önemsizdi. O zaman neden Strand'lara takılıp kalmıştı? Genç bir saldırgan, paramparça olmuş bir aile; evet hepsi trajikti, ama daha önce içinde bulunmadığı şeyler değildi. Uzun bir süre üzerinde taşımayı amaçladığı bir yük değildi bu.

Olay çözülmüş, görevi sona ermişti.

Västerås'la işi bitmişti.

Strandlardan kendini çekip ayırabilmesi için neye ihtiyacı olduğunu çok iyi biliyordu.

Sekse ihtiyacı vardı.

Seks yapmak, evi satmak ve Stockholm'e geri dönmekti planı.

Storkers Caddesi 12 Numara'ya gidecek miydi? Oğlu ya da kızıyla temasa geçmeye çalışacak mıydı? Şimdiki gibi hissederse, muhte-

melen yapmayacaktı, ama kendini daha iyi hissetmeden kesin karar almamayı düşünüyordu.

Seviştikten sonra, evi sattıktan sonra, Västerås'tan ayrıldıktan sonra karar verecekti.

Kanepe biraz aşağı çökünce, yanına birisinin oturduğunu anladı Sebastian ve gözlerini açtı. Kanepenin kenarında Vanja oturuyordu. Elleri dizlerinde kenetlenmişti. Tetikteydi. Mümkün olduğu kadar aralarına mesafe koyduğunu belli etmek için, kanepede büzülmüş halde oturan Sebastian'ın tam diğer tarafına oturmuştu.

"Ne dedi?"

"Johan mı?"

"Evet."

"Roger'i kendisinin öldürdüğünü söyledi."

"Neden yaptığını anlattı mı?"

"Babasının tekrar onu terk edeceğinden korkmuş. Bir kaza olmuş."

Vanja'nın alnında kuşkulu bir çizgi oluştu.

"Yirmi iki bıçak darbesinin ve arkadan bataklığa atmanın, kazaya benzer yanı var mı?"

"Babası bir şekilde yardım etmiş. Onu sorgulamalısınız. Westin'i çocuk öldürmedi."

Vanja memnun görünüyordu. Yerinden kalktı ve hole gitti. Kapı aralığında durdu ve Sebastian'a döndü.

"O kadınla yattın değil mi?"

"Ne?"

"Annesi Beatrice'le yattın değil mi?"

Sebastian cevap vermedi. Susmak, kabul etmek anlamına geldiği için cevap vermesine gerek kalmadı.

Artık eski meslektaşı sayılan Vanja'nın yüzünde, bir parça hayal kırıklığına uğrama belirtisi mi vardı?

"Çocuk kendine zarar verebilir diye onun yanına çıktığında, senin belki o kadar da değersiz bir insan olmadığını düşünmüştüm."

Sebastian konuşmanın nereye doğru gittiğini anladı. Daha önceleri başka kadınlarla, başka yerlerde, başka bağlamlarda aynısı olmuş, aynı sonuca varılmıştı.

"Yanılmışım," dedikten sonra Vanja oradan ayrıldı. Sebastian onun gidişini seyretti. Ses çıkarmadan yerinde kaldı. Ne diyecekti ki?

Vanja haklıydı.

Ulf Strand, birkaç saat önce karısının oturduğu sandalyede oturuyordu. Kendine hâkim, saygılı ve kibar bir hali vardı. Vanja ile Torkel sorgu odasına girip karşısına oturduklarında, ilk sorduğu şey Johan'm nasıl olduğuydu. Oğluyla ilgilenildiği ve Beatrice'in onun yanında olduğu yolundaki sakinleştirici haberi alınca, Haraldson'un durumunu sordu. Vanja ve Torkel, ameliyata alındığını ve tehlikeli bir durum olmadığını söyledikten sonra, ses kayıt cihazının düğmesine bastılar ve Ulf'un, Roger'in öldüğünü duyduktan sonra olan her şeyi baştan anlatmasını istediler.

"Johan o akşam iş yerime telefon etti. Kendini kaybetmiş bir halde ağlıyordu, futbol sahasında korkunç bir şey olduğunu söyledi."

"O zaman oraya mı gittiniz?"

"Evet."

"Vardığınızda ne oldu?"

Ulf, sandalyenin üzerinde gerindi.

"Roger ölmüştü. Johan yıkık haldeydi, olabildiğince onu sakinleştirmeye çalıştım ve otomobile bindirdim."

Vanja, Ulf'un sesinde en ufak bir titreme olmadığını fark etti. Müşterilerine ya da meslektaşlarına, doğru ve ayrıntılı bilgi sunan bir konuşma yapıyor gibiydi.

"Sonra Roger'le ilgilendim."

"Ne tür bir ilgilenmeydi bu?" diye merak etti Torkel.

Onu yandaki ormanda, görünmeyecek bir yere çektim. Merminin bir delil olacağını anladığım için, onu çıkarmak zorunda kaldım."

"Nasıl yaptınız bunu?"

"Otomobile dönüp bir bıçak aldım."

Ulf kendini tuttu ve sert bir şekilde yutkundu. Bitişik odadaki Sebastian, bunun şaşırtıcı bir şey olmadığını düşündü. Şu ana kadar Ulf'un, vücudu nakletmekten başka, aktif olarak yaptığı bir şey yoktu. Bundan sonra durumu zorlaşmaya başlıyordu.

Ulf, sorgu odasında bir bardak su istedi. Torkel gidip getirdi. Ulf iki üç yudum içti. Bardağı koydu ve elinin tersiyle ağzını sildi.

"Arabadan bir bıçak aldınız, sonra ne yaptınız?" Vanja üzerine gitti. Yanıt verirken, Ulf'un sesi dikkati çekecek kadar gücünü kaybetmişti.

"Geri gittim ve oyup mermiyi çıkardım."

Vanja, masanın üzerindeki dosyayı açtı ve çocuğun paramparça cesedini gösteren A4 büyüklüğündeki renkli fotoğrafları karıştırdı. Bir şey aradığı belliydi. Vanja, bu sorguyu götürebilmek için, hiçbir belge ya da kâğıda başvurmadan, neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. O sadece, hiçbir zaman unutamasın diye, Ulf'un, yaptıklarından örnekler görmesini istemişti.

Vanja, arıyormuş gibi yaptığı gibi aradığını bulmuş gibi de yaptı.

"Roger'i bulduğumuzda, vücudunda yirmi iki bıçak darbesi vardı." Ulf, masanın üzerindeki dosyanın etrafına yayılı resimlerden gözünü ayırmak için mücadele ediyordu. Klasik otomobil çarpışması ikilemiydi bu: Görmek istemezdin, ama bakmadan da duramazdın. Ulf, gözlerini resimlerden ayırmayı başardı ve Vanja'ya baktı. "Ben aslında, sadece ona ateş edildiğini gizlemek istedim."

"Peki, onu yirmi iki kere bıçaklayıp kalbini çıkardıktan sonra ne yaptınız?"

"Johan'ı eve götürdüm."

"Beatrice neredeydi?"

"Bilmiyorum, ama evde değildi. Johan şok geçiriyordu. Eve giderken arabada uyudu. Onunla birlikte yukarı çıkarak onu yatırdım."

Ulf'un sesi kesildi. O ana takılmış gibiydi. Muhtemelen bir çeşit normalliğin artık sona erdiği aklına gelmiş olmalıydı. Bir baba çocuğunu yatırıyor ve ondan sonraki her şey, kimse duymasın, aile dağılmasın diye uzun bir mücadeleye dönüşüyor.

"Devam edin."

"Ormandaki açık alana gittim ve cesedi alıp kimsenin Johan'dan kuşkulanmayacağından emin olduğum başka bir yere götürdüm."

Sebastian, oturduğu sandalyede doğruldu. Başındaki mikrofonlu kulaklığın verici düğmesine bastı. Pencereden, kulağında cızırtıyı duyunca Vanja'nın nasıl kulak kabarttığını görüyordu.

"Roger ile Beatrice'in yattığını bilmiyordu. Johan arkadaşını neden öldürdü sanıyordu?" dedi Sebastian.

Vanja hafif bir baş işareti yaptı. İyi bir soruydu. Bütün dikkatini yeniden Ulf'a yöneltti.

"Anlamadığım bir şey var. Eşiniz ile Roger arasındaki ilişkiyi bilmiyorduysanız, Johan'm ona neden ateş ettiğini sanıyordunuz?"

"Hiçbir nedeni yoktu, sadece bir kazaydı. Ters giden bir oyundu. Dışarıda eğitim atışı yapıyorlarmış ve Johan dikkatsiz davranmış. Bana söylediği buydu." Ulf birden bakışlarına yeni bir yoğunluk vererek gözlerini Vanja'dan Torkel'e çevirdi. "Johan'a ne olacak şimdi?" diye sorarken, sesinde hakiki bir endişe ve ilgi vardı.

"On beş yaşının üzerinde olduğu için cezai ehliyeti var," dedi Torkel nesnel bir şekilde.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Mahkemede yargılanacak."

"Peter Westin'den bahsedin biraz," diyerek konuyu değiştirdi Vanja. Sorguyu bitirmeye hevesliydi.

"Psikologdur o."

"Bunu biliyoruz. Neden öldüğünü öğrenmek istiyoruz. Roger ona tehlikeli ne anlattı da yaşatılmadı. Ne dersiniz?"

Ulf'un yüzünde hiç anlamamış gibi bir ifade oluştu.

"Roger mı?"

"Evet, Peter Westin Roger'in psikoloğuydu. Bilmiyor muydunuz bunu?"

"Hayır. Boşanmadan sonra yıllarca Johan'ın psikoloğuydu. Johan perişan durumdaydı şeyden sonra... olanlardan sonra. Roger'le olanlardan sonra. Haklı bir nedeni vardı. Bu yüzden sonra Peter'a gitti. Ne anlattığını bilmiyorum. Ona sordum, ama tam olarak hatırlayamadı. Anladığım kadarıyla itiraf etmemiş, yoksa polis gelirdi. Ancak Peter'ın daha sonra bir araya getirebileceği ve böylece ne olduğunu anlayabileceği şeyler söylemiş olabilir."

Vanja ortaya yaydığı resimleri topladı ve yeniden dosyaya koydu. Bilmeleri gereken her şeyi öğrenmişlerdi. Bundan sonrası mahkemeye kalıyordu. Johan muhtemelen hafif bir cezayla sıyrılabilirdi. Ulf'a gelince, Strand ailesinin yeniden toparlanması uzun zaman alacaktı.

Vanja ses kayıt cihazını kapatmak için öne doğru eğilirken, Torkel onu engelledi. Sorulması gereken bir soru daha vardı. Her şeyin birbirine bağlı olduğunu anladığından beri düşündüğü bir soruydu bu.

"Neden polise telefon etmediniz? Oğlunuz sizi arıyor ve kazayla arkadaşına ateş ettiğini söylüyor. Neden hemen polisi aramadınız?"

Ulf soruyu sakin karşıladı. Torkel'in meraklı bakışları altındaydı. Yanıt basitti ve Torkel de babaydı ve bunu anlardı.

"Johan istemedi, çok korkuyordu. Bu ona ihanet etmek olurdu. Çekip gitmekle bunu bir kere yapmıştım. Bu sefer ona yardım etmek zorunda kaldım."

"Dört insan öldü, siz hapisaneyi boylayacaksınız ve oğlunuz hayatının geri kalan kısmında travma yaşayacak. Ona yardım etmek istedim ne demek?"

"Başarısızlığa uğradım. Bunu itiraf ediyorum. Elimden ne geliyorsa yaptım. Tek istediğim gerçekten iyi bir baba olmaktı."

"İyi bir baba mı?" Torkel'in sözcüklerindeki tereddüt, yüzde yüzlük bir inancı yansıtan bir bakışla karşılaştı.

"Johan için önemli olan birkaç yıl yoktum. İyi bir baba olmak için asla geç değildir."

Ulf Strand, tutuklanmak üzere götürüldü. Görev sona ermişti. Sebastian yandaki odada kaldı ve pencereden, Vanja ile Torkel'in eşyalarını toplamalarını izledi. Vanja, eğer Billy arabayla Stockholm'e dönmezse, aynı akşam geç saatteki bir trene binmeyi düşündü. Torkel, bir veya iki gün daha kalacaktı. Ursula da aynı şeyi yapacaktı. Torkel eksik kalan bağlantıları birleştirecek ve Ursula da Strand'ın evini inceleyerek teknik delillerde bir aksama olmamasını sağlayacaktı. Koridordaki kapı arkalarından kapanmadan önce Sebastian'ın son duyduğu şey, Vanja'nın onlardan, ayrılmadan önce birlikte akşam yemeği yemelerini istemesiydi.

Seslerinden ve hareketlerinden rahatlamış oldukları gözleniyordu. İyiler kazanmış, görev tamamlanmıştı. Güneşin batışına doğru at sürerlerken, dudaklarından bir şarkı dökülmesinin zamanıydı.

Sebastian'ın canı şarkı söylemek istemiyordu, kutlamaya da hevesi yoktu. Artık seks de istemiyordu.

Sadece iki şey düşünebiliyordu:

Storker Caddesi 12 Numara ve Ulf'un sözleri:

"İyi bir baba olmak için asla geç değildir."

Sebastian'ın üç aşağı beş yukarı şimdiden karar vermiş olması tuhaftı. İfade edilmemişti ve bilinçli değildi, ama kendi içinde, Stockholm'e geri döndüğünde Anna Eriksson'u ve çocuğunu aramayacağı oldukça kesindi. Bilinçaltının ona aldırdığı bu rahatlatıcı karardan oldukça emindi.

Yukarılarda gözü yoktu.

Ona ne verecekti?

Onu nereye götürecekti?

Anna hiçbir zaman yeni bir Lily, çocuk da yeni Sabine olmayacaktı. Aslında onları özlemişti. Onları geri istiyordu. Sadece onlara ilgi duyuyordu. Lily ve Sabine.

Ama Ulf'un sözleri, Sebastian istemese de içinde bir şeyler depreştirdi. Ne söylediği değil, nasıl söylediğiydi mesele...

İyi bir baba olmak için asla geç değildir.

Sebastian'ın bir oğlu ya da kızı vardı. Büyük bir olasılıkla hayatta olan bir çocuk. Bir yerlerde yarısı o olan, ona ait birisi yaşıyordu.

İyi bir baba olmak için asla geç değildir.

Şu basit sözcükler zor sorular çıkarıyordu.

Bir çocuğun daha ellerinden kayıp gitmesine gerçekten göz yumacak mıydı?

Yapabilir miydi?

İstiyor muydu?

Sebastian, bu üç soruya da olumsuz yanıt verme eğilimindeydi.

Sebastian'ı Stockholm'e götürecek tren, bir saat kadar sonra kalkacaktı. Kulaklarında hâlâ Ulf'un sözleri çınlayarak anne ve babasının evine doğru adımlarını atarken, polis merkezinden dışarı çıkalı üç gün olmuş olacaktı. Birkaç gün daha şehirde kalacaklarını bildiği Torkel ve Ursula'yla temasa geçmemişti. Hâlâ Västerås'ta olup olmadıklarını bilmiyordu. Soruşturma sona ermişti. Yaptıkları

çalışmanın dışında, kimsenin birbiriyle teması sürdürme ihtiyacı olmadığı anlaşılıyordu. Sebastian açısından bunda itiraz edilecek bir şey yoktu; Västerås'a gelmekteki amacına ulaşmıştı.

Önceki gün emlakçı tekrar gelmiş ve evin satışı için yapılması gerekenleri bir sonuca bağlamıştı. Aynı akşam Sebastian, Västerås'a gelirken trende kitap okuyan kadından aldığı telefon numarasını çıkardı. Karşılaşmaları çok eskiden olmuş gibiydi. Sebastian aradığında, kadın tereddüt içindeydi. Kadına, çalışmaların içinde boğulduğunu söyleyerek ondan özür diledi. Şu Palmlövska Lisesi'ndeki öğrencinin öldürülmesiyle ilgili cinayet soruşturmasını belki duymuştu. Tam tahmin ettiği gibi, kadın meraklandı ve ertesi gün görüşmeyi kabul etti. Dün geceyi Sebastian'ın evinde geçirdiler. Ancak bugün öğleden önce ondan kurtulabildi. Kadın tekrar görüşmek istiyordu, ama Sebastian söz vermedi. Eğer o aramazsa, kadın onu arayacaktı. Dudaklarında bir gülümsemeyle söylemişti bunu. Sebastian kaçamazdı, nerede oturduğunu biliyordu. Üç saat sonra, evden istediklerini aldıktan alıp kapıyı kilitledi ve bir daha asla geri dönmemek üzere ayrıldı.

Şimdi asla ziyaret etmeyi düşünmediği bir yerdeydi. Doğruyu söylemek gerekirse, buraya hiçbir zaman gelmeyeceğine yemin etmişti. Şimdi ikisi de orada, kilise bahçesindeki kabristanda yatıyordu.

Mezardaki çiçekler solmuştu, mezar pejmürde görünüyordu. Neden kimsenin kuruyan çiçek buketlerini kaldırmadığını ve tepişen ceylanların darmadağın ettiği çiçekliği toparlamadığını merak ediyordu. Birkaç kâğıdın altınıimzalamak zorunda kaldığı ya da mezarlık yönetiminin mezarın bakımıyla ilgileneceğini sandığı için mi böyle olmuştu? Bakımını yapmayı düşünmedi. Västerås'ta yaşasaydı bile bunu yapmayacaktı. Şimdi tam giderken bunu düşünmek saçmaydı.

İki uzun çam ağacının arkasındaki kırmızı granitten mezar taşına akşam güneşinin ışığı bir dokunup bir gidiyordu. Mezar ta-

şındaki "Bergman'ların aile mezarı" ibaresinin altında, babasının adı yazılıydı: Ture Bergman. Annesi Esther'in adı henüz yazılmamıştı. Yeni oyma işi için mezar taşı götürülmeden önce, mezara bir çeki-düzen verilmesini istemişti. Sebastian'ın bir yerlerden duyduğuna göre yeni ismin taşa kazınması altı ayı bulabilirdi.

Babası Ture 1988 yılında ölmüştü, annesi yirmi iki yıl yalnız yaşamıştı. Bu süre içinde annesinin onu hiç arayıp aramadığını, elini uzatıp uzatmadığını hatırlayamadı. Eğer yapsaydı, kabul eder miydi?

Muhtemelen etmezdi.

Sebastian, bakımsız mezarın birkaç metre ilerisinde kararsızca duruyordu. Çevresinde bir hareket yoktu. Bahar güneşi, pardösü altındaki sırtını ısıttı. Mezarların arasına rastgele dikili kavak ağaçlarının birinden, tek bir kuşun sesi geliyordu. Ara yoldan bir kadın ile bir adam bisikletle geçti. Kadın bir şeye gülüyordu. Masmavi gökyüzüne doğru yükselen anlamsız bir kahkaha attı. Sebastian burada ne yapıyordu ki? Mezara, bundan daha fazla yaklaşmaya isteksizdi. Aynı zamanda annesinin bu son istirahatgâhında çifte trajik bir durum vardı. Çok tertipli bir kadındı ve şimdi mezarı bir gübre yığını gibiydi.

Sebastian mezarla arasındaki mesafeyi aştı ve yere çömeldi. Hantal hareketlerle solan çiçekleri toplamaya başladı.

"Geleceğimi sanmıyordun, değil mi, anne?"

Kendi sesine şaşırdı, hayrete düştü. Hiçbir zaman kendisinin, çömelmiş halde, ölen annesiyle konuşarak mezar bakımıyla ilgileneceğini düşünemezdi. Ona ne olmuştu?

Bu rakamlar bir şey anlatıyordu.

1988.

Yirmi iki yıl geçmiş.

Doğum günleri, sıradan günler, Noel'ler ve tatillerle yalnız geçen yirmi iki yıl. Etrafında dostları olsa da, zamanının büyük bir kısmı,

neyin ne ve nasıl olduğunu, gururun özlemden büyük olduğunu, kabul edilmeme korkusunun sevgi ihtiyacından daha güçlü olduğunu düşünmeye bolca vakit olan, kocaman evde sessiz geçmişti.

Oğlunu hiçbir zaman aramayan bir anne, hiç görmediği torununa birkaç kart gönderen babaanne. Sebastian, bitkiler arasından kuruyanları topladıktan sonra ayağa kalktı. Cebini karıştırıp cüzdanını çıkardı. Villadaki piyanonun başında duran Sabine ve Lily'nin resmine baktı.

"Onu hiç görmedin, ben gördüm." Sağ eliyle cüzdanı sıktı. Sebastian gözyaşlarının uzaklarda olmadığını hissetti. Kesinlikle babası için yas tutmuyordu; anlamsız çelişkilerinin, ilişkilerini vardırdığı sonuçlara üzülse de, annesi için de yas tutmuyordu. Lily ve Sabine'nin ardından da ağlamıyordu. Kendi haline, içinden geçenlere ağlıyordu.

"Son görüştüğümüzde ne dediğini hatırlıyor musun? *Tanrı beni terk etti, elini benden çekti,* demiştin."

Sebastian, ölen karısının ve kızının resmine, daha tamamlanmayan mezar taşına, içinde büyüdüğü ve kimsenin onu tanımadığı, sormadığı, aramadığı şehrin kilisesinin bahçesine baktı. Her şehir için geçerli olan bir durumdu bu. Sebastian sol elinin tersiyle yanaklarını kuruladı.

"Haklıymışsın."

Storker Caddesi 12 Numara.

Sonunda oraya gitti. İşlevli büyük bir binanın önündeydi. Sebastian mimariden anlamazdı ve öğrenmek de ilgisini çekmezdi. Ancak Gerdet'in batı bölgesindeki yapılara işlevli dendiğini biliyordu.

Önünde durduğu binada, çocuğunun annesi Anna Eriksson'un yaşadığını biliyordu, en azından umut ediyordu. Eğer öyle değilse...?

Sebastian Stockholm'e geleli bir hafta olmuştu. Her gün Storker Caddesi 12 Numara'nın önünden geçiyordu. Bazen bunu günde

birkaç kez yapıyordu, ama henüz içeri girmemişti. En fazla binanın giriş kapısından içeri bakıp orada oturanların adlarının yazılı olduğu duvardaki levhaya bir göz atıyordu. Anna Eriksson üçüncü katta oturuyordu.

Girse miydi girmese miydi?

Sebastian, Stockholm'e geldiğinden beri ciddi olarak bu soruyla boğuşuyordu. Västerås'tayken daha soyut görünüyordu. Katlanacağı sonuçları olmadığından, düşünce oyunuyla bir evet, bir hayır kararı alabiliyor, fikrini tekrar tekrar değiştirebiliyordu.

Şimdi buradaydı, alacağı kararın uygulanmasında geri dönüş olamazdı.

Ya geri dönüp gidecek ya da içeri girecekti.

Ya ortaya çıkıp kendini tanıtacak ya da geri çekilecekti.

Bazen bu duygular arasında günde birkaç kez gidip geliyordu. Gerekçesi Västerås'takiyle aynıydı: Hiçbir yeni düşünce ve kavrayışa ulaşamıyor, kendi kararsızlığına öfkeleniyordu.

Bazen Gerdet'e doğru yürüyor, kapıdan içeri girerek merdivenleri çıkıp zile basmayı kafasına koyuyordu. Ama bunu, Storker Caddesi'ne henüz kıvrılmadan düşünüyordu.

Kendini tanıtmayı kafasına koymadığı zamanlarda, koyu renkli tahta kapının önünde saatlerce durabiliyordu. Sanki başkası tarafından yönetiliyor, bu konuda söyleyecek bir şeyi yokmuş gibi davranıyordu. Ancak henüz merdiven aralığına adımını atmamıştı.

Ama bugün yapacaktı. Bunu hissetti. Yolunu hiç değiştirmemeyi başardı. Grev Magni Caddesi'ndeki evinden ayrılıp Storgatan'a geçti ve sağa dönüp Karlaplan'a doğru Narvavägen'den devam etti. Feltöversten'in yanından Valhallavägen'i geçti ve on beş dakikalık bir yürüyüşten sonra oraya vardı. Çocuk küçükken de orada oturduysa, belki Feltöversten alışveriş merkezinde karşılaşmışlardı. Sabis'teki şarküteri tezgâhının önünde sıra beklerken, belki kendi

çocuğu ve annesi karşısında duruyordu. Sebastian Storker Caddesi 12 Numaralı apartmanın karşısından binaya bakarken, kafasını bu düşünceler meşgul etti.

Hava kararıyordu, Stockholm ilk yaz sıcaklığına benzeyen, güzel bir gün geçirmişti.

Bugün kendini tanıtacaktı ve onunla konuşacaktı.

Nihayet karar vermişti.

Caddeyi geçti ve kapıya doğru gitti. İçeriye nasıl gireceğini düşünürken, merdiven aralığındaki asansörden, otuz beş yaşlarında bir kadın indi; kapıya doğru gelmekteydi. Sebastian bunu, Anna Eriksson'la karşılaşmanın zamanının geldiği şeklinde yorumladı.

Kadın kapıdan çıkarken Sebastian yetişti. Kadının arkasından kapanacak olan kapıyı tutup, "Merhaba, teşekkürler, ne şans," dedi. Kadın bakmadı bile. Sebastian merdiven aralığına girdi ve arkasındaki kapı çarparak kapandı. Bilmesine rağmen, tekrar apartmanda oturanların listesine baktı.

Üçüncü kata çıkacaktı.

Binanın ortasında yukarıya doğru çelik halatla yükselen, siyah, kare biçimdeki asansörü tercih etmedi. Zamanın uzaması daha iyiydi. Kalbinin nasıl çarptığını ve ellerinin terlediğini hissetti. Pek olmazdı bu. Çok heyecanlıydı.

Ağır ağır merdivenlerden çıkmaya başladı.

Üçüncü katta iki kapı vardı. Birinde Eriksson ve diğer kapıda başka bir ad gördü. Kısa bir süre düşüncelerini toparladı. İki derin nefes aldı ve zile bastı. Kapıyı açan olmadı ve Sebastian rahatladı. Evde kimse yoktu. Denemiş ama kapı açılmamıştı. Yanlışı vardı, Anna Eriksson'la görüşmenin zamanı değildi. En azından bugün değildi. Sebastian, tam dönüp merdivenlerden inecekken, dairenin içinden ayak sesi duydu ve biri iki saniye sonra kapı açıldı.

Kendisinden birkaç yaş daha genç bir kadın, soran bakışlarla karşısındaydı. Omuzlarına kadar gelen koyu saçları olan, mavi gözlü, elmacık kemikleri çıkık ve ince dudaklı bir kadın. Sebastian bakınca onu tanımadı bile. Kırmızı kareli mutfak havlusuyla ellerini kurulayan ve merakla ona bakan bu kadınla yattığına dair hafızasında en ufak bir iz yoktu.

"Merhaba, ben..." *Kendine gel, Sebastian.*

Nereden başlayacağını bilmiyordu. Zihninde binlerce düşünce dolanmasına rağmen, şimdi bomboş gibiydi. Kadın yerinde duruyor ve ses çıkarmadan ona bakıyordu.

"Anna Eriksson mu?" Sonunda ağzından bu iki sözcük döküldü. Kadın evet anlamında başını salladı.

"Benim adım Sebasti..."

"Kim olduğunu biliyorum," diye müdahale etti kadın. Sebastian kalakaldı.

"Öyle mi?"

"Evet, ne arıyorsun burada?"

Sebastian sustu. O mektupları okuduktan sonra, bu sahneyi zihninde defalarca canlandırmıştı. Ama durum, düşündüğünden çok farklı bir yere gelmişti. İlk karşılaşmalarında böyle bir şeyle karşılaşacağını hiç hesaba katmamıştı. Onun şoka gireceğini ve sarsılacağını düşünmüştü. Otuz yıl önceki bir hayaletin kapısının önünde olmasından tam bir şaşkınlığa düşeceğini sanmıştı. Bir şekilde kendisini tanıtmalıydı ki, önce ona inansındı. Mutfak havlusunu ucundan pantolunun kenarına sokup, karşısında tehditkâr ve meydan okuyan bir havayla duran bir kadına bir şey anlatmak zordu.

"Ben..." Sebastian devam edemedi. Baştan almalıydı.

"Annem vefat etti ve onun evini temizlerken birkaç mektup buldum."

Kadın konuşmadı, sadece başını salladı. Hangi mektuplardan söz edildiğini anladığı anlaşılıyordu.

"O mektuplarda, senin benden hamile olduğun yazılıydı. Ben sadece bunun doğru olup olmadığını, doğruysa ne olduğunu öğrenmeye geldim."

"İçeri gel."

Kadın kenara geçti ve Sebastian biraz küçük olan hole girdi. Anna onun arkasından kapıyı kapattı ve Sebastian ayakkabılarının bağlarını çözmek için eğildi. "Çıkarmana gerek yok, fazla kalmayacaksın."

Sebastian meraklı bakışlarla doğruldu.

"Merdiven aralığında ses çok yankılandığından, orada bulunmanı istemedim." Anna o dar holde, kollarını göğsünde kavuşturarak Sebastian'ın karşısına geçti. "Doğru. Hamileydim ve seni aradım, ama bulamadım. Dürüst konuşayım, aramayı bırakalı çok oldu."

"Öfkeni anlıyorum, ama..."

"Öfkeli değilim."

"Mektuplar asla elime geçmedi, hiçbir şey bilmiyordum."

Karşı karşıya suskun bir halde duruyorlardı. Sebastian, bir an için, eğer o zamanlar öğrenseydi ne olacağını düşündü. Anna Eriksson'a giderek çocuğun babalığını üstlenseydi, bu kadınla hayatı nasıl olacaktı? Bunu düşünmek bile budalalıktı. Olası bir gelecek, alternatif bir şimdiki zaman hakkında spekülasyon yapmak anlamsızdı. Ayrıca o zamanlar mektupları alsaydı bile, asla ona geri gelmezdi. Eski Sebastian yapmazdı bunu.

"Seni gördüm; ne kadar olmuştu?.. On beş yıl önce." Anna sakin bir sesle konuşuyordu. "Şu seri katili ele geçirdiğin zamandı."

"Hinde; 96 yılıydı."

"Seni o zaman televizyonda gördüm. O zamanlar, hâlâ seni isteseydim kesinlikle bulabilirdim."

Sebastian bunu duyunca, "Peki bir çocuğum var mı?" diye sordu.

"Hayır, benim bir kızım var. Kocamın bir kızı var. Senin yok. Burada ve benden bir çocuğun yok."

"Yani bilmiyor..."

"Babasının o olmadığını mı?" diye tamamladı yarım kalan cümleyi Anna.

"Hayır. Kocam elbette biliyor, ama kızım değil. Eğer ona anlatacak olursan, her şeyi mahvedersin."

Sebastian başını sallayıp yere baktı. Aslında pek şaşırmadı. Kendi içinde oynadığı senaryolardan birisi de çocuğun bir şey bilmediği ve başka bir babasının olduğu, iyi giden bir aile ilişkisini parçalayacağı şeklindeydi. Daha önce evli kadınlarla yattığında böyle şeylerle karşılaşmıştı, ama bu farklı bir şeydi.

"Sebastian..."

Yukarı baktı, Anna elleri aşağıda, ondan bütün dikkatini talep eden gözlerle bakıyordu.

"Gerçekten mahvedersin. Herkes perişan olur. O bizi seviyor, babasını seviyor. Eğer yıllarca kendisine yalan söylediğimizi öğrenirse... Bunun üstesinden gelebileceğimizi sanmıyorum."

"Ama o benim..."

Baştan ölüme mahkûm son bir çabaydı bu.

"Hayır, senin değil. Belki bir süre senindi. Eğer geri gelseydin, senin olabilirdi. Ama artık değil."

Sebastian başını salayıp Anna'nın söylediklerindeki mantığı kavradı. Nesi iyi olacaktı söylemenin? Bunun ne gibi bir yararı olacaktı? Anna, onun düşüncelerini okuyor gibiydi.

"Ona ne verebilirsin ki? Otuz yıl sonra ortaya çıkan bir yabancı, babası olduğunu söylüyor. Mahvetmekten başka ne işe yarar bu?"

Sebastian yeniden başını salladı ve kapıya doğru son adımını attı.

"Gideceğim."

Elini kapının koluna koyunca, Anna da elini onun koluna koydu. Sebastian ona döndü.

"Kızımı iyi tanıyorum. Varabileceğin tek yer, ailemizi mahvetmen ve onun senden nefret etmesi olur."

Sebastian başıyla onayladı.

Anlıyordu.

Evden ve bir zamanlar kendisine ait olabilecek yaşamdan ayrıldı. Anna, onun arkasından kapıyı kapattı ve Sebastian merdivenlerde ayakta kalakaldı.

İşte böyle.

Yapacağını yapmıştı.

Hiçbir zaman göremeyeceği, tanımayacağı bir kızı vardı. Biriken bütün gerginlikler akıp gitti ve fiziken yorgun düştü. Bacakları onu taşımakta zorlanıyordu. Sebastian aparmanın üst katlarına çıkan merdivenlere çöktü. Oturduğu yerden tam karşıya, bomboş bakışlarla bakıyordu.

Çok uzaktan dış kapının donuk sesini duydu. Üç kat aşağıdaki kapı tekrar kapandı. Kendini eve nasıl atacağını düşündü. Uzak değildi, ama şimdi mesafe bitmez tükenmez gibi görünüyordu.

Tam solundaki asansörün çalışmaya başladığını fark etmesi birkaç saniyesini aldı. Yerinden kalktı. Eğer asansör burada durursa onunla aşağı inecekti. Kendi boş dairesine doğru yapacağı uzun seferin ilk durağı olacaktı bu.

Şansı yaver gitti ve asansör üçüncü katta durdu. Sebastian kimseyle karşılaşmak istemiyordu. Asansör kapısında durup, nezaketen gülümseyecek hali yoktu. Asansörün içindeki kişi parmaklıklı kapıyı açarken Sebastian birkaç adım yukarı doğru çekildi. O kişi asansörden çıktı ve Sebastian asansör kafesinin arasından çıkan kişiyi hayal meyal gördü.

Yabancı değildi.

Tanıdık bir kimseydi.

Çok tanıdık biriydi.

"Merhaba anne, ben geldim," diyen Vanja'nın sesini duydu. Vanja ayakkabılarını çıkarırken kapıyı açık tuttu ve kapıyı kapatmadan önce, Sebastian Anna'nın karartısını gördü.

Şimdi hatırlıyordu. Kapıda adı yazılıydı. Eriksson adına o denli odaklanmıştı ki, diğerini fark etmemişti bile.

Eriksson'un yanında, Lithner de yazılıydı kapıda.

Vanja Lithner onun kızıydı.

Bu bilgiyi ona kimse sunamazdı.

Hiç kimse.

Sebastian bacaklarında derman kalmadığını hissetti ve olduğu yere çökmek zorunda kaldı.

Yeniden ayaklarının üzerinde durabilmesi epey zaman aldı.

